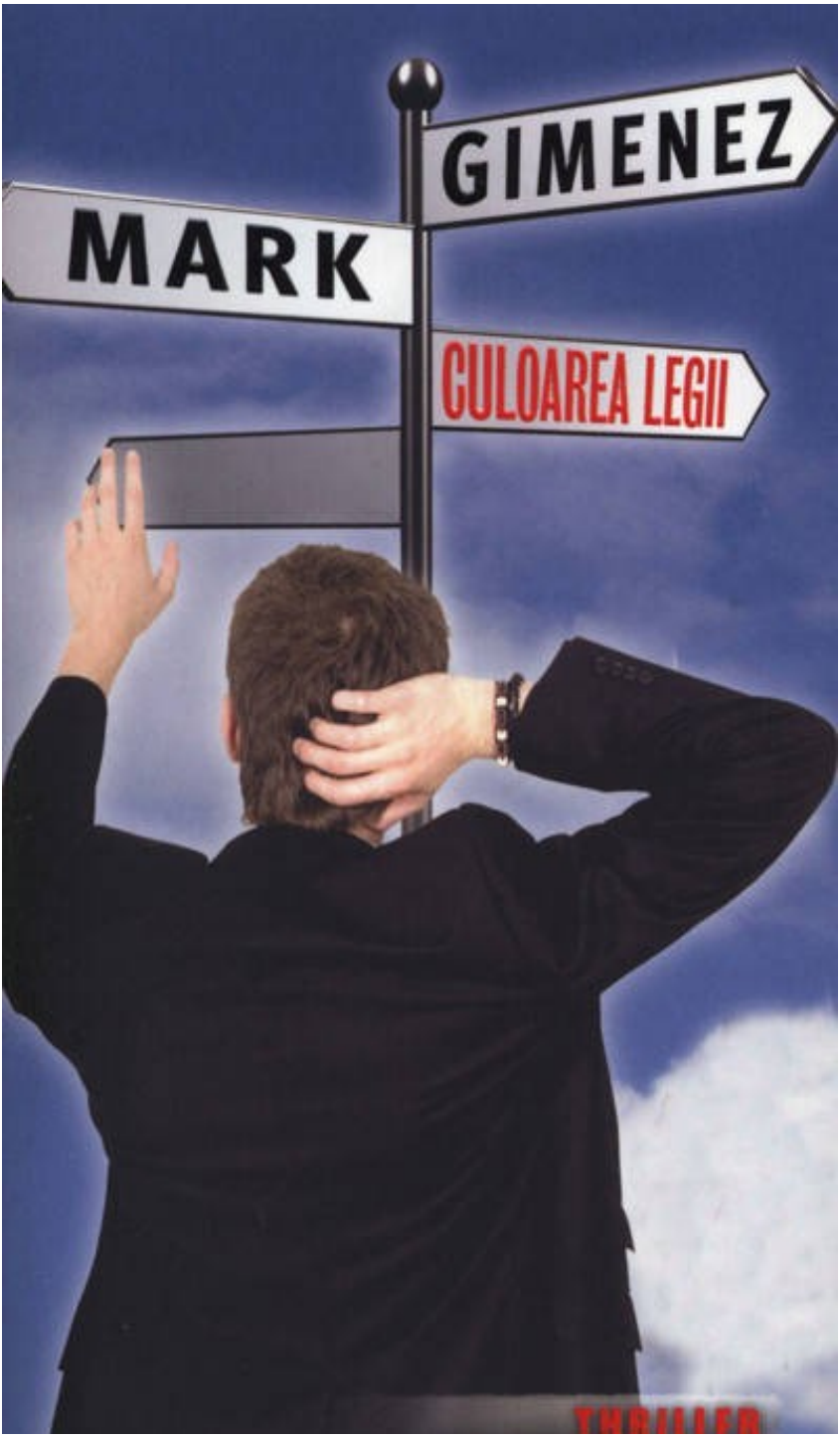
GIMENEZ
MARK
CULOAREA LEGII
THRILLER

MARK GIMENEZ

CULOAREA
LEGII

editura rao

Traducere din limba engleză
MONICA SORINA ANDREI

RAO International Publishing Company aprilie 2011

Această carte este dedicată părinţilor mei, Frank Gimenez (1926 – 1990) şi Janie Gimenez.

Socrului meu, Jack Hutchison (1931 – 1998).

Soţiei mele, Brigitte, care a citit toate acele schiţe, şi fiilor mei, Clay şi Cole, care mi-au arătat cât de isteţi sunt copiii.

Lui Wm. E. („Bill”) Douglass (19421994) şi lui Sheldon Anisman, cei doi avocaţi pe care i-am cunoscut şi care semănau în cea mai mare măsură cu Atticus Finch în privinţa onoarei şi a stilului de lucru.

Lui Harper Lee, al cărui roman celebru m-a inspirat să devin avocat şi să scriu această carte.

Cercetaş prin însăşi natura meseriei sale, fiecare avocat are cel puţin un proces în cariera sa care îl afectează în plan personal. Acesta este al meu, cred.

Atticus Finch *însă ucizi o pasăre căutătoare* de Harper Lee

PROLOG

Clark McCall avea treizeci de ani şi era unicul moştenitor al averii de 800 de milioane de dolari a tatălui său. De asemenea, era un ratat de prima clasă. Cel puţin aşa spunea deseori tatăl său, de obicei chiar înainte de a ameninţa că-l dezmoşteneşte. De cele mai multe ori din cauza nopţilor de felul acesta – cu băutură, droguri şi

femei.

Era sâmbătă seara şi Clark, îmbătat cu whisky şi drogat cu cocaină, încerca să agaţe o prostituată în Mercedesul tatălui său. Mersese spre sud pe Harry Hines până aproape de centrul oraşului, fără însă prea mult noroc. Erau multe fete ieşite la produs, dar el nu o găsise încă pe cea mai potrivită. Acum era oprit la semafor şi privea în sus, la conturul clădirilor din Dallas, care se ridicau deasupra lui: structuri întunecate conturate de lumini albe, albastre şi verzi, vizibile de la mai bine de 60 de kilometri pe cerul nopţii. Privind astfel în sus, fu cuprins de o uşoară ameţeală, aşa că bâjbâi după buton şi coborî geamul maşinii. Îşi aplecă în afară capul şi simţi pe faţă adierea caldă a verii. Trase în piept aerul nopţii, mireasma dulce a sexului pe bani.

Închise ochii şi poate că ar fi adormit chiar acolo dacă un vitezoman aflat într-o camionetă oprită în spatele lui nu ar fi claxonat ca un gornist ce anunţa semnalul de atac. Ceea ce îl sperie pe Clark. Deschise brusc ochii – lumina semaforului se schimbase. Călcă acceleraţia şi smuci volanul zdravăn ca să facă o întoarcere de 180 de grade, dar pompase prea multă benzină şi acum nu mai reuşea să găsească frâna aia nenorocită, aşa că făcu un viraj larg pe trei benzi, o roată a Mercedesului se urcă pe bordură şi aproape că dădu peste un indicator stradal. „Ce dracu’ caută ăsta acolo?” Automobilul se balansă cu putere, coborând de pe trotuar.

De-abia reuşi să stabilizeze cât de cât pe o singură bandă masiva maşină nemţească, şi Clark o zări – o fată frumuşică din cartierele negrilor aflate în partea sudică a oraşului, care ieşise cu prietena ei la o scurtă plimbare într-o noapte călduroasă. Era exact genul care îi plăcea lui o tipă zveltă de culoare cu perucă blondă, într-o grozavă fustă mini roz, asortată cu pantofi cu toc şi bustieră albă, care-şi legăna înainte şi înapoi mica poşetă roz într-un tempo perfect cu mişcarea exagerată şi languroasă a fundului ei rotund. Avea un corp pe gustul lui, picioare zvelte şi întreaga ei făptură atât de senzuală şi de

seducătoare, încât el ştiu numaidecât că ea este aleasa – o târfă de culoare din sudul Dallasului specializată în bărbaţi albi din nordul Dallasului.

Cu ea va avea întâlnire în această sâmbătă noapte.

Şi asta nu pentru că el n-ar fi putut obţine o întâlnire cu una dintre multele frumuseţi albe, fără obligaţii, aflate în căutare de soţi în Dallas. Era atrăgător, iar tatăl său era bogat. În Dallas, să fii bogat era o condiţie necesară; să fii atrăgător era doar opţional. Avându-le pe amândouă, Clark McCall fusese numit recent unul dintre cei mai râvniţi burlaci din metropolă. Cu toate acestea, prefera compania prostituatelor. Acestea făceau tot ce li se spunea şi nici nu depuneau plângeri la poliţie după aceea, iar el ştia de la bun început cât avea să-l coste pe tatăl său acea relaţie.

Clark îndreptă Mercedesul pe prima bandă, lângă trotuar, şi încetini în dreptul celor două prostituate din sudul Dallasului. Coborî geamul din dreapta şi strigă:

— Hei, blondino!

Ele se opriră, aşa că se opri şi el. Fata de culoare cu perucă blondă se apropie agale de maşină, cu genul de atitudine impertinentă care lui îi plăcea la o femeie de stradă. Se aplecă şi se vârî pe jumătate pe geam. Pielea îi era netedă şi deschisă la culoare, mai mult bronzată decât neagră, iar faţa era osoasă şi cu trăsături bine definite, aparţinând mai degrabă rasei albe decât celei negre. Buzele şi unghiile îi erau vopsite cu un roşu strălucitor; sânii ei ridicaţi erau rotunzi, plini şi păreau naturali; iar mirosul ei era mai ameţitor decât orice altceva ingerase în acea seară. Era frumoasă, era sexy şi el o dorea.

— Cât vrei?

— Ce vrei?

— Totul, iubito.

— Două sute.

— O mie. Toată noaptea.

Ea zâmbi.

— Arată-mi banii.

Clark scoase un teanc de sute şi i-l flutură în faţă precum o acadea unui copil. Aceasta urcă în maşină şi

alunecă pe bancheta de piele lustruită, iar fusta ei de piele roz se ridică atât de sus, încât el putu să-i vadă chiloţii negri intraţi între picioare şi simţi cum un val de căldură îl inundă. Călcă acceleraţia şi îndreptă sedanul spre casă.

Dar gândurile i se întoarseră către tatăl lui, aşa cum deseori se întâmpla în momente ca acesta. Clark McCall era un obstacol politic pentru tatăl său şi întotdeauna fuseseră aceleaşi motive – băutura, drogurile, femeile. Oh, dacă senatorul de Texas şi-ar vedea acum unicul fiu, beat şi drogat, cumpărându-şi o târfă de culoare cu banii *săi* şi ducând-o cu Mercedesul *său* la reşedinţa *sa* din Highland Park! Bineînţeles, primul gând al tatălui său ar fi unul politic, nu unul părintesc: ce prejudiciu ar aduce campaniei sale dacă presa ar afla despre ultima indiscreţie a fiului?

Clark râse zgomotos, şi prostituata îl privi ca şi cum nu era în toate minţile. Cel puţin venise acasă în Dallas să fie indiscret. Cu toate acestea, dacă tatăl său ar afla că a venit din nou acasă, ar urma iar multe şi furioase ameninţări cu dezmoştenirea; dar Clark se va întoarce la Washington înainte ca onorabilul senator să afle că a plecat. Râse din nou, dar simţi cum creştea furia înăuntrul său, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când se gândea la tatăl său, un om care dorea să ajungă la Casa Albă mai mult decât îşi dorise vreodată să aibă un fiu.

Senatorul Statelor Unite Mack McCall îi aruncă o privire rapidă celei de-a doua soţii şi se gândi ce prim-cuplu atrăgător ar forma ei doi.

Erau aşezaţi pe fotolii de piele, bucurându-se de o după-amiază de duminică liniştită în vila lor din Georgetown. În faţa lor, pe canapea, stăteau cei doi oameni care aveau să-i ducă la Casa Albă. Consultantul lor politic şi directorul unei agenţii de sondare a opiniei publice analizau ultimele rezultate din sondaje şi studiile focus grup şi stabileau poziţia lui McCall faţă de subiectele politice de actualitate – poziţii conturate cu grijă, astfel încât să fie pe placul fiecărei grupări identificabile de

votanţi din America, indiferent dacă era bazată pe rasă, religie, etnie, sex, geografie, vârstă, statut socioeconomic sau orientare sexuală, oricine ar putea vota pentru senatorul Mack McCall. Senatorul senior de Texas conducea cu detaşare în sondajele de dinaintea alegerilor primare[1].

În sfârşit, Mack McCall era pe punctul de a-şi împlini ambiţia sa de-o viaţă. Îşi priva mâinile, încă puternice şi pline de bătături ca urmare a anilor în care lucrase la instalaţii mecanice. Avea încă mâinile unui muncitor semicalificat din industria petrolieră şi determinarea unui căutător de zăcăminte de ţâţei. Şi, ca întotdeauna, era hotărât ca nimeni şi nimic să nu-i stea în cale. Luni îşi va anunţa oficial candidatura.

Apoi va cheltui 100 de milioane de dolari, sau 200 de milioane, sau oricât de mult ar fi nevoie din banii proprii pentru a ajunge la Casa Albă. Cu mult timp în urmă, învăţase că un om cu suficienţi bani poate cumpăra orice şi pe oricine doreşte, indiferent dacă este vorba despre alegeri sau despre o femeie tânără. Mack McCall avea suficienţi bani să le cumpere pe amândouă. Îşi întoarse din nou privirea spre soţia sa şi îi admiră frumuseţea ca şi cum ar fi văzut-o prima oară. Era copleşit de un simţ al proprietăţii, acelaşi pe care îl trăise şi cu ani în urmă când mersese pe câmpurile petrolifere şi îşi admirase puţurile, ştiind că tot ceea ce doreau cu înfocare ceilalţi oameni era numai al lui.

McCall avea şaizeci de ani; Jean avea patruzeci. Era senator de douăzeci de ani, iar ea fusese asistenta lui personală de când absolvise Facultatea de Drept, cu cincisprezece ani în urmă. Pentru cariera lui politică, ea era un avantaj inteligent, capabil şi fotogenic. Erau căsătoriţi de zece ani, de suficient de mult timp ca divorţul său murdar să nu fie un element negativ în sondajele de opinie.

---

1 În SUA, la alegerile primare, membrii aceluiași partid politic aleg persoana care va reprezenta partidul respectiv la alegerile pentru o funcție politică înaltă. (n.tr.)

Jean nu avea copii şi nici nu dorea. El avea un fiu, Clark, din prima căsătorie vlăstarul perfect netrebnic al bogăţiei, un adolescent de treizeci de ani. Cu şase luni în urmă, crezând că o slujbă serioasă l-ar maturiza şi în acelaşi timp l-ar îndepărta de Dallas, McCall trăsese nişte sfori şi obţinuse numirea lui Clark în funcţia de preşedinte al Comisiei de Reglementare a Energiei Federale[2]. Dar băiatul continua să se furişeze acasă şi să facă Dumnezeu ştie ce, cu Dumnezeu ştie cine în reşedinţa lor din Dallas. Fiul său nu reprezenta un avantaj politic.

— Domnule senator? Bradford, majordomul, apăru sub arcada de la intrarea în salon, ţinând în mână un telefon portabil şi având o expresie înmărmurită: Clark, sir!

McCall îl concedie cu o mişcare din mână.

— Spune-i că sunt ocupat.

— Nu, sir, este Biroul Federal de Investigaţii din Dallas, sună în legătură cu Clark.

— *FBI?* Doamne, Dumnezeule, ce dracu' a mai făcut de data asta?

— Nimic, sir. E mort.

UNU

— Care este diferenţa dintre un şarpe cu clopoţei care zace mort în mijlocul autostrăzii şi un avocat care zace mort tot în mijlocul autostrăzii? făcu o pauză. În faţa şarpelui sunt urme de frânare.

Audienţa, formată din colegii săi de barou, îi răspunse cu un râs politicos şi zâmbete diplomatice.

— De ce toate depozitele de deşeuri toxice sunt în New Jersey, iar în California toţi avocaţii? Se opri din nou. Pentru că New Jersey a ales primul.

Un râs diminuat, mai puţine zâmbete, câteva accese izolate de tuse nervoasă: diplomaţia pierdea teren cu repeziciune.

— Ce au în comun avocaţii şi sperma? De data asta, nu se mai opri. Ambii au o şansă la un milion să devină

2 Federal Energy Regulatory Commission - FERC

oameni.

Toate eforturile de a rămâne diplomaţi se epuizaseră. Peste audienţă se lăsă o linişte mormântală; îl privea o mare de feţe împietrite. Avocaţii de la prezidiu se concentrau asupra prânzului din propriile farfurii, jenaţi de încercarea imprudentă a invitatului lor de a face o glumă bună. Acesta se uită în jur în sala aglomerată, ca şi cum ar fi fost buimăcit. Îşi ridică palmele.

— De ce nu râdeţi? Nu sunt amuzante aceste glume? Publicul crede cu convingere că aceste glume sunt amuzante, ale dracului de amuzante. Nu există petrecere sau club la care să merg şi unde să nu-mi spună cineva o glumă stupidă cu avocaţi. Prieteni, suntem calul de bătaie al glumelor preferate ale întregii Americi! îşi reglă microfonul ca oftatul său adânc să fie bine auzit, menţinând permanent contactul vizual cu audienţa. Nici eu nu cred că aceste glume sunt amuzante. Nu am mers la Facultatea de Drept ca să fiu calul de bătaie al glumelor nesărate. Am mers la Facultatea de Drept ca să fiu un alt Atticus Finch. *Să ucizi o pasăre căutătoare* a fost cartea favorită a mamei mele şi povestea pe care mi-o citea înainte de culcare. Câte un capitol în fiecare seară, şi când ajungeam la final, o lua de la început. „Scotty, îmi spunea, să fii ca Atticus. Să te faci avocat. Să faci bine”.

Şi aceasta, dragi colegi din barou, este întrebarea fundamentală pe care trebuie să ne-o adresăm nouă înşine: facem noi cu adevărat numai bine sau doar ne merge foarte bine? Suntem noi gardienii nobili ai principiului conform căruia nimeni nu este mai presus de lege şi luptăm noi pentru dreptate în America sau nu cumva suntem doar paraziţi lacomi ce folosesc legea pentru a suge şi ultimul dolar de la societate precum lipitorile pe un muribund? Transformăm noi lumea aceasta într-un loc mai bun sau doar devenim indecent de bogaţi?

Trebuie să ne punem aceste întrebări, dragi prieteni, pentru că publicul ne întreabă aceleaşi lucruri. Ne pun sub semnul îndoielii, ne arată cu degetul, ne învinovăţesc. Ei bine, m-am întrebat şi eu aceste lucruri şi am răspunsuri –

pentru mine, pentru voi şi pentru public: Da, facem numai bine! Da, luptăm pentru dreptate! Da, transformăm lumea într-un loc mai bun!

Şi, doamnelor şi domnilor, dacă mă alegeţi pe mine următorul preşedinte al baroului de stat din Texas, voi spune oamenilor exact acelaşi lucru! Le voi aminti că noi am scris Declaraţia de Independenţă şi cele zece amendamente ale Constituţiei Statelor Unite, noi am luptat pentru drepturile civile, noi îi protejăm pe săraci, îi apărăm pe inocenţi şi îi eliberăm pe cei asupriţi. Noi apărăm drepturile lor inalienabile. Noi suntem singurii care stăm între libertate şi opresiune, între bine şi rău, inocenţă şi vină, viaţă şi moarte. Şi voi spune oamenilor că sunt mândru, *al naibii de mândru,* că sunt avocat… pentru că avocaţii fac bine!

Acum, unii ar putea da vina pe căldura verii din Texas, dar audienţa, toţi avocaţi avocaţi care nu îi protejaseră niciodată pe săraci şi nici nu îi apăraseră pe inocenţi sau îi eliberaseră pe asupriţi, avocaţi care apărau drepturile corporaţiilor multinaţionale – *au crezut* vorbele sale, precum copiii care erau suficient de mari să ştie adevărul despre Moş Crăciun, dar care cu toate acestea se agăţau cu disperare de basm. Se ridicară cu toţii în picioare în sala principală a reşedinţei Belo din centrul Dallasului şi, cu mare entuziasm, îl aplaudară pe vorbitorul înalt, în vârstă de treizeci şi şase de ani, care îşi scoase ochelarii cu rama de baga, îşi dădu la o parte părul blond şi des de pe faţa bronzată şi le răspunse cu zâmbetul său de vedetă de cinema. Luă loc la prezidiu în dreptul unei plăcuţe de identificare pe care scria A. SCOTT FENNEY, ESQ.[3], FORD STEVENS LLP.[4]

Pe măsură ce aplauzele se înteţeau, avocatul specializat în impozite corporatiste, care era contracandidatul lui Scott în campania pentru obţinerea

3 Abrevierea de la *esquire,* care este un titlu folosit de avocaţi în SUA. (n.tr.)

4 Acronimul de la Limited Liability Partnership, societate cu răspundere limitată. (n.tr.)

postului de viitor preşedinte al baroului de stat, se înclină spre acesta şi şopti:

— Ştii, Scotty, ai un discurs impresionant de insolent. Acum înţeleg de ce jumătate din studentele de la SMU[5] îşi dădeau chiloţii jos pentru tine.

Scott îşi presă nodul cravatei de mătase, îşi netezi costumul de 2000 de dolari şi răspunse tot şoptit, printre dinţii de un alb strălucitor:

— Henry, nu faci sex şi nu eşti ales dacă spui adevărul.

Apoi se întoarse şi mulţumi din nou colegilor săi, membri ai baroului, care erau în picioare şi îl aplaudau.

Cu excepţia unui singur avocat. Era un domn mai în vârstă, care stătea singur în spatele sălii, la masa la care se aşeza de obicei. Părul său alb şi des îi cădea pe frunte. Ochii săi strălucitori rămâneau pătrunzători când privea la distanţă, dar purta ochelari de citit cu ramă neagră atunci când mânca. Nu era un bărbat înalt, şi postura sa uşor cocoşată îl făcea să pară aproape scund. Chiar şi aşa, era un avocat pe care ceilalţi din breaslă ori îl evitau de-a dreptul, ori îl abordau cu mare precauţie, precum vasalii propriul lord, aşteptând răbdători ca acesta să-şi ridice privirea de la porţia de pui prăjit cu piure de cartofi şi plăcintă de pecan şi să-i răsplătească poate cu o înclinare din cap sau, în zilele cele mai bune, cu o scurtă strângere de mână. Dar niciodată nu se ridica în picioare. Indiferent dacă se dezlănţuia iadul pe pământ sau venea sfârşitul lumii, judecătorul Curţii federale a Statelor Unite, Samuel Buford, rămânea pe scaun până când termina de mâncat. Astăzi, cu toate acestea, în timp ce se gândea la discursul tânărului avocat, un zâmbet uşor îi brăzdă chipul.

A. Scott Fenney, Esq. Tocmai transformase o decizie judecătorească dificilă în una uşoară.

DOI

Firma de avocatură Ford Stevens ocupa etajele de la

5 Southern Methodist University.

55 până la 63 ale Dibrell Tower din centrul Dallasului. Remarcabilul succes financiar al firmei se datora celor două sute de avocaţi ai săi care prestau în medie două sute de ore pe lună la un tarif mediu de 250 dolari ora, obţinând anual un profit brut în medie de 120 de milioane de dolari şi acumulând un profit mediu pe partener de 1, 5 milioane de dolari, punând firma din Dallas pe picior de egalitate cu firmele de pe Wall Street. Scott Fenney era partener de patru ani şi câştiga 750.000 de dolari anual. Visul lui era să-şi dubleze veniturile anuale până la vârsta de patruzeci de ani.

Fiind unul dintre cei cincizeci de parteneri, avantajele sale erau considerabile: o secretară personală, doi asistenţi cu studii juridice şi patru asociaţi ca subalterni ai săi; loc rezervat în parcarea subterană; calitatea de membru al anumitor cluburi private unde lua masa, făcea sport şi se relaxa; şi un birou imens, pe colţ, la etajul 62, cu faţa spre nord singura direcţie în care merita să ai fereastra în centrul de afaceri al Dallasului. El ţinea în mod deosebit la acest birou cu pereţii lambrisaţi în lemn, cu masă de mahon şi fotolii de piele, având pe parchetul de lemn masiv un covor persan original importat din Iran, iar pe perete, cu o dimensiune de 0, 45 metri pătraţi, fotografia sa mărită şi înrămată, ce îl surprindea pe teren purtând numărul 22 în echipa Mustangs a SMU şi alergând 175 de metri în meciul împotriva echipei Texas Longhoms, în ziua în care Scott Fenney a devenit o legendă în fotbalul american local. Ca să-şi păstreze toate aceste mult râvnite avantaje, Scott trebuia doar să-i servească pe clienţii corporatişti ai firmei cu aceeaşi devoţiune pe care şi discipolii i-o arătaseră lui Iisus Hristos.

La o oră după discursul ţinut în faţa colegilor de barou, Scott stătea în picioare pe covorul său persan şi o admira pe Missy, fostă majoretă a echipei Dallas Cowboys, în vârstă de douăzeci şi şapte de ani, care coordona în cadrul firmei programul de asistenţă pe timpul verii. În toamna fiecărui an, avocaţii Ford Stevens se răspândeau

peste tot prin ţară să intervieveze studenţii celor mai renumite facultăţi de drept din SUA, care reuşeau să fie cei mai buni doi ani consecutiv. Firma angaja patruzeci dintre candidaţii de top şi vara următoare îi aducea în Dallas să lucreze ca funcţionari de vară cu un salariu săptămânal de 2.500 dolari, plus cazare şi masă, petreceri, alcool şi, la unele firme, chiar femei. Majoritatea partenerilor din marile societăţi de avocaţi fuseseră membri ai fraternităţilor în timpul facultăţii, aşa că multe programe de asistenţă pe timpul verii aveau toate caracteristicile unei recrutări de noi membri în cadrul unei fraternităţi. Programul Ford Stevens nu făcea excepţie.

Astfel, prima zi de luni din iunie a adus invazia a patruzeci de funcţionari de vară, cum era şi Bob aici de faţă, fiecare încercând să atragă atenţia partenerilor cu putere de decizie, iar partenerii, la rândul lor, încercând să ghicească dacă aceşti vulturi în devenire ai legii erau genul Ford Stevens. Bob era. Din expresia întipărită pe faţa studentului la Drept care stătea lângă Missy, se vedea clar că visa să aibă într-o zi un birou exact ca acesta. Ceea ce însemna că va presta două sute de ore lunar în următorii opt ani fără să se plângă sau să dea dovadă de insubordonare, după care firma îi va arăta uşa – şansele ca un nou asociat să devină partener la Ford Stevens fiind de unu la douăzeci. Dar studenţii ambiţioşi continuau să se înscrie pentru că, după cum însuşi Scott le spunea: „Dacă vreţi noroc, duceţi-vă în Vegas. Dacă vreţi oportunitatea de a ajunge putred de bogaţi înainte de a împlini patruzeci de ani, angajaţi-vă la Ford Stevens”.

— Domnule Fenney?

Scott îşi luă ochii de la Missy şi se întoarse spre secretara sa de vârstă mijlocie şi lipsită de eleganţă, care stătea în cadrul uşii.

— Da, Sue?

— Aveţi patru telefoane în aşteptare: soţia, Stan Taylor, George Parker şi Tom Dibrell.

Scott se întoarse din nou spre cei doi şi ridică uşor din umeri.

— Mă cheamă datoria. Dădu mâna cu studentul palid, neatrăgător, dar cel mai bun dintre colegii săi, şi îl bătu pe umăr prieteneşte. Bob…

— Rob.

— Oh, scuze. Ascultă, Rob, la petrecerea mea de 4 Iulie, prezenţa este obligatorie.

— Da, domnule, am auzit despre ea.

Către Missy:

— Aduci nişte fete anul acesta?

— Zece.

— *Zece?* Scott fluieră. Zece foste majorete ale echipei Dallas Cowboys.

Firma le plătea pe fete cu câte 500 dolari de persoană ca să petreacă vreo câteva ore în bikini şi să pară interesate de studenţii la Drept.

— Bob…

— Rob.

— Aşa este. Ai face bine să te bronzezi puţin, Rob, dacă vrei să prinzi în cursă una dintre acele majorete.

Rob râse forţat, deşi avea cam tot atâtea şanse să obţină o întâlnire cu o fostă majoretă Dallas Cowboy câte avea un om cu un singur picior să câştige un concurs de dat şuturi în fund.

— Domnule Fenney, zise Rob, discursul dumneavoastră de la prânzul oficial al baroului a fost o adevărată inspiraţie.

Prima zi la slujbă şi băiatul deja linguşea ca un asociat experimentat. Poate chiar era sincer?

— Mulţumesc, Bob.

Missy îi făcu semn cu ochiul. Scott nu ştia dacă semnul însemna că ea îşi dădea seama că discursul lui fusese o abureală insolentă sau dacă flirta din nou. Ca toate fetele atrăgătoare şi fără obligaţii din Dallas, Missy transformase flirtul într-o formă de artă, reuşind întotdeauna să-i atragă atenţia atunci când îşi încrucişa picioarele sale lungi şi subţiri, sau când îl atingea în lift, sau pur şi simplu când îl privea într-un fel care-l făcea să simtă ca şi cum erau pe punctul de a avea o aventură.

Bineînţeles, toţi bărbaţii din firmă simţeau acelaşi lucru în legătură cu Missy, dar Scott era votat anual de către personalul auxiliar de sex feminin ca fiind cel mai atrăgător avocat de la Ford Stevens, nu că ar fi fost cine ştie ce competiţie. Scott fusese o vedetă a fotbalului american în timpul facultăţii, în timp ce majoritatea avocaţilor erau vedete ale şahului. Ca şi Bob, aici de faţă.

— Rob.

— Corect.

Missy şi Bob plecară, iar Scott merse la birou şi se aşeză în scaunul său cu spătar înalt şi îmbrăcat în piele. Căută cu privirea telefonul, unde patru beculeţe clipeau în aşteptare. Fără să fie conştient, mintea lui antrenată prioritiză instantaneu convorbirile: Tom, Stan, George, nevastă. Tom plătise firmei trei milioane de dolari anul trecut, Stan 150.000 dolari, George 50.000, iar soţia lui nimic.

Scott ridică receptorul şi apăsă butonul liniei pe care era Tom.

— Domnule Fenney!

Scott aştepta nerăbdător liftul în holul etajului 62, ca să meargă la Tom Dibrell la etajul 69. Nu putea să-şi reţină un zâmbet. Era binecuvântat cu genul de client bogat la care visează toţi avocaţii: un dezvoltator de afaceri imobiliare dependent de munca sa; un client care în mod obişnuit împrumuta, cumpăra, construia, închiria, rindea, dădea în judecată şi era dat în judecată şi, cel mai important, un client care poseda o stranie abilitate de a se vâri constant în situaţii periculoase şi neplăcute din punct de vedere legal, a căror rezolvare necesita întotdeauna serviciile juridice foarte scumpe ale lui A. Scott Fenney, Esq.

Sue sosi, roşie la faţă de la cât alergase după el.

— Domnule Fenney, aveţi întâlnirea cu partenerii la ora două.

Scott îşi consultă ceasul: două fără un sfert.

— Nu pot să ajung. Tom are nevoie de mine. Ce se va

discuta?

Sue îi înmânã agenda de lucru a întâlnirii partenerilor. Doar un singur subiect necesita votul sãu: eliminarea lui John Walker ca partener în firmã. Spre deosebire de Scott, John nu mai era un avocat binecuvântat. Clientul sãu bogat tocmai fusese cumpãrat de o companie din New York, ceea ce însemna cã acesta nu va mai plãti onorarii firmei Ford Stevens pentru serviciile juridice; lucru care însemna cã John Walker nu va mai fi angajat la Ford Stevens. Salariul lui de 800.000 dolari tocmai devenise o cheltuialã nejustificatã pentru firmã. John era un avocat strãlucit, cu care Scott jucase baschet de douã ori pe sãptãmânã, dar aici era vorba de afaceri: avocaţii strãluciţi fãrã clienţi bogaţi erau lipsiţi de valoare pentru o societate mare de avocaturã.

Uşile liftului se deschiserã chiar în momentul în care Scott cãuta în buzunarul sacoului un stilou. Urcã în lift, şi Sue îl urmã. Ataşat de lista cu ordinea de zi era şi un buletin de vot: ELIMINAREA LUI JOHN WALKER. Singurul partener din firmã care nu ştia cã John Walker urma sã fie concediat astãzi era John Walker. Dan Ford considera cã elementul surprizã era crucial când concedia un partener, în caz contrar respectivul putea ieşi pe uşã cu câţiva dintre clienţii firmei. Astfel, peste cincisprezece minute, John Walker va intra în biroul lui Dan, va fi concediat fãrã pic de jenã dupã doisprezece ani de muncã în firmã şi apoi va fi escortat afarã din clãdire de cãtre membrii serviciului de pazã. Societatea nu pierduse niciodatã nici mãcar un singur client la concedierea unui avocat.

Sue se întoarse şi îi oferi spatele ca punct de sprijin. Scott puse buletinul de vot pe umãrul ei, apropie stiloul şi începu sã-şi scrie numele *A. Scott Fenney*… dar încremeni. Se simţi vinovat, deşi votul sãu nu era decât o formalitate, o acceptare a iluziei cã la firma de avocaturã Ford Stevens exista un parteneriat între avocaţi cu puteri egale. În realitate, Dan Ford deţinea firma şi absolut orice din interiorul ei, fie avocat, birou, masã sau carte; şi Dan deja decisese sã-l concedieze pe John Walker. Scott putea ori sã

aprobe fără să pună sub semnul întrebării decizia lui Dan, ori să refuze şi… *ce?…* să i se alăture lui John în rândurile şomerilor? oftă şi semnă buletinul de vot în coloana PENTRU, apoi îl dădu înapoi lui Sue şi spuse:

— Dă-i asta lui Dan.

Ea prici uimită buletinul de vot ca şi cum era un ordin oficial ce autoriza execuţia cuiva şi zise apoi, aproape şoptit:

— Soţia lui are cancer la sân.

— *A lui Dan?*

— Nu. Soţia lui John Walker. Secretara lui spune că este în ganglionii limfatici.

— Vorbeşti serios? Dumnezeule, este tânără.

Şi mama lui Scott fusese tânără, doar patruzeci şi trei de ani, când acelaşi fel de cancer a ucis-o. Scott o privise neputincios cum îşi pierduse mai întâi sânii, apoi părul şi în cele din urmă viaţa. Acum se gândi la soţia lui John şi la John, care în curând va fi în stradă, afară din această clădire, cu haina şi cariera în mână, blestemându-şi partenerii că l-au abandonat şi pe Dumnezeu că a abandonat-o pe soţia lui, aşa cum şi Scott îl blestemase pe Dumnezeu când cancerul rodea corpul mamei sale dram cu dram, până ajunsese să cântărească tot atât cât o pernă umplută cu fulgi, când el o ridica din pat şi o ducea la baie.

— La dracu'!

Nu putea face nimic în plus pentru soţia lui John decât putuse pentru mama lui, şi nimic în plus pentru John decât putuse pentru toţi ceilalţi avocaţi pe care Dan Ford îi concediase fără preaviz… şi totuşi. Scott se privi insistent în peretele cu oglindă până când liftul încetini pentru o oprire lină şi uşile se deschiseră la etajul 69. Clinchetul liftului îl smulse din gândurile sale precum fluierul unui arbitru în timpul unui meci, după o întrerupere cauzată de o accidentare. Coborî din lift. Uşile se închiseră în urma lui şi el păşi pe domeniul companiei Dibrell Property, proprietarul clădirii şi cel mai important client al său, care reprezenta mai mult de 90 de procente din onorariile pentru serviciile juridice generate de el anual, onorarii ce

cumpăraseră absolut tot ce Scott Fenney deţinea în viaţa aceasta, de la patul în care dormea până la pantofii cu care era încălţat.

Cu aproape unsprezece ani în urmă, Scott, pe atunci proaspăt asociat la Ford Stevens, era în unul dintre lifturile acestei clădiri, când uşile se deschiseră şi înăuntru păşise Thomas J. Dibrell. Scott îl recunoscuse imediat. Toată lumea din Dallas îl cunoştea pe Tom Dibrell: absolvent al SMU şi fanatic susţinător financiar al fotbalului american, acesta fusese implicat împreună cu unul dintre membrii conducerii universităţii în scandalul mituirii sportivilor, care dusese la sancţionarea SMU de către NEAA[6] cu pedeapsa maximă în anul 1987; el construise extravagantul Dibrell Tower cu 300 de milioane de dolari împrumutaţi de la un fond de pensii din New York în timpul exploziei imobiliare din anii 1980; şi reuşise într-un fel sau altul să supravieţuiască falimentului din anii 1990, soartă pe care mulţi alţi dezvoltatori o suferiseră când piaţa imobiliară din Texas intrase în colaps. De fapt, cum Tom Dibrell reuşise să-şi păstreze imensul bloc-turn, în timp ce toţi ceilalţi dezvoltatori şi le pierduseră pe ale lor din pricina creditelor ipotecare neachitate rămânea al doilea mare mister al Dallasului, imediat după *A acţionat Oswald de unul singur?*[7]

Dar exact cum Scott îl recunoscuse în lift în acea zi, tot la fel şi Dibrell îl recunoscuse pe Scott. Pe faţa lui era întipărită acea expresie pe care Scott o văzuse de atâtea ori când un adult se întâlnea din întâmplare cu un erou al fotbalului american: era faţa unui copil în dimineaţa de Crăciun. Făcură cunoştinţă, Scott îi spuse lui Dibrell că

6 NCAA — National Collegiate Athletic Association, organizație care are puterea de a interzice unei instituții de învățământ de pe teritoriul SUA să mai participe la anumite competiții pentru o perioadă determinată de timp ca urmare a unor sancțiuni. (n.tr.)

7 Se face referire la Lee Harvey Oswald, cel care l-a ucis pe președintele SUA, John F. Kennedy, pe 22 noiembrie 1963, în Dallas. (n.tr.)

este avocat la Ford Stevens şi Dibrell îl invitase la prânz la clubul Downtown aflat la un etaj superior. În timpul mesei, Dibrell îi spusese că piaţa imobiliară din Dallas era în declin, că firma lui era menţinută în viaţă în mod artificial şi că avocaţii lui – nişte nenorociţi lipsiţi de loialitate pe care el îi plătise cu milioane în timpul avântului economic – tocmai îl abandonaseră pentru băncile din Nord care preluaseră băncile locale insolvabile, cele care deţineau multe dintre contractele sale neachitate. După masă, Dibrell îşi aprinsese un trabuc, se lăsase pe spate sprijinindu-se de spătarul scaunului şi îi propusese lui Scott Penney, legendă a fotbalului local, să fie noul său avocat.

A. Scott Fenney, Esq. Avea primul client.

Restul era istorie. Unsprezece ani mai târziu, piaţa imobiliară din Dallas cunoştea un nou avânt, compania Dibrell Property era în al nouălea cer şi Tom Dibrell era din nou un client de top în Dallas, un client care îi conferea avocatului respect instantaneu şi statut social când acesta anunţa: „Sunt Scott Fenney, avocatul lui Tom Dibrell”. Şi Scott rămase avocatul său loial care atingea suma de trei milioane de dolari anual în onorarii.

Paşii lui Scott se auzeau pe podeaua de mahon şi de marmură în timp ce se apropia de intrarea impunătoare. Direct sub un candelabru cu braţe lungi era o masă rotundă de lemn pe care era aşezată o sculptură de bronz de 60 de centimetri înălţime ce înfăţişa un viţel, corect reprezentat anatomic, ce şedea culcat pe-o parte, legat şi ţinut la pământ de doi cowboy, aflat pe punctul de a fi castrat de un al treilea cowboy care utiliza un instrument ce semăna cu o uriaşă unghieră cu două mânere. STRÂNGEREA VITELOR PRIMĂVARA era inscripţionat pe plăcuţa de argint ataşată la bază.

De fiecare dată când Scott intra în vasta zonă de recepţie a companiei Dibrell Property, se simţea ca şi cum ar fi păşit într-un muzeu al civilizaţiei vestice americane. Sculpturile lui Frederic Remington erau aşezate pe postamente cu picior. Pe pereţi atârnau picturile lui G.

Harvey reprezentând cowboy călare, opere de artă ce purtau denumiri precum *când bancherii purtau cizme, Traversarea râului Río Grande* şi *Voinţa Bunului Dumnezeu şi pârâul nu se umflă.* Mobilele erau luate direct din Giant – canapele din piele cu tapiţerie bombată, în formă de romburi, scaune asortate, cu butoni de alamă şi lemn închis la culoare ce lambrisa pereţii de la podea până în tavan. Pe perete, deasupra biroului de la recepţie atârna capodopera muzeului, un portret imens al lui Tom Dibrell călare pe un uriaş armăsar negru. Avea expresia unui copil ai cărui părinţi îl forţaseră să se urce pe un ponei la grădina zoologică unde se aflau animale dresate. Era, de fapt, singura dată când Tom fusese urcat pe un cal. Dar el iubea toate lucrurile legate de cowboy, deşi nimeni din Dallas, sau Houston, sau Texas nu era în această privinţă un cowboy adevărat. Cu toate acestea, era amuzant să se prefacă.

Ochii lui Scott se îndreptară de la tabloul lui Roy Rogers jr. La poale cea mai frumoasă tânără pe care o văzuse vreodată, cel puţin de când se aflase acolo ultima dată. O frumuseţe blondă cu ochi albaştri stătea în spatele biroului de la recepţie şi îşi vopsea unghiile deasupra ziarului de dimineaţă. Tom Dibrell spunea că întotdeauna crezuse cu hotărâre în angajarea experţilor contabili de la Harvard şi a recepţionerelor din rândul chelneriţelor de la Hooters. Problema era că întotdeauna cariera unei recepţionere trecea de aici direct pe canapeaua din biroul lui Tom, ceea ce ducea mai apoi la o înţelegere financiară substanţială pentru a evita rezolvarea litigiului în instanţă.

— Doamne, era aşa de chipeş! zise ea.

Nu se referea la Tom. Ochii ei albaştri erau îndreptaţi spre ziar, unde era fotografia alb-negru a unui tânăr, imediat sub titluri: „Clark McCall ucis”… „Prostituată acuzată”… „Senatorul McCall devastat”… „Campania prezidenţială amânată”.

Asta este o fotografie făcută la sediul poliţiei, răspunse Scott, de când a fost arestat pentru dopaj. A avut întotdeauna probleme.

Ea ridică uşor din umeri.

— Era bogat.

— Tăticu' este bogat.

— Pentru mine este destul de bun.

— Păi, atunci, pe tine ar fi trebuit să te ia sâmbătă noaptea, în locul acelei prostituate.

— Oh, l-aş fi costat mult mai mult. Pe de altă parte, eu nu port arme.

— Dragă, de unde stau eu, se vede clar că ai suficiente arme.

Ea îi răspunse cu un zâmbet rezervat, apoi îşi întoarse privirea la ziar. Scuturã uşor din cap ca şi cum cântărea în minte un mare mister.

— Bogat şi frumos. De ce să vrea o prostituată de culoare când putea avea orice fată albă din oraş?

— Era mai ieftin, aşa cum ai spus şi tu.

Lui Scott îi plăcea întotdeauna să flirteze cu fetele lui Dibrell, dar se plictisise de această conversaţie. Uciderea fiului unui senator nu îl interesa în această după-amiază. Era aici să facă bani. Aşa că zise:

— Sunt Scott Fenney, vreau să-l văd pe Tom.

Recepţionera puse deoparte oja, suflă peste unghii şi ridică telefonul. Ţinând receptorul, cu buricele degetelor, grijuliu ca să nu-şi zgârie unghiile proaspăt vopsite, apăsă un buton cu capătul gumat al unui creion şi anunţă:

— Domnul Fenney este aici. Închise, se aşează mai bine pe scaun, astfel încât să-şi expună bustul impresionant şi continuă: Aşadar, eşti căsătorit?

Scott îşi ridică mâna stângă pentru a arăta verigheta.

— De unsprezece ani.

— Păcat. Suflă din nou peste unghii şi spuse: Poţi intra, domnule Fenney. Şi sună-mă decât dacă situaţia se schimbă… sau… chiar şi dacă nu.

Lăsând deoparte cunoştinţele sale gramaticale, ea era un exemplu potrivit de ceea ce doreau cel mai mult bărbaţii din Texas: o texană superbă. Existau multe mituri, dar unul era adevărat: cele mai frumoase fete din lume se găsesc în Texas. În Dallas, Texas. Fete ca aceasta termină

liceul sau primii ani de facultate şi din toate orăşelele de pe cuprinsul Texasului vin în

Dallas, precum moliile la lumină. Vin pentru slujbe, van pentru viaţa de noapte, vin pentru bărbaţii necăsătoriţi care fac mulţi bani, genul acela de bani care cumpără case mari, maşini scumpe, haine luxoase şi bijuterii strălucitoare, garantate să aducă zâmbetul pe buze oricărei fete din Texas. Dacă fata vrea să se căsătorească cu un angajat la rafinărie şi să trăiască într-o rulotă, se mută în Houston; dacă vrea să se mărite cu o avere şi să trăiască într-o vilă, se mută în Dallas.

Scott trecu de zona recepţiei, apoi printr-o galerie plină de alte obiecte de artă cowboy şi îşi aminti să-şi pună ochelarii. Vedea destul de bine la distanţă şi avea nevoie de ochelari doar când citea la lumină slabă, dar îşi făcuse un obicei din a-i purta în faţa clienţilor pentru că acestora le plac avocaţii care par inteligenţi. Ajunse la biroul lui Torn, format din mai multe camere ce dădeau una în alta şi care consta într-o zonă de secretariat, o baie privată, o cameră de lucru cu un şemineu fals şi sanctuarul privat al lui Tom.

Marlene, secretara de vârstă mijlocie a lui Tom, îşi ridică privirea din povestea McCall, îi zâmbi şi îi făcu semn cu mâna să intre. Îl găsi pe Tom în partea îndepărtată a vastului spaţiu, cu capul îngropat în mâini, părând mic în spatele biroului masiv şi sub tavanul aflat la o înălţime de trei metri. Scott se îndreptă spre clientul său bogat, strecurându-se printre obiectele de mobilier din piele printre care o şa mexicană ornamentală încrustată cu argint şi aşezată pe un postament – şi trecând pe lângă fotografiile ce-l reprezentau pe Tom cu guvernatori, senatori şi preşedinţi, şi pe lângă masa de cafea, pe care se aflau casca de protecţie având imprimat numele DIBRELL şi planurile de execuţie făcute sul pe care le lua cu el când participa la primele săpături în cadrul ceremoniei de inaugurare a unui nou proiect imobiliar, deşi Tom Dibrell nu avusese niciodată în viaţa lui o slujbă în construcţii.

— Avem o întâlnire jos, cu o afacere cu terenuri, începu Scott adresându-se capului plecat al lui Tom. Ar trebui să terminăm repede aici.

Tom începu să scuture uşurel din cap.

— Nu te-am sunat din cauza asta.

Tom avea 55 de ani, era aproape chel, aşa că recursese de curând la artificiul de a-şi pieptăna părul de pe lateralele capului spre zona din centru unde nu mai avea păr; avea aproximativ 1, 67 m înălţime, aşa că purta cizme de cowboy originale şi era un nemernic scund şi gras, dar pentru trei milioane anual, Scott îl descria ca fiind lat în spate. Fusese căsătorit de patru ori, cu femei tot mai tinere; iar actuala doamnă Dibrell avea douăzeci şi nouă de ani. Tom îşi ridică privirea şi Scott ştiu instantaneu că era vorba despre o problemă generată de o femeie. El oftă. Clientul său cel mai bun nu putea să-şi ţină mâinile departe de ajutoarele de la recepţie.

— Cine a fost de data asta, Lom?

— Nadine.

Scott scutură din cap; el nu-şi mai amintea de Nadine.

— Brunetă, înaltă, bine făcută? Doamne, Scott, are nişte şolduri ca de băiat! El se opri şi ochii i se împăienjeniră ca şi cum retrăia momentul. Apoi: Ameninţă că mă dă în judecată pentru hărţuire sexuală. Tom ţinea în mână o scrisoare: Are un avocat nenorocit!

Scott apucă hârtia, iar privirea i se îndreptă direct în partea de sus, unde era numele expeditorului: Franklin Turner, Esq., faimos avocat al reclamanţilor. Scott expiră adânc:

— La dracu'!

Douăzeci de mii de avocaţi în Dallas, şi ea îl găseşte pe Frank Turner!

Scott îşi aruncă privirea peste scrisoare. Frank Turner ameninţa că va deschide un proces împotriva companiei Dibrell Property şi individual împotriva lui Thomas J. Dibrell, în numele clientei sale, Nadine Johnson, dacă nu se ajungea la o înţelegere financiară în

următoarele zece zile.

Tom întrebă:

— Este Turner aşa de dur pe cât se spune?

— Mda, este un adevărat catâr în privinţa regulilor.

Scott spuse asta pe un ton grav, precum ar spune un doctor: „Da, aveţi cancer”. Întotdeauna era mai bine să-ţi faci clientul să transpire puţin: un client îngrijorat va plăti mai multe onorarii cu mai puţine văicăreli. Aşa că se încruntă şi păşi spre bovindoul pe care Tom îl crease în mod special pentru biroul său, ca să se poată bucura de panorama Dallasului –, rămase acolo cuprinzând oraşul cu privirea şi gândindu-se: „Doamne, ce privelişte deprimantă!” Gri şi plictisitoare, ca şi cum te uiţi la un vechi televizor alb-negru. Un peisaj de beton şi oţel cât vezi cu ochii, până la smogul maroniu ceţos ce învăluie permanent oraşul deasupra păienjenişului de autostrăzi ce înconjoară centrul de afaceri, un peisaj sterp şi fără copaci, planul de căpătâi al oraşului fiind evident – să paveze fiecare metru pătrat verde din acest oraş blestemat. Ceea ce ar putea explica poziţionarea Dallasului în topul celor mai urâte metropole din America. În afară de femei, Dallasul nu mai are nicio altă frumuseţe naturală. Nici ocean, nici lac, niciun fel de apă, cu excepţia râului Trinity ce traversează partea vestică a oraşului, care timp de zeci de ani fusese folosit ca sistem natural de captare a apelor de canalizare, iar în ziua de azi ca un uriaş canal de drenaj. Nu tu Central Park, nu tu Roc.ky Mountains şi nu tu Miami Beach. Nici măcar vreme bună. Nimic din ceea ce au celelalte mari oraşe. Tot ceea ce are Dallasul este un X alb pe Elm Street ce marchează locul exact unde un preşedinte american a fost împuşcat. Pe de altă parte, nu locuieşti în Dallas pentru niciunul dintre aceste lucruri; locuieşti în Dallas ca să faci mulţi bani repede.

— Scott?

Vocea lui Tom semăna cu rugămintea unui copil. Scott se întoarse spre clientul său foarte îngrijorat.

— Tom, luptându-mă cu Frank Turner, voi fi norocos dacă de data asta voi obţine doar de două ori mai mult

decât ne-a costat ultima.

Tom scutură din cap.

— Nu-mi pasă, Scott. Plăteşte două milioane, dacă n-ai încotro, dar rezolvă situaţia asta. Şi păstrează discreţia, nu vreau s-o pierd pe Babs din cauza acestui incident. Chiar îmi place de ea.

Babs era soţia numărul patru.

— Mă voi ocupa de asta, Tom, exact aşa cum m-am ocupat şi de celelalte.

Tom părea pe punctul de a începe să plângă.

— Nu voi uita niciodată asta, Scott. Niciodată.

Scott se îndreptă spre uşă, zicând peste umăr:

— Doar să nu uiţi când îţi trimit nota de plată.

Îşi păstră expresia serioasă trecând pe lângă Marlene, înapoi prin muzeul cowboy – îi făcu totuşi discret cu ochiul recepţionerei şi apoi în holul liftului. Dar odată urcat în siguranţă în lift şi de unul singur, începu să râdă cu gura până la urechi şi rosti către imaginea sa proiectată în peretele cu oglindă:

— Cum poate un om să se bage singur în atât de multe capcane legale? Tipul este de-a dreptul ciudat.

În singurătatea liftului sau a propriilor gânduri, Scott Fenney îşi privea clientul bogat aşa cum toţi avocaţii îşi privesc clienţii bogaţi care le subvenţionează vieţile: sunt creaturi mai puţin inteligente, care, prin harul lui Dumnezeu, au moştenit, furat, fraudat, conspirat, înşelat sau pur şi simplu a dat norocul peste ei, acumulând averi colosale. Astfel, pentru a echilibra balanţa ordinii naturale, avocaţii au datoria de a-i uşura pe clienţii lor de cât mai mult posibil din averea lor prin onorariile serviciilor juridice.

A. Scott Fenney, Esq. Îşi făcuse întotdeauna datoria cu tot respectul faţă de Tom Dibrell.

TREI

Scott coborî cu liftul la birourile Ford Stevens şi merse de-a lungul holului până la sala de conferinţe situată la etajul 62, trecând pe lângă biroul lui John Walker, unde

secretara aşeza în cutii lucrurile personale ale acestuia şi unde următorul avocat care-i preluase funcţia deja se muta. Scott păşea iute şi îşi pocnea degetele, stimulat de cel mai puternic narcotic cunoscut de om: succesul.

Deschise larg uşile duble şi intră în sala de conferinţe, un spaţiu considerabil ocupat în prezent de o masă din lemn de cireş lungă de 12 metri, 30 de scaune capitonate cu piele de culoare maro-închis şi o duzină de avocaţi luptându-se pentru banii altor oameni precum leii pentru carnea crudă. Astăzi, aceşti tineri avocaţi nesăţioşi se desfătau din achiziţia de 25 milioane de dolari a companiei Dibrell Property, adică mai bine de 20 de hectare de teren adiacent Trinity River, pe care Dibrell plănuia să construiască depozite industriale. Trei avocaţi Ford Stevens erau în dispută luptându-se pentru clientul lui Scott cu un onorariu de 850 dolari pe oră. Scott păşi spre capul lungii mese de conferinţe.

— Domnilor!

Încăperea fu învăluită de tăcere şi toţi ochii, toate cravatele şi toate bretelele se întoarseră spre el.

— N-aţi încheiat încă această afacere? Care dracu' este problema?

Sid Greenberg, un asociat aflat în al cincilea an al său în firmă şi căruia Scott îi încredinţase această afacere Dibrell, răspunse:

— Scott, încă discutăm despre garanţia legată de mediu.

— N-aţi rezolvat-o încă? Cât timp a trecut, două săptămâni?

Sid explică:

— Scott, nu cred că putem s-o rezolvăm.

Sid, există o soluţie pentru orice impas juridic. Care este problema?

— Problema este aceasta, Scott: noi ştim – dar guvernul nu ştie – că terenul este contaminat cu plumb de pe vremea când, cu ani în urmă, aici funcţiona o fabrică de baterii. Şi există deversări în râu de fiecare dată când plouă o mare cantitate de deversări. Aşa că trebuie să

garantăm o parte din preţul achiziţiei care să acopere decontaminarea terenului, în cazul în care plumbul este descoperit înainte ca Dibrell să poată pava totul. Problema este cât de mult să garantăm.

— La naiba, Sid, angajează un expert de mediu. El ne va spune cât de mult să garantăm.

— Am fi făcut lucrul acesta, Scott, dacă judecătorul nu ne-ar fi dat ordin să predăm toate rapoartele de mediu acelor ecofanatici idioţi care au deschis procesul pentru stoparea afacerii.

— Trinity River Allies în Litigation[8]?

— Da, TRAIL. Ei vor ca terenul să fie folosit ca un fel de parc natural, unde copiii să poată merge să vadă de aproape habitatul din zona riverană. Tot ce vor vedea este o grămadă de peşti morţi şi ape de canalizare în stare naturală. La dracu', te îmbolnăveşti chiar şi numai dacă-ţi bagi degetul mic de la picior în apa aia. În orice caz, i-am spus judecătorului că niciuna din părţi nu are vreun raport de mediu. Dacă obţinem unul, va trebui să-l predăm celor de la TRAIL, ei vor afla despre contaminarea cu plumb şi se vor folosi de ea ca să ne oprească afacerea – Agenţia de Protecţie a Mediului[9] va veni la faţa locului în ziua următoare! Dar fără un raport, nu ştim ce sumă să folosim ca garanţie. Noi vrem cincizeci la sută din preţul de achiziţie, iar vânzătorul vrea doar cinci la sută. Sid îşi ridică mâinile a neputinţă. S-ar putea să fim nevoiţi să-i spunem lui Dibrell să anuleze afacerea.

Scott oftă. Cu ani în urmă făcuse greşeala de a-i spune lui l om să renunţe la o afacere din cauza unor mărunţişuri juridice. Tom îl ascultase răbdător pe noul său avocat, apoi spusese: „Scott, nu te plătesc să-mi spui ce nu pot să fac. Te plătesc să-mi spui cum pot să fac ceea ce vreau să fac. Şi dacă tu nu poţi lucrul acesta, voi găsi un avocat mai isteţ care poate".

---

8 Aliații Râului Trinity în Litigiu

9Environmental Protection Agency (EPA), agenție federală independentă ce coordonează programele ce urmăresc reducerea poluării și protecția mediului înconjurător (n.tr.)

Îşi învăţase bine lecţia. Nu avea de gând să-i spună lui Tom Dibrell să anuleze o afacere de 25 de milioane de dolari, care urma să aducă firmei Ford Stevens 500.000 de dolari în onorarii pentru servicii juridice şi care cu siguranţă nu avea să pună capăt deversărilor de plumb în acea hazna numită râul Trinity.

— Bine, iată ce vom face: Ford Stevens va angaja expertul de mediu. El îmi va înmâna doar mie raportul. Avocaţii vânzătorului pot veni în biroul meu să îl citească, dar nu vor pleca de aici cu o copie a lui. Acel raport va fi proprietatea Ford Stevens, nu a lui Dibrell şi nici a vânzătorului. Astfel, documentul va fi protejat de privilegiul confidenţialităţii client avocat şi pot jura în faţa tribunalului că niciuna din părţi nu are vreun raport de mediu ce intră sub incidenţa citaţiei TRAIL. Şi nimeni nu va şti niciodată despre deversarea de plumb din râu.

— Şi va funcţiona? întrebă Sid.

— A funcţionat pentru companiile de tutun, Sid. Acestea au ţinut secret timp de patruzeci de ani toate dovezile care arătau clar că nicotină creează dependenţă – pentru că avocaţii lor au angajat oamenii de ştiinţă care conduceau cercetările. Aşa că studiile scăpau de citaţii datorită privilegiului confidenţialităţii client-avocat. Nimeni nu a ştiut vreodată că dovada era chiar acolo, pentru că avocaţii au ascuns-o în spatele acestui privilegiu. Exact aşa cum vom proceda şi noi.

Sid radia.

— Este genial! Atunci putem încheia afacerea cu garanţia de mediu potrivită.

— Exact, răspunse Scott. Şi acei iubitori de natură pot să se ducă la dracu’.

— Frank, ce naiba mai faci, prietene?

Scott îl găsi la telefon pe Franklin Turner, Esq., faimos avocat al reclamanţilor, din prima încercare. Fără îndoială că Frank îi dăduse instrucţiuni secretarei să-i facă legătura imediat dacă suna avocatul lui Tom Dibrell, conştient fiind că un singur telefon i-ar putea aduce un

onorariu frumuşel.

— Două milioane, Scott.

Acesta avea uşa închisă şi vorbea cu Frank prin intermediul speakerului, aşa că putea să exerseze mişcarea cu balans a jocului de golf în timp ce negocia soluţionarea reclamaţiei unei tinere care pretindea că Tom Dibrell îşi folosise poziţia de angajator al acesteia pentru a o presa să facă sex cu el ceea ce, cunoscându-l pe clientul bogat al lui Scott, era probabil adevărat. Scott balansa crosa de 9 pe care o ţinea în biroul său; obişnuia să folosească crosa de 6, dar perforase plăcile de ceramică ale tavanului cu loviturile sale, aşa că renunţase pentru o crosă de 9[10]. De dincolo de birou, el răspunse:

— Doamne, Frank, am putea măcar s-o lăsăm mai moale pentru câteva momente, măcar din amabilitate profesională.

— Scott, Dibrell are cincizeci şi cinci de ani şi este tată a cinci…

— Şase, interveni Scott, în timp ce-şi verifica în reflecţia ferestrei poziţia de aruncare la golf.

— Tată a şase copii, căsătorit…

— Pentru a patra oară.

Scott îşi verifică mişcarea de preluare a mingii.

— Căsătorit şi directorul executiv al uneia dintre cele mai mari companii imobiliare din Dallas, este membru al Consiliului de Afaceri, al Camerei de Comerţ şi al tuturor organizaţiilor civice importante din acest oraş şi se impune cu forţa în faţa unei tinere naive de douăzeci şi doi de ani…

— „Se impune cu forţa?” Las-o baltă, Frank. Ştiind ce fel de li-te angajează Tom, probabil că ea s-a lăsat mai repede decât Monica Lewinsky.

Chicoti şi îşi verifică mişcarea crosei de dinainte de lovitură în punctul său de la jumătate.

— Asta nu-i o glumă nenorocită, Scott! Nadine a fost rănită în mod ireparabil!

---

10 Crosa de 9 este folosită pentru aruncări ce ating 120 m, iar crosa de 6 pentru lovituri de 150 m. (n.tr.)

— Dar 2 milioane de dolari ar face rana să dispară, nu-i aşa?

— Nu, dar ar face-o pe ea să dispară.

Se auzi un ciocănit uşor la uşă. Scott se întoarse dinspre fereastră şi o văzu pe Sue vârându-şi capul înăuntru. Aceasta anunţă cu o voce scăzută:

— Domnule Fenney, fiica dumneavoastră este la telefon. Spune că este o urgenţă.

O urgenţă? Un impuls de teamă părintească ricoşă prin sistemul nervos central al lui Scott precum mingea unui joc mecanic când declanşează alarma. Din patru paşi mari ajunse la birou. Spuse în telefon:

— Frank, aşteaptă puţin, bine?

Nu mai aşteptă răspunsul. Sprijini de birou crosa de 9, ridică receptorul şi apăsă butonul cu lumină intermitentă de pe telefon, punându-l pe Frank Turner în aşteptare şi pe fiica lui de nouă ani pe linia principală.

— Bună, iubito, ce s-a întâmplat?

Se auzi o voce mititică:

— Mama e plecată, iar Consuela plânge.

— De ce?

— L-au arestat pe Esteban.

— *Cine?* Cei de la INS[11]?

— El a zis *„înmigración”*.

— Ai vorbit cu el?

— Consuela a vorbit cu el mai întâi, dar a început să plângă, aşa că am vorbit eu cu el. Zicea că l-au arestat acolo unde construia o casă, zicea că îl trimit înapoi în Mexic. Poţi să-l ajuţi?

— Draga mea, nu pot face nimic. Esteban este un tânăr puternic, va fi bine. Îi vor duce cu autobuzul până la Matamoros, el va trece din nou graniţa în ziua următoare şi va fi înapoi în câteva săptămâni, exact ca data trecută.

— Mda, asta a spus şi el.

— Atunci de ce este Consuela aşa de supărată?

— Este speriată că vor veni şi după ea şi că o vor trimite înapoi în Mexic. Zice că nu are pe nimeni acolo, că

11 Immigration & Naturalization Service

asta este singura casă pe care a avut-o vreodată.

Consuela venise odată cu casa. Când fostul proprietar declarase falimentul şi nu-şi mai putuse permite vila şi nici menajera mexicană, familia Fenney o obţinuse pe Consuela de la Rosa ca pe un accesoriu al proprietăţii.

— A. Scott, i-am spus că rezolvi problema, astfel încât ea să poată locui întotdeauna cu noi… o rezolvi, nu-i aşa?

— Ăă, da, mă străduiesc. Intenţionase să angajeze un avocat specializat în imigrări pentru a obţine documentele necesare Consuelei ca să lucreze legal în SUA. Uite ce e, spune-i să nu se îngrijoreze. Cei de la Imigrări se gândesc de două ori înainte de a face raiduri în Highland Park. Ştiu că ar cădea capete.

— Poftim?

— Ar fi concediaţi dacă ar lua menajerele din Highland Park.

— Oh, dar este foarte speriată. A tras draperiile din faţă, nu vrea nici măcar să meargă în curtea din spate şi spune rugăciuni încontinuu. Suntem doar noi aici şi… mă cam sperie şi pe mine. Nimeni nu va veni la noi acasă, nu-i aşa, să spargă uşa ca la TV?

— Nu, iubito, nimeni nu vine la noi acasă.

— Promiţi?

— Promit. Dă-mi-o la telefon.

Consuela era o fată emotivă, înclinată spre izbucniri bruşte în lacrimi datorate unor temeri reale sau imaginare, pe care le ţinea la distanţă purtând trei crucifixe, spunând rugăciuni zilnice către diferiţi sfinţi şi ţinând aprinse pe pervazul ferestrei, deasupra chiuvetei din bucătărie, suficient de multe lumânări cât să lumineze un întreg magazin universal. Dar teama care n-o părăsea niciodată era că va fi trimisă înapoi în Mexic. Esteban era iubitul ei; se întâlniseră la biserica catolică din zona Little México a Dallasului. Scott o ducea cu maşina în fiecare duminică dimineaţă şi o lua după-amiaza: era plimbarea lor săptămânală. Esteban lucra în construcţii în alte părţi ale Dallasului şi se confrunta cu riscul raidurilor INS, dar

Consuela era protejată de regula nescrisă conform căreia cei de la Imigrări nu intrau în orăşelul Highland Park, căminul celor mai bogaţi şi mai puternici oameni politici din Texas şi a menajerelor mexicane care lucrau ilegal pentru aceştia. Menajera mexicană ilegală a lui Scott era la fel de dulce pe cât era de rotunjoară şi, după trei ani în serviciul familiei Fenney, era ca o membră a familiei, deşi una care revenea la limba sa maternă când era tulburată emoţional. Vocea plină de suspine a Consuelei se auzi în telefon:

— *Señor Fenney, tengo miedo de imnigración.*

— Să nu-ţi fie teamă, Consuela. Este totul în regulă. *Está bien.* Nimeni nu te va lua de aici. Vei locui întotdeauna cu noi.

Scott prinsese câteva cuvinte în spaniolă de la menajera sa, care întrebă cu nasul înfundat:

— *¿Para siempre?*

— Da. Pentru totdeauna.

— *Señor* Fenney, faceţi… a… p*romesa a* Consuela?

— *Şi,* Consuela, îţi promit.

Suspine înfundate.

— B-bine. *Adiós, señor.*

Fiica lui reveni la telefon.

— S-a oprit din plâns.

— Bun.

— A. Scott, nu ai de gând să-i laşi să o ia, nu-i aşa?

— Nu, iubito, aşa ceva nu se va întâmpla.

— Bine.

— Ascultă, draga mea, acum sunt puţin ocupat, aşa că, dacă acolo este totul sub control, am să mă întorc la treabă.

— Suntem bine. Ne vedem mai târziu, aligatorule.

— Pe curând, crocodilule.[12]

Scott închise şi îşi propuse să nu uite să-l sune pe Rudy Gutierrez, un avocat specializat în imigrări pe care îl cunoscuse cu ani în urmă. De şase luni intenţiona să facă

12 În original: *See you later, alligator. After while, crocodile.* (n.tr.)

acest lucru, sau poate de un an, de aproape doi dacă se gândea mai bine, dar întotdeauna intervenise ceva şi… Lumina intermitentă a telefonului îi atrase privirea, amintindu-i de Frank Turner care aştepta nu că l-ar fi deranjat să facă un avocat specializat în reclamaţii să-şi aştepte onorariul pentru soluţionarea litigiului. Imaginea fiicei sale ghemuite în spatele draperiilor trase în locuinţa lor din Highland Park împreună cu menajera lor mexicană se estompă în mintea sa şi fu înlocuită de imaginea unui îngâmfat Frank Turner, faimos avocat al reclamanţilor, sprijinindu-se de spătarul scaunului din biroul său frumos decorat, convins că era pe punctul de a câştiga acest meci şi de a-i sufla lui Scott Fenney două milioane de dolari ca s-o mituiască pe draga de Nadine. Nu astăzi, Frank. Scott apucă crosa de 9, apăsă butonul liniei pe care aştepta Frank, porni speakerul şi continuă discuţia exact de unde rămăsese.

— *Două milioane?* Asta-i un fund extrem de scump, Frank. Ce, era virgină?

— Istoria vieţii ei sexuale este irelevantă.

— Da, aşa cum a fost pentru Kobe[13]. Scott îndreptă crosa de 9 spre telefon. Sunt şanse, Frank, ca ea să şi-o tragă de când avea paisprezece ani, aşa că ai face bine să-ţi anunţi clienta că, dacă vrea să ajungă la tribunal, vom da de urma fiecărui penis săltăreţ pe care ea l-a cunoscut îndeaproape şi personal, îi vom chema pe posesorii lor să depună mărturie şi să povestească întregii lumi despre multele virtuţi ale lui Nadine, şi când vom termina cu funduleţul ei drăguţ, le va face pe acele prostituate de pe Harry Hines să pară o adunătură de călugăriţe nenorocite!

— Oh, da? Păi, ai face bine să-l avertizezi pe Tom Dibrell că, atunci când voi termina cu el, va regreta amarnic că nu i-a rămas credincios soţiei numărul unu!

Scott râse zgomotos ca şi cum acesta era cel mai amuzant lucru pe care îl auzise vreodată.

— Nu ai spune asta dacă ai vedea-o. Din nou îşi

13 Se face referire la scandalul sexual generat de superstarul NBA, Kobe Bryant, în anul 2003. (n.tr.)

îndreptă privirea spre fereastră şi îşi verifică poziţia de plecare în mişcarea crosei înainte de lovitură. Uită-te la noi, Frank, doi vechi prieteni de la SMU luptându-se ca un Aggie cu un Longhorn.[14] Ascultă, ideea este că ambii noştri clienţi au nişte aspecte dezavantajoase în această situaţie. Deci, pentru a rezolva situaţia mulţumitor pentru amândoi, Tom îi va plăti drăgălaşei de Nadine o jumătate de milion de dolari şi asta înseamnă cu mult mai mulţi bani decât câştiga ea la Hooters.

— Bacşişurile sunt destul de brute acolo, Scott. Unu şi jumătate.

— Nu sunt chiar atât de bune, Frank. Un milion.

— S-a făcut.

El îşi verifică mişcarea de coborâre a crosei.

— Îţi voi trimite mâine-dimineaţă la prima oră documentul de renunţare şi de păstrare a confidenţialităţii. Tu îl duci la semnat şi în momentul în care mi-l înapoiezi, eu te voi aştepta cu un cec.

— Un cec de la casierie, plătibil doar mie şi lui Nadine Johnson împreună.

— Frank, ai mare grijă ca Nadine să înţeleagă că, dacă vorbeşte cu cineva despre mica ei tăvăleală în fân cu Tom chiar şi cu psihiatrul ei blestemat! –, înţelegerea cere ca ea să returneze toţi banii şi tu să-ţi returnezi onorariul. Şi, Tom, cu siguranţă că o va strânge de gât.

Frank râse.

— Dacă vorbeşte, eu însumi o strâng pe căţea de gât, mă costă trei sute treizeci de mii.

— Cât iei, o treime?

— Onorariul standard pentru reclamaţiile rezolvate.

— Trei sute treizeci de mii de dolari, nu-i deloc rău pentru o zi de muncă, Frank.

— Este o treabă murdară, Scott, dar cineva trebuie

---

14 Aggie este denumirea dată studenților și absolvenților de la Universitatea Texas AM, iar Longhorn este denumirea dată celor de la Universitatea Texas din Austin, între cele două universități fiind o bine-cunoscută rivalitate. (n.tr.)

să o facă şi pe asta.

Scott scutură din cap. Avocaţii reclamanţilor. Scott îşi imagina că poate câştiga 50 milioane de dolari în întreaga sa carieră, i iar avocaţii reclamanţilor, acei nemernici, fac suma respectivă în fiecare an, luând 33 de procente, 40 de procente, uneori 50 de procente din daunele câştigate de clienţii lor, aproape întotdeauna în înţelegeri ca aceasta, deoarece o corporaţie nu-şi poate permite să-şi încerce norocul cu un juriu din Texas, nu când juraţii ar putea reitera procesul *Pennzoil vs. Texaco* şi s-ar putea întoarce în sala de judecată cu o hotărâre în valoare de11 120 976 110, 83 de dolari, cel mai mare verdict decis de un grup de juraţi în istoria lumii. Ceea ce transforma Texasul în terenul dejoacă al unui avocat specializat în reclamaţii. Până acum, Franklin Turner, Esq. Acumulase mai bine de un miliard de dolari din verdicte şi înţelegeri, nenorocitul!

— Hei, Scott, ce părere ai despre atacantul de culoare pe care noi l-am luat de la Houston? Îţi va doborî recordurile?

Frank fusese în fanfara echipei Mustang a SMU. La tubă.

— Ei tot încearcă de paisprezece ani, Frank. Însă niciunul nu s-a apropiat suficient.

— Într-o zi, Scott, într-o zi.

— Da, da, da… Mi-a plăcut să fac afaceri cu tine, Frank.

Scott întinse crosa de 9 şi apăsă butonul care deconectă speakerul telefonului. O negociere de zece minute plină de succes, pentru care el se simţea dator să-i prezinte celui mai bun client al său o notă de plată de 50.000 de dolari. Din ceea ce înţelesese el, Tom Dibrell era gata să plătească două milioane de dolari ca să se înţeleagă cu Nadine; avocatul său reuşise cu multă dibăcie să obţină o înţelegere cu doar un milion; deci, chiar şi cu un onorariu de 50.000 de dolari, el totuşi *economisea* pentru Dibrell 950.000 de dolari. Studiindu-şi reflexia în oglindă, el făcu mişcarea completă cu balans a jocului de golf şi îşi păstră postura ca un adevărat profesionist. Scott

Fenney descoperise că poseda calităţile necesare pentru a excela în trei sporturi în viaţă: fotbal, golf şi avocatură.

PATRU

Ora cinci. Sfârşitul unei alte zile de criză, conflicte şi confruntări. Viaţa de avocat. Nu este pentru oricine şi nici pentru orice avocat. Avocatura ori îţi intră în sânge, ori nu. Dacă nu te trezeşti cu chef de luptă, dacă fugi de teama unei confruntări personale, dacă nu eşti genul competitiv, dacă nu ai curaj să te confrunţi faţă în faţă cu un faimos avocat specializat în reclamanţi şi să-l baţi cu propriile arme, atunci sportul bărbătesc numit avocatură nu este pentru tine. Du-te mai bine să lucrezi în serviciile sociale.

Avocatura seamănă mult cu fotbalul. De fapt, Scott întotdeauna crezuse că propria carieră în fotbal fusese cel mai bun domeniu de pregătire pentru studierea dreptului pe care şcoala i-l putuse oferi; cu siguranţă pentru el asta făcuse uşoară tranziţia spre drept. Luând în consideraţie că fotbalul american este violenţă legalizată, avocatura înseamnă legalităţi violente; avocaţii folosesc legea să-i bată pe clienţii celorlalţi şi să-i aducă în pragul umilinţei. Şi exact cum antrenorii vor jucători inteligenţi, ticăloşi şi duri, la fel clienţii bogaţi vor avocaţi inteligenţi, ticăloşi şi duri. Şi aceştia vor să câştige. Indiferent de costuri. Mint, înşală, fură, doar să câştige blestematul de proces! În fotbal, ca şi în avocatură, să câştigi nu este totul, este singurul lucru care contează. Câştigătorii iau toate premiile; învinşii pierd. A. Scott Fenney, Esq. Se lăsă pe spate în scaunul său, îşi uni palmele la ceafă încrucişându-şi degetele şi îşi contemplă lumea aici, la firma de avocatură Ford Stevens: era un învingător. Iar răsplata era o viaţă perfectă. O viaţă absolut perfectă.

Auzi telefonul sunând în biroul lui Sue. În câteva secunde, ea stătea în uşă cu poşeta în mână:

— Domnule Fenney, este tribunalul federal.

Scott scutură din cap.

— O sun eu mâine.

— Nu este funcţionara. Este judecătorul. Judecătorul

Buford.

Scott se mişcă brusc, îndepărtându-se de spătarul scaunului.

— Judecătorul Buford este la telefon?

Sue încuviinţă din cap.

— Ce dracu' vrea de la mine?

Sue ridică din umeri şi privirea lui se îndreptă spre singura lumină intermitentă a telefonului. La capătul celălalt al firului era judecătorul Samuel Buford, judecătorul senior al Curţii federale din Districtul de Nord al Texasului. Numit în funcţie de Carter[15], el prezidase aproape toate cazurile de drept civil din Dallas în ultimii treizeci de ani. Astăzi era ca un fel de simbol în Dallasul conservator, deşi el era liberal-democrat. Ca judecător federal, câştiga mai puţin decât un asociat în al doilea an al său la Ford Stevens, dar avocaţii care câştigau un milion de dolari anual i se adresau tot cu „sir", chiar şi în afara tribunalului – iar Scott nu vorbise niciodată cu el în afara sălii de judecată. El respiră adânc, ridică receptorul şi apăsă butonul care clipea.

— Domnule judecător Buford, sir, ce surpriză!

— Scott, ce mai faci, fiule?

— Ăă… bine, domnule judecător. Foarte bine. Ăă… ce mai faceţi, sir?

— Ei, nu fac prea bine, Scott, de aceea te-am sunat. Am o mare problemă şi am nevoie de un avocat strălucit să o rezolve, îmi dau seama că eşti avocatul lui Tom Dibrell şi…

— Asta îl implică şi pe Tom?

— Oh, nu, Scott. Doar că, fiind avocatul lui, eşti obişnuit cu afacerile mediatizate, şi prestaţia ta în sala mea de judecată a fost întotdeauna excelentă. Dar, cel mai important, ai atitudinea cea mai potrivită. Ascultându-ţi astăzi discursul la prânzul oficial al baroului, am ştiut că tu eşti cel mai potrivit avocat pentru treaba asta. Scott, nu pot să-ţi descriu ce-am simţit ştiind că încă mai este cineva

15 James Earl „Jimmy" Carter — al 39-lea președinte al SUA, în perioada 1977 1981 (n.tr.)

care înţelege ce înseamnă cu adevărat să fii avocat. Sunt aşa de mulţi avocaţi tineri astăzi, dar se pare că singurul lucru care-i interesează este să se îmbogăţească.

— Da, sir, este mare păcat, domnule judecător.

— Ştii, Scott, văzându-te acolo sus şi pe toată lumea aplaudându-te, mi-am amintit meciul acela al tău împotriva Texasului[16] – la dracu', fiule, a fost cea mai bună alergare pe care am văzut-o vreodată. Cât ai alergat în acea zi, o sută patruzeci de metri?

— O sută şaptezeci şi cinci de metri, domnule judecător. Am reuşit de trei ori *touchdown*[17]. Cu toate astea, am pierdut.

— Un meci al naibii de bun.

— Nu am ştiut că sunteţi un mare fan al fotbalului american, domnule judecător.

— Sunt texan, născut şi crescut aici, Scott, asta mă face fan al acestui sport. Ştiai că am absolvit la SMU?

Scott chicoti.

— Bineînţeles că ştiu, domnule judecător. Toţi studenţii de la Drept ştiu despre Samuel Buford cea mai mare medie din istoria şcolii, editor al recenziilor din domeniul juridic, funcţionar al judecătorului Douglas de la Curtea Supremă, asistent al procurorului general sub LB„Îl [18]…

— Stai, băiete, mă faci să mă simt bătrân.

— Oh, îmi pare rău, sir.

— Şi tu te-ai descurcat destul de bine, Scott, ai fost cel mai bun din promoţia ta.

— Mulţumesc, sir.

— Aşadar, Scott, vrei să ajuţi un bătrân judecător?

— Întotdeauna gata să vă ajut în orice fel, sir.

În acel moment, viziunea periferică a minţii sale

16 Echipa Universității din Texas (n.tr.)

17 În fotbalul american, un *touchdown* are valoare de 6 puncte și se obține când jucătorul ajunge cu mingea în terenul advers. (n.tr.)

18 Lindon Baines Johnson al 36-lea președinte american în perioada 1963–1969 (n.tr.)

detectă o mişcare, asemenea un jucător din linia defensivă care avansează din zona moartă să-l pună la pământ.

— Afacerile dure, Scott, necesită un avocat dur, un avocat care nu renunţă, care poate face faţă presiunii, care poate încasa o lovitură puternică şi totuşi să se ridice – tu ai demonstrat toate acestea pe terenul de fotbal. Ştii, Scott, ţinând cont de forţa ta, întotdeauna am crezut că eşti cel mai dur jucător pe care l-am văzut vreodată, poate doar cu excepţia lui Meredith.

Înainte de a fi atacantul vedetă al echipei Dallas Cowboys, Don Meredith fusese atacantul vedetă al SMU din 1957 până în 1959, un băiat de la ţară venit din Mount Vernon, unul dintre cei mai mari sportivi avuţi vreodată de statul Texas şi în general perceput drept cel mai dur atacant care jucase vreodată pe acea poziţie. Meredith încă era o legendă vie în Dallas, deşi el locuia în Santa Fé.

— Dar, Scott, această afacere necesită, de asemenea, un avocat care gândeşte exact ca tine, că avocaţii ar trebui să-i protejeze pe săraci, să îi apere pe cei nevinovaţi şi să lupte pentru dreptate.

— Absolut, sir.

În zilele sale de glorie, când meciul era pe punctul de a fi pierdut, Scott Fenney, numărul 22, făcea tot ce-i stătea în putinţă ca să aducă victoria acasă. Chiar dacă astăzi nu era sigur pentru ce joacă – poate că Buford dorea să-l numească consilierul său independent care să investigheze un scandal politic foarte mediatizat, ceea ce l-ar putea face pe Scott Fenney un avocat foarte faimos – dorinţa sa naturală de a câştiga fu dominantă. Făcu tot ce-i stătea în putinţă:

— Protejarea săracilor, apărarea celor nevinovaţi, lupta pentru dreptate – acestea reprezintă nu doar datoria noastră profesională, domnule judecător, ci onoarea noastră sacră.

„La naiba, asta a sunat bine! Este sigur o declaraţie de succes!” Scott îşi propuse să nu uite să introducă acea frază în discursul său de campanie electorală.

— Mă bucur să aud asta, Scott. Ai citit despre cazul

McCall, lini senatorului ucis sâmbătă noaptea?

— Da, sir, de către acea prostituată.

— Mda, fată de culoare, douăzeci şi patru de ani, o mulţime de antecedente pentru prostituţie, posesie de droguri… zice că este nevinovată.

Scott chicoti:

— Nu spun toţi acelaşi lucru?

— Acest caz va fi un circ mediatic – prostituată de culoare acuzată că l-a ucis pe fiul unui senator şi nu un senator oarecare, ţine cont, ci posibil următorul preşedinte.

— Mda, n-aş vrea să fiu avocatul ei.

— Ei bine, Scott, de asta te-am sunat.

Şi ceea ce judecătorul dorea de la Scott Fenney îl izbi cu toată forţa unui jucător masiv din linia apărării care încerca printr-un atac fulgerător să oprească adversarii. *Luat prin surprindere de un judecător federal!* Picături de sudoare îi apărură pe frunte. Pulsul i se acceleră. Ridică mâna şi îşi lărgi nodul cravatei de mătase.

— Ea are nevoie de un judecător bun, Scott. Are nevoie de tine.

Asta câştigase? Asta era victoria pe care o lua acasă? Pe punctul de a intra în panică, mintea ascuţită a lui Scott începu să născocească modalităţi de a smulge înfrângerea din fălcile victoriei.

— Dar, domnule judecător, cum rămâne cu desemnarea unui apărător din oficiu?

— Scott, nu pot da un caz ce poate duce la pedeapsa capitală pe mâinile unui avocat din oficiu neexperimentat, care de-abia a terminat Facultatea de Drept. Fata asta are nevoie de un avocat adevărat.

— Dar eu sunt un avocat corporatist. De ce nu desemnaţi un apărător de drept penal?

— Aveam de gând… până când ţi-am auzit discursul. Avocaţii apărării sunt angajaţi doar să-şi apere clienţii. Nu le pasă de apărarea nevinovaţilor sau de lupta pentru dreptate. Ei nu vor decât să fie plătiţi. Nu sunt ca tine, Scott. Şi cei mai mulţi dintre ei apar doar la Curtea statală;

tu ai experienţa Curţii federale.

— De ce un caz de crimă la Curtea federală?

— Clark McCall era preşedintele CREF, ca gest de curtoazie faţă de senator. Uciderea unui oficial federal este o crimă federală.

— Dar, domnule judecător…

— Şi mai mult decât atât, Scott, o poţi face mândră pe mama ta.

— *Poftim?*

— Poţi fi un alt Atticus Finch.

— Dar…

— Ea are dreptul la un avocat, iar tu eşti cel mai potrivit, Scott. Datorită acestui lucru, eşti numit să o reprezinţi pe acuzată în procesul *Statele Unite ale Americii versus Shawanda Jones.* Întâlneşte-te cu clienta mâine-dimineaţă. Audierea pentru reţinerea în stare de arest va avea loc miercuri dimineaţă, ora 9.

Scott păşea repede – la dracu', aproape alerga – de-a lungul holurilor cu mochetă ale etajului şaizeci şi doi, ce duceau spre seara de marmură şi mahon care urca la etajul şaizeci şi trei. Urcă treptele câte două şi trecu în grabă pe lângă birouri mici, ocupate de avocaţi tineri şi inteligenţi, care-şi realizau cota lunară de ore facturate precum muncitorii necalificaţi care lucrau contra cronometru pe o linie de asamblare în fabrică. Astă-seară, ca în fiecare seară, aceştia făceau ore suplimentare, în mare parte spre beneficiul partenerilor. Dar acest gând nu-i umplu inima lui Scott cu obişnuita voie bună; astă-seară inima lui era plină de teamă, în timp ce dădea năvală în biroul partenerului său senior.

Dan Ford avea şaizeci de ani. El şi Gene Stevens fondaseră firma cu treizeci şi cinci de ani în urmă, imediat după ce absolviseră Facultatea de Drept a SMU. Dan îl angajase pe Scott acum unsprezece ani, când absolvise SMU, îl luase sub aripa lui, îl învăţase practicarea profitabilă a avocaturii, îl alesese să devină partener, girase pentru creditul său ipotecar, îl ajutase să obţină

calitatea de membru al cluburilor private unde lua masa, făcea sport şi juca golf şi, de asemenea, îl ajutase să obţină un Ferrari. Era mentorul lui Scott, ca un tată pentru el şi se afla la birou – locul său de popas în viaţă de la şapte dimineaţa până la şapte scara, de luni până vineri şi de la şapte dimineaţa până la prânz sâmbăta, cincizeci de săptămâni pe an. Dan Ford facturase 3.000 de ore anual timp de fix treizeci şi cinci de ani, o realizare pe care i o compara în mod favorabil cu recordul lui Dimaggio[19], care reuşise cel puţin o lovitură de bază în cincizeci şi şase de meciuri oficiale consecutive. Firma era viaţa lui.

Capul lucios, lipsit de păr al lui Dan se ridică şi un zâmbet larg îi apăru pe buze.

— Scotty, băiete!

Scott căzu pe canapea.

— Nu arăţi prea bine, fiule. Probleme?

Dan Ford rezolvase majoritatea problemelor lui Scott în ultimii unsprezece ani. Scott spera că aceasta nu va fi diferită de celelalte.

— Judecătorul Buford tocmai m-a desemnat să o reprezint pe prostituata care l-a ucis pe fiul senatorului McCall.

Vestea îl lăsă pe Dan fără grai. El se sprijini de spătarul scaunului.

— Glumeşti.

— Aş vrea eu.

— *De ce?*

Scott îşi ridică mâinile deznădăjduit.

— Ca urmare a blestematului de discurs gen Atticus Finch pe care l-am rostit la prânzul oficial al baroului! Judecătorul era acolo.

— L-a crezut?

— Se pare că da.

Dan îşi trecu mâinile peste pielea netedă a capului.

— Asta nu este bine. Nu este bine deloc. Nu ne

19 Joe DiMaggio, jucător de baseball al echipei New York Yankees, al cărui record obținut în 1941 nu a fost doborât încă. (n.tr.)-

putem permite să-l înfuriem pe următorul preşedinte şi cu siguranţă nu ne putem permite să-l înfuriem pe Buford. Crimă nenorocită! De ce nu este cazul la Curtea statală? Acolo am putea aranja ceva!

Judecătorii tribunalului statal din Texas erau întotdeauna receptivi la telefonul unui puternic partener dintr-o mare firmă de avocatură, deoarece aceştia erau aleşi datorită contribuţiilor pe care marile firme de avocatură le ofereau în timpul campaniei electorale. Ameninţarea cu redirecţionarea contribuţiilor firmei către contracandidatul judecătorului la următoarele alegeri avea rapacitatea de a-i ţine pe judecători sub control. Alegerea judecătorilor tribunalului statal este o tradiţie constituţională în Texas, ce datează din 1850 şi a ajutat la păstrarea sistemului juridic texan ordonat şi previzibil, dacă nu teribil de corect. Astfel, avocaţii din marile firme de avocatură nu se tem de judecătorii tribunalului statal, exact aşa cum cineva nu se teme de propriul animal de companie.

Dar judecătorii federali sunt o rasă diferită. Ei nu sunt aleşi. Îi sunt numiţi de preşedinte în baza articolului 3 din Constituţia Statelor Unite – pe viaţă. Ei nu pot fi revocaţi prin vot. Ei nu au nevoie de contribuţii de campanie din partea marilor firme de avocatură. Ei nu se tem de avocaţii puternici. Opune-te voinţei unui judecător federal şi vei suporta consecinţele 30 sau 40 de ani nu vei mai câştiga niciodată un proces în sala lui de judecată. O firmă mare de avocatură cum este Ford Stevens cu o practică activă la tribunalul federal nu-şi putea permite să-l ofenseze pe judecătorul Sam Buford.

— Avem o mulţime de cazuri pe rol care aşteaptă soluţionarea din partea lui. Cazuri în care sunt implicate sume mari de bani. Dacă devenim personae non grataie în sala de judecată a lui Buford, ne vom pierde practica federală până când moare nemernicul.

— Sau se pensionează.

— Buford va muri în funcţie, ca şi Gene.

Gene Stevens, cofondatorul firmei, murise la biroul

său în urmă cu un an, cu stiloul în mână, cu mâna pe foaia de pontaj a orelor lucrate zilnic, în timp ce-şi înregistra ultima oră facturată. În douăzeci şi patru de ore, biroul său fusese eliberat şi Scott se mutase în loc.

— Buford a zis că o să fie un circ mediatic, continuă Scott.

— Da, multă publicitate pentru firmă genul de publicitate nedorită. Faţa palidă a lui Dan se înroşea ca a unui nou-născut. La dracu', această firmă nu poate s-o apere pe târfa aia!

Dan închise ochii, îşi puse mâna pe obraz şi îşi masă tâmpla. Gestul tipic în care gândea. Şi când Dan Ford gândea profund, găsea întotdeauna răspunsul corect. Partenerul senior al lui Scott poseda o minte inginerească asemenea Mercedesului pe care îl conducea: puternică, eficientă, de încredere şi complet lipsită de componenta morală. Aşa că Scott rămase tăcut, în timp ce mintea lui Dan era pusă la lucru. Îşi ridică privirea şi verifică pereţii în căutarea unui nou trofeu de vânătoare. Dan era un vânător pasionat; pe pereţi erau expuse capetele împăiate ale animalelor sălbatice pe care le vânase de-a lungul anilor, toate privind în jos spre Scott. Era destul de înfiorător.

După un moment, Dan îşi îndepărtă mâna. Zâmbea.

— Convinge-o să-şi recunoască vinovăţia.

— Zice că este nevinovată, vrea proces.

— Şi? Uite ce e, Scotty, du-te să o vezi, explică-i probabilitatea reală că acest caz va fi pierdut şi că va fi condamnată la moarte sau, în cel mai bun caz, îşi va petrece restul vieţii în închisoare. Spune-i că recunoscându-şi vina va fi eliberată când va avea cincizeci de ani şi va putea totuşi să-şi trăiască viaţa… Ştii, foloseşte-ţi farmecul acela renumit, pretinde că-ţi pasă.

— Şi dacă nu vrea?

— Ar face bine să vrea! N-am de gând să accept ca veniturile acestei firme să aibă de suferit de pe urma unei târfe ieftine!

Faţa lui Dan era acum de un roşu aprins şi el arăta cu

degetul spre Scott, un semn sigur că era timpul să plece. Acesta se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Spune-i că va pleda vinovat, indiferent dacă vrea sau nu!

Scotty aprobă din cap şi se strecură afară. Făcuse deja zece aşi pe hol când auzi din nou vocea lui Dan:

— Pledează vinovat pentru o acuzaţie mai puţin gravă, Scotty!

CINCI

Scott concluse Ferrari-ul afară din parcarea subterană, îl salută pe Osvaldo, paznicul, ca de obicei, şi o luă spre nord. În timp ce marea majoritate a celor care lucrau în centrul de afaceri făceau naveta spre casă în suburbii îndepărtate pe Dallas North Toliway sau pe North Central Expressway, prinşi fără scăpare ore întregi în trafic bară la bară şi suprimându-şi furia străzii ce ucidea anual un anumit număr de şoferi pe autostrăzile Dallasului, Scott Fenney şofa liniştit spre casă pe Cedar Springs Road, Turtle Creek Boulevard şi Lakeside Drive, apoi pe lângă Robert E. Lee Park, pe aceeaşi rută pe care oamenii importanţi ai Dallasului merseseră în ultima sută de ani. Zece minute mai târziu, el traversă zona asfaltată cu două benzi şi, ca şi cum zâna sa cea bună îşi folosise bagheta magică, lumea lui se schimbă brusc: valoarea terenurilor se mări de cinci ori, a caselor de patru ori, venitul pe cap de locuitor se triplă, scorurile testelor de evaluare ale elevilor se dublară şi populaţia deveni în totalitate albă.

Intrase în orăşelul Highland Park.

Dezvoltat în 1906 pe o suprafaţă de 525 de hectare de zonă deluroasă aflată în apropierea centrului de afaceri al Dallasului, Highland Park este astăzi un sanctuar al vilelor elegante, al peluzelor aranjate artistic şi al bulevardelor largi umbrite de stejari maiestuoşi. Pe trotuarele late, bone venite din Europa şi menajere mexicane pot fi văzute plimbându-i în cărucioare pe moştenitorii marilor averi texane, în timp ce taţii lor – miliardarii, milionarii şi avocaţii care îi veghează –

lucrează în zgârie-norii din centrul de afaceri, iar mamele lor joacă tenis la clubul privat şi fac shopping la Anne Fontaine, Luca Luca şi Bottega Veneta din centrul comercial Village, situat în Highland Park, a cărui arhitectură spaniol-mediteraneeană şi ale cărui clădiri neobişnuite, ornamentate cu stuc, având acoperiş de teracotă şi fier fasonat decorativ, îţi dau senzaţia de un timp şi un loc îndepărtate, în care marea bogăţie era rezervată doar oamenilor dintr-o anumită clasă socială, nu pentru oricine putea să marcheze un coş la baschet. Vizitatorii din California spun că orăşelul le aminteşte de Beverly Hills, şi pe bună dreptate: acelaşi arhitect care a proiectat Beverly Hills a creat şi Highland Park. Singura diferenţă este că fondatorii oraşului Beverly Hills nu au impus în documentele de vânzare-cumpărare restricţii care limitau în mod legal deţinerea de proprietăţi în noul lor orăşel numai de către populaţia de rasă albă; fondatorii Highland Park au făcut acest lucru.

După aproape o sută de ani, orăşelul Highland Park este o insulă de 525 de hectare înconjurată în întregime de suprafaţa de aproape 100.000 de hectare a oraşului Dallas. Este o insulă de alb într-un ocean colorat: Dallas, un oraş cu 1, 2 milioane locuitori, este astăzi doar în proporţie de 39 la sută de rasă albă; în timp ce Highland Park, un orăşel cu 8 850 locuitori, rămâne în proporţie de 98 la sută alb, neavând nici măcar o singură casă în proprietatea unei persoane de culoare. Este o insulă de bogăţie – în fiecare zi mai bine de o sută de vile din Highland Park sunt listate pentru vânzare la preţuri ce depăşesc suma de un milion de dolari. Este o insulă imună la orice fel de infracţiune sau rău social care afectează Dallasul – copiii de aici îşi numesc orăşelul „Balonul”, fericiţi să fie izolaţi de lumea de afară ce le face semne de la marginile oraşului – cu toate că este o insulă fără niciun râu, pârâu sau chiar şanţ de apărare cu apă, care să ţină la distanţă restul lumii, doar cu cele mai mari preţuri la locuinţe din întregul Texas, cu poliţişti bine înarmaţi şi cu o reputaţie de lungă durată conform căreia, dacă ai pielea neagră sau creolă şi

nu locuieşti aici, ai face al naibii de bine să fii doar în trecere.

Poliţia din Highland Park nu opri Ferrari-ul: Scott Fenney era alb şi locuia aici. Ca şi alţi oameni bogaţi, el îşi câştiga banii în Dallas, dar se întorcea acasă în Highland Park, îşi ţinea familia în acest orăşel şi tot aici îşi trimitea copilul la şcoală. Viră dreapta pe Beverly Drive şi apoi pe aleea reşedinţei sale de 3, 5 milioane de dolari, ce avea două niveluri şi jumătate, 675 metri pătraţi, şase dormitoare şi şase băi. Îşi cumpărase locuinţa cu trei ani în urmă cu preţul de 2, 8 milioane, când fostul proprietar declarase faliment şi banca o scosese la licitaţie. Dan Ford dăduse un telefon ca un favor personal şi convinsese banca să-i vândă casa lui Scott cu o finanţare de sută la sută, ca pentru clienţii cei mai buni, plus încă cinci. Situată pe 4 046 metri pătraţi în inima oraşului, proprietatea fusese un chilipir la preţul acela. Scott se aruncase cu capul înainte imediat, înglodându-se în datorii până în gât. În multe orăşele din Texas, oamenii care posedă sume mari de bani sunt priviţi cu suspiciune; în Dallas, asemenea oameni sunt priviţi cu respect.

Scott ajunse pe aleea pavată cu cărămidă, în locul unde parcă maşina. Opri motorul, dar nu coborî. De obicei, când ajungea acasă în fiecare seară şi îşi admira din nou vila, i se umplea inima de mândrie că, prin inteligenţă şi muncă susţinută, obţinuse casa perfectă pentru o viaţă perfectă.

Dar astă-seară era altfel.

Pentru a doua oară în viaţă, un sentiment clar de sfârşit iminent îi întunecă gândurile, exact aşa cum se întâmplase când avea zece ani şi mama sa îl luase mai devreme de la şcoală şi îi spusese că tatăl lui fusese rănit. El ştiuse că era mort.

Butch Fenney fusese muncitor în construcţii. Un cablu se rupsese şi o încărcătură de cherestea căzuse, strivindu-l. Mama lui făcuse tot ce îi stătuse în putere, dar fuseseră nevoiţi să-şi vândă căsuţa din East Dallas. Ea lucra pentru un chirurg ortoped, care locuia în Highland

Park şi avea o proprietate lângă SMU, o locuinţă mititică şi veche de 60 de ani, care se dărâma dacă primea un brânci serios. Casa nu avea nicio valoare, dar terenul de 22, 5 metri pe 37, 5 metri pe care se afla valora cel puţin 250.000 de dolari. Medicul plănuia să-şi păstreze proprietatea până când se pensiona, când urma să demoleze casa şi să vândă terenul pentru un profit substanţial. Bunul doctor închiriase căsuţa familiei Fenney, mamă şi fiu.

Aşa că Scott Fenney învăţă la şcolile din Highland Park cu fiii şi fiicele guvernatorilor, senatorilor, milionarilor şi miliardarilor, descendenţii marilor familii din Dallas cum ar fi Hunt, Perot şi Crow. El era puştiul sărac din cartier, cel care nu purta blugi de firmă şi pantofi de sport Nike de o sută de dolari perechea, care nu mergea în Europa în vacanţa de primăvară, care nu primea un BMW de 50.000 de dolari la cea de-a şaisprezecea aniversare. Dar Scott Fenney poseda ceea ce niciun mucos bogat nu putea cumpăra vreodată cu banii lui tăticu': talent atletic. Un remarcabil dar fizic dat de Dumnezeu, descoperit cu o alergare pe care oraşul nu o va uita niciodată. Fotbalul american din liceu. Febra de vineri seară. Violenţă legalizată şi structurată, organizată de oameni, impusă de băieţi, aplaudată de toţi – şi o metodă încercată şi demonstrată în Texas de a obţine succesul prin propriile eforturi. Scott era puternic, era dur şi era iute. Deveni atacantul vedetă care alerga cu mingea pentru liceul Highland Park, cel mai bun de la Doak Walker[20] încoace.

După liceu, mersese la SMU. Majoritatea puştilor din Highland Park sunt speriaţi de moarte de perspectiva părăsirii siguranţei şi securităţii Balonului, aşa că plecarea la facultate înseamnă pentru ei părăsirea caselor părinteşti, plecarea cu BMW-ul la câteva străzi distanţă şi mutarea în vila unei fraternităţi din campusul SMU din Highland Park. Scott Fenney mersese la SMU deoarece şcoala îi oferise o bursă sportivă. Fusese vedeta echipei de

20 Doak Walker a absolvit liceul Highland Park în 1949. (n.tr.)

fotbal a universităţii timp de patru ani, alergarea sa de 175 de metri împotriva Texasului transformându-l într-o legendă. De asemenea, era destul de popular ca să fie ales preşedintele clasei sale şi suficient de inteligent ca să termine facultatea cu media cea mai mare. Când avantajele l-au favorizat ca atacant alb având o înălţime de 1, 81 metri şi o greutate de 83 de kilograme, cu cicatrice zimţate pe ambii genunchi, el s-a înscris la Facultatea de Drept a SMU.

Însă nu urmezi cursurile Facultăţii de Drept a Universităţii Southern Methodist dacă te pregăteşti să urmezi o carieră juridică în New York, D.C. Sau L.A. Şi nici în Houston, de altfel această universitate nu este chiar Harvardul sud-vestului. De fapt, se spune că este mult mai uşor să intri la Facultatea de Drept a SMU decât la una dintre fraternităţile SMU. Te duci la această Facultate de Drept dacă şi numai dacă vrei să practici avocatura în Dallas, Texas, pentru că avocaţii SMU au dat naştere la alţi avocaţi SMU de-a lungul atâtor zeci de ani, încât comunitatea juridică a Dallasului este mai incestuoasă decât regiunile nedezvoltate din Alabama anilor 1950.

Scott absolvise primul din promoţia sa de la Drept, ceea ce îi adusese oferte de slujbe de la toate firmele mari din Dallas. El alesese Ford Stevens, deoarece îi oferise cu 5.000 de dolari mai mult. Unsprezece ani mai târziu, Scott Fenney nu mai era puştiul sărac din cartier.

*

Scott intră în casă pe uşa din spate, care dădea într-un hol şi apoi în bucătăria spaţioasă, unde o găsi pe Consuela pregătind masa, iar micul TV era pornit pe un program de divertisment mexican.

— *Buenas noches, señorita.* Ce avem la cină?

Aceasta îşi ridică faţa măslinie de la plita de oţel inoxidabil şi zâmbi.

— Enchiladas[21], *Señor* Fenney. *Especial* pentru

21 Specialitate mexicană constând în foi de tortilla împăturite în jurul unei compoziții de carne condimentate cu chili. (n.tr.)

dumneavoastră.

El se apropie, o luă după umeri şi îi spuse:

— Consuela, nu fi îngrijorată. Esteban se va întoarce în curând.

Ea îşi reţinu cu greu lacrimile.

— *Şi.* Se va întoarce.

Consuela de la Rosa avea douăzeci de ani, era scundă şi plinuţă. Ea locuia în cabana de lângă piscină, din spatele casei, exact ca nenumărate alte menajere mexicane care lucrau ilegal peste tot prin Highland Park, ceea ce le oferea efectiv azil politic în faţa INS. Cu siguranţă prezenţa lor nu era un secret; plimbarea printre raioanele magazinului de produse alimentare şi delicatese din Highland Park în timpul săptămânii, când menajerele făceau cumpărăturile familiilor la care lucrau, putea fi considerată astăzi ca o lecţie de spaniolă conversaţională. Adevărata ameninţare pentru menajera lui Scott nu era INS, ci erau hormonii lui Esteban. Dacă *hombre* al ei o lăsa însărcinată, Consuela trebuia să părăsească oraşul, datorită înţelegerii tacite din Highland Park: spaniola vorbită în magazinul alimentar era acceptată; în şcoli însă nu era.

— Doamna Fenney este acasă?

— Nu. *Señora* plecată toată ziua. Ea a lovit mingea de golf.

— Cu toate lecţiile de golf pe care le-a luat până acum, ar trebui de acum să participe la concursurile profesioniste de golf pentru femei.

După obiceiul său zilnic, Scott urcă scara din spate câte două trepte odată, spre etaj. El parcurse apoi un hol şi urcă din nou un alt grup de trepte spre ultimul etaj, care era domeniul fiicei sale de nouă ani. Camera ei nu semăna cu o cameră obişnuită de copil; pe pereţi nu existau postere cu Britney Spears sau cu gemenele Olsen. Erau cărţi, cărţi pe etajere, cărţi pe birou, cărţi pe noptieră, cărţi pe parchet. Chiar şi la nouă ani, era un copil serios, meditativ, mult mai inteligentă decât familia ei. Scott o găsi la birou, ghemuită sub o lucarnă, desculţă şi purtând

pantaloni scurţi gen salopetă şi un tricou verde Dallas Mavericks, în ciuda ameninţărilor mamei sale că o repudiază dacă nu începe să se îmbrace în haine de firmă create de Neiman Marcus, asemenea celorlalte fete de vârsta ei din Highland Park. Dar ea refuzase constant, spunând că are propria identitate, la care mama ei întotdeauna riposta: „Ce identitate, de băiat?”

— Hei, Boo.

Barbara Boo Fenney. Îi dăduse numele mamei sale, care murise înainte ca Boo să se nască. Mama lui Scott nu trăise să vadă vila fiului ei sau pe nepoata sa. Boo se învârti în scaunul său rotativ, părul ei roşcat lung până la umeri revărsându-se în jurul chipului, şi îi dărui tatălui un zâmbet care îi ajunse acestuia direct la inimă. Scott îşi iubea soţia, dar Boo era iubirea vieţii lui.

— Hei, A. Scott.

El îi prinse feţişoara între palme, se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Ai avut o zi bună, puiule?

— Oh, am citit, m-am jucat pe calculator, m-am uitat la TV, am gătit împreună cu Consuela, ştii tu, ca de obicei… Până când a sunat Esteban. Mulţumesc că ai liniştit-o pe Consuela – ar fi plâns şi acum.

Scott aprobă din cap.

— Mama a fost plecată toată ziua?

Ea îi aruncă o privire.

— Mda.

— Este vară, ar trebui să petreacă mai mult timp cu tine.

— Ei bine, eu nu sunt în comitetul Balului Marilor Crescători de Vite. Zâmbi. Ziua ta cum a fost?

— În regulă.

— Ai făcut lucruri importante de avocat?

— Fireşte.

— De exemplu?

Scott îşi aminti ziua facturând douăsprezece ore pentru cele nouă cât stătuse la birou; ţinând discursul gen Atticus Finch la prânzul oficial al baroului; flirtând cu

Missy în timp ce încerca să atragă un student la Drept precum un peşte prins în cârlig şi tras cu mulineta; votând pentru concedierea lui John Walker; flirtând cu recepţionera lui Dibrell; ascunzând contaminarea cu plumb în spatele privilegiului confidenţialităţii client-avocat; ameninţând că va distruge o tânără prin dezvăluirea trecutului ei sexual în timpul procesului, cu scopul de a obţine o înţelegere favorabilă – şi decise imediat, aşa cum decidea întotdeauna, că ziua unui avocat era cel mai bine să rămână la birou. Aşa că răspunse:

— Oh, lucrurile pe care avocaţii le fac de obicei.

— Îhî. Ea îi aruncă din nou o privire. Tu îmi spui doar ce vrei să ştiu, nu-i aşa?

El îi zâmbi.

— Mda.

Boo se încruntă.

— Nu-i corect.

— Ce nu este corect?

— Stau aici toată ziua, în timp ce mama ia prânzul cu prietenele ei şi joacă golf, iar tu mergi la birou şi-ţi faci treaba de avocat. Mama vine acasă şi vrea să-mi spună în detaliu cum şi-a petrecut ziua, dar eu vreau să aflu cum ţi-ai petrecut *tu* ziua, şi tu nu vrei să-mi spui. Nu-i corect!

Scott se aşeză pe marginea patului lui Boo şi îşi privi fiica, feţişoara ei drăgălaşă crispată. Ştia că nu era supărată de-adevăratelea, dar încruntarea ei tot îl deranja. Aşa că scotoci în minte prin ziua sa de lucru din nou şi decise că putea să-i spună un lucru.

— Bine, îţi voi spune ceva despre ziua mea la birou. Am fost numit să reprezint o inculpată acuzată de crimă, femeia care l-a ucis pe fiul senatorului McCall.

Faţa ei se lumină şi totul era bine din nou.

— Tu nu eşti avocat criminal.

— Unii oameni spun că toţi avocaţii sunt criminali.

Boo zâmbi.

— Ştii ce vreau să zic.

— Ei bine, sper că nu va avea loc un proces, sper că ea va pleda vinovată.

— Ce înseamnă să pledeze vinovată?

— Să recunoască simplu că este vinovată.

— Este?

— Probabil.

— Ai de gând să o întrebi?

— Poate… adică da, sigur.

— De ce vrei ca ea să pledeze vinovată? Am crezut că tu câştigi mai mulţi bani când un caz ajunge la proces.

— Nu şi acest proces. O fac gratis.

— De ce?

— Mă obligă judecătorul Buford.

— El poate să facă asta?

— Da. Am procese la Curtea federală, deci poate să facă asta. Este deja stabilit.

— Susţine-i contracandidatul la următoarele alegeri.

O învăţase bine.

— Judecătorul Buford este un judecător federal, numit pe viaţă.

— La naiba!

— Boo, nu înjura.

— Dar mama înjură.

— Ei bine, n-ar trebui. Şi nici tu. Te face să pari fără valoare.

— Dar se înjură în filme, chiar şi în cele cu audienţă generală. Şi toţi ceilalţi copii înjură.

— Asta nu înseamnă că este bine. Nu face şi tu ca ei, Boo. Nu face un lucru greşit doar pentru că toţi ceilalţi îl fac. Fă ce este corect.

— Nu spun cuvântul care începe cu F.

Scott zâmbi.

— Ei, asta este foarte bine.

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă.

— Sper.

— Sally de pe strada noastră spune că tatăl ei foloseşte tot timpul cuvântul acela când crede că ea nu este prin preajmă. Şi uneori chiar şi când este. Tu nu spui cuvântul care începe cu F când eu nu sunt prin preajmă, nu-i aşa?

— Nu, bineînţeles că nu.

O minciună nevinovată.

— Deci ea nu are bani să te plătească?

— Cine, acuzata? Nu.

— Nu are slujbă?

— Ea este… a…

— Prostituată. Am auzit la TV. Şi dependentă de droguri. Ce înseamnă prostituată?

Când Boo îi punea asemenea întrebări, Scott nu ştia niciodată exact cum să-i răspundă. Ea părea întotdeauna să ştie când el nu-i spunea tot adevărul, cu toate acestea, deşi ea se născuse cu o maturitate în gândire ca la douăzeci şi cinci de ani, el era înclinat să nu spună mereu adevărul. Aşa că îi răspunse ea un avocat. Denatură adevărul:

— Escortă personală.

— Ce înseamnă asta?

— Întreţine bărbaţii.

— Aşa cum tu întreţii clienţii?

O analogie mai apropiată decât îşi imagina ea.

— Ei bine, ceva de genul acesta.

— Ai vreun client ca ea?

— Nu, Boo, nu reprezint prostituate sau dependenţi de droguri.

— Vreau să zic clienţi de culoare.

— Oh. Nu, nu am avut niciodată un client afro-american.

— De ce nu?

— Păi, deoarece reprezint corporaţii, nu oameni.

— Dar acei oameni care te sună tot timpul?

— Clienţii mei sunt corporaţiile, dar contactele mele sunt persoane de conducere în acele corporaţii.

Boo îşi strâmbă gura. Se gândea.

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce reprezinţi corporaţii în loc să reprezinţi oameni?

— Pentru că oamenii nu-şi permit să mă angajeze. La

naiba, Boo, nici eu nu mi-aş permite să mă angajez, nu la un tarif de trei-cincizeci pe oră.

Ochii ei se măriră.

— Tu ceri trei dolari şi cincizeci de cenţi *pe oră?*

Scott chicoti.

— Nu. Trei *sute* şi cincizeci de dolari ora.

— *Pe bune?* De asta lucrezi tu aşa de încet? Avea nouă ani şi era deja calificată să fie partenerul de conducere al celei mai mari societăţi de avocaţi din ţară. Continuă: Deci, suntem bogaţi deoarece corporaţiile pot să te plătească cu trei sute cincizeci de dolari pe oră?

— Da… ei, nu, noi nu suntem bogaţi, Boo.

— Locuim într-o casă mare şi tu conduci un Ferrari.

— Da, dar trebuie să muncesc pentru a putea păstra toate acestea. Oamenii bogaţi nu muncesc.

— Tatăl lui Cindy a fost concediat şi au trebuit să-şi vândă casa.

— Nu-ţi face griji, iubito, nouă nu ni se va întâmpla niciodată aşa ceva.

Din jacuzzi, soţia lui zise:

— Trebuie să vorbeşti cu ea, Scott, pe tine te va asculta! Cum aş putea vreodată să fiu aleasă preşedinta Balului Marilor Crescători de Vite dacă fiica mea se îmbracă precum un băiat?!

Rebecca Fenney avea treizeci şi trei de ani, era suplă şi superbă, încă cea mai frumoasă femeie din Highland Park – soţia perfectă pentru o viaţă perfectă. Şi dorea cu disperare să prezideze următorul Bal al Marilor Crescători de Vite, cel mai mare eveniment social desfăşurat anual în Dallas, unica noapte când locuitorii sofisticaţi ai Flighland Park se îmbracă asemenea unor cowboy şi o fac pe texanii până la epuizare. Accentul nazal devine mai puternic, trabucurile mai lungi, fustele mai scurte şi diamantele mai mari; şi fiecare încearcă să-l întreacă pe celălalt în a fi un texan cât mai autentic, sosind în limuzine Hummer, Rolls-Royce şi chiar elicoptere la Southfork Ranch, reşedinţa lui J.R. Ewing din serialul de televiziune *Dallas,* sau în oricare

altă locaţie potrivită. Beau şampanie şi whisky, mănâncă aligator prăjit şi fajitas[22], călăresc taurul mecanic ce face mişcări bruşte de neacceptare a călăreţului, pariază la cursele de tatu şi dansează pe melodiile preferate ale formaţiei Oak Ridge Boys, ale lui Dwight Yoakam sau ale lui Willie Nelson.

Bărbaţii se întrec cu bani, pariind la mesele cu jocuri de noroc din cazinou sau oferind ca preţ la licitaţie diamante şi maşini Porsche. Femeile se întrec în haine. Ele se încalţă cu cizme de cowboy negre, albastre, roşii, roz şi albe, confecţionate din piei de şopârlă, struţ, elefant, cangur sau căprioară; poartă bustiere decoltate de satin, topuri din piele de miel prinse doar la ceafa şi în spate la mijloc, ce lasă spatele şi braţele libere, veste de piele sau ţinute de seară; poartă de asemenea pălării de cowboy asortate. Anul trecut, Rebecca purtase o fustă mini cu franjuri din piele de căprioară, de un albastru pudrat, ce se asorta cu cizme de cowboy, un top roz decoltat şi franjurat şi o pălărie de cowboy tot roz din piele de căprioară – şi fusese furioasă că nu o remarcase nimeni. Scott era întotdeauna amuzat de toată această tevatură, dar Balul Marilor Crescători de Vite era o afacere extrem de serioasă pentru femeile din Highland Park, toate fiind în competiţie pentru titlul de frumoasa balului. Norocoasa care prezidează balul rămâne pentru totdeauna în elita socială din Highland Park – cu excepţia, poate, a unei foste preşedinte care fusese arestată pentru furt într-un magazin Neiman Marcus. Cu condiţia să-şi păstreze dosarul curat, Rebecca Penney era prima candidată în cursa pentru ocuparea funcţiei de preşedintă a următorului Bal al Marilor Crescători de Vite.

Scott şi Rebecca erau în baia matrimonială de la primul etaj; ea era goală în jacuzzi, el era iritat în halat. Încercase să discute cu soţia lui despre ziua de la birou, dar ea nu arătase niciun pic de interes. Cazul McCall îl

22 Fel de mâncare constând în fâșii de carne marinată, de vită sau pui, și legume coapte pe grătar condimentate și așezate într-o tortilla (n.tr.)

iritase; soţia sa pusese paie pe foc. Nu voia să vorbească decât despre Balul Marilor Crescători de Vite şi despre ultimul scandal din Highland Park, o altă aventură extraconjugală care nu era chiar o veste şocantă pentru Scott.

Rebecca zise:

— Muffy, ţi-o aminteşti de la ultima petrecere de la club.

Scott nu şi-o amintea şi nu era interesat în mod deosebit să încerce să şi-o amintească. El scutură din cap.

— Blondă oxigenată, silicoane, se poartă impertinent tot timpul…

— Sigur, asta limitează posibilităţile la numai 95 la sută dintre femeile din Highland Park.

— Este măritată cu Bill şi-nu-mai-ştiu-cum, bătrân, chel, gras.

— Oh, da, mi-o amintesc. Purta acel costum strâns pe corp în două piese, frumoşi pectorali. Este cu vreo douăzeci de ani mai tânără decât Bill. Deci nu îi era credincioasă?

— A prins-o în pat cu cineva din vecini.

— Din nou, nu este foarte şocant, Rebecca.

Ea îi zâmbi cu subînţeles, ceea ce îi spuse lui Scott din experienţa anterioară că soţia lui era pe punctul de a dezvălui partea culminantă a întâmplării.

— Nu a prins-o cu bărbatul care locuieşte lângă ei. A prins-o cu femeia care locuieşte lângă ei.

— Era în pat cu o altă femeie?

— Exact! Te-am sunat să-ţi spun, dar Sue a zis că eşti ocupat.

— Rebecca, nu mă deranja la birou cu bârfele.

— Nu este bârfă dacă este adevărat, chiar tu ai spus asta.

— Asta se numeşte defăimare, Rebecca – adevărul este apărarea absolută în faţa calomniei şi a pretenţiilor defăimătoare. Nu există apărare în faţa bârfelor.

— Nici măcar când este vorba despre o aventură lesbiană?

— Nu au o fată de vârsta lui Boo?

— Aveau. Muffy şi iubita ei au fugit în California.

— Şi-a părăsit copilul? De ce?

Rebecca ridică din umeri.

— Toată lumea a aflat. Nu mai poate să-şi facă din nou apariţia în acest oraş. Mai mult decât atât, este lesbiană; copilului îi este mai bine fără ea.

— Rebecca, asta este tot ce faci la prânzurile tale, bârfeşti?

— Nu… doar în timpul desertului. Îl numim sufleu de scandal.

Părea mulţumită de sine, ceea ce o făcea să fie la fel ca toate celelalte. Gândul că soţia lui lua masa bârfind, în timp ce Boo stătea singură acasă îi ridică lui Scott nivelul iritării la cote şi mai înalte. Era pe punctul de a-i spune ceva care să o supere garantat, dar văzându-i corpul neted, lucios şi ud în timp ce ieşea din cadă, părul roşu lipit de faţă, sânii plini şi rozalii din cauza apei fierbinţi, abdomenul plat datorită orelor de exerciţii pe Ab Master şi fundul ferm care nu se lăsase nici măcar jumătate de centimetru din ziua nunţii lor din urmă cu unsprezece ani, dorinţa îi alungă din minte cazul McCall, Balul Marilor Crescători de Vite, sufleul de scandal şi toată iritarea persistentă. Îşi lăsă halatul să-i cadă de pe umeri şi privi în jos: era în plină erecţie. Merse spre ea, o îmbrăţişă din spate, se împinse în ea, întinse mâna şi îi cuprinse în palmă organele genitale, un gest care, nu cu mult timp în urmă, i-ar fi smuls un suspin delicat ce ar fi dus la o partidă de sex pe dulapul ce sprijinea chiuveta de marmură. Astă-seară însă gestul produse doar un oftat exasperat.

— Nu în seara asta, Scott. Sunt obosită.

Fusese obosită foarte des în ultimele şase luni. El îi dădu drumul şi se duse în dormitor, spre zona în care putea lua loc în faţa ferestrelor. Se aşeză şi ascultă tac-tac-tacul gândacilor de iunie ce se izbeau de geamul din exterior, căutând lumina precum păcătoşii reformaţi. Porni televizorul cu telecomanda şi apoi privi în jos: erecţia lui se

topise ca o îngheţată pe băţ într-o zi toridă de vară.

Nu fusese întotdeauna aşa. Se întâlniseră când el era în al treilea an la Facultatea de Drept, la o petrecere organizată în vechea vilă a fraternităţii în care locuia, după un meci de fotbal. Ea era majoretă şi Miss SMU în acel an. Scott Fenney era o legendă a fotbalului şi o celebritate a campusului, aşa că fusese uşor să o abordeze pe cea mai frumoasă studentă a SMLT. În acea noapte făcuseră sex într-o baie de la etaj. Şi în absolut toate locurile imaginabile în lunile care urmaseră: în maşina ei; în maşina lui; în casa fraternităţii în care locuia ea; în apartamentul lui; în spatele scărilor la Facultatea de Drept; în parc la lumina zilei; pe a optsprezecea peluză a clubului privat noaptea târziu după ce săriseră gardul – nici în ziua de azi el nu putea să joace golf pe acea peluză fără să se gândească la noaptea aceea. Erau atât de înfierbântaţi, încât nu se puteau sătura unul de celălalt.

Dar undeva pe drum – când, el nu ştia sigur – focul se domolise. Şi acum dormeau spate în spate, separaţi de cei şaizeci de centimetri ai unei saltele de aproape doi metri lăţime, asemenea unei zone demilitarizate. Nu erau supăraţi unul pe altul – se certau rar, dar rar făceau şi dragoste. Ea se îndepărtase pur şi simplu.

El stătea trântit şi fără vlagă în timp ce toate gândurile supărătoare – cazul McCall, lipsa de interes a soţiei faţă de ziua petrecută de el la birou, faptul că fusese respins din nou, sufleul de scandal şi fiica lui singură acasă toată ziua – reveniră în forţă. Strigă la soţia lui, care era încă în baie:

— De ce nu-ţi petreci mai mult timp cu Boo? Poate că atunci te va asculta.

Rebecca apăru în uşa băii, tot goală, cu mâinile în şolduri.

— Nu m-a ascultat niciodată. Am aceste vergeturi îngrozitoare din cauza ei, dar este copilul tău. Când eram de vârsta ei, câştigasem deja două concursuri de frumuseţe. Ea poartă salopete. Şi în afară de asta, sunt ocupată vara asta. Tu de ce nu petreci mai mult timp cu

ea?

— Lucrez.

— Oh, înţeleg. Ceea ce fac eu nu este important.

— Se pare că nu faci altceva decât să bârfeşti.

— Doar în timpul desenului. În timpul mesei punem la punct detaliile legate de hal.

— Un mare eveniment social.

— La care se strâng fonduri pentru acţiuni caritabile.

— Pe care tu nu dai doi bani. Pentru tine este încă o treaptă urcată pe scara socială din Highland Park. Tu urci social, iar Boo este crescută de Consuela.

Ea îl sfidă cu privirea, îi întoarse spatele şi dispăru în baie. Scott era pe punctul de a ţipa la ea: „Ar trebui să petreci la fel de mult timp cu fiica ta cât petreci bârfind cu acele băbăciuni din înalta societate”, dar apoi ea ar răspunde: „Ei bine, tu ar trebui să petreci cu mine la fel de multe ore facturate câte petreci cu clienţii”, şi apoi el ar replica: „Acei clienţi plătesc casa asta şi maşinile şi rochiile tale şi…”

— McCall…

Vocea reporterului îl smulse pe Scott din gândurile lui şi acesta îşi concentră atenţia la televizor.

— Uciderea fiului său, spunea reporterul, i-a adus senatorului un val de simpatie, care l-a ridicat în sondaje, întărindu-i astfel poziţia de lider în cursa pentru Casa Albă.

ŞASE

Ediţia din 22 noiembrie 1963 a ziarului *Dallas Morning News* includea un anunţ de mărimea unei pagini, cu bordură neagră, cu titlul „Bun venit, Domnule Kennedy, în Dallas”. Nu era o urare de bun venit. Era o acuzaţie la adresa preşedintelui Kennedy, ce fusese plătită de câţiva proprietari de terenuri petrolifere, oameni de dreapta din Dallas, care îşi spuneau „cetăţenii care gândesc America”. Îl acuzau pe Kennedy că era prea blând cu comunismul, în ciuda poziţiei vehement împotrivă abordată faţă de ruşi în criza rachetelor cubaneze. În timp ce Air Force One zbura spre Dallas, un asistent îi arătase preşedintelui anunţul.

Kennedy îl citise şi remarcase: „Astăzi ne îndreptăm spre un stat ciudat”. Anunţul îl identifica pe primarul Dallasului ca simpatizant al lui Kennedy.

Earle Cabell era primarul. Îl întâlnise pe preşedintele Kennedy la Love Field în dimineaţa respectivă şi mersese în coloana oficială prezidenţială, fiind cu trei maşini în spatele limuzinei albastre a preşedintelui. În momentul în care maşina lui vira pe Elm Street, Cabell auzise trei focuri de armă ce porniseră dinspre Depozitul de Carte Şcolară din Texas. El ajunsese la Spitalul Memorial Parkland chiar în momentul în care preşedintele era scos din limuzină. Cabell rămăsese la spital până când trupul preşedintelui fusese luat de acolo. Sperase să-i arate acestuia că Dallasul nu mai era „capitala sud-vestică plină de ură a lui Dixie[23]”. Nu reuşise. Cu toate acestea, clădirea federală din centrul de afaceri al Dallasului fusese numită după el Cabell, nu după preşedinte.

Desigur, când A. Scott Penney, Esq. Sosi la clădirea federală Earle Cabell de pe Commerce Street în dimineaţa următoare, puţin după ora nouă, el nu ştia cine fusese Earle Cabell sau de ce numiseră în memoria lui această structură neatrăgătoare de douăzeci şi unu de etaje. Tot ce ştia era că nu voia să fie în clădirea lui Earle în acea zi şi singurul lucru care îl interesa era să-şi convingă clienta să pledeze vinovată şi apoi să plece dracu’ cât mai repede de acolo. Coborî din lift la etajul cinci, centrul federal de detenţie. După ce trecu prin detectorul de metale şi i se percheziţionă servieta, fu întâmpinat de un gardian de culoare.

— Scott Fenney, doresc s-o văd pe Shawanda Jones.

— Sunteţi avocatul ei?

Scott voia cu disperare să strige: „La dracu’, nu, nu

23 Dixie este porecla dată celor 11 state din sudul SUA care au luptat în războiul de secesiune împotriva statelor nordice; denumirea dată Dallasului datează din anii 1920 și se datorează fundamentalismului religios, resentimentelor rasiste și bigotismului față de catolici, la care s-a adăugat mai apoi și simpatizarea dreptei. (n.tr.)

sunt avocatul ei!” În schimb, el încuviinţă cu o înclinare a capului. Gardianul îl conduse printr-un coridor îngust spre o cameră mică, nemobilată, cu excepţia unei mese de metal şi a doua scaune tot metalice. El intră şi privi insistent pereţii goi până când uşa se deschise şi intră o negresă, aducând cu ea un iz respingător de transpiraţie, care umplu camera asemenea fumului des. Îl măsură din priviri, îşi acoperi gura cu amândouă mâinile şi strănută violent de mai multe ori. Apoi întrebă:

— Tu eşti avocatul?

— Da, eu sunt.

Shawanda Jones avea douăzeci şi patru de ani, dar părea mult mai în vârstă. Era o femeie micuţă, ce-i ajungea lui Scott doar până la umeri. Părul ei nu era nici des şi creţ, nici drept, neted şi lucios; era castaniu, de-abia îi acoperea urechile şi părea mătăsos, deşi în mod evident nu fusese atins de o perie de câteva zile. Ochii ei, ovale de culoarea smântânii, aveau irişi mari căprui, dar păreau goi şi inexpresivi. Zona de sub ochi era de un maro mai închis decât restul feţei, care era bronzată, netedă şi lucea uşor datorită unei pelicule de sudoare. Nasul era îngust şi buzele subţiri. Corpul ei părea slab, dar frumos conturat sub uniforma albă şi largă a închisorii. Faţa ei era osoasă, cu pomeţi proeminenţi. Era atractivă, dar, într-un moment al vieţii sale, probabil fusese frumoasă. Îi amintea lui Scott de Halle Berry într-o zi proastă. O zi cu adevărat proastă.

Scott nu purta ochelarii în această dimineaţă; nu-i păsa dacă acest client credea că pare inteligent sau nu. Şi nici nu-i întinse mâna, deşi el întotdeauna dădea mâna cu un client nou: Dan Ford îi explicase la începutul carierei sale în avocatură că un avocat avea doar un singur prilej să facă o primă impresie bună unui client nou, aşa că ar trebui să privească întotdeauna clientul direct în ochi şi să-i ofere o strângere de mână fermă, care, spunea Dan, îi va conferi un sentiment de deschidere şi onestitate, iar clientul va fi mai puţin înclinat să pună sub semnul întrebării notele de plată pentru serviciile juridice. În schimb, temându-se că mâna ei – una din mâinile în care

ea tocmai strănutase ca şi cum avea pneumonie – ar putea transmite o boală contagioasă, Scott îi făcu semn noii sale cliente să ia loc. Dar ea nu se aşeză. Începu să se plimbe prin cameră.

Merse dintr-un capăt al camerei în celălalt şi apoi se întoarse. Păşi înainte şi înapoi, iar şi iar, frecându-şi braţele ca şi cum camera era friguroasă şi nu călduroasă, şi frământându-şi degetele precum Consuela când spunea rozariul. Ochii ei se mişcară iute prin cameră. Picioarele îi păreau nesincronizate şi se mişcau spasmodic şi incontrolabil. La jumătatea distanţei în spatele lui, ea se ghemui brusc şi gemu.

— Eşti bine?

Ea mormăi:

— Crampe.

Asemenea majorităţii bărbaţilor când o femeie vorbeşte despre menstruaţie, Scott nu ştiu cum să răspundă. Aşa că zise:

— Soţia mea are crampe puternice în fiecare lună.

Printre gemete, ea răspunse:

— Nu de la asta, nu.

După un moment, crampele aparent scăzură în intensitate şi ea îşi reluă mersul prin încăpere. Scott luă loc, îşi scoase cartea de vizită din buzunar şi o împinse spre partea ei de masă. Când se apropie, ea trase brusc scaunul, se aşeză şi îşi aruncă braţele pe masă. El observă pete închise la culoare pe interiorul ambelor sale braţe, ca şi cum cineva avusese de gând să se joace unind punctele, dar nu o făcuse niciodată. Apoi el îşi aminti: era dependentă de heroină. Ea ridică încet cartea de vizită cu degetul mare şi arătătorul şi o ţinu sus în dreptul feţei.

— Ce înseamnă A? întrebă ea.

— Nimic.

— Prenumele tău este o literă?

Scott nu dorea să discute despre numele lui. Dorea să termine cât mai repede şi să se întoarcă la biroul său de la etajul 62 al Dibrell Tower, acolo unde îi era locul.

— Doamnă Jones, sunt Scott Fenney. Tribunalul m-a

numit să te reprezint. Ai fost acuzată de crimă, o infracţiune federală, deoarece victima era un oficial federal. Dacă eşti găsită vinovată, ai putea fi condamnată la moarte sau la închisoare pe viaţă. De aceea vreau să vorbesc cu tine despre posibilitatea de a pleda vinovată la o acuzaţie mai puţin gravă. Ai putea fi eliberată în treizeci de ani.

Mâinile ei se mişcară brusc şi îl apucă pe Scott de încheieturi. El se retrase instinctiv de lângă femeia cu ochii tulburi, dar aceasta era puternică pentru statura sa şi avea o strânsoare de neclintit. Ea îl imploră:

— Fă-mi rost de o bilă, te rog. N-am dormit de două zile!

— O bilă?

— Nişte H! Am nevoie rău!

— Vrei să zici *o doză?* Nu, nu pot face asta!

— Am crezut că eşti avocatul meu!

Ai avut avocaţi care îţi dădeau doze?

— Pentru sex. Aide, te sug chiar aici!

— Nu!

Ea sări în picioare şi îşi reluă plimbarea. Scott avu nevoie de un minut ca să se adune. Avusese de-a face cu clienţi corporatişti care îi oferiseră mită (cunoscută şi sub denumirea de onorariu pentru servicii juridice) ca să distrugă documente incriminatoare, să corupă martori care să depună mărturie falsă sub jurământ, să ascundă activităţi frauduloase şi să falsifice documente pentru SEC[24], dar aceştia erau întotdeauna bărbaţi albi, bine îmbrăcaţi şi educaţi – şi niciunul dintre ei nu îi oferise vreodată sex oral!

După ce îşi reveni, Scott zise:

— Deci, după cum spuneam, poţi pleda vinovată şi…

— Să zic că io am făcut-o?

— Da, dar nu cu intenţia specifică de a-l ucide.

Ea se opri şi îl privi cu mâinile pe şolduri şi cu o

24 Securities and Exchange Commission - agenție federală care reglementează și pune în aplicare legile ce guvernează piața financiară. (n.tr.)

expresie sceptică întipărită pe faţă.

— Tu îmi spui să zic că io l-am omorât? Nu vrei să ştii dacă io am făcut-o?

— A... da, sigur. Se sprijini cu spatele de spătarul scaunului. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Ea făcu un gest cu mâna arătând spre masa goală.

— Nu scrii nimica?

Scott se aplecă spre servietă şi scoase un blocnotes galben şi un stilou negru.

— Dă-i drumul.

Shawanda Jones, prostituată, continuă să măsoare camera şi să-i relateze avocatului ei faptele (opinia personală) petrecute în noaptea de sâmbătă, 5 iunie.

— Noi lucram pe Harry Hines...

Bulevardul Harry Hines, numit astfel în memoria un proprietar de terenuri petrolifere din Dallas, începe în partea de nord a centrului de afaceri şi continuă până la intrarea pe autostrada suspendată, un coridor nord-sud reprezentativ pentru diversitatea culturală. De-a lungul acestei unice întinderi de asfalt, poţi obţine cea mai bună îngrijire medicală din ţară la un mai puţin de patru spitale diferite, poţi obţine o diplomă la Facultatea de Medicină a Universităţii din Texas, poţi cumpăra cele mai la modă lucruri şi obiecte de mobilier de calitate de la Market Center sau poţi face cumpărături într-un mod ceva mai economic la magazinul Army-Navy, poţi juca golf la clubul exclusivist Brook Hollow Golf Club, poţi mânca o mare varietate de mâncăruri cu specific naţional diferit, poţi cumpăra maşini ieftine şi folosite, droguri ilegale, documente de identitate false şi genţi de firmă contrafăcute, te poţi distra în cluburi unde angajatele fac topless sau în saloane unde se dezbracă de tot, poţi rămâne peste noapte la adăpostul Armata Salvării pentru cei fără locuinţe, poţi face un avort sau poţi alege o prostituată.

— Care noi?

— Io şi Kiki.

— Care este numele de familie al lui Kiki?

— De unde să ştiu? Nici ăla nu-i numele ei adevărat.
— Pe la ce oră?
— Poate zece.
— Seara?
— Shawanda nu lucrează nicio tură de dimineaţă.
— Ce…
— Vrei să-ţi spun aici povestea sau nu?

Scott îşi ridică mâinile ca şi cum se predă. Shawanda Jones îşi continuă istorisirea, extrem de agitată şi de animată, gesticulând în toate direcţiile.

În orice caz, ne simţeam bine şi arătam bine, io purtând peruca mea blondă, Kiki roşie. Noi ne plimbam, bărbaţii treceau cu maşinile pe lângă noi, fluierau, strigau „Hei, gagico, suge asta!” Ţipi negri, mexicani, ei doar se uită, nu-şi permit, nu, fete stilate ca noi. Noi aşteptăm pe băieţii albi cu maşini frumoase. Le place de noi pen’ că nu suntem negre şi arătăm bine io şi Kiki, le facem casete cu exerciţii aproape în fiecare zi, ne-ai văzut-o pe ultima, *Firma?* Folosim haltere. Ia uite aici.

Ea îşi ridică mâneca scurtă a uniformei de închisoare, îşi îndoi braţul drept şi îşi încordă bicepsul, expunând un muşchi impresionant pentru o fată. Minunat, o dependentă de heroină care îşi modela corpul.

— Deci era poate zece jumate când un băiat alb cu un Mercedes, unul lung şi negru cu geamuri fumurii, vine cu maşina lângă noi, coboară geamul şi ne analizează. Noi ştim că una din noi va discuta să meargă. El zice: „Blondino, urcă”. Ei, Shawanda nu se urcă imediat când un client zice să urce, aşa că mă apropii fără grabă, mă aplec spre fereastră, maşina miroase ca o fabrică de whisky. El zice că plăteşte o mie de dolari pentru toată noaptea. Eu zic: „Arată-mi banii”. Am luat asta din filmul ăla. El scoate nişte hârtii făcute sul cu care se putea îneca un cal, aşa că urc în maşină, aproape că alunec de pe banchetă, cu fusta mea de piele pe pielea scaunului. El se întinde, mă apucă de sân, zice: „Sunt adevăraţi?” Eu răspund: „Dragule, totul la Shawanda e adevărat”.

Ea gemu brusc, se apucă brusc cu mâinile de mijloc

şi se ghemui din nou.

— La dracu'!

Rămase în poziţia aceea un moment îndelungat. Scott suferise deseori crampe la picioare când juca fotbal şi, frate, dureau îngrozitor. Aşa că avea un oarecare sentiment de înţelegere pentru ea. Cu toate acestea, îşi privi ceasul şi se gândi la orele care nu vor fi facturate şi îşi dori ca ea să continue mai repede. În cele din urmă crampele scăzură în intensitate, ea se îndreptă de mijloc şi începu din nou să vorbească fără oprire.

— În orice caz, plecăm. Îmi închipui că mergem la un motel. În loc, mergem în Highland Park, zice indicatorul stradal. Nu mai călcasem în viaţa mea în Highland Park negresa ştie mai bine să nu meargă acolo. Destul de repede ajungem la cea mai mare casă pe care am văzut-o vreodată, prin porţi mari, în spate la un gard înalt, ajungem în spate. Ne dăm jos, merg după el înăuntru, locul este frumos. El mă întreabă dacă vreau să beau ceva, eu zic bine. Mă gândesc, băiat alb cu bani şi loc ca ăsta şi frumos pe deasupra – ce vrea cu Shawanda?

Mergem sus, în pat, îmi dau seama. Se urcă pe mine şi începe să muncească din greu, zice: „Îţi place?" Sigur, îi zic: „Oh, da, iubitule, eşti aşa de mare". La clienţi le place să audă porcăria asta. Apoi el zice: „Spune-mi din nou, cioaro, îţi place mădularul meu alb?" Acu' mie nu îmi place nimeni să-mi spună cioară, dar pentru o mie de dolari nu zic nimic, doar „Oh, da, iubitule". Apoi mă plesneşte, tare, zice că întotdeauna se poartă dur cu femeile lui. Păi, nimeni n-o plesneşte pe Shawanda. Îi dau un pumn în gură la băiatul alb, îl dau jos de pe mine şi jos din pat, sar în sus şi zic: „Nu te porţi aşa cu Shawanda, spălăcitule!"

Mă atacă din nou, de data asta supărat-foc, aşa că îl zgârii pe faţă, apoi îi pocnesc una bună, BUM! Cu pumnul stâng făcu o mişcare amplă cu balans. Drept în ochi. Cădem din pat şi el mă loveşte iar, de data asta cu pumnul, chiar aici. Ea arăta spre partea stângă a feţei, unde o vânătaie era evidentă. Dar îl lovesc cu genunchiul direct în boaşe, el cade şi începe să mă înjure: „Cioară nenorocită!"

îmi iau hainele, mia de dolari, cheile de la maşină, merg înapoi la Kiki şi las maşina acolo.

— Şi asta este ultima dată când l-ai văzut pe Clark McCall?

— Aşa îl cheamă?

— Da. Era fiul senatorului Mack McCall.

O faţă lipsită de orice expresie. Nu-l deosebea pe Mack McCall de Mickey Mouse.

— Ultima oară când l-am văzut, domnule Fenney, se tăvălea pe jos, ţinându-şi în mână părţile ruşinoase şi înjurându-mă straşnic.

— A fost ucis în noaptea aceea. Poliţia l-a găsit duminică, dezbrăcat pe jos în dormitor, cu un glonţ în cap, împuşcat de aproape, iar lângă el era un pistol calibru.22 cu amprentele tale pe el.

— Trebuie să fi căzut din poşetă.

— Deci era pistolul tău?

— O fată care lucrează pe străzi în Dallas trebuie să aibă aşa ceva.

— Dar nu l-ai împuşcat?

— Nu, sir, domnule Fenney.

— Eşti nevinovată?

— Da, sir, domnule Fenney. Şi nu pledez vinovată.

— Dar, doamnă Jones…

— Doa na Jones e mama. Tu să-mi spui Shawanda. Şi nu pledez nimic. Şi cum rămâne cu cauţiunea? Când ies de aici? Am nevoie disperată de nişte…

— O doză?

— Domnule Fenney, te uiţi la mine de parcă nu sunt altceva decât un gunoi fără valoare, dar tu n-ai fost niciodată unde am fost io.

Scott oftă. Treaba nu mergea cum plănuise.

— Mă voi interesa în legătură cu audierea pentru stabilirea cauţiunii, dar nu te baza că poţi pleca de aici cu acuzaţia de crimă. Şi dacă tribunalul acceptă cauţiunea, suma va fi foarte mare. Ai vreun lucru de valoare?

Ea se lovi cu palma peste fund.

— Ăsta de aci e singurul lucru de valoare al lu’

Shawanda.

— Un fund drăguţ nu te va scoate din închisoare.

— Ba da, în unele locuri. El crezu că glumeşte, dar ea nu zâmbea. Deci voi fi închisă până la proces? Domnule Fenney, trebuie să-mi văd copilaşul!

— Ai un copil?

— O cheamă Pajamae, are nouă ani.

Scott puse stiloul pe blocnotes.

— Cum se scrie?

— P-a – i-a – m-a-e. *Pa – shu – may.* Este în franceză.

— Unde este?

— Locul nostru este în blocurile sociale. Am mai trecut prin asta, dar doar vreo două zile. Îi zic: „Să nu cumva să deschizi uşa aia, fato”.

— Acea Kiki are grijă de ea?

— Nu, sir, domnule Fenney. Kiki trăieşte cu un bărbat. Nu las niciun bărbat în casă care ar putea s-o rănească pe Pajamae a mea. Louis, el are grijă de ea, îi cumpără legume, se asigură că este bine. E ca unchiul ei, dar nu este.

Scott împinse blocnotesul şi stiloul peste masă.

— Scrie-ţi adresa… şi numărul de telefon al lui Louis.

Shawanda se opri din mers, se aşează, luă stiloul în mâna stângă şi începu să scrie, dar mâna îi tremura precum a unui bătrân care suferea de tremor. Scott îşi dădu seama cât de jenant era momentul.

— Şi fiica mea scrie tot cu stânga.

Ea se opri şi îşi privi mâna. După un moment, se opri din scris, puse stiloul jos şi se întoarse spre Scott cu ochii umezi.

— Domnule Fenney, marfa, tocmai m-a dat gata.

Apoi se ghemui din nou şi vomită.

Dan Ford era la telefon când Scott sosi la biroul partenerului său senior şi se trânti pe canapea precum un sac de ciment.

Dan rostea în telefon:

— Bineînţeles că vă susţinem realegerea, domnule

guvernator. Conducerea dumneavoastră înţeleaptă a dat comunităţii de afaceri tot ceea ce noi ceream de la legislatură – nicio taxă nouă, sistemul de compensaţii în urma prejudiciilor… Da… Da… În regulă, ne vedem mâine.

Dan închise telefonul şi scuturǎ din cap cu uimire.

— Băiatul acesta nu ar fi în stare să găsească petrol nici măcar la o staţie Exxon. Un oftat prelung. Dar este guvernator. În cele din urmă îşi îndreptă atenţia asupra lui Scott. A acceptat?

— Nu. Nu va pleda vinovată.

O înclinare din cap plină de înţeles.

— Mi-am imaginat că n-o să vrea.

Scott se pregătise sufleteşte pentru una dintre tiradele presărate cu vulgarităţi ale lui Dan Ford, dar partenerul său senior nu părea chiar atât de supărat.

— Ce ar trebui să fac?

— Angajează pe cineva, răspunse Dan.

— Să angajez pe cineva?

— Da, angajează un avocat de drept penal care să-ţi ia locul. Este un calcul matematic simplu, Scotty.

— Dan, ce dracu’ vrei să spui?

Dan se ridică şi se îndreptă spre tabla interactivă de ultimă tehnologie montată pe perete, sub capul unui cerb canadian, deschise uşile de lemn şi luă în mână un marker. Notând în timp ce vorbea, el continuă:

— Să zicem că acest caz îţi ia o mie de ore facturabile, în cel mai rău caz. Noi plătim un avocat de drept penal ei, nu vorbesc de un absolvent summa cum laude; mă refer la oricine are licenţă – cincizeci de dolari pe oră…

— *Cincizeci pe oră?* Noi plătim o sută pe oră pentru funcţionarii noştri din timpul verii.

— Ei sunt cei mai buni din promoţia lor. Eu vorbesc despre un avocat de la coada clasei, Scott, unul care are nevoie de cincizeci de dolari pe oră. Deci o mie de ore a cincizeci ora, asta înseamnă o cheltuială a firmei de cincizeci de mii de dolari.

Scott ştia că partenerul său senior se gândise mult la

o soluţie, deoarece Dan Ford nu se despărţea uşor de cincizeci de cenţi, cu atât mai mult de cincizeci de miare. Era un avocat care calcula profitul pe care firma îl genera de pe urma fiecărui copiator – patruzeci de cenţi pe pagină – şi se asigura că toate copiatoarele funcţionau non-stop, scuipând hârtie şi adăugând aproape un milion de dolari la profitul anual al societăţii. Ford Stevens ţinea socoteala costurilor a tot ce exista în birourile sale, însufleţit sau neînsufleţit, încercând să scoată un profit de pe urma fiecărui asociat, asistent cu studii juridice, secretară, dactilografă, curier, fax şi telefon. Şi Dan Ford îi ţinea sub atentă observaţie pe toţi şi pe toate.

El explică:

— Dar acest lucru îţi eliberează acele o mie de ore facturabile, ca tu să lucrezi pentru clienţii noştri plătitori cu tariful de trei-cincizeci pe oră. Asta înseamnă un câştig de trei sute cincizeci de mii de dolari pentru firmă. Dăm la o parte cele cincizeci de mii pe care le plătim avocatului apărării şi firma tot are un profit de trei sute de mii, în loc să piardă întreaga sumă de trei sute cincizeci de mii dacă tu trebuie să lucrezi la acel caz.

Starea de spirit a lui Scott începu să îmbunătăţească.

— Va accepta Buford una ca asta?

— Sigur. Înainte ca tribunalul federal să aibă un birou pentru apărătorii din oficiu, noi eram numiţi tot timpul. Angajarea altora în loc era procedura standard de operare pentru firmele mari. Dan ridică din umeri. Şi mai mult decât atât, este o situaţie în care toată lumea are de câştigat: ea găseşte un avocat care ştie mai multe despre apărarea în dreptul penal decât ştii tu, iar tu scapi de ea.

Dan închise uşile tablei şi întrebă:

— Cunoşti un avocat de drept penal ieftin?

RO ERT HERR N, ATT NEY-AT-L W scria pe plăcuţa din faţă, fiindcă proprietarul era prea zgârcit ca să înlocuiască literele care căzuseră. Nu conta, era singura firmă în limba engleză şi majoritatea oamenilor din această parte a oraşului nu ştiau oricum să o citească. Acest birou

de avocatură nu era în cea mai bună parte a oraşului; era într-un centru de doi bani cu magazinaşe lipite unele de altele, din East Dallas. Era un avocat de stradă; de aceea biroul său era la nivelul străzii. Deseori când sosea, găsea pe cineva dormind pe treptele de la intrare. Nu-i lovea niciodată cu piciorul să se trezească, aşa cum făceau ceilalţi proprietari de magazin din jur: la dracu', tipul ar putea fi următorul cel mai bun client al său. Şi niciodată nu telefona la poliţie, ceea ce ar fi fost o pierdere monumentală de timp; poliţia menţinea legea şi ordinea doar în părţile oraşului care contau. Păşea pur şi simplu peste ei şi intra în biroul de avocatură al lui Robert Herrin, Esq.

Biroul consta într-un spaţiu de nouă pe şase metri, o cameră cu o toaletă mititică, situată între un bar mexican şi o gogoşărie coreeană; el mânca gogoşi la micul dejun şi bea bere la cină. Acoperişul curgea, plăcile tavanului erau decolorate şi mirosul de mucegai pătrunsese peste tot. Linoleumul de pe jos era rupt în bucăţi şi se răsucea la colţuri asemenea pantofilor de elf. Biroul său era de metal, aşa cum era şi scaunul, dar era rotativ şi avea o pernă drăguţă pe el. Din fericire, era un dactilograf destul de bun, deoarece nu-şi permitea o secretară. Şi aici, Robert Herrin, avocat, îşi câştigase legal existenţa cu dificultate şi efort în ultimii unsprezece ani, reprezentându-i pe acei membri ai societăţii care nu ar trece nici de serviciul de securitate al unei firme de avocatură din centrul de afaceri.

Era un personaj împământenit în acest cartier din East Dallas – *era avocatul* – exact aşa cum barul şi gogoşăria erau locuri clar fixate în conştiinţa locuitorilor de aici. Pereţii subţiri ai biroului îi dăduseră posibilitatea să prindă din zbor câteva limbi străine, deşi cunoştinţele sale de spaniolă le depăşeau cu mult pe cele de coreeană, probabil pentru că atunci când nu era aici, era de obicei în barul de alături jucând biliard. Ca regulă generală, anglo-americanii nu erau bine-veniţi într-un bar ieftin mexican. Dar *Señor Herrin, el abogado,* era întotdeauna bine primit,

deoarece proprietarul, barmanul, chelneriţele şi majoritatea consumatorilor de aici erau clienţii lui. Ceea ce avea încă un avantaj, acela de a-şi păstra intactă fereastra cu geam turnat, fără găuri de gloanţe. Era avocatul la care mergeau cu încredere când soţii, odraslele sau fraţii dădeau de necaz, şi asta ori pentru că le arăta respect, ori pentru că le oferea un plan convenabil de achitare a serviciilor juridice. Deseori deschidea uşa (după ce păşea în prealabil peste mai sus menţionatul beţiv care dormea în prag) şi găsea pe jos bancnote de cinci, de zece şi din când în când de douăzeci de dolari, cu un bileţel prins de fiecare, ca să poată asocia corect fiecare client cu plata sa.

Nu era viaţa la care visase în timpul Facultăţii de Drept.

Telefonul sună. Dacă experienţa putea fi un indicator, în curând Bobby Herrin avea să se îndrepte cu maşina spre închisoarea locală, ca să scoată pe cauţiune unul dintre clienţii săi obişnuiţi. Întinse mâna să apuce receptorul.

ŞAPTE

Bobby Herrin se simţea ca un avocat într-o sală de judecată dintr-un alt oraş.

Stătea la intrarea clubului Downtown, situat la ultimul etaj al Dibrell Tower, care, fără prea mult efort, era cel mai elegant local de luat masa din centru şi îi privea pe cei mai bogaţi oameni din Dallas sosind să ia prânzul, urmaţi de avocaţii lor precum anturajul unui rapper. Aceştia erau avocaţii care deţineau cele mai mari firme de avocatură din oraş, care facturau trei, patru, poate cinci sute de dolari pe oră Bobby făcea 500 de dolari într-o *săptămână* bună şi care purtau costume de lână, cămăşi apretate, cravate de mătase şi pantofi lustruiţi de lustragiul de culoare de jos. Toate hainele pe care le purta Bobby fuseseră cumpărate cu ani în urmă de la standurile cu reduceri şi erau confecţionate din poliester, cu excepţia pantofilor, care nu mai fuseseră lustruiţi de luni bune. Îşi frecă pantoful drept de spatele cracului stâng al pantalonului şi repetă operaţia cu celălalt pantof în

încercarea de a-i da o tentă apropiată de lustru.

— Bobby!

Se întoarse şi fu întâmpinat de cel mai strălucitor zâmbet de pe cea mai atrăgătoare faţă imaginabilă, faţa prietenului pe care odată îl aclamase, admirase, invidiase, urmaşe precum fânul unei vedete rock – şi îl iubise ca pe un frate. Scotty Fenney.

Bobby nu-l mai văzuse pe Scotty de unsprezece ani şi acum trebuia să reziste impulsului de a-şi îmbrăţişa fostul cel mai bun prieten. Îşi strânseră mâinile.

— Mă bucur că ai reuşit să ajungi, începu Scotty. Nu aştepţi demult, nu-i aşa, prietene?

Bobby scutură din cap. Dar, de fapt, aşteptase. Sosise cu cincisprezece minute în urmă, îşi lăsase maşina în parcarea subterană şi luase liftul spre ultimul etaj. Ceea ce îi aminti de ceva. Îşi scoase tichetul de parcare din buzunarul cămăşii.

— Decontează restaurantul parcarea?

Dacă nu, taxa de zece dolari pentru parcare îl va aduce în pragul falimentului în acea zi. Dar Scotty nu-i răspunse; îl privea pe Bobby din creştet până la picioare, ca şi cum încerca să găsească un compliment pentru garderoba sa. În cele din urmă renunţă şi îl lovi cu palma prieteneşte peste umăr.

— Hai să mâncăm.

Scotty îl conduse printr-un coridor scurt, spre locul unde se afla responsabilul de sală. Pe un perete era galeria portretelor înrămate ale fondatorilor clubului şi ale consiliului directorilor, trecuţi şi prezenţi, un obişnuit *Who's Who* al Dallasului.

— Ah, domnule Fenney, ce plăcere să vă vedem astăzi, rosti un bărbat hispanic de vârstă mijlocie, cu un zâmbet studiat, ca şi cum vederea lui Scotty reprezenta cel mai emoţionant şi mai memorabil moment al zilei sale.

Era slab, părul său îngrijit şi lins avea cărare pe mijloc, iar faţa era netedă şi măslinie, proaspăt rasă şi cu o mustaţă subţire. Parfumul de after-shave persista în jurul său. Era îmbrăcat într-un costum închis la culoare, purta

cravată tot închisă şi cămaşă albă. Putea fi antreprenorul latino de pompe funebre din cartier. Puse sub braţ două meniuri legate în piele.

— Două persoane pentru masa de prânz, domnule?

— Da, Roberto.

Bobby îi urmă pe Roberto şi pe Scotty prin intrarea principală într-o sală de mese iluminată de candelabre frumos ornamentate şi de ferestre ce se întindeau de la podea până la tavan, sală ce avea pereţii lambrisaţi în lemn de o nuanţă închisă, coloane tot din lemn închis la culoare şi mese asemenea, acoperite cu feţe de masă albe. Tineri cu tenul ciocolatiu purtând veste albe şi papioane negre serveau oameni albi în vârstă. Roberto pocni din degete spre angajaţii săi şi indică paharele ce trebuiau umplute şi farfuriile ce trebuiau ridicate. Aroma îmbietoare a fripturilor la grătar, a creveţilor proaspăt prăjiţi şi a peştelui copt pe cărbuni şi simfonia tacâmurilor ce se atingeau de cristal sau de porţelan, toate se uniră pentru a-i aduce aminte lui Bobby cum ar fi putut fi dacă viaţa lui ar fi luat o altă întorsătură într-un moment sau altul. De obicei, el lua prânzul pe aceeaşi stradă cu biroul, puţin mai jos, într-un local ieftin, unde grătarul era elementul principal şi unde mâncai la mese de picnic, pe farfurii de carton şi cu tacâmuri de plastic.

În timp ce Bobby se simţea precum Ralph Nader[25] la întrunirea Camerei de Comerţ, Scotty păşea în sala de mese precum un alergător vedetă pe terenul de fotbal, salutând şi dând mâna cu toţi cei pe lângă care trecea – acea intrare bine-cunoscută a lui Scotty Fenney, la care Bobby fusese martor de atâtea ori în zilele de demult şi din acelaşi punct: din spatele lui Scotty Fenney. Bobby recunoscu feţele oamenilor pe care Scotty îi saluta, din secţiunea de afaceri a ziarului. Aceştia stăpâneau Dallasul terenul, clădirile, afacerile şi absolut tot ce merita să fie luat în proprietate în acest oraş. Deodată, atenţia lui Scotty fu atrasă în partea cealaltă a sălii. El îi zise lui

25 Candidat de cinci ori pentru președinția SUA între anii 1992 și 2008. (n.tr.)

Bobby:

— Mă întorc imediat, şi se îndreptă spre o masă unde erau patru bărbaţi.

Bobby îl urmă pe Roberto la o masă de lângă fereastră, prin care Bobby putea să privească de sus la oraşul în care-şi trăise întreaga viaţă. Născut sărac în East Dallas, el se mutase cu părinţii într-un duplex închiriat lângă SMU, în vara de dinaintea clasei a nouă. Ei doreau o viaţă mai bună pentru fiul lor, dar nu-şi permiteau o şcoală privată din salariul de şofer de camion al tatălui său. În schimb, fiul lor urma să fie educat în sistemul de şcoli publice din Highland Park, exact ca fiii celor mai bogaţi oameni din Dallas.

Bobby îl cunoscuse pe Scotty Fenney în acel prim an, doi chiriaşi care căutau prieteni de acelaşi calibru – în Highland Park, chiriaşii ocupau un statut social doar cu o treaptă mai sus decât ajutoarele în casă mexicane. Bobby deveni adeptul credincios al lui Scotty, asemenea lui Robin faţă de Batman; şi pe măsură ce statutul lui Scotty creştea cu fiecare meci de fotbal, Bobby era tras cu putere pe urmele prietenului său, bine primit oriunde în Highland Park, atâta timp cât era împreună cu Scotty Fenney.

După liceu, Bobby îl urmase pe Scotty la SMU. Acesta obţinuse o bursă sportivă; el, împrumuturi de la bănci pentru studii. Patru ani mai târziu, îl urmă pe Scotty la Facultatea de Drept. Dar o diplomă de avocat nu dusese la o viaţă mai bună pentru el. Banii sunt în marile firme de avocatură, iar marile firme îi iau doar pe cei mai buni dintre cei mai buni, primii zece la sută pe cei asemenea lui Scotty Fenney, nu pe cei ca Bobby Herrin. Cât fuseseră studenţi la Drept, ei discutaseră despre practicarea avocaturii împreună, dar marile firme veniseră cu ofertele, şi Scotty răspunsese; şi deodată, asemenea unei furtuni de vară texană ce revarsă un şuvoi de ape şi apoi dispare brusc, la fel dispăru şi Scotty. Pentru prima dată de când avea paisprezece ani, Bobby nu îl mai avea pe Scotty Fenney pe care să-l urmeze.

Timp de unsprezece ani, Bobby rătăcise prin viaţă

asemenea lui Moise prin deşertul Sinai, încercând să-şi găsească drumul fără Scotty. Citise câte ceva despre vechiul său prieten în secţiunea socială – domnul şi doamna A. Scott Fenney la un ştiu ce bal de societate şi uneori în secţiunea de afaceri o nouă victorie în sala de judecată sau o mare afacere gândită şi pusă în practică de A. Scott Fenney, Esq. De fiecare dată când citea ceva despre vechiul său prieten, amintirile îl năpădeau şi se simţea din nou îngrozitor de singur.

Totuşi, deşi fără intenţie, Bobby îşi construise o viaţă mediocră. Nu era o viaţă cine ştie ce – exact gândul lui din acea dimineaţă, când sosise la birou şi păşise peste un beţiv trântit în prag, începutul unei noi zile de scos drogaţii din închisoare pe cauţiune, de luptat cu evacuările în sala de judecată a judecătorului de pace, de mâncat gogoşi coreene, de băut bere mexicană şi de jucat biliard în barul de alături. Dar apoi sunase telefonul şi cealaltă persoană se identificase ca fiind secretara lui Scott Fenney. Când ea îl invitase să ia prânzul cu acesta la Downtown Club, Bobby crezuse că va trebui să sune la urgenţă ca să fie conectat la un defibrilator cardiac. Acceptase, pusese telefonul în furcă, îşi pricise hainele şi imediat regretase decizia luată. Măsurase încăperea în lung şi-n lat timp de o oră, hotărând de nenumărate ori să sune şi să anuleze şi de tot atâtea ori să nu o facă. Când în cele din urmă îşi parcase vechea Impala în parcarea subterană de la Dibrell Tower, iar paznicul o studiase şi chicotise, ştiu că era mai mult decât putea duce.

Locul lui Bobby Herrin nu era acolo, la Downtown Club.

El realiză că lovea masa cu degetul ca şi cum trimitea un mesaj urgent în limbaj Morse. Tânjea după o ţigară, dar administraţia oraşului Dallas interzisese fumatul în toate locurile publice. Voia cu disperare să se ridice şi să plece, să se întoarcă în East Dallas, unde îi era locul. La dracu', de ce acceptase această invitaţie la masă? Doar pentru că telefonul secretarei lui Scotty îl luase prin surprindere, îşi spuse, dar el ştia adevărul: voia să-l vadă din nou pe fostul

său prieten.

Îi era dor de el mai mult decât îi era dor de cele două foste soţii.

Bobby îl căută cu privirea pe Scotty şi îl văzu la câteva mese distanţă, aplecându-se şi şoptind ceva la urechea unui om pe care Bobby de asemenea îl recunoscu. Indiferent ce îi spusese Scotty, îl făcuse foarte fericit. Bărbatul se ridică, dădu mâna cu Scotty, îl bătu prieteneşte pe spate şi, la naiba, aproape că îl îmbrăţişă. Scotty se îndreptă spre Bobby cu un zâmbet mare pe chip şi se aşeză la masă în faţa acestuia.

— Îl cunoşti pe Tom Dibrell? întrebă Bobby.

— Sunt avocatul lui. L-am scos ieri dintr-o mare încurcătură. La propriu. Scotty se aplecă şi şopti: Tom are o problemă fiindcă nu poate să-şi ţină cocoşelul departe de statul de plată.

— Scotty, el este tipul care a plătit jucătorii SMU, cel care a adus echipei de fotbal pedeapsa maximă! Tu îi urai atunci pe nenorociţii ca el. Acum lucrezi pentru el? *De ce?*

Scotty zâmbi.

— Trei milioane de dolari anual în onorarii pentru servicii juridice, Bobby, de aceea.

Suma îl lăsă pe Bobby fără suflare: „trei milioane de dolari”. În cel mai bun an pe care îl avusese el vreodată, ajunsese la un profit de 27.500 de dolari. Doar câteva minute petrecute împreună după o despărţire de unsprezece ani şi deja invidia viaţa lui Scotty, din nou. Sigur, Bobby avea cliente loiale – una îi aducea în fiecare săptămână tamale[26] făcute în casă, alta îşi botezase copilul ilegitim cu numele lui, banii nu-i erau de folos nici la gogoşărie şi nici la bar – bere şi gogoşi gratis erau singurele avantaje pe care poziţia sa particulară le oferea, dar cel mai bun client al său îi plătise 500 de dolari anul trecut; cel mai bun client al lui Scotty îi plătise 3 milioane

26 Specialitate mexicană ce constă în carne tocată amestecată cu boabe de porumb sfărâmate și cu condimente, apoi înfășurată în foi de porumb și coaptă la aburi. (n.tr.)

de dolari. În toate zonele din Dallas unde se vorbea limba engleză, banii erau singura măsură recunoscută a succesului unui avocat; în consecinţă, doar în rândurile populaţiei de limbă spaniolă din East Dallas Robert Herrin nu era considerat un ratat total.

Mintea sa deschidea din nou cu forţa uşa spre depresie, punctul fiecărei zile când mergea alături şi dădea pe gât câteva Tecate[27], când Roberto apăru cu două pahare de ceai cu gheaţă, le aşeză pe masă şi apoi le întinse şervetele în poală, ceea ce îl făcu pe Bobby să tresară – unde lua el masa, cine se apleca atât de tare spre tine voia să-ţi şutească portofelul. După ce plecă Roberto, Bobby îşi puse în ceai două pliculeţe de îndulcitor, bău jumătate de pahar şi zise:

— Am fost surprins să primesc telefonul tău în această dimineaţă, Scotty. Telefonul secretarei tale, în orice caz. Dar tu mă ştii, nu aş putea refuza niciodată un prânz gratis.

— Deci, ce-ai mai făcut, Bobby?

Acesta îl studie pe Scotty stând acolo în costumul său scump, cu cămaşă apretată şi cravată de firmă şi arătând ca Prinţul Dallasului şi se întrebă dacă vechiului său prieten chiar îi păsa de ceea ce mai făcuse Bobby Herrin. Asta fiind realitatea, când Bobby se întâlnea din întâmplare cu vreun fost coleg de la Drept care se descurcase mai bine decât el – la drept vorbind, oricare coleg de clasă, amândoi realizau penibilul întâlnirii şi inventau pe loc o scuză de evadare. Dar de aici nu era scăpare.

Aşa că Bobby răspunse:

— Scotty, când te trezeşti dimineaţa, te gândeşti că ţi se vor întâmpla lucruri bune în ziua care urmează?

Acesta se încruntă un moment, apoi ridică din umeri şi răspunse:

— Da, cred că da.

— De ce?

Scotty ridică din umeri din nou.

---

27 Marcă de bere mexicană (n.tr.)

— Mi s-au întâmplat întotdeauna lucruri bune.

— Cel mai bun jucător de fotbal, cel mai bun student, cel mai atrăgător bărbat, se căsătoreşte cu cea mai frumoasă majoretă, devine un avocat bogat şi trăieşte fericit până la adânci bătrâneţi?

Scott afişă din nou acel zâmbet imens.

— Ceva de genul acesta.

— Exact aşa.

— Da.

— Ei bine, vezi tu, Scotty, nu este aşa pentru toată lumea. Eu nu mă trezesc gândindu-mă că se vor întâmpla lucruri bune în acea zi. Mă trezesc întrebându-mă care este următorul lucru rău care mi se va întâmpla.

Scotty se uita la paharul de apă cu picior cu aceeaşi expresie pe care Bobby o văzuse pe feţele celorlalţi colegi peste care dăduse întâmplător de-a lungul anilor, o privire plină de stânjeneală nefericită. Dar era prea pornit ca să se oprească acum.

— Tu ai absolvit primul din grupă, Scotty. Eu am absolvit. Îţi aminteşti gluma aceea veche de la Facultatea de Drept? Cum se numeşte doctorul care a terminat ultimul în grupa lui de la Medicină? Doctor. Cum se numeşte avocatul care a terminat ultimul în grupa lui de la Drept? O raritate. Bobby îşi plecă privirea spre furculiţa de argint cu care îşi făcea de lucru. Ei bine, nu este o glumă.

Scotty nu răspunse imediat, aşa că Bobby îşi ridică ochii, aşteptându-se să vadă un surâs dispreţuitor; în schimb, el văzu o urmă de reală îngrijorare pe faţa vechiului său prieten. Ei fuseseră nedespărţiţi la colegiu şi la facultate: locuiseră împreună, învăţaseră împreună, se îmbătaseră împreună, alergaseră după fete împreună (Bobby se alegea cu fetele de care se plictisea Scotty) şi jucaseră baschet şi golf împreună. Fuseseră ca fraţii, până în ziua în care Scotty semnase cu Ford Stevens un contract cu un salariu de început de 100.000 de dolari. De atunci nu-şi mai vorbiseră.

— Lucrurile n-au mers bine? întrebă Scotty.

— Clienţii pe care îi găseşti prin reclamele din

ghidurile TV nu plătesc prea bine. Bobby ridică din umeri şi încercă să zâmbească. Hei, pur şi simplu viaţa nu a fost roz.

Scotty se îndreptă de spate în scaun.

— Ei, Bobby, hai să mâncăm şi să vorbim despre asta.

El ridică un deget în aer şi un chelner apăru instantaneu. Bobby cerceta cu privirea un meniu cu apetitive care costau mai mult decât costumul său, când auzi o voce cu un accent latino puternic:

— Domnul Herrin?

El se uită la ospătar, un tânăr hispanic, ca scos din cutie şi cu o postură dreaptă. Chipul său îi părea oarecum familiar.

— Domnule Herrin, sunt Carlos. Carlos Hernandez! Îţi aduci aminte de mine, anul trecut? Ai fost avocatul meu. Posesie cu intenţie de distribuire.

Foarte mulţi dintre clienţii lui Bobby semănau unii cu alţii – băieţi tineri, cu pielea de culoare ciocolatie sau neagră – şi erau acuzaţi de aceleaşi infracţiuni – posesie de substanţe interzise, posesie cu intenţie de distribuire, complicitate la distribuire; erau doar pioni nesemnificativi prinşi în focul încrucişat al războiului împotriva drogurilor. Uneori putea să-şi amintească un anumit client datorită tatuajelor îşi amintea clar un client numit Hector (complicitate la distribuire) deoarece partea de sus a corpului său era un imens tatuaj, o pictură murală în cinstea Fecioarei Maria, dar din moment ce acest Carlos era îmbrăcat de la gât până în vârful degetelor de la picioare, Bobby nu-l putea deosebi de Jorge, Ricardo sau Lupe. Cu toate astea răspunse:

— Oh, da, Carlos. Ce mai faci, omule? Eşti curat?

Un râs forţat din partea lui Carlos şi o minciună şi mai mare:

— Oh, da, sir, domnule Herrin.

Ei nu stau niciodată curaţi.

— Bravo, băiete.

Scotty comandă somon, Bobby un cotlet. În timp ce Carlos se îndepărta, Bobby gesticulă în urma lui:

— Cel mai bun client al meu.

— Munceşti mult ca apărător penal?

Bobby aprobă, dând din cap.

— Reprezint clasa de infracţionalitate minoră. Ţipi precum Carlos nu au nevoie de testamente care să arate clar cum îşi lasă moştenire proprietăţile.

— Curtea federală?

— Da, de când acolo se judecă toate infracţiunile legate de droguri.

Carlos se întoarse curând cu felurile comandate de ei şi începură să mănânce, să vorbească şi să râdă amintindu-şi zilele de demult, vechii prieteni, timpurile bune şi familiile lor. Scotty nu ştia că Bobby fusese căsătorit şi că divorţase de două ori; Bobby nu ştia că mama lui Scotty murise şi că el avea o fiică. Şi pentru un scurt moment, s-au aflat cu unsprezece ani în urmă şi încă erau cei mai buni prieteni. Dar Bobby ştia că nu era decât Cenuşăreasa la bal cu Prinţul Dallasului şi că prânzul elegant de la clubul elegant se va termina curând şi el se va întoarce în biroul său mizerabil din East Dallas să-şi trăiască din nou viaţa de rahat, reprezentând clienţi precum Carlos.

Aşa că, atunci când îşi termină friptura, dădu farfuria la o parte şi zise:

— Scotty, apreciez masa, omule. A fost plăcut să aflăm unul despre altul. Dar ştiu că nu m-ai invitat aici sus doar ca să mai afli ce fac, nu după toţi aceşti ani. Ce se întâmplă?

Scotty privi în jur, se aplecă şi răspunse cu o voce şoptită:

— Buford m-a numit s-o reprezint pe prostituata care l-a ucis pe Clark McCall.

Bobby aproape că se înecă sorbind din ceaiul cu gheaţă.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu.

Poate că Bobby Herrin nu era cel mai inteligent din cartier, dar nu îi luă mult să înţeleagă acest joc: Scotty Penney îi pasa din nou ceva de care el nu mai avea nevoie.

— Vrei să angajezi pe altcineva în loc?

Scotty încuviinţă.

— Uite cum stă treaba. M-am întâlnit cu acuzata în această dimineaţă. Shawanda Jones, negresă, prostituată, dependentă de heroină Dumnezeule, aproape că a vomitat pe costumul meu! zice că nu l-a omorât, dar asta este aburea lă – pistolul ei a fost arma crimei. Zice că McCall a agăţat-o în zona Harry Hines, i-a oferit o mie de dolari pentru toată noaptea, a dus-o acasă, a început să se poarte brutal, înjurând-o şi – vocea lui era o şoaptă acum – folosind cuvântul care începe cu C. Înapoi la vocea lui normală. În orice caz, s-au luptat, ea i-a dat un genunchi în boaşe, a luat banii pe care el îi datora şi cheile de la maşină, s-a întors pe Harry Hines şi a lăsat acolo maşina. Poliţia i-a luat amprentele de pe pistol are cazier pentru de prostituţie – şi a arestat-o a doua zi. Refuză să pledeze vinovată, vrea proces. Bobby, Ford Stevens nu poate reprezenta o prostituată!

Bobby încuviinţă.

— Bine.

— Bine, ce?

— O iau eu. Care este plata?

— Cincizeci pe oră?

— Plus cheltuieli suplimentare.

— Cum ar fi?

— Investigator, experţi criminalişti, teste ADN…

— Bine, dar nu sări calul.

— Da, ce dracu’, e doar o cioară.

— Nu am zis asta, Bobby.

— Scuze. Lovitură sub centură. Ai avut audierea pentru reţinerea în stare de arest?

— Mâine-dimineaţă, ora nouă.

— Voi fi acolo.

Se ridicară. Bobby îşi scoase tichetul de parcare.

— Îl decontează?

Clubul de fitness era situat la ultimul etaj al clădirii de lângă Dibrell Tower, cele două fiind legate printr-o

pasarelă acoperită şi dotată cu aer condiţionat, aşa că nu era nevoie ca Scott Fenney să transpire pe drum spre sala de sport unde mergea zilnic. Majoritatea clădirilor de birouri din centrul de afaceri al Dallasului erau legate prin pasarele acoperite sau tunele subterane, pasaje de trecere dotate cu aer condiţionat, astfel că avocaţii, bancherii şi oamenii de afaceri nu trebuiau să se aventureze afară în căldură sau printre vagabonzii şi cerşetorii care numeau casă străzile din centru; era o practică prudentă, mai ales după ce, cu câţiva ani în urmă, un om fără locuinţă sărise pe un poliţist, îi luase pistolul şi îl împuşcase de aproape direct în faţă, în centru, chiar peste drum de McDonald's.

Scott tocmai traversase una dintre aceste pasarele. Era cinci şi jumătate şi privea oraşul Dallas de sus, în timp ce alerga cu o viteză de 12 kilometri pe oră pe o bandă de alergare cu înclinarea de 10 grade şi se simţea al naibii de special. Ceea ce nu era un sentiment nou pentru el. Scott Fenney fusese special toată viaţa lui. Tatăl său, Butch, îi spusese asta la vârsta de doar opt ani, când îşi pusese pentru prima dată pieptarul de protecţie şi îşi descoperise talentul în fotbalul pentru copii. „Ai un dar, Scotty", zisese Butch. Mai târziu, mama sa îi spusese acelaşi lucru: „Ai un dar, însă nu mă refer la fotbal". Nu înţelesese niciodată ce vrusese să spună, şi apoi ea murise.

Dar ideea prinsese rădăcină şi crescuse în interiorul său, hrănită cu opt ani de fapte eroice în fotbalul de la liceu şi de la colegiu; fanii, studenţii, majoretele, susţinătorii financiari, antrenorii şi reporterii, toţi îl asiguraseră zilnic pe Scott Fenney că era într-adevăr special. Devenise o parte din el, precum albastrul ochilor săi. Şi nu-l părăsise niciodată; crescuse doar mai puternic, în cei trei ani petrecuţi la Facultatea de Drept a SMU şi în următorii unsprezece la Ford Stevens. Dar acum, nu abilitatea atletică, ci banii îl făceau special. Suficient de mulţi bani să cumpere o vilă, un Ferrari, o viaţă perfectă – şi chiar un vechi prieten.

Pentru prima dată în ultimele douăzeci şi patru de ore de când sunase judecătorul, mintea lui Scott era clară,

starea de spirit alertă şi ochii fixaţi ferm pe fundul fetei care alerga în faţa lui pe o bandă asemănătoare, fesele ei uimitoare de-abia tremurând în timp ce pompau în sus şi în jos asemenea pistoanelor. Scott îşi luă ochii de la dosul ei ferm şi privi în oglinda din dreapta lui; o surprinse pe fata de pe banda de alergare din spatele lui evaluându-i dosul ferm. Privirile li se întâlniră, iar ea îi făcu semn cu ochiul şi acel sentiment îmbătător de virilitate masculină se formă în creierul său, îi străbătu fulgerător sistemul nervos şi vasele de sânge asemenea unui narcotic şi îi energiză muşchii. Mări viteza la 16 kilometri pe oră. Îi plăcea să fie special.

*

Când Scott intră în dormitorul ci în acea seară, Boo era deja în pijamale în pat, cu pernele sprijinite de tăblie. Îşi ţinea mâinile împreunate în poală, părul era periat şi faţa roz, ca după baie. Mirosea asemenea căpşunelor proaspete. Aşezase un scaun lângă pat, aşa cum făcea în fiecare seară înainte de culcare, pe care pusese cartea din care îi citea Scott. El luă cartea şi se aşează, se frecă la ochi şi îşi puse ochelarii.

— Unde am rămas? întrebă el.

— Numărul şase, răspunse Boo.

Scott deschise cartea şi începu să citească despre al Şaselea Amendament al Constituţiei. Într-o zi, profesoara lui Boo menţionase în clasă Declaraţia Drepturilor Omului şi bineînţeles că Boo dorise să ştie totul despre aceste drepturi speciale pe care nu ştiuse până atunci că le are.

Aşa că el citi:

— „În toate cazurile de urmărire penală, acuzatul are dreptul la un proces rapid şi public…” El îşi ridică privirea. Ce crezi că înseamnă asta?

— Poliţiştii nu pot să te încuie şi apoi să arunce cheia.

— Aşa este. Şi procesul tău nu poate îi ţinut în secret.

— Asta înseamnă că, dacă prostituata ta nu pledează vinovată, oricine poate merge la procesul ei.

— Da. Şi nu.

— Nu, ce?

— Nu va pleda vinovată.

Boo se aplecă în faţă, cu ochii mari.

— Ai vorbit cu ea?

— De dimineaţă, la închisoare.

— Cum arată?

Scott ridică din umeri.

— Tânără, nu prea educată, dependentă de droguri, zice că e nevinovată.

— Crezi că este?

Scoot scutură din cap.

— Nu. Pistolul ei a fost arma crimei şi pe el erau amprentele ei.

— Avea o armă?

— Da.

— *La naiba…* adică *uau!*

Se lăsă din nou pe spate, gândindu-se, aşa că el citi în continuare:

— … „De către un juriu imparţial…” Ştii ce înseamnă „imparţial”?

Ea scutură din cap.

— Nu.

— Înseamnă juraţi care sunt corecţi, nu cu prejudecăţi împotriva acuzatului. „Cu prejudecăţi” – adică urăsc oamenii doar pentru că sunt diferiţi.

Ea aprobă din cap.

— Am vorbit despre asta la şcoală anul trecut în timpul Festivalului Kwanzaa[28]. Deci, dacă cineva urăşte oamenii negri, nu poate fi în juriul prostituatei tale.

— Aşa este.

— Cum te asiguri de acest lucru?

— Pui diferite întrebări potenţialilor juraţi, înainte de a deveni juraţi.

— Cum ar fi?

— Ei bine, în cazul prostituatei, ar trebui să întrebi dacă au prejudecăţi împotriva oamenilor de culoare, a prostituatelor sau a dependenţilor de droguri.

---

28 Festival cultural afro-american, celebrat între 26 decembrie și 1 ianuarie (n.tr.)

— Dar vor spune nu.

— Ei, nu întrebi acest lucru direct; pui întrebări subtile, de exemplu, ăă… au fost vreodată acasă la o persoană de culoare? Şi le urmăreşti limbajul trupului, să zicem un tip alb stă lângă unul negru, încearcă să-l evite?

— Ai fost?

— Am fost, unde?

— Ai fost vreodată acasă la o persoană de culoare?

— A… nu.

— Dar nu ai prejudecăţi, nu-i aşa?

— Nu, Boo, bineînţeles că nu. Aveam prieteni negri, ţipi cu care jucam fotbal la SMU.

— Ca de exemplu?

— Ei bine, ca Rasheed… şi Leroy… şi Big Charlie…

Ea zâmbi.

— Cine este Big Charlie?

Acum Scott zâmbea.

— Charlie Jackson. Era apărătorul meu pe partea dreaptă, îi bloca pe adversarii mei. M-a salvat de multe ori pe teren… şi de câteva ori şi în afara lui.

— Eraţi buni prieteni?

Scott încuviinţă.

— Da. Era un tip extraordinar.

— A murit?

— Nu… nu cred.

— De ce nu mai sunteţi prieteni?

Scott ridică din umeri.

— A plecat să joace fotbal profesionist. Eu am mers la Drept. Am pierdut legătura.

Ea dădu din cap.

— Deci, singurul motiv pentru care nu ai clienţi negri este că tu nu reprezinţi oameni, ci doar corporaţii.

— Exact.

Ea arătă cu degetul spre carte.

— Ce urmează?

Scott citi în continuare:

— … „Să fie informat de natura şi de motivul acuzaţiei…” Ceea ce înseamnă să ţi se spună de ce

infracţiune eşti acuzat.

— Crimă, asta este infracţiunea de care prostituata ta este acuzată.

— Da. Citi în continuare: … „Să fie confruntat cu martorii acuzării…” Asta înseamnă că acuzarea trebuie să aducă martorii la bară în sala de judecată, să depună mărturie împotriva celui care este judecat… „Să aibă parte de o procedură obligatorie de obţinere a martorilor favorabili…” Adică poţi suna martorii să vină să te ajute.

— Prostituata ta poate aduce oameni care să spună că nu ea a făcut-o.

— Exact. Dacă poate găsi pe cineva. Şi… „Să aibă ajutorul unui consilier în apărarea sa”.

— Ce este un consilier?

— Un avocat.

— Prostituata ta are dreptul la un avocat?

— Da, are.

— Chiar şi dacă nu te poate plăti?

— Da.

— De ce?

— De ce, ce?

— De ce te are gratis, când toţi ceilalţi trebuie să-ţi plătească trei sute cincizeci de dolari pe oră?

— Ei bine, George Washington şi ceilalţi Părinţi Fondatori… ştii despre ei?

Ea încuviinţă.

— Păi, ei au crezut că nu ar fi corect ca statul să acuze pe cineva de o infracţiune fără să-i dea un avocat care să-l apere.

— Pentru că ar putea fi nevinovat şi, dacă nu ar avea un avocat care să-i demonstreze nevinovăţia, el ar putea totuşi merge la închisoare.

— Exact… ei bine, avocatul nu trebuie să demonstreze că este nevinovat, statul trebuie să demonstreze că este vinovat. Şi asta este treaba unui avocat, Boo, să ajute guvernul să demonstreze vina acuzatului, dincolo de orice îndoială posibilă.

— Deci statul a demonstrat că prostituata ta este

vinovată?

— Nu încă. Şi nu este prostituata *mea,* Boo. Este clienta mea.

— Dar ai vrut să pledeze vinovată, să spună că ea a făcut-o.

— Da, să mărturisească.

— Ca statul să nu trebuiască să demonstreze că este vinovată.

— Aşa este.

— Atunci de ce are nevoie de tine?

Scott chicoti.

— Păi, se presupune că eu… ăă… adică tribunalul numeşte un avocat ca ea… ăă… Ei bine, Declaraţia Drepturilor zice că ea are dreptul la un avocat, chiar dacă este vinovată şi decide să mărturisească. Ca să fie sigur că se respectă legea.

— Şi judecătorul te-a ales pe tine ca să fie sigur că se respectă legea în cazul ei?

— Da, dar ea nu vrea să mărturisească. Vrea să meargă la proces, aşa că am angajat pe altcineva.

Ea îşi încreţi fruntea.

— Explică.

— Am angajat un vechi prieten de la Drept să reprezinte la tribunal cazul ei.

— De ce?

— Pentru că eu sunt prea ocupat.

— Eşti prea ocupat ca să ajuţi statul să demonstreze că este vinovată?

— Da. Aşa că plătesc un prieten să o facă în locul meu.

— Ca şi cum aş angaja un prieten să-mi facă temele?

— Exact… ei, nu, nu chiar aşa. Trebuie să-ţi faci singură temele, Boo.

— De ce?

— Pentru că altfel ar fi înşelăciune.

— Dar nu este înşelăciune dacă eşti avocat?

— Da… ei, nu. Vreau să zic… E complicat, Boo.

Ea arătă spre carte.

— Are al Şaselea Amendament vreunul dintre acele lucruri – cum îi zice – o clo… da…

— Clauză condiţională?

— Da, clauză condiţională.

— Ce vrei să spui?

— O clauză care să spună că, dacă avocatul este foarte ocupat, nu ai dreptul la un avocat?

— Nu. Dar nu ai dreptul la un anumit avocat, ci la un avocat. Oricare avocat?

— Da.

— Chiar la unul prost?

Scott ridică uşor din umeri.

— Da.

— Prietenul tău este un avocat bun sau unul prost?

— Păi… nu prea ştiu.

— Este la fel de bun ca tine?

Scott zâmbi.

— Nu.

— Deci judecătorul te-a numit pe tine ca avocat al ei şi tu eşti un avocat foarte bun, dar acum ea se va alege cu prietenul tău, care nu este la fel de bun?

— Ei bine, da. Nu oricine mă poate avea drept avocat.

— Doar corporaţiile care pot să te plătească trei sute cincizeci de dolari pe oră.

— Exact.

Ea oftă.

— Nu mi se pare un lucru extraordinar.

— Ce?

— Dreptul la un avocat jalnic.

OPT

În dimineaţa următoare, la ora nouă fără un sfert, Scott era din nou în clădirea federală, nerăbdător să o paseze pe Shawanda Jones lui Bobby Herrin şi să se întoarcă la viaţa lui perfectă. Afară, fu asediat de camere de filmat de televiziune şi de reporteri care-l asaltau cu microfoane şi îi strigau diverse întrebări. Îşi făcu loc

printre ei spunând de câteva ori „Fără Comentarii” şi intră în tribunal. Luă liftul până la etajul cincisprezece, unde îl găsi pe Bobby stând în picioare la uşa sălii de judecată a judecătorului Buford, purtând acelaşi costum îngrozitor şi mirosind a fum de ţigară. Intrară prin uşile duble înalte şi luară loc pe băncile asemănătoare celor de biserică, împreună cu ceilalţi avocaţi, aşteptând audierile clienţilor, învinuirile şi sentinţele acestora.

În ultimii treizeci de ani, judecătorul Samuel Buford prezidase în această sală de tribunal. Şi privind la acuzaţii care aşteptau, dealerii de droguri puşi sub acuzaţii federale, negri, creoli şi nervoşi, şi infractorii cu statut social respectabil, albi bine îngrijiţi şi indignaţi că banii din taxe sunt risipiţi punându-i pe ei sub acuzare pentru inginerii financiare cu documente de proprietate sau fraudă fiscală – toţi întrebându-se dacă vor fi puşi în libertate sub supraveghere sau dacă vor merge la penitenciarul federal pentru o perioadă de cinci până la zece ani –, Scott nu se putea abţine să nu mediteze la toate vieţile care fuseseră schimbate în această sală de judecată, de către acest judecător. Era greu ca nedreptatea să înfrângă legea.

Aprodul anunţă primul caz de pe rol:

— Statele Unite ale Americii versus Shawanda Jones.

Scott îşi puse ochelarii – purta întotdeauna ochelarii la tribunal –, el şi Bobby se ridicară şi trecură pe lângă banca acuzaţilor îndreptându-se spre masa apărării. Un avocat agitat, în jur de treizeci şi cinci de ani, îi însoţi la mică distanţă.

— Bobby, ce, urci în marea ligă? întrebă acesta. Râsul său încrezut indică faptul că era un comentariu insolent, nu un compliment. Nu ştiam că eşti în acest caz.

— Încerc doar să ajut un cetăţean nevinovat care este acuzat fără un proces corect de către un procuror general cu exces de zel, Ray, zise Bobby cu o voce lipsită de orice expresivitate.

Ray chicoti şi răspunse:

— Da, sigur, apoi îşi întinse mâna spre Scott. Ray

Burns, asistent procuror general.

Scott dădu mâna cu acesta şi răspunse:

— Scott Fenney, Ford Stevens.

— Am auzit că Buford a desemnat un avocat privat în acest caz, continuă Burns. Îşi ridică mâinile şi privi de la Scott la Bobby şi înapoi. Deci, ce, o scoateţi pe acuzată pe cauţiune?

— Nu, eu nu scot pe cauţiune. Încerc să fac ceea ce este corect, angajând pentru ea un adevărat avocat de drept penal.

— *Ceea ce este corect?* întrebă Burns cu acelaşi surâs afectat, cu siguranţă expresia lui caracteristică. Mi se pare o tentativă deplorabilă de eliberare pe cauţiune.

Ray Burns, asistent federal nătărău, se întoarse la masa acuzării, cu o atitudine sfidătoare de om gata oricând să se ia la ceartă. Avocaţii guvernamentali au întotdeauna tendinţa provocatoare de a se supăra uşor, căutând ceartă atunci când au de-a face cu avocaţii marilor firme cum este Scott, deoarece marile firme nu-i angajaseră pe ei după absolvirea Facultăţii de Drept: dacă poţi, o faci; dacă nu poţi, predai; dacă nu poţi preda, te angajezi la Unchiul Sam.

Bobby se aplecă uşor şi şopti:

— Burns este un ticălos. În încercarea de a-şi construi un portofoliu de condamnări ca să poată promova spre Washington, nătărăul mi-a băgat câţiva clienţi după gratii pe viaţă, pentru posesie. Desigur, el a numit asta „intenţie de distribuire”.

O uşă laterală se deschise şi apăru o negresă ciudată, într-o uniformă albă de închisoare. Scott se holbă la ea câteva secunde, înainte să-şi dea seama că era Shawanda. Ieri arătase îngrozitor; azi arăta de parcă îşi trăia ultimele clipe. Acelaşi gardian de culoare o escortă în sala de judecată, ţinând-o de braţ, aproape târând-o spre Scott. Când ajunse, faţa măslinie îi era toată o încruntare.

— Bună dimineaţa, Shawanda.

Tot corpul îi tremura, se zguduia, se contracta. Scott aproape că îşi întinse mâna să o îmbrăţişeze, să o

încălzească aşa cum făcea cu Boo când aceasta tremura după ieşirea din piscină, dar în ultimul moment, gândul că ea ar putea vomita pe costumul său scump îl descurajă. Făcu un pas înapoi.

— El cine este, domnule Fenney? întrebă ea cu vocea slăbită, arătând spre Bobby.

Bobby Herrin, avocatul tău.

— Credeam că tu eşti avocatul meu.

— Shawanda, eu reprezint corporaţii, nu criminali… Vreau să zic oameni acuzaţi de crime. Ţi-am angajat un apărător de drept penal adevărat.

— Ridicaţi-vă în picioare!

Vocea aprodului se auzi ca un tunet şi toţi cei din sala de judecată se ridicară în picioare, în timp ce judecătorul Samuel Buford intră printr-o uşă situată în spatele prezidiului. El era imaginea clasică a unui judecător federal: părul alb, chipul patrician, ochelarii cu rame negre pentru citit şi roba tot de culoare neagră. Se aşeză la prezidiu, care era situat mai sus, de parcă dorea să accentueze puterea supremă a legii. Ca să-l privească în ochi, Scott trebuia să îşi ridice capul la un unghi de vreo douăzeci de grade.

— Luaţi loc, spuse judecătorul. Răsfoi neatent hârtiile din faţa sa şi privi pe deasupra ochelarilor, mai întâi la Ray Burns, apoi la Scott, Shawanda şi Bobby. În cele din urmă, rosti: Statele Unite ale Americii versus Shawanda Jones. Audierea pentru reţinerea în stare de arest. O privi din nou pe Shawanda. Doamnă Jones, te simţi bine?

Era un tată care-şi întreba fiica mititică dacă se rănise după ce căzuse de pe bicicletă. Shawanda încuviinţă şi apoi judecătorul se întoarse spre avocaţi.

— Domnilor, vă rog, faceţi prezentările.

Burns zise:

— Ray Burns, asistent procuror general, din partea statului.

Apoi Scott spuse şi el:

— A. Scott Fenney, Ford Stevens, din partea apărării. Dacă îmi permiteţi, domnule judecător, firma mea a apelat

la serviciile lui Robert Herrin Esquire, pentru a o reprezenta pe acuzată. Domnul Herrin este un avocat de drept penal respectat în Dallas. El are mult mai multă experienţă decât mine în acţiunile penale şi va fi capabil să asigure acuzatei o apărare mai competentă. Cu permisiunea dumneavoastră, solicit retragerea mea din poziţia de reprezentant al acuzatei şi, de asemenea, aprobarea ca domnul Herrin să fie numit în locul meu.

Judecătorul îl cerceta cu privirea pe deasupra ochelarilor pentru citit; un zâmbet crispat, uşor ironic, îi străbătu faţa.

— Până la urmă, nu ai vrut cu adevărat să fii alt Atticus Finch, nu-i aşa, domnule Fenney?

Scott ştiu că cel mai bine era să nu răspundă. Zâmbetul judecătorului se transformă într-o privire dezamăgită care, dintr-un motiv oarecum straniu, îl deranjă pe Scott. Judecătorul oftă şi îşi plecă privirea. Începu să scrie pe ceea ce Scott ştia că este procesul verbal al cazului, numindu-l oficial pe Robert Herrin drept consilier juridic al acuzatei, în locul lui A. Scott Fenney. Scott se simţi ca un copil pe cale să iasă din sala de detenţie de la şcoală.

Judecătorul continuă:

— Ei bine, dacă doamna Jones este de acord…

Shawanda Jones îşi frecă faţa, dar îşi simţi pielea amorţită. Nu dormise de patruzeci şi opt de ore; dorinţa nestăpânită o ţinea trează toată ziua şi toată noaptea. De când devenise dependentă, nu mai stătuse niciodată fără heroină aşa de mult timp, şi asta o făcea să sufere îngrozitor. Mintea îi era înceţoşată şi nu era în stare să-şi ducă gândurile până la capăt. Avea o durere de cap care o orbea şi care nu voia să dispară. O durea tot corpul. Fiecare muşchi şi fiecare os îi zvâcneau de durere şi avea pielea ca de găină, din cauza frisoanelor ce-i străbăteau corpul în mod regulat.

Ochii îi erau uscaţi şi nisipoşi în timp ce-şi ridica privirea spre bărbatul alb care stătea în picioare în

dreapta ei, acest Robert Herrin, Esq. Era scund, avea burtă şi probabil avusese în adolescenţă o acnee păcătoasă, deoarece faţa lui era ciupită ca de vărsat. Părul său castaniu sigur nu fusese spălat în acea dimineaţă. Purta cel mai ieftin costum pe care ea îl văzuse vreodată la un avocat alb – al naibii ce *lucea* sub luminile fluorescente! Cămaşa lui albă se îngălbenise uşor şi de la gulerul prins în colţuri cu nasturi lipsea unul. Cravata lui striga „Reduceri la JCP – enney!" Fără îndoială, ea câştiga mai mulţi bani din prostituţie decât câştiga el din avocatură.

Se întoarse spre bărbatul alb din stânga ei, domnul Fenney. Înalt, blond şi frumos, purtând un costum cu dungi foarte fine, care cădea precum o rochie de mătase peste umerii săi largi, o cămaşă albă scrobită cu manşete franţuzeşti, o cravată de mătase maronie-roşcată şi înfăţişarea de ansamblu în versiunea unui băiat alb – a celui mai tare peşte din cartierul locuinţelor sociale, el avea o privire care spunea: „Sunt un armăsar".

Un armăsar sau un incapabil?

Shawanda avea douăzeci şi patru de ani. Renunţase la şcoală la vârsta de cincisprezece ani, când rămăsese însărcinată. Avea doar nouă clase. Dar nu era proastă. Şi experienţele sale anterioare cu sistemul juridic american o învăţaseră o lecţie importantă, una pe care nu avea de gând să o uite niciodată: un avocat bogat înseamnă un avocat bun; un avocat sărac înseamnă unul prost. Privi în sus la judecător şi răspunse:

— Nu sunt de acord!

Inima lui Scott îngheţă când îi ajunseră la creier cuvintele negresei care stătea lângă el. Capul judecătorului se ridică. Privirea i se opri asupra Shawandei Jones. Scott se întoarse şi privi în jos la ea, înăbuşindu-şi impulsul involuntar de a strânge de gât această clientă care refuza ca el să plece în linişte.

— *Poftim?* întrebă judecătorul.

— Io nu sunt de acord, repetă Shawanda. Îndreptă un deget negru, tremurător spre Scott. Domnule judecător,

sunt nevinovată şi vreau pe domnul Fenney să fie avocatul meu.

Judecătorul îşi scoase brusc ochelarii şi îşi ţinu capul sus, în direcţia lui Scott.

— Domnule Fenney, nu ai discutat lucrul acesta cu clienta dumitale înainte de a cere Curţii să înlocuiască avocatul?

Scott îşi drese glasul.

— A… nu, domnule.

— Bine, poate că ar fi trebuit. Judecătorul se întoarse spre Shawanda. De ce?

— De ce, ce?

— De ce îl vrei pe domnul Fenney ca avocat al tău?

— Domnule judecător, cred în el. Am încredere în el. Ştiu că el poate demonstra că-s nevinovată.

Judecătorul se întoarse din nou spre Scott.

— Domnule Fenney, este dreptul acuzatei la consiliere juridică, aşa că este decizia ei.

— Domnule judecător, aş putea vorbi un moment cu doamna Jones?

Acesta îi făcu un semn scurt din mână.

Scott păşi între Shawanda şi judecător, se aplecă spre ea şi şopti printre dinţii încleştaţi:

— Uite ce e, la dracu', firma mea angajează un avocat pentru tine. Eu am lucruri mai bune de făcut decât să te reprezint la proces. Nu voi fi avocatul tău. Acum spune-i judecătorului că eşti de acord ca Bobby să te reprezinte.

Apoi se îndreptă de spate şi se întoarse spre judecător. Acesta îşi ridică mâinile.

— Ei bine, doamnă Jones?

Shawanda se întoarse din nou spre Robert Herrin – „Incapabil!" – apoi spre a Scott Fenney – „Armăsar!" Arătă cu degetul spre domnul Fenney şi zise:

— Îl vreau pe el.

— Doamne, Dumnezeule! Acum Dan Ford era supărat. O prostituată nenorocită să ţină această firmă prizonieră!

Scott tocmai se întorsese de la tribunal cu veştile

proaste.

— Putem face apel la numire? întrebă el.

— La dracu', nu! Chiar dacă am putea, nu am face. Asta l-ar supăra pe Buford rău de tot. N-am mai fi în stare niciodată să punem din nou piciorul în sala lui de judecată.

— Şi eu ce fac acum?

Dan se uită la protejatul său, cel mai bun avocat tânăr pe care îl întâlnise în treizeci şi cinci de ani de carieră. Băiatul era un geniu înnăscut: inteligent, perspicace, bun vorbitor şi poseda curajul de a încărca nota de plată a unui client până când acesta dădea semne dare că era efectiv la capătul puterilor. Îl considera pe Scott drept fiul său.

— Păstrează-l pe Herrin în acest caz, lasă-l pe el să facă toată munca dificilă, să scrie toate declaraţiile şi moţiunile, să apară la toate audierile de dinainte de proces – asta va ţine numele firmei departe de ziare şi de televiziuni. Şi fără nenorocite de interviuri, asigură-te că Herrin ştie asta! Tu un deget îndreptat spre Scott –, tu lucrezi pentru clienţii noştri plătitori!

Dan se uită la ceas şi se îndreptă spre cuier.

— Ţine-mă la curent. Nu vreau surprize, Scott.

Scott plecă şi Dan îşi puse pardesiul; astăzi purta un costum negru. Trebuia să meargă la o înmormântare.

NOUĂ

Majoritatea rezidenţilor din Highland Park care îl cunoşteau pe Clark McCall au presupus întotdeauna că acesta va muri tânăr. Era rebel şi necugetat, până în punctul în care numai copilul unei averi enorme îşi putea permite să fie. Un fiu din clasa de mijloc nu-şi permitea să-şi irosească şansele de admitere la un colegiu de top şi apoi la o Facultate de Drept sau de Medicină. Dar lui Clark McCall aceste considerente nu-i dădeau bătaie de cap: tatăl său avea o avere netă de mai bine de 800 de milioane de dolari.

Dan Ford stătea în Biserica Metodistă Unită din Highland Park, situată în capătul sudic al campusului

SMU, aşteptând să înceapă serviciul funerar pentru Clark McCall. Ştia toate isprăvile lui Clark, deoarece îl cunoscuse pe tatăl lui timp de patruzeci şi doi de ani. Dan îl întâlnise pe Mack în primul lor an la SMU, când promiseseră să intre în aceeaşi fraternitate.

Cu America în război în Vietnam şi cu Unchiul Sam selectând tot mai mulţi tineri ca să-i trimită la moarte, Dan Ford decisese să lupte împotriva războiului la un colegiu privat şi apoi la o Facultate de Drept tot privată. El nu urmaşe cariera juridică dintr-o pasiune specială faţă de lege, ci doar din pricina fricii teribile de a muri într-o orezărie oarecare la 16.000 de kilometri depărtare. Nu era singurul care avea această teamă: numărul înscrişilor la facultăţile de drept americane se dublă în timpul războiului.

Dar odată ce cariera sa viitoare fusese fixată, Dan Ford plănuise o cale spre succes. El ştia că avocaţii se îmbogăţesc reprezentând clienţi bogaţi. Aşa că, în timp ce majoritatea studenţilor din primul an îşi ocupau timpul bând şi făcând sex, departe de mămica şi de tăticu' pentru prima dată, tânărul Dan Ford începu să-şi cultive viitorii clienţi.

Mack McCall era în fruntea listei sale. De îndată ce îl întâlneai, ştiai că Mack era pe cale să obţină un succes formidabil. Avea acea privire specială. Născut în Odessa, fiul unui muncitor semicalificat din industria petrolieră şi el însuşi muncitor petrolist, Mack era logodit cu iubita sa din liceu, unica fiică a unui vicepreşedinte de companie petrolieră. Viitorul său socru îi plătea lui Mack studiile la SMU.

În timpul verilor, Dan era funcţionar la societăţile de avocatură din Dallas, învăţând dedesubturile meseriei de avocat. Mack muncea la instalaţiile petroliere de forare din vestul Texasului. Pe atunci, preţul petrolului era de doi dolari barilul; Mack prezise zece dolari. Nici măcar el nu visa la un preţ al petrolului de cincizeci de dolari pe baril.

Până în ziua absolvirii, Mack învăţase cum să foreze puţuri şi, mai important, ştia unde să foreze. În timpul

celor patru ani de colegiu, el cartografiase fiecare puţ aflat în exploatare şi fiecare gaură ce nu dăduse de zăcământ din Bazinul Permian. În vara de după absolvire, dăduse prima lovitură, găsind petrol într-un loc unde nu se credea că există. Până când Dan terminase Facultatea de Drept, Mack McCall valora 20 de milioane de dolari. Asemenea lui H.L. Hunt şi a altor texani de dinaintea lui care găsiseră petrol acolo unde nu se aştepta nimeni, Mack McCall se plictisi în curând de ceea ce putea cumpăra într-un orăşel de petrolişti, aşa că se mută în Dallas. Şi Dan Ford, Esq. Avea primul său client bogat.

Acum Dan privea cum senatorul de Texas manipula mulţimea din biserică, ca şi cum înmormântarea propriului fiu era doar un alt eveniment electoral, cu toate că el afişa varianta copleşită de durere a chipului său. Era un bărbat atrăgător, cu părul des cenuşiu, dat cu gel, îmbrăcat fără cusur ca întotdeauna, genul de om la vederea căruia adolescenţii îşi dau coate râzând, dar femeile din AARP[29] îl găsesc irezistibil de atractiv.

Pe fundal, orga cânta discret, vocile erau coborâte, iar Dan stătea pe o bancă în mijlocul bisericii, un punct de observaţie perfect de unde se putea vedea cine a venit şi cine nu. Martha McCall, prima soţie a lui Mack şi mama lui Clark, sosise devreme şi se aşezase pe prima bancă alături de ceilalţi membri ai familiei. Părea atât de bătrână pe lângă Jean McCall, dar pe de altă parte, cine nu ar arăta astfel? Martha era ca o maşină break de familie, parcată lângă o maşină sport bine întreţinută.

Maşina break de familie a lui Dan era parcată lângă el; avea aproape vârsta lui şi o arăta. Se căsătoriseră imediat după terminarea Facultăţii de Drept şi avuseseră imediat un copil, o asigurare suplimentară că Dan Ford nu va străbate Indonezia ca gest de curtoazie faţă de Unchiul Sam. De-a lungul anilor, Dan avusese trei aventuri scurte, dacă se putea numi aventură sexul cu o secretară beată pe canapeaua din biroul său după petrecerea de Crăciun a

29 American Association of Retired Persons - Asociația Americană a Pensionarilor

firmei, dar niciodată nu se gândise serios să divorţeze de soţia lui pentru o altă femeie. În primul rând, nu existase o altă femeie care să-şi fi exprimat interesul de a deveni următoarea lui soţie; şi, în al doilea rând, adevărata lui dragoste era şi fusese întotdeauna firma sa de avocatură.

Animale politice de toate rasele îşi făceau apariţia la înmormântarea lui Clark McCall. Nu veneau din mâhnire adâncă pentru decedat, ci pentru că era bine pentru afaceri: directori executivi care aveau nevoie de votul lui McCall pentru a-şi extinde deducerile fiscale speciale sau pentru a obţine scutirea de la anumite prevederi legale oneroase legate de mediu; membri ai Congresului care nu îndrăzneau să se amestece în treburile celui mai puternic om din senat; vicepreşedintele, deoarece erau prezente camerele de filmare ale canalelor de ştiri; membri de cabinet care sperau să fie în administraţia McCall; şi judecători – cei de district care doreau să ajungă judecători la curţile de apel şi cei de la curţile de apel care visau să ajungă judecători la Curtea Supremă de Justiţie, promovări care necesitau confirmarea senatului. Înmormântarea lui Clark McCall strânsese laolaltă o colecţie de figuri naţionale din politică şi afaceri, o mulţime rar întâlnită în Dallas. Când ai cele mai mari şanse să devii următorul preşedinte, oamenii vin la înmormântarea fiului tău.

Şi pasionaţii de înmormântări, bătrânele doamne din Highland Park, veniseră, aducându-şi aminte cât de frumos fusese Clark în copilărie. Invitaţii la înmormântare erau prietenii familiei, nu prietenii lui Clark. Veniseră câţiva tineri cam de vârsta lui, ei înşişi fiii unor averi considerabile ce vor fi întotdeauna poveri pentru părinţii lor. Dar nu venise nicio tânără. Clark nu părea să aibă vreo prietenă care să-i jelească moartea.

Exact aşa cum fiul lui Dan nu va avea prietene la propria înmormântare; el mărturisise recent că era homosexual. Dumnezeu ştie, heterosexualitatea lui Clark nu fusese niciodată pusă sub semnul întrebării. De câte ori nu-l sunase senatorul pe Dan în mijlocul nopţii ca să-l

scoată pe Clark pe cauţiune din închisoarea aflată în Highland Park? Cam o dată pe lună, pe vremea când Clark era la colegiu la SMU şi cam de douăsprezece ori de atunci. Băutură, droguri, sex – în mod cert Clark McCall se distrase la greu. Din fericire, băiatul avea bunul-simţ să se lase arestat în Highland Park, unde banii contau.

Reverendul păşi la amvon, oamenii luară loc şi muzica de fundal scăzu în intensitate. Acesta vorbi despre Dumnezeu, rai şi pace, spuse că acum Clark era într-un loc mai bun; bunul predicator prezenta eternitatea, dar Dan Ford nu era interesat. Chiar aici, chiar acum, asta este tot ce avem. Nu aştepta viaţa de dincolo. Ia ce vrei aici şi acum.

După cele zece minute ale reverendului, senatorul Mack McCall se ridică şi se îndreptă spre sicriul fiului său de lângă altar, îşi aşeză palma deasupra şi închise ochii, ca şi cum se ruga. Dar Dan nu crezu nici acest lucru; îl ştia prea bine pe Mack.

Acesta merse apoi la amvon şi privi fix adunarea cu o expresie înverşunată. Vorbi rar şi cu mare emoţie despre singurul său fiu, despre cum era împotriva firii ca un fiu să moară înaintea tatălui său, despre cum cunoscuse durerea în cei şaizeci de ani ai săi, dar nimic nu se compara cu cea de acum. Clark fusese un băiat neliniştit şi pentru asta se învinovăţea pe sine însuşi, ceea ce Dan Ford ştia că este o minciună gogonată. Mack o învinuia pe Martha că nu-l lăsase să-l trimită pe Clark la o şcoală militară cu internat când acesta avea zece ani. Dar Mack McCall era foarte bun la acest gen de lucruri şi până la finalul panegiricului, majoritatea celor de la înmormântare plângeau sau erau al naibii de aproape să o facă.

Unicul său fiu era mort şi îngropat.

Mack McCall şi fiul său nu fuseseră niciodată apropiaţi. Clark fusese apropiat de mama sa; Mack avusese o legătură specială cu banii. El îşi băgă mâna în buzunarul de la piept al hainei, îşi scoase portofelul şi îl deschise: nici măcar o fotografie a fiului său sau a vreuneia

din soţii, în schimb, era plin cu feţele lui Benjamin Franklin şi Ulysses S. Grant[30]. Banii şi puterea fuseseră companionii de o viaţă ai lui Mack McCall, nu soţia şi fiul. Acum el îşi va folosi banii ca să cumpere preşedinţia Statelor Unite ale Americii.

Cheltuise 25 milioane de dolari să-şi facă rost de un loc în senat, doar ca să descopere că singura putere pe care senatorii o stăpâneau era puterea de a oferi beneficii celor care îi votaseră în statele pe care le reprezentau, nu foarte diferită de cea a poştaşului care distribuia pensiile şi alocaţiile. Era puterea care servea numai la asigurarea propriilor beneficii.

Dar Mack McCall dorea să-şi lase amprenta pe acest pământ; voia ca istoria să ştie că el fusese acolo. Înainte de divorţ, Martha îi propusese să înfiinţeze o fundaţie privată, să-şi folosească bogăţia pentru a ajuta săracii lumii: victimele SIDA din Africa, copiii fără educaţie din Mexic, oamenii fără locuinţe din America. Dar chiar şi 800 de milioane de dolari erau o nimica toată când era vorba despre problemele sociale ale lumii. Şi, de altfel, el nu fusese preocupat niciodată de situaţia grea a oamenilor săraci; pur şi simplu nu era problema lui. Aşa că divorţase de Martha şi se căsătorise cu Jean şi acum era hotărât să cheltuiască din averea sa oricât era necesar pentru a cumpăra puterea la care râvnea atât de mult, puterea de a dispune de Armata Statelor Unite ale Americii. Distruge câţiva dictatori din Orientul Mijlociu şi vei ocupa cu certitudine un loc în istorie!

Mack stătea în dormitorul reşedinţei sale din Highland Park, unde fiul său fusese ucis. Mintea lui începu să reconstituie ultimele momente ale vieţii lui Clark după cum reieşea din raportul poliţiei, momente înecate în alcool, cocaină, patimă, furie, teamă şi o prostituată – o cioară, pentru numele lui Dumnezeu! Fiul său făcuse sex cu ea, se luptase cu ea şi apoi murise chiar acolo pe podea, unde o parte a covorului fusese tăiată şi luată de FBI. Îl văzu pe Clark zăcând mort şi simţi înăuntrul său cum

30 Bancnote de 100 și de 50 de dolari (n.tr.)

emoţiile năvălesc la suprafaţă şi gândi, aşa cum gândea întotdeauna când îi venea Clark în minte: ce ratat de primă clasă fusese fiul său.

Dacă ar fi fost băiatul altcuiva, Mack ar fi spus că o merita, ducând o viaţă nesocotită şi aducând o prostituată acasă în Highland Park. Dar era fiul său, şi asta făcea ca lucrurile să fie diferite: nimeni altcineva din Highland Park nu candida la preşedinţie. În ultimii douăzeci de ani, fiecare act, discurs, apariţie publică, vot în senat al lui Mack McCall – *fiecare respiraţie a sa* – toate fuseseră gândite prin prisma unei preocupări fundamentale: cum va afecta asta ambiţiile sale prezidenţiale? Aşa că acum mintea sa nu avea nevoie de un efort conştient ca să judece prin prisma aceleiaşi preocupări uciderea fiului său şi toată publicitatea pe care procesul prostituatei o va aduce.

Lui Mack nu-i plăcură concluziile la care ajunsese în mintea sa.

El ameninţase că-l va dezmoşteni pe Clark în mai multe rânduri, o încercare de a îndrepta căile nechibzuite ale fiului său prin ameninţarea viitorului acestuia. Dar acum era fiul cel care ameninţa viitorul tatălui său: circumstanţele morţii lui Clark şi multele lui indiscreţii constituiau o ameninţare iminentă a visului lui Mack de a ajunge la Casa Albă. Iar Mack McCall nu era genul care să aştepte pasiv ca o ameninţare să devină realitate.

Două ore mai târziu, Mack stătea lângă uşile duble deschise ale salonului, luându-şi rămas-bun de la cei care veniseră să-i prezinte condoleanţe. Dan Ford era ultimul care pleca. Mack îl urmări cu privirea pe Dan cum cobora treptele spre aleea circulară, unde valetul îi ţinea deschisă portiera Mercedesului său ce îl aştepta la scară. Dan Ford va coopera: loialitatea unui avocat putea fi întotdeauna cumpărată cu un onorariu rezonabil.

— Acest băiat, Fenney, zise Mack, a jucat fotbal la SMU, era al naibii de bun din câte îmi amintesc.

Închise uşile de la intrare şi se întoarse spre Delroy

Lund, un munte de muşchi, mare, chel şi fără gât. Delroy nu era cel mai strălucit fost agent DEA[31] din ţară şi nici nu prea avea tact – subtilitatea nu era punctul său forte –, dar se dovedise a fi un bodyguard loial şi un detectiv particular capabil, foarte priceput la descoperirea micilor secrete murdare ale senatorilor care se opuneau lui Mack în privinţa unor proiecte de lege ce presupuneau cheltuirea unor sume considerabile de la buget în favoarea celor care îl votaseră în Texas şi ale fostei sale soţii în timpul procedurilor de divorţ.

— Găseşte tot ceea ce este de găsit despre Fenney, adică totul. Vreau toate transcrierile intervenţiilor sale, documentele sale bancare, datorii, fişe fiscale. Vreau să ştiu care sunt clienţii săi, prietenii, duşmanii, dacă îşi înşală nevasta sau dacă ea îi pune coame. Un deget îndreptat spre omul său de încredere. Delroy, vreau să ştiu şi cât se cacă în fiecare dimineaţă. Ai înţeles?

Delroy încuviinţă.

— Şi fără violenţă de data aceasta, Delroy. Vreau doar să îl am sub control.

Delroy ridică din umeri şi răspunse:

— Dumneavoastră sunteţi şeful.

— Adu-mi toate articolele de ziar legate de crima McCall, îi spuse Scott lui Sue. Făcu un gest spre Bobby care stătea pe canapea. Sue, acesta este Bobby Herrin. Lucrează cu mine la acest caz. Dă-i cartea de vizită, Bobby, ca să aibă numerele tale de telefon.

Bobby căută prin buzunare, scoase o carte de vizită îndoită şi i-o înmână lui Sue, care îi întindea lui Scott o mulţime de mesaje scrise pe biletele adezive roz.

— Reporteri şi producători de televiziune. Vor să apari în ediţiile de dimineaţă ale ştirilor, la *Daleline, 20/20* şi…

— Aruncă-le. Şi sună agenţii de pază şi spune-le să-i ţină pe reporteri afară, în stradă.

---

31 Drug Enforcement Administration — Agenția Federală Antidrog

— Frank Turner încă aşteaptă.

— Condu-l înăuntru. Apoi spre Bobby: Îi fac întotdeauna pe avocaţii reclamanţilor să aştepte.

Scott se prăbuşi în scaunul său din spatele biroului de mahon. Ultima dată când se simţise aşa fusese după ce se rănise la genunchi în sezonul sportiv din primul an la facultate.

— Exact atunci când crezi că ai control complet asupra lumii, continuă el, îţi dai seama că lumea are control complet asupra ta.

— Bine ai venit în lumea mea, răspunse Bobby.

Sue îl conduse pe Frank Turner în biroul lui Scott. Prin fiecare aspect al înfăţişării sale, acesta arăta că este un bogat avocat de reclamaţii, îmbrăcat în haine costisitoare, cu părul perfect aranjat, bronzat şi relaxat după o altă excursie de plăcere la Cancún, la bordul propriului avion particular, nenorocitul. Cu zece ani în urmă, avusese norocul să obţină un verdict favorabil într-un proces răsunător intentat pentru prejudicii provocate de deversări toxice, şi de atunci nu mai trebuise niciodată să ducă din nou un caz în faţa juraţilor. Reputaţia sa îi forţase pe toţi apărătorii corporatişti să ajungă la o înţelegere pentru o sumă Substanţială, o treime din aceasta intrând în buzunarul lui Frank. Astfel că, în timp ce Scott Fenney avea un Ferrari, Frank Turner avea un Lear[32].

Scott nu se ridică.

— Frank, nu mă aşteptam să vii personal.

Frank râse cu gura până la urechi şi zise:

— Apar întotdeauna să colectez fondurile.

— Ah, implicare personală. Scott gesticulă spre Bobby aflat pe canapea. Frank, Bobby Herrin. Bobby. Frank Turner, faimos avocat al reclamanţilor.

Ei îşi strânseră mâinile, apoi Frank făcu semn spre fotografia mărită a lui Scott Fenney, numărul 22, aşezată pe peretele îndepărtat, deasupra canapelei.

— Aceea este ziua când ai alergat 175 metri

32 Avion particular marca Bombardier Learjet (n.tr.)

împotriva Texasului?

— Da, aceea este.

Ochii lui Frank stârniră asupra fotografiei, şi Scott văzu în ei invidia unui muzician la tubă. Dar acum Frank Turner era un avocat de reclamaţii şi venise aici pentru bani, aşa că în cele din urmă se întoarse spre Scott şi zise:

— Ai cecul?

— Tu ai actul de cesiune? întrebă Scott.

Frank îi prezentă un document, pe care Scott îl luă şi îl cercetă amănunţit ca să fie sigur că ticălosul nu schimbase nimic. Satisfăcut, el ajunse la pagina cu semnăturile şi văzu că draga de Nadine şi josnicul de Frank semnaseră amândoi în triplu exemplar. Apoi îi înmână lui Frank Turner un cec de casierie.

— Un milion de dolari, Frank.

Acesta privi cecul un moment şi apoi izbucni într-un râs de zile mari.

Scott continuă:

— Deci, asta faci în fiecare zi, Frank, mergi din birou în birou colectând cecuri grase în urma înţelegerilor?

Pe faţa lui Frank apăru o expresie meditativă, apoi zâmbi din nou.

— Da, Scott, acum că ai adus vorba, cam asta este în mare ceea ce fac eu.

Cu zâmbetul întipărit pe faţă şi cu cecul de un milion de dolari în mână, el se îndreptă spre uşă, dar se opri brusc şi se întoarse. Ridică cecul spre Scott.

— Oh, doar ca fapt divers, Scott, Nadine ar fi acceptat chiar şi o jumătate de milion.

Frank se întorcea din nou spre uşă, când Scott îi răspunse:

— Ei bine, din moment ce suntem la ora mărturisirilor, Frank, doar ca fapt divers, Tom ar fi plătit două milioane.

Zâmbetul lui Frank se evaporă ca un strop de ploaie pe trotuarul de afară şi umerii îi căzură: singurul lucru care face un avocat de reclamaţii să nu mai doarmă noaptea este gândul că a negociat un preţ mai mic decât

era dispus acuzatul să plătească. Se întoarse şi se târî afară ca un şarpe, gândindu-se nu la faptul că tocmai *câştig a* sc. 333 333, 33 dolari, ci că tocmai *pierduse* aceeaşi sumă. Ceea ce îl lăsă pe Scott cu o oarecare victorie morală, cel puţin.

— Prostănac, comentă Scott.

— Cine, eu?

Capul lui Sid Greenberg apăru în uşă. Scott îi făcu semn să intre.

— Sid, fă cunoştinţă cu Bobby Herrin.

Sid se îndreptă spre acesta şi dădu mâna cu el.

— Cum a fost în dimineaţa aceasta? Preiei prostituata?

— N-aş spune chiar aşa, răspunse Scott.

— Judecătorul n-a vrut să renunţe la tine?

— Nu. Se pare că m-am căptuşit cu ea. Bobby va face treaba cea mai dificilă, va scrie expunerile şi moţiunile, va apărea la toate audierile de dinainte de proces…

Sid zâmbi spre Bobby.

— Vei face toată treaba, aşa cum fac eu pentru Scott în chestiunile legate de Dibrell.

Zâmbetul îi dispăru când se întoarse spre Scott şi văzu că acesta nu zâmbea.

— Da, Sid, singura diferenţă este că am nevoie de Bobby. Tu poţi fi înlocuit.

Sid se simţi prost şi se forţă să zâmbească timid. Scott nu se trăda niciodată în faţa asociaţilor dacă era serios sau nu când făcea remarci de felul acesta, ceea ce îi forţa pe aceştia să-şi continue munca la fel de încordaţi pentru facturarea orelor.

— De ce te afli pe covorul meu persan, Sid?

— Oh, am încheiat înţelegerea cu expertul de mediu în afacerea lui Dibrell cu terenul. Acum el lucrează pentru Ford Stevens. A fost o idee strălucită, Scott.

Sid era antrenat acum în încercarea de a reduce la minimum pagubele.

— Asta-i tot?

— Ei bine, nu. Încă ceva, Scott. Îi aruncă o privire lui

Bobby, apoi din nou către Scott: Confidenţial.

Scott ordonă:

— Astupă-ţi urechile, Bobby.

Îi făcu semn lui Sid să continue.

— Dezvăluirea actelor aflate în posesia noastră, producerea de documente, ştii, în cadrul acelui proces pe care îl are Dibrell, acela în care toţi locatarii din complexul său de apartamente pretind că locuinţele le-au fost afectate de mucegai şi că el nu a făcut nimic în direcţia asta?

— Da, ce-i cu el?

— Căutând prin documentele lui Dibrell, am găsit o scrisoare care s-ar putea dovedi incomodă. În ea se menţionează câteva dintre simptomele otrăvirii cu mucegai. Însă noi am susţinut că Dibrell nu a avut cunoştinţă despre pericolele mucegaiului.

Scott către Bobby:

— Un proces blestemat despre mucegai. Un juriu din Austin se întoarce în sala de judecată cu un verdict de treizeci şi două de milioane de dolari şi imediat toată lumea moare din cauza otrăvirii cu mucegai. Către Sid: Câte pagini scrise dăm avocatului reclamanţilor?

— Douăzeci şi şapte de mii.

— Bine, uite ce faci. Copiază totul în dublu exemplar, aşa că le dăm cincizeci şi patru de mii de pagini. Şi pune totul în dezordine, o adevărată harababură. Şi apoi fă o copie foarte ştearsă a acelei scrisori, ştii tu, aşa cum fac secretarele noastre fără să aibă vreo intenţie, o copie pe care să nu poţi s-o citeşti. Şi bag-o exact în mijlocul acelor cincizeci şi patru de mii de pagini, să vedem dacă o pot găsi.

Sid zâmbea:

— Este nemaipomenit!

— Avocatură agresivă şi creativă, Sid.

Printre avocaţi, folosirea tacticilor de litigiu inteligente cum ar fi ascunderea unui act compromiţător în cincizeci şi patru de mii de pagini de documente puse la dispoziţie în mod obligatoriu celeilalte părţi implicate în

proces – ca să nu mai menţionăm chiar fragmentarea acestuia – este cunoscută sub denumirea de „avocatură agresivă şi creativă” şi este o abilitate foarte apreciată de membrii baroului. Avocaţii de succes ajung astfel practicând avocatura agresivă şi creativă fără să fie prinşi. Să ai succes, învăţase Scott, însemna în mare parte să nu fii prins.

Sid plecă repede şi Scott gesticulă în urma lui:

— Primul în grupa lui de la Harvard. S-ar putea într-o zi să iasă din el un adevărat avocat.

Bobby îi aruncă o privire.

Scott îşi ridică mâinile a renunţare.

— *Ce?*

— Asta faceţi voi, avocaţii, închiriaţi pe sume exorbitante, vă jucaţi de-a v-aţi ascunselea?

— Este exact ca în fotbal, Bobby – dacă nu eşti prins ţinând adversarul înseamnă că nu l-ai ţinut. Când joci acest joc împotriva avocaţilor de reclamaţii josnici cum este Frank Turner, joci după aceleaşi reguli după care joacă şi ei. Faci tot ce-ţi stă în putinţă ca să câştigi – deoarece clienţii bogaţi nu doresc avocaţi morali care pierd, Bobby. Ei vor avocaţi care câştigă.

Bobby nu păru convins, aşa că Scott arătă cu degetul spre uşa deschisă.

— Bobby, acel ticălos de Frank are un avion particular!

Gândurile lui Scott se întoarseră la Shawanda Jones, aşa cum gândurile cuiva se întorc la un coşmar ce se repetă.

— Oh, şi fără interviuri, Bobby. Dorim să ţinem numele firmei departe de presă.

Bobby încuviinţă.

— Voi face rost de raportul poliţiei, să vedem ce dovezi are Burns şi voi angaja un detectiv particular. El va interoga martorii, va urma până la capăt diversele piste, va investiga trecutul lui Clark şi pe toţi cei aflaţi în legătură cu el. Numele lui este Carl, a fost poliţist.

— Dan va înnebuni când va afla că plăteşte un

detectiv particular.

— Scotty, vom avea nevoie de un detectiv particular. Este un caz de pedeapsă capitală.

Scott oftă.

— Bine, dar ascunde onorariile lui în notele tale de plată faţă de firmă. Astfel Dan nu le vede.

— Da, bine. A... Scotty, acest caz îmi va ocupa foarte mult timp. Va trebui să fac anumite cheltuieli şi... ei bine... crezi că aş putea primi un avans din onorariul meu?

— Sigur. Spre secretara lui: Sue!

Ea apăru în câteva secunde.

— Sue, dă-i lui Bobby un cec de firmă în valoare de două mii cinci sute.

Când ea plecă, Bobby zise:

— Mulţumesc.

Scott îi arătă că nu e cazul printr-un semn făcut din mână. Două mii cinci sute erau bani de buzunar la Ford Stevens.

— E amuzant, nu-i aşa, Scotty?

— Ce?

— Când eram la şcoală, vorbeam despre cum o să lucrăm împreună. După tot acest timp, iată că lucrăm. Ridică uşor din umeri. E amuzant.

Scott se holbă la cel mai bun prieten al său de odinioară.

— Da, Bobby, este al dracului de amuzant.

Boo strigă plină de încântare:

— A. Scott, eşti la TV!

Tatăl şi mama ei se îndreptară spre televizorul din bucătărie şi văzură ceea ce văzu şi ea: la ştirile de seară, A. Scott arăta precum o vedetă de cinema fără tragere de inimă, care îşi făcea loc printr-o mulţime de camere de filmat şi microfoane, în timp ce reporterii strigau tot felul de întrebări:

„L-a ucis clienta ta pe Clark McCall?”

„Cum va pleda?”

„Ce argumente vei folosi în apărarea ei?”

— Azi-dimineaţă, răspunse Scott. Mulţimea gălăgioasă de la tribunal.

— N-ai putut să scapi de acest caz? întrebă Boo.

— Nu.

— Mergi la proces?

— Da.

— Când?

— În august.

— Şi uite aşa ne luăm adio de la Vai![33] comentă mama ei cu un oftat exasperat. Vom fi singura familie din Highland Park care va suferi aici în august. Va fi jenant.

— Pot să merg şi eu? întrebă Boo.

— Da, tu şi mama puteţi merge la Vai!, răspunse tatăl.

— Nu. La proces.

— Vrei să mergi la proces?

— Voi fi încă în vacanţă.

— Nu, nu ai voie, domnişoară, hotărî mama ei. Un proces de crimă nu este un loc pentru o fetiţă de nouă ani.

— Dar va fi ca şi cum vezi istoria întâmplându-se sub ochii tăi.

Mama sa îi răspunse din nou cu un oftat exasperat.

— Procesele de crimă se întâmplă în fiecare zi.

— Nu, vreau să zic A. Scott reprezentând o fiinţă umană.

Tatăl său o privi, şi ea pe el; amândoi izbucniră în râs.

Rebecca nu râdea.

— Asta n-o să-ţi afecteze poziţia în firmă?

În timp ce se retrăgeau spre dormitor, aceasta fu singura şi unica întrebare a Rebeccăi, felul ei de a întreba: „Îţi va afecta asta venitul?”

— Nu, bineînţeles că nu. Sunt încă avocatul lui Tom Dibrell.

Expresia feţei sale arătă că ea nu credea una ca asta.

---

33 Vail, din statul Colorado, este una dintre cele mai apreciate stațiuni montane din SUA. (n.tr.)

— Rebecca, uite, îl am pe Bobby care lucrează la acest caz. El va duce procesul la final în locul meu, ea va fi condamnată şi lucrurile se vor întoarce la normal. Nu-ţi face griji.

Dar Scott era îngrijorat. Acel sentiment de sfârşit iminent devenise mai puternic. Se trânti pe canapeaua din dormitorul lor şi porni televizorul cu telecomanda. Ştirile de la miezul nopţii. Un reportaj despre înmormântarea lui Clark McCall din după-amiaza aceea, imagini ale oamenilor îmbrăcaţi în costume şi rochii închise la culoare care intrau în Prima Biserică Metodistă Unită din Highland Park, oameni bogaţi, oameni albi, oameni importanţi, vicepreşedintele, membri ai Congresului, guvernatorul, primarul şi partenerul senior al lui Scott.

ZECE

Restul zilelor din luna iunie trecură liniştite. Temperatura crescu constant pe măsură ce vara se instala, astfel încât la sfârşitul lunii mercurul din termometre ajungea la 38 de grade Celsius. Ploaia deveni un eveniment rar şi soarele puternic pârjolea totul. Stejarii specifici acestei zone îşi îngropară şi mai adânc rădăcinile în pământ ca să absoarbă şi ultima picătură de umezeală din solul arid al Texasului şi toate creaturile lui Dumnezeu se pregătiră pentru încă o vară nemiloasă, cu excepţia acelor familii bogate din Dallas care îşi puteau permite să se refugieze în aerul răcoros din Colorado sau California. Cei mai puţin norocoşi rămâneau acasă şi se bazau pe aerul condiţionat şi pe piscinele din spatele caselor pentru a supravieţui căldurii.

Rebecca Fenney îşi continuă ascensiunea asiduă pe scara socială din Highland Park; Boo Fenney îşi făcea de lucru acasă cu computerul şi cu cărţile ei; Consuela de la Rosa se reîntâlnise cu Esteban García, de-abia întors de peste graniţă; Scott Fenney factura două sute de ore la preţul de 350 dolari ora pentru clienţii plătitori ai Ford Stevens; Bobby Herrin factura o sută de ore cu preţul de 50 dolari ora pentru singurul client neplătitor al firmei; şi

marele juriu federal o puse oficial sub acuzare pe Shawanda Jones pentru uciderea lui Clark McCall. Magistratul federal îi stabili o cauţiune de un milion de dolari, ceea ce însemna că rămânea după gratii până la citirea verdictului, moment în care va fi ori eliberată, ori trimisă la o închisoare federală pentru a-şi ispăşi pedeapsa sau pentru a aştepta execuţia, îşi suna avocatul zilnic, uneori de câteva ori pe zi, întotdeauna plângând isteric din cauza efectului combinat al dorului nestăpânit după fiica ei şi după heroină. Neavând nicio idee de unde ar putea face rost de heroină pentru ea, avocatul său făcu singurul lucru pe care îl ştia, ca s-o determine să tacă dracului odată: fu de acord s-o aducă pe fiica ei la centrul de detenţie ca să o vadă. Sau cel puţin să-l trimită pe Bobby să-i aducă fata.

Dar Bobby îşi recunoscu vina: se temea.

— La naiba, Scotty, East Dallas este destul de înspăimântător pentru mine, zise el. Un tip alb şi gras ca mine n-ar rezista nici cinci minute în South Dallas. Îmi pare rău, omule, dar sub nicio formă nu-mi risc viaţa pentru 50 de dolari ora!

Cam aşa stăteau treburile în a doua zi a lunii iulie, prima zi de vară cu temperatura de 38 de grade Celsius, când A. Scott Fenney, Esq., partener corporatist cu un venit anual de 750.000 de dolari la Ford Stevens LLP, conducea fără viteză un Ferrari 360 Modena de un roşu strălucitor printr-un cartier sinistru de locuinţe sociale din South Dallas, pe lângă zvâcnirile ritmice ale muzicii rap date la maximum şi pe lângă privirile neprietenoase ale tinerilor negri cu înfăţişare dură, simţindu-se ca şi cum conducea un semn cu neon intermitent care ţipa în toate părţile: FURA-MĂ! Scott avusese coechipieri negri când jucase fotbal la SMU cu paisprezece ani în urmă, dar nu-şi imagina că asta ar conta prea mult cu tipii aceştia. Fără să facă asta conştient, Scott alunecase pe scaunul din piele atât de mult, încât de-abia mai putea vedea pe deasupra volanului.

Treizeci şi şase de ani locuise Scott Fenney în Dallas, dar nici măcar o dată nu condusese prin South Dallas.

Oamenii albi conduceau în partea sudică a centrului de afaceri de trei ori în fiecare an şi doar pentru evenimente organizate pe terenurile împrejmuite al Fair Park State Fair[34], meciul de fotbal Oklahoma-Texas şi meciul Gotton Bowl – având grijă să nu se îndepărteze de şoseaua interstatală, să ajungă la intrarea principală şi să treacă direct prin porţile parcului fără ocol sau întârziere. Oamenii albi nu conduceau niciodată *prin* South Dallas, prin cartierele şi străzile umile ale acestuia, în celălalt Dallas al crimei şi cocainei, al prostituţiei şi sărăciei, al împuşcăturilor din maşini în plină mişcare şi al bandelor violente de stradă, în Dallasul negru, unde un băiat alb din Highland Park, care conducea o maşină sport italiană de 200.000 de dolari, nu era considerat nici bine-venit şi nici foarte inteligent.

Dar iată-l pe Scott, parcând în faţa unei clădiri de beton care arăta ca un bloc nu prea înalt, numit eufemistic „apartament-grădină” de către autoritatea locală, deşi niciun fir de iarbă nu era vizibil ochilor lui Scott, darămite o grădină. El opri motorul şi îşi făcea curaj să coboare din maşină Ferrari-ul atrăsese deja o mulţime de curioşi – când soarele fu brusc acoperit de un tricou Dallas Cowboys purtat de cel mai mare bărbat de culoare pe care el îl văzuse vreodată pe un teren de fotbal sau în afara lui. Articulaţii de degete negre loviră repetat fereastra umbrită. Scott cobori fereastra o jumătate de centimetru.

Tricoul coborî până când Scott văzu nişte umeri masivi, un gât gros şi în cele din urmă o faţă lată neagră. Bărbatul îşi lăsă în jos ochelarii de soare şi privi cercetător.

— Tu eşti avocatul?

— Poftim?

— Tu eşti avocatul Shawandei?

— Da.

— Ai venit după Pajamae?

— Da, cum…

— M-a sunat Shawanda. Şi-a imaginat că s-ar putea

34 Târg anual statal ce începe în ultima vineri a lunii septembrie și durează douăzeci și patru de zile. (n.tr.)

să ai nevoie de un… însoţitor, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Scott înţelegea. Privi în ambele direcţii ale maşinii la mulţimea care se holba: femei de culoare – mai degrabă fete – cu bebeluşi pe şolduri, copilaşi ceva mai mărişori ţinându-se bine pe picioarele lor groase şi bărbaţi afro-americani musculoşi, iar el se gândi la Fight Night, ultima dată când fusese atât de aproape de astfel de tineri puternici. Apărut din adâncurile marii crize imobiliare din Texas, când comunitatea imobiliară din Dallas avea nevoie disperată de o destindere, Fight Night devenise o tradiţie anuală la care se purta smoching: un ring de box era amplasat în elegantul hotel Anatole şi boxeri de culoare erau aduşi să se lupte până rămâneau fără cunoştinţă, pentru distracţia bogătaşilor albi care fumau trabucuri imense, mâncau cotlete considerabile, beau băuturi tari şi se jucau „Cireşica are mere” cu modele tinere şi frumoase, angajate special pentru acea seară. Scott îşi aminti că îşi imaginase că boxerii negri ar putea fi sportivi din ligile profesioniste care nu se mai bucurau de succes ca la începutul carierei, cu toate că puteau da gata pe fiecare tip alb din sală dintr-un singur pumn – şi probabil că îşi doreau acest lucru.

Scott îşi puse ochelarii, nu ca să pară inteligent, ci în speranţa că aceşti ţipi negri nu vor rupe în bătaie un tip alb cu ochelari. Respiră adânc, deschise portiera, coborî din maşină şi rămase în picioare lipit de Ferrari. Îşi simţi faţa cum se înroşeşte şi auzi vocea uriaşului cum tună:

— Daţi-vă la o parte, lăsaţi omul să respire! Este avocatul!

Mulţimea se dădu uşor în spate câţiva paşi. Scott expiră cu uşurare, apoi inhala o gură de aer, care păru şi mai fierbinte aici – niciun pic de adiere şi niciun copac în jur care să ofere o umbră în calea soarelui, întreaga forţă a acestuia părând îndreptată direct spre el. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte ca popcornul şi cămaşa apretată i se lipi de piele. Privi în jur la clădirile gri ce aveau înfăţişarea unor buncăre, la curţile cu pământ gri, la

peisajul de beton tot gri şi la locuitorii afro-americani, o lume stranie la umbra zgârie-norilor din centrul oraşului. Dacă biroul lui Scott ar fi îndreptat spre sud, priveliştea lui ar fi către aceste cartiere sociale, de aceea prefera priveliştea nordică, ce dădea spre albul Highland Park. Numai opt kilometri de asfalt separau aceste cartiere de Highland Park, cu toate acestea puştii negri, care-şi lipeau feţele de ferestrele Ferrari-ului ca să vadă mai bine interiorul pluşat şi capitonat în piele, ar fi putut foarte bine locui în China.

— Fainã plimbare cu asta, domnule, zise un băiat de culoare cu un zâmbet larg.

Uriaşul spuse:

— Eu sunt Louis. Gesticulă spre mulţime. Nu-i lua în seamă. Nu vedem mulţi avocaţi pe aici.

Louis avea poate 1, 95 înălţime şi cântărea cu mult peste 150 de kilograme. Mâinile lui Scott păreau mici în comparaţie cu mâinile imense ale acestuia. Aşa că Scott nu se oferi să dea noroc cu el; în schimb, se prezentă:

— Scott Fenney, şi îi înmână cartea de vizită lui Louis, care o examină intens.

— De la ce vine A?

— De la nimic. Scott îşi îndreptă degetul mare spre Ferrari. Poate ar trebui să aştept în maşină.

Louis se adresă dur băieţilor:

— Atingeţi maşina asta şi-mi daţi socoteală! apoi zâmbi spre Scott şi adăugă: Maşina o să fie în regulă, domnule Fenney.

Se întoarse apoi şi mulţimea îi făcu loc să treacă.

Scott îl urmă câţiva paşi pe trotuar, dar Louis se opri brusc şi se întoarse.

— Totuşi, poate ai vrea să o încui.

— Oh, da.

Scott îşi scoase cheile din buzunar şi încuie Ferrari-ul cu telecomanda, iar unul dintre băieţi comentă:

— Ah, omule!

Scott se întoarse şi îl urmă pe Louis printre două rânduri de tineri negri dezbrăcaţi până la brâu, care

băteau mingea de baschet de asfalt atât de aprig, încât se auzea de parcă se descărcau nişte arme de mare putere – bum, bum, bum. Trupurile lor erau sculptate în muşchi şi lucioase din cauza transpiraţiei, braţele viguroase pline de tatuaje reprezentând sârmă ghimpată încolăcită, expresiile lor ursuze. Purtau pantaloni scurţi destul de lungi, ce le atârnau în jos pe coapse şi acei pantofi sport Nike de o sută de dolari, pe care Scott nu şi-i permitea când era mic, şi îl priveau pe Scott Fenney ca pe o pradă, ceea ce ar fi fost fără îndoială dacă Louis nu ar fi fost de faţă. Scott evită contactul vizual cu ei, aşa cum se spune că e bine să faci cu animalele sălbatice, de teamă să nu le inciţi. Voia să renunţe, să fugă înapoi spre maşină şi să plece de aici cu toată viteza. Dar nu ar reuşi niciodată să ajungă la Ferrari: imaginea unei haite de lupi sărind asupra unui iepuraş grăsuţ îi trecu fulgerător prin minte. Aşa că se apropie de Louis şi merse în umbra acestuia. Şi trebuia să admită faţă de sine însuşi că el, care nu simţise niciodată frica pe terenul de fotbal, o simţea acum. Scott Fenney era îngrozit. Până când ajunseră la apartamentul numărul 110, inima lui Scott bătea în peretele cutiei toracice asemenea unui ciocan pneumatic şi îl trecură toate apele. Louis ciocăni la uşă.

— Pajamae, sunt eu, Louis.

Niciun răspuns. Louis bătu din nou. Tot fără răspuns. Fereastra din faţă era acoperită cu draperii groase pe dinăuntru şi cu bare negre antifurt pe dinafară. Nu se zărea nicio lumină din interiorul apartamentului.

— Poate că nu este acasă, comentă Scott.

Corpul lui Louis se scutură de un râset chicotit.

— Este sigur acasă. Îi e frică să iasă. Nici măcar nu deschide geamurile, deşi înăuntru nu e aer condiţionat. N-a ieşit de când a fost Shawanda arestată. El se aplecă, îşi coborî vocea şi continuă: Faci un lucru bun, domnule Fenney, că o duci pe Pajamae să-şi vadă mama.

Mintea lui Scott era prea ocupată cu evaluarea şanselor de a trece din nou întreg şi nevătămat printre cele două şiruri de musculoşi, aşa că vorbele: „Tu de ce nu

ai făcut-o?” îi ieşiră din gură înainte de a realiza ceea ce spunea. Dar Louis nu reacţionă cu mânie. În schimb, faţa lui mare şi rotundă zâmbi, arătându-şi toţi dinţii de aur.

— Ei bine, domnule Fenney, eu şi agenţii federali avem nişte… ăă… dispute nesoluţionate încă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Scott înţelegea ce voia să spună Louis. El observă că vizorul uşii se întunecă. Şi auzi o voce mititică:

— Acela e avocatul?

— Da, răspunse Louis.

Vizorul se lumină din nou şi Scott auzi zgomotul unui obiect greu ce era împins în lături de lângă uşă, apoi descuierea a cinci încuietori. Uşa se deschise cu un scârţâit şi o feţişoară maronie cu ochi mari, căprui privi în sus spre Scott.

— Vrei s-o salvezi pe mama?

— Pajamae. Acesta este… un nume foarte diferit.

Cu faţa lipită de orificiul aerului condiţionat din Ferrari, micuţa negresă răspunse:

— Mama zice că este franţuzesc, dar de fapt este negru. Noi nu purtăm nume ca Susie, Patty sau Mandy pe aici. Purtăm nume ca Shantay, Beyoncé şi Pajamae.

— Numele fiicei mele este Boo.

Ea zâmbi.

— Este diferit.

Scott îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Este diferită. Ţi-ar plăcea de ea.

Scott se relaxase considerabil de îndată ce părăsiseră cartierele cu locuinţe sociale şi virase pe bulevardul Martin Luther King, principala arteră din South Dallas. Bătăile inimii erau aproape normale, iar corpul nu îi mai transpira precum un detector de incendiu programat să ude tot în caz de pericol. Nici măcar nu stătea gârbovit pe scaun. Stătea drept, privind în jur la acel mediu straniu precum un turist japonez la un rodeo. Pe o parte a străzii era gardul înalt, negru, de fier forjat, care străjuia terenurile din Fair Park; înăuntru erau stadionul Cotton

Bowl, unde echipa Cowboys jucase până când plecase în suburbii, şi clădirile istorice Art Deco ce datau de la Expoziţia Centenară a Texasului din 1936 şi care acum erau abandonate şi decăzute precum nişte platouri vechi de filmare. Pe cealaltă parte a străzii erau parcele goale năpădite de bălării, care aparent serveau drept gropi de gunoi neoficiale ale cartierului şi structuri de scânduri închise, cu ferestre sparte şi cu negri care tăiau frunză la câini pe afară.

— Case de cocainã, comentă Pajamae.

Centre comerciale dărăpănate, formate din magazinaşe lipite unele de altele, aveau case de amanet şi prăvălii ce vindeau băuturi alcoolice pentru acasă. Case şubrede cu structură de lemn stăteau înclinate la un unghi de douăzeci de grade, vopseaua acestora cojindu-se asemenea pielii unui corp ars de soare. Canapele erau aşezate pe verande ce atârnau gata să se prăbuşească, maşini vechi erau ridicate pe blocuri de beton în curţi, gunoiul era scos în stradă şi bare negre antifurt protejau fiecare uşă şi fereastră a tuturor caselor şi faţadelor de magazine, ca şi cum fiecare structură reprezenta închisoarea personală a proprietarului său. Întregul peisaj era anost şi lipsit de culoare, cu excepţia desenelor tip graffitti, ce împodobeau fiecare zid şi gard, şi a negreselor cu rotunjimi considerabile, care se plimbau în fuste colorate, pantaloni scurţi şi tocuri.

— Fete care fac trotuarul, zise din nou Pajamae. Mama spune că lucrează aici fiindcă sunt prea grase ca să găsească clienţi albi pe Harry Hines.

Scott îşi imagina cum ar fi fost să locuiască în acest cartier, mergând pe aceste străzi cu Boo, sau mai rău, Boo mergând singură, când vederea sa periferică surprinse agitaţie pe o parte a drumului şi încetini… puţin.

— Ce se întâmplă?

Pe trotuar, în faţa unui complex dărăpănat de apartamente era o grămadă uriaşă de lucruri personale, totul de la cuptorul cu microunde până la haine, de la mingea de baschet la păpuşi, ca şi cum cineva dăduse cu

spatele un camion şi răsturnase totul aici. Doi copii negri erau aşezaţi pe marginea trotuarului, cu coatele pe genunchi, cu bărbiile sprijinite în palme, arătând de parcă lumea lor tocmai se sfârşise. O negresă obezã în colanţi roşii şi în tricou alb ţipa şi gesticula sălbatic la un negru slăbănog care purta cămaşă cu mânecă scurtă şi cravată. Pajamae îşi lungi gâtul să vadă mai bine, apoi se trânti din nou pe scaun.

— Ziua de evacuare, rosti ea fără pic de emoţie.

— Sunt evacuaţi din apartamentul lor?

— Da. Se întâmplă în prima zi a fiecărei luni.

Ca tânăr avocat, Scott apăruse de nenumărate ori la tribunalul judecătorului de pace în numele proprietarilor, pentru a obţine evacuarea chiriaşilor rău platnici. Dar nu fusese niciodată martor ocular la punerea în aplicare a legii – proprietatea personală a unei familii scoasă din apartament şi aruncată pe trotuarul din faţă, exact aşa cum prevedea statutul evacuărilor. Privi înapoi la scena de pe trotuar, apoi accelerã. Când costisitoarele pneuri de curse ale Ferrari-ului ajunseră pe şoseaua interstatală ce ducea spre nord, în direcţia centrului Dallasului, el răsuflă uşurat.

— Tăticul meu a fost alb, spuse din nou Pajamae.

El se uită cercetător la fata aflată pe locul din dreapta şoferului. Era o puştoaică drăguţă, cu trăsături specifice mai degrabă unei persoane albe decât uneia negre. Avea părul împletit în rânduri ordonate şi frumos aranjate pe scalp, continuate cu codiţe împletite lungi ce-i atârnau până la umerii înguşti; purta un tricou roz, pantaloni scurţi de blugi, şosete roz îndoite pe picior şi pantofi de sport Nike albi. În afară de tenul ei cafeniu-deschis, nu era diferită de toate celelalte fetiţe pe care Scott le văzuse în Highland Park – cu excepţia împletiturilor din păr.

— El unde este?

— E mort.

— Oh. Îmi pare rău.

— Mie nu. Îi făcea rău mamei.

— Cum a murit?

— L-a împuşcat poliţia. Vindea droguri. Îşi mişcă uşor degetul peste tabloul de bord, ca şi cum verifica dacă este praf în acel loc şi apoi se întoarse spre Scott. Domnule Fenney, l-a ucis mama pe omul acela alb?

— Nu, puiule, n-am omorât pe nimeni, răspunse Shawanda prin geamul despărţitor, cu palma dreaptă lipită pe partea ei de geam exact în dreptul palmei stângi a lui Pajamae lipită de cealaltă parte.

Amândouă, mamă şi fiică, plângeau şi sufereau că nu se pot îmbrăţişa. Când Shawanda spusese că avea un copil, Scott presupusese în mod natural că ea era o mamă jalnică – era doar o prostituată, pentru numele lui Dumnezeu! Dar văzându-le împreună acum, îşi dădu seama că această femeie îşi iubea fiica la fel demult cum şi el o iubea pe a lui. Se întoarse spre gardianul de culoare.

— Nu pot fi lăsate împreună?

Privirea gardianului se lăsă în pământ; îşi scarpină bărbia. Când îşi ridică ochii din nou, răspunse:

— Eşti aici să discuţi tactica de apărare?

Scott se prinse imediat.

— Da.

Gardianul făcu semn spre Pajamae.

— Ea este martor principal?

— Da.

— Bine.

Gardianul le conduse în cămăruţa în care Scott şi Shawanda se întâlneau întotdeauna. Vru să îl bată pe Scott apreciativ pe braţ, dar atinse doar creştetul fetiţei. Când o aduse pe Shawanda înăuntru, ea căzu în genunchi şi o îmbrăţişă pe Pajamae cu putere, pentru tot timpul cât nu fuseseră împreună. Gardianul spuse că aşteaptă afară. În cele din urmă, Shawanda îi dădu drumul, apoi cuprinse cu palmele capul fiicei sale şi pur şi simplu se uită la ea, ca şi cum examina fiecare milimetru al feţei ei netede. Apoi o îndepărtă pe Pajamae la o lungime de braţ şi o privi din cap până în picioare.

— Te îmbraci frumos, spuse Shawanda. Louis îţi aduce mâncare, are grijă de tine?

Pajamae încuviinţă.

— Da, mamă.

— Stai în casă?

Altă încuviinţare.

— Da, mamă.

Shawanda părea într-o formă mult mai bună decât ultima dată când o văzuse Scott, mai vioaie, ceea ce îl făcu să se îngrijoreze mai puţin că ea ar putea vomita pe costumul lui.

— Acum poţi dormi? întrebă Scott.

— Da, sir, domnule Fenney. Am trecut de partea cea mai grea, au rămas doar durerile de cap.

— Ţi-am adus un medicament, mamă, zise Pajamae.

— Bravo.

— Eu iau întotdeauna Tylenol pentru durerile de cap, adăugă Scott.

— Am nevoie de ceva mai puternic.

— Ibuprofen?

— Da, Ibu… acela.

— Când vii acasă, mamă?

— Nu vin, nu până după proces. Dacă acest domn Fenney mă demonstrează nevinovată.

Scott răspunse:

— Nu, Shawanda, nu trebuie să demonstrez că eşti nevinovată. Statul trebuie să demonstreze că eşti vinovată.

Shawanda îl privi aşa cum un adult priveşte un copil naiv.

— Domnule Fenney, mai ai multe de învăţat.

— Când este procesul? întrebă Pajamae.

— La sfârşitul lunii august, răspunse Scott.

Fetiţa se strâmbă.

— Dar mai sunt două luni! Ce o să fac în tot acest timp? Mamă, mi-e teamă să stau singură în cartierul social!

Şi frica pe care Scott Fenney o trăise cu mai puţin de o oră în urmă se întoarse cu şi mai mare intensitate.

Sudoarea îi apăru din nou pe frunte. Inima îi bătea iar mai tare. Mintea sa analiză din nou şansele de supravieţuire, un iepuraş grăsuţ alergat de o haită de lupi. Nu voia să se întoarcă în South Dallas, nici astăzi, nici altă dată. Nu voia să ducă această fetiţă de culoare înapoi în apartamentul ei din cartierul locuinţelor sociale, să coboare din Ferrari şi să o conducă până la uşă, printre două rânduri de tineri negri musculoşi uitându-se la el ca la o pradă. Şi dacă Louis nu era acolo să-l protejeze? Dar nici nu putea să urce pur şi simplu o fetiţă într-un autobuz sau într-un taxi singură. Ce dracu' putea să facă oare cu ea? În timp ce mama şi fiica se îmbrăţişau şi plângeau una pe umărul celeilalte, mintea ageră a lui Scott analiză toate variantele posibile, până când ajunse la un răspuns: Consuela de la Rosa.

Socoti în sinea lui: Consuela creşte o fetiţă vara aceasta, de ce nu două? Era soluţia perfectă: Boo va avea o prietenă dejoacă, această fetiţă nu va fi speriată şi singură în locuinţele sociale, iar el nu va fi nevoit să se întoarcă în South Dallas. Aşa că, în emoţia momentului, Scott Fenney spuse vorbele pe care soţia sa avea să le urască în foarte scurt timp:

— Pajamae, de ce nu stai la mine acasă până după proces?

— Ce dracu' ar trebui să fac cu ea?

Faţa Rebeccăi era la fel de roşie ca şi părul ei, pumnii îi erau sprijiniţi în şoldurile înguste şi din ochi îi arunca săgeţi otrăvite, ca şi cum el era un vânzător în magazinul Neiman Marcus care tocmai îi adusese să probeze o rochie cu un număr mai mare.

Scott venise acasă direct de la tribunal. Dar, spre ghinionul Lui, alesese ca moment să aducă acasă în Flighland Park pe această negresă mititică singura zi în care soţia sa nu era plecată în oraş să urce pe scara socială. Boo zisese:

— Îmi place părul tău, apoi o condusese pe Pajamae la etaj.

Consuela se retrăsese la bucătărie, şi Scott se văzu singur în faţa furiei Rebeccăi. Desigur, Scott nu avea de gând să-i spună soţiei tot adevărul, că adusese acasă această fetiţă de culoare mai ales pentru că era speriat de moarte la gândul că ar trebui să o ducă înapoi la ea acasă. Aşa că răspunse ea un avocat. Îi spuse doar o parte de adevăr, partea care îi susţinea punctul de vedere.

— Trăieşte singură în locuinţele sociale, are nouă ani, nu are pe nimeni altcineva – nu are nici măcar aer condiţionat la naiba, Rebecca, tu mergi la Junior League[35] şi pierzi vremea cu alte doamne din Flighland Park inventând modalităţi prin care să-i ajutaţi pe cei mai puţin norocoşi. Asta ar putea să-ţi aducă nenorocitul ăla de mare premiu!

— Îi ajutăm pe acei oameni, Scott, dar nu-i invităm la noi acasă. Tu însuţi ai spus că mama ei va fi condamnată. Ce ai de gând să faci cu ea atunci, să o adopţi? Să o creşti ca pe propria fiică? Să o trimiţi la şcolile din Highland Park? Scott, nu este niciun copil negru la şcoala lui Boo!

Uneori, ca acum de exemplu, intensitatea furiei soţiei sale îl speria pe Scott, la fel de tare ca atunci când antrenorul său din colegiu îl apuca de masca de protecţie, îl aducea aproape şi îl făcea de ocară după un joc mai puţin inspirat. Atunci Scott Fenney stătea mut în faţa antrenorului său, aşa cum în prezent stătea mut în faţa acestei femei frumoase şi nervoase. Singura diferenţă era că ea nu scuipa bucăţele de tutun mestecat, care să se lipească de faţa lui, la fiecare cuvânt ţipat. Cu toate astea, într-o clipită ar schimba-o bucuros pe această femeie furioasă pe tutun mestecat.

— Şi cu siguranţă nu mai există nicio altă fată pe care să o cheme Pajamae!

---

35 Organizații caritabile pentru femei bazate pe voluntariat (n.tr.)

UNSPREZECE

— Scotty, cu această dovadă, s-ar putea să-i salvăm viaţa.

Scott scăpase de furia soţiei şi îşi găsise refugiu pe teritoriul prietenos de la Dibrell Tower; el şi Bobby luau cu întârziere prânzul sus, în Downtown Club. Îl informase pe Bobby despre vizita avută în cartierele cu locuinţele sociale, despre noul musafir al familiei Fenney şi despre reacţia Rebeccăi. Acum Bobby îl punea la curent cu ultimele noutăţi în cazul Shawanda.

— Omul meu, Carl, detectivul particular, o găseşte pe această Kiki, care confirmă versiunea Shawandei. Nicio surpriză până aici. Dar apoi vorbeşte cu nişte poliţişti din Highland Park, cu care este prieten. Bobby se aplecă deasupra mesei, suficient de aproape încât Scott să-i simtă în respiraţie ultima ţigară fumată; vocea îi deveni o şoaptă. Fii atent: se pare că acum un an, Clark McCall a fost acuzat de viol şi atac violent. O fată din fraternitatea SMU. A depus plângere, dar aceasta a dispărut când tăticu' – adică senatorul Mack McCall – a mituit-o. Carl a vorbit cu ofiţerul de serviciu din acea noapte, poliţistul care a înregistrat plângerea. A zis că fata era lovită destul de rău.

— Cum putem da de ea fără plângere?

— Ofiţerul de serviciu nu e prost. Îşi dă seama că senatorul ştie că el ştie, aşa că îşi dă seama şi că într-o zi documentul ar putea fi util: a păstrat o copie a plângerii.

— I-a dat-o lui Carl?

— Nicidecum. A zis că este încuiată departe, în cutia de valori a unei bănci. A zis că dacă i-ar da-o lui Carl, s-ar şti că de la el a fost, ar fi concediat şi mai are doar doi ani până la pensie. A mai zis că va nega că o are dacă îl chemăm să depună mărturie. Cu toate acestea, i-a dat lui Carl numele fetei, Hannah Steele. Acum locuieşte în Galveston.

— Va depune mărturie?

— Carl merge azi să afle.

Scott îşi ridică palmele în sus.

— Deci…?

— Deci apărarea noastră este dublă. În primul rând, nu ea a apăsat pe trăgaci, ceea ce va fi dificil de demonstrat cu propriile amprente pe armă şi cu unul din gloanţele ci în capul lui. Şi dacă n-a făcut-o ea, atunci cine? Clark? Realizează brusc cât de greşite îi sunt căile şi decide să facă lumea un loc mai bun fără el? Nu cred. Miza noastră este autoapărarea. El i-a adresat cuvinte jignitoare la adresa rasei ei, a atacat-o, aşa că l-a împuşcat în autoapărare. Dar ea este negresă, prostituată şi dependentă de droguri – cine o va crede, nu-i aşa? Aici e momentul în care Hannah Steele intră în joc, mărturie de confirmare. O fată albă drăguţă mărturiseşte că a fost bătută şi violată de Clark cu un an în urmă, juriul presupune că poate Shawanda spune adevărul. Şi în juriu trebuie să fie şi câteva persoane de culoare. Le arătăm că Clark McCall era rasist şi violator şi s-ar putea să-i salvăm viaţa.

— Achitare?

Bobby îi aruncă o privire.

— Nu, nu achitare, Scotty. Închisoare pe viaţă, poate eliberare pentru bună purtare în treizeci de ani cu puţin noroc. Nu eşti achitat când pistolul tău este arma crimei şi amprentele tale sunt pe pistol şi s-a tras cu el de aproape în capul victimei, în timp ce aceasta era întinsă pe jos. Cu asemenea dovezi, închisoarea pe viaţă este un câştig pentru ea.

— La dracu', Dan, îi spui să renunţe, şi să renunţe acum!

Vocea senatorului se auzea atât de tare în urechea lui Dan

Ford, încât acesta îndepărtă receptorul câţiva centimetri. Dan tocmai primise un raport de la Scott legat de cazul Shawanda Jones şi, ca urmare a înţelegerii cu senatorul, sunase imediat la Washington. Lui Mack McCall, senatorul de Texas, nu-i plăcu ce auzi.

— E destul de rău, Dan, că o prostituată depune mărturie şi spune cum Clark a bătut-o şi i-a zis cioară.

Dacă băiatul tău începe să aducă fete albe care să declare că şi pe ele Clark le-a bătut şi violat, atunci sunt terminat! Am crezut că problema cu acea fată a fost rezolvată! Şi dacă ei dezgroapă rahatul ăla din timpul colegiului, în care au fost implicaţi Clark şi fraternitatea lui?

Clark McCall organizase cu fraternitatea o petrecere numită „Noaptea Minorităţilor", la care toată lumea se costumase ca minoritatea favorită; Clark participase ca proxenet negru. Mack mituise ziarul ca să nu publice ştirea. Dan Ford fusese cel care dusese banii.

— Publicul va crede că a învăţat asta acasă! De la mine! Dacă presa pune mâna pe asta, voi fi etichetat drept un alt Strom Thurmond![36] Nu voi vedea niciodată Casa Albă pe dinăuntru! O pauză. Şi, Dan, nu vei fi niciodată avocatul preşedintelui.

— George W. Bush?

— Da, răspunse Scott.

Sid Greenberg rămase înmărmurit.

— Preşedintele s-a folosit de dreptul de expropriere al guvernului ca să ia pământul oamenilor şi să construiască pe el un stadion de baseball?

— Nu era preşedinte atunci, Sid. Nu era nici măcar guvernator. În timp ce tu erai învăţat la Harvard de profesori de stânga, George W. Bush conducea echipa Texas Rangers. Aceştia jucau pe un stadion vechi şi mizerabil, aşa că a forţat oraşul să confişte terenul pentru a construi un nou stadion.

— Cum este asta de interes public?

— Nu este.

— Şi atunci cum a putut oraşul să confişte terenul?

— Pentru că legea o permite… sau cel puţin instanţele nu au oprit proiectul. Au făcut-o pentru stadionul Rangers, au făcut-o pentru circuitul de mare

36 Strom Thurmond, senator al SUA în perioada 1954–2003, a fost un mare susținător al segregaționismului și nu a renunțat la vederile sale nici măcar în ultimii ani ai vieții. (n.tr.)

viteză NASCAR, o fac acum pentru noul stadion Cowboys… La naiba, Sid, o fac peste tot prin ţară şi nu doar pentru şosele şi parcuri, dar şi pentru stadioane, malluri şi supermarketuri…

— Şi acum noi o vom face pentru hotelul lui Dibrell?

Scott ridică din umeri.

— Asta este afacerea pe care Dibrell a încheiat-o cu oraşul.

— Vom lua casele oamenilor săraci, pentru ca oamenii bogaţi să stea într-un hotel de lux de cinci stele? Sid păru indignat. De ce nu iau ei niciodată casele bogătaşilor?

— Pentru că bogătaşii îşi pot permite să angajeze avocaţi şi să se lupte la tribunal. Săracii nu pot.

— Aşa că oraşul le va cumpăra terenurile la preţuri de nimic – cu banii lui Dibrell, le va dărâma casele şi va da terenul lui Dibrell ca să-şi poată construi hotelul? Ce avantaj are oraşul din toată afacerea asta?

— Milioane în plus din taxe de proprietate. Hotelul o să valoreze cel puţin o sută de milioane. Acele căsuţe valorează un milion cel mult.

— Dibrell rămâne cu hotelul, oraşul rămâne cu mai multe taxe şi oamenii săraci rămân cu buzele umflate. Şi totul este perfect legal.

— Sid, facem ceea ce permite legea… şi uneori ce nu permite.

— Ştii, Scott, să tragi pe sfoară statul şi avocaţii de reclamaţii este amuzant, e doar un joc. Dar oamenii săraci? Părinţii mei au fost săraci. Am crescut într-o casă ca acelea.

— Uite ce e, Sid, nici mie nu-mi place, dar asta este meseria noastră. Cel puţin nu luăm decât treizeci de case. Alţii au luat o sută douăzeci de case pentru mallul acela din Hurst, iar pentru stadionul Cowboys se iau nouăzeci de case.

— Ei, asta mă face să mă simt mai bine. Sid scutură din cap. Pentru asta am mers la Facultatea de Drept de la Harvard?

Scott îşi ridică palmele în aer.

— Sid, ce vrei să fac? Să-i spun lui Dibrell că nu o vom face? Dacă îi spun „nu” lui Dibrell, va găsi alt avocat care va spune „da”. Această afacere se va face, acele case vor fi confiscate şi acel hotel se va construi. Singura întrebare este care avocaţi vor fi plătiţi cu jumătate de milion de dolari pentru această treabă. Dacă Dibrell duce această afacere la o altă firmă, Sid, înseamnă că va trebui să-mi concediez unul dintre asociaţi. Eşti dispus să renunţi la slujbă – şi la salariul tău de două sute de mii de dolari ca să nu trebuiască să-i expropriezi pe acei oameni? Ca să nu te murdăreşti pe mâini?

Sid îşi fixă cu privirea pantofii. Într-un final, scutură uşor din cap şi zise:

— Nu.

— Sid, când eram tânăr avocat, Dan Ford mi-a spus: „Scotty, lasă-ţi conştiinţa la uşă în fiecare dimineaţă, altfel nu vei rezista mult în avocatură”.

Sid îşi ridică privirea.

— Avocatura e de rahat.

— E vorba doar despre afaceri, Sid.

— Nu te învaţă asta la Facultatea de Drept, nu-i aşa, că avocatura este doar o afacere, un joc pe care îl jucăm cu vieţile şi banii altor oameni? Nu, ei au nevoie de cineva care să plătească educaţia, au nevoie de puşti care habar nu au ce înseamnă să fii avocat, puşti care cred…

Scott stătea tăcut, încuviinţând asemenea unui psiholog în timp ce pacientul său îşi vărsa năduful. Fiecare avocat trece prin aceeaşi metamorfoză prin care trecea acum şi Sid, precum o omidă ce se transformă în fluture, doar că în sens invers: dintr-o frumoasă fiinţă umană într-un avocat viclean. Scott îşi aminti cum Dan Ford dăduse din cap înţelegător, în timp ce un tânăr pacient numit Scott Fenney îşi vărsa tot năduful.

Sid spunea:

— Ultima dată când am fost acasă, părinţii mei şi-au invitat toţi prietenii din vechiul cartier, ca să se poată mândri cu mine, fiul lor – marele avocat. Cum voi putea să

le spun ce facem noi în realitate, Scott?

— Nu le spui. Nu poţi. Nu *vrei.* Pleci pe uşa aia în fiecare seară şi laşi totul aici, Sid, toată viaţa ta de avocat. Nu o iei cu tine acasă. Ascultă, Sid, eşti în asta doar de cinci ani. E nevoie de ceva vreme ca să înveţi că nu vorbeşti despre lucrurile astea decât cu alţi avocaţi. Oamenii obişnuiţi pur şi simplu nu înţeleg ce facem noi.

— Asta este problema, Scott, eu cred că înţeleg.

— Sid, aşteaptă să te însori, să ai copii şi o să vezi. Te vei duce acasă şi soţia şi copiii te vor întreba: „Taţi, ce ai făcut astăzi?" Ce le vei spune, adevărul? La naiba, nu! Vei minţi. Toţi minţim.

Sid meditã un moment la vorbele lui Scott, apoi se ridică uşor şi plecă spre uşă, dar se întoarse.

— Oh, Scott, am încheiat afacerea cu terenuri a lui Dibrell. Am obţinut raportul de mediu şi garanţia de zece milioane de dolari din preţul achiziţiei. În curând vom începe să acoperim plumbul cu pavaj. TRAIL nu va şti niciodată despre raport şi EPA nu va afla niciodată despre plumb.

— Avocatură agresivă şi creativă, Sid.

Sid încuviinţă şi apoi plecă, dar Scott şi-l imagina cum spunea: „Ar fi trebuit să merg la Facultatea de Medicină".

După ce plecă Sid, Scott se întoarse la computer. Factura o oră în contul lui Dibrell pentru „conferinţa de birou" de treizeci de minute avută cu Sid, când simţi prezenţa cuiva. Se întoarse şi îl văzu pe Dan Ford stând în prag, o întâmplare la fel de obişnuită precum mersul la slujba de duminică dimineaţă şi vederea papei stând lângă altar.

— Intră, Dan.

Dan intră, chipul său fiind crispat de îngrijorare. Începu să-şi clatine capul uşor şi oftă asemenea unui om care purta pe umeri povara întregii lumi.

— Ştiam eu că acest caz ne va aduce numai necazuri.

— Ce vrei să spui?

— Tocmai am vorbit la telefon cu McCall.

— *Senatorul?* L-ai menţionat înainte, dar nu mi-am dat seama că îl cunoşti personal.

Dan înclină din cap afirmativ.

— Eu şi Mack am fost la aceeaşi fraternitate la SMU. Sunt executorul său testamentar, mă ocup din când în când de anumite probleme personale ale lui. Nu am lucrat prea mult pentru el de când şi-a vândut compania şi a plecat la Washington cu douăzeci de ani în urmă. Dar dacă este ales şi Ford Stevens este recunoscută ca firma de avocatură personală a preşedintelui… Scotty, ar fi o mină de aur.

— Minunat.

— Da, ar fi minunat, Scotty. Am putea aduce încă cincizeci de avocaţi, poate mai mulţi, la noua afacere pe care am avea-o, clienţi corporatişti care ar face potecă la uşa mea şi care ar plăti orice onorariu aş cere, şi asta pentru că aş putea ridica receptorul şi mi-ar răspunde preşedintele. Ai idee ce înseamnă asta pentru un avocat? Sunt un peşte mare într-un iaz mic aici în Dallas, Scotty, dar ca avocat al preşedintelui, aş fi un peşte mare într-un iaz mare. Aş juca pe o scenă naţională… Am putea deschide un birou la Washington. Gândeşte-te ce ar fi asta pentru mine. Pentru această firmă. Pentru tine. Scotty, ai putea face un milion de dolari în primul an al mandatului său, două în al doilea an, trei înainte de a împlini patruzeci de ani. Ai fi putred de bogat, aşa cum le spui funcţionarilor noştri de vară.

Dan făcu o pauză şi îşi ţinu respiraţia.

— Dar Mack a fost categoric: dacă bunul renume al fiului său este târât prin noroi în acest proces, Ford Stevens nu va fi firma sa personală de avocatură.

Scott se sprijini de spătarul scaunului.

— Vrea să ascund trecutul lui Clark?

— Da, asta vrea.

— Dar, Dan, Clark McCall a fost un violator şi un rasist. Şi acum, cu mărturia lui Hannah Steele, am putea salva viaţa Shawandei.

— Da, ai putea. Dar de asemenea ai distruge şansele

lui Mack de a fi preşedinte. Scotty, dacă presa poate pune în aceeaşi propoziţie cuvintele „rasist”, „violator” şi „McCall” chiar şi dacă este vorba despre fiul său –, şansele lui de a câştiga nominalizarea sunt la fel de mari ca şansele mele să mă culc cu Miss America.

— Dan, de ce nu mi-ai spus că ai lucrat pentru McCall? Aş fi putut să-i spun lui Buford că avem un conflict de interese, am fi scăpat de caz.

Dan înclină din cap.

— Am vorbit cu Mack despre această posibilitate, dar a considerat că ar fi mai bine să avem ceva… influenţă asupra avocatului prostituatei.

— În cazul în care avocatul ei afla despre trecutul lui Clark.

Dan ridică din umeri.

— Mack McCall nu a făcut opt sute de milioane de dolari fără să abordeze problemele din toate punctele de vedere.

— Clark McCall a fost un ratat, Dan. Băiatul bogat, căruia îi plăcea să bată fetele, sfârşeşte mort pentru că a bătut-o pe fata pe care nu trebuia. De ce ar trebui să ne pese de reputaţia lui?

— Nu ne pasă. Dar asta nu are legătură cu Clark McCall, Scott, are legătură cu Mack McCall. Şi ne pasă al dracului de reputaţia lui pentru că este în interesul acestei firme ca el să fie următorul preşedinte. Scotty, avem în mâini preşedinţia lui! Gândeşte-te la asta. Îmi va fi dator vândut!

În ochii săi apăru o privire îndepărtată şi în colţul gurii aproape că îi apăru un zâmbet, ceea ce însemna că, înăuntrul său, Dan Ford se dădea peste cap. Într-o clipită, el se întoarse în prezent şi îl întrebă:

— Deci, ce spui, Scotty, băiete?

Scott nu zise nimic. Cei doi avocaţi, separaţi de şapte metri jumătate de parchet masiv şi de aproape douăzeci şi cinci de ani de avocatură, se priveau unul pe altul de parcă erau doi copii care încercau să vadă cine va clipi primul. Scott ştia ce dorea partenerul său senior ca el să spună, că

va urma ordinele lui McCall, pentru că tot ce era bine pentru McCall era bine pentru Ford Stevens. Dar – şi Scott nu putu să-şi imagineze de ce – nu se putea decide să spună acele cuvinte. Nu ştia dacă din încăpăţânarea de catâr pe care o moştenise de la Butch, sau din dispreţul său general şi de lungă durată simţit faţă de băieţii bogaţi precum Clark McCall, sau poate datorită unui lucru mai adânc, cert era că exista ceva în interiorul său care nu-i dădea voie. În cele din urmă, Dan puse capăt contactului vizual, expiră adânc şi se întoarse spre uşă. Îndreptându-se spre ieşire, el spuse:

— Scott, am nevoie de un răspuns pentru McCall. Curând.

*

Boo stătea în şezut, cu spatele drept pe şezlongul de lângă piscina din spatele casei. Purta un costum de baie alb, ochelari de soare şi bea punci roz pe care îl făcuse Consuela. Pajamae stătea întinsă cu faţa în jos pe şezlongul de alături, purtând unul dintre multele costume de baie ale lui Boo. Pe rând, îşi dădeau cu loţiune de plajă pe spate, una alteia. Era rândul lui Boo. Ea ridică codiţele lungi ale lui Pajamae şi îi întinse o dungă de cremă pe spate.

O după-amiază de vară obişnuită era petrecută de Boo singură acasă, citind o carte. A. Scott era în oraş, mama era la clubul de golf şi majoritatea puştilor de vârsta ei erau la casele lor de vacanţă, în tabără sau în Europa. Nu că Barbara Boo Fenney ar avea mulţi prieteni aici în Balon. Majoritatea fetelor de vârsta ei voiau doar să se laude cu lucrurile lor. Ea nu voia. Era diferită. Avea gânduri diferite, purta haine diferite şi dorea lucruri diferite. Celelalte fete spuneau despre ea că este ciudată şi o numeau „lesbo” fiindcă nu se îmbrăca asemenea unei fete. Aşa că de obicei se juca singură sau înota sub privirea vigilentă a Consuelei. Dar astăzi avea o prietenă nouă. Care era şi ea diferită.

— Îmi place părul tău, spuse Boo. Începu să întindă crema albă pe pielea maronie a lui Pajamae. Oamenii negri

au nevoie de loţiune de plajă?

După un moment, Pajamae răspunse:

— Nu ştiu. Dar mama mă obligă întotdeauna să o folosesc.

— Când va ieşi din închisoare?

— La sfârşitul verii, dacă domnul Fenney reuşeşte să o elibereze.

— Dacă nu a făcut-o ea, va fi eliberată.

— Pentru noi nu este la fel.

— Care noi?

— Oamenii negri.

— A. Scott este un avocat excepţional. O va elibera pe mama ta.

— Aşa sper şi eu. Pentru că mamei nu-i va fi bine în închisoare.

Boo îi masă spatele până când loţiunea se făcu nevăzută în pielea lui Pajamae, apoi întrebă:

— De ce vorbeşti ca noi?

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, luând în consideraţie…

— Luând ce?

— Luând în consideraţie.

— *Consideraţie?*

— Nu, luând în consideraţie. A. Scott spune întotdeauna luând în consideraţie asta şi luând în consideraţie cealaltă… e limbaj de avocat. Avocaţii au o mulţime de asemenea cuvinte.

Pajamae zâmbea.

— Luând în consideraţie. Îmi place. Luând în consideraţie!

— Tu nu vorbeşti aşa cum vorbesc negrii la televizor, ca…

— Engleza neagră o numeşte mama, aşa cum vorbesc toţi în cartierele sociale. Ea spune că eu nu am voie să vorbesc aşa. Zice că trebuie să folosesc engleza corectă.

Boo ridică una dintre codiţele lui Pajamae şi o lăsă să-i alunece printre degete. Cu o tresărire se ridică.

— Vino, am o idee măreaţă!

Conducând spre casă, Scott se întreba de ce nu se simţea şi mai insultat de presupunerea arogantă a lui Mack McCall că ar putea pur şi simplu să-i dicteze lui A. Scott Penney, Esq. Termenii în care el să-şi reprezinte un client. Codul legal etic, căruia toţi avocaţii îi jură loialitate (cel puţin suficient de mult timp cât să obţină o licenţă pentru practicarea avocaturii) precizează clar (în teorie) că un avocat nu va fi influenţat de niciun interes exterior în reprezentarea corectă a clientului său. Bineînţeles, în practică acest cod de etică este privit de majoritatea avocaţilor în acelaşi fel în care infractorii înrăiţi privesc codul penal: mai mult în natura sugestiilor decât ca reguli clare de guvernare a comportamentului profesional al cuiva.

Pe de altă parte, Scott se întreba de asemenea de ce n-a fost imediat de acord cu pretenţiile lui McCall, aşa cum ceruse partenerul său senior. Scott nu se opusese niciodată dorinţelor lui Dan Ford – ar fi ca şi cum s-ar opune propriului tată. El parafase toate deciziile lui Dan legate de firmă, indiferent dacă era vorba despre concedierea unui partener, renunţarea la un client sau trimiterea contribuţiilor de campanie electorală judecătorilor care se dovediseră prietenoşi pentru a fi realeşi, şi asta deoarece Dan acţiona întotdeauna în interesul Ford Stevens şi deci în interesul lui Scott. De ce ezitase de data aceasta? Pentru prima dată?

Înapoi la primul argument: faptul că senatorul Statelor Unite ale Americii Mack McCall tocmai *presupusese* că Scott Fenney ar renunţa la cea mai bună modalitate de apărare a clientei sale acuzate de crimă pentru simplul fapt că McCall i-ar cere să facă acest lucru, asta i-a făcut lui Scott sângele să clocotească de furie. *Cine dracu' se crede?* în timpul colegiului, dacă cineva doar ar fi îndrăznit să sugereze că Scott Fenney, vedeta care alerga cu mingea şi marca, ar putea pierde un meci intenţionat, s-ar fi făcut foc şi pară şi l-ar fi pocnit pe nenorocit în faţă! Şi asta doar la gândul că ar avea atât de

puţină integritate încât doar să cocheteze cu ideea de a vinde un meci! Aşadar de ce nu era A. Scott Fenney, Esq. La fel de ofensat când i se cerea să piardă intenţionat un proces? De ce cocheta chiar cu ideea? Se angrenase atât de tare în avocatura agresivă şi creativă încât nu mai recunoştea diferenţa între a încheia o afacere şi a-şi compromite integritatea? Devenise oare un avocat atât de bun, încât nu mai avea de compromis niciun pic de integritate?

Se lupta cu aceste gânduri în timp ce conducea pe lângă proprietăţile împrejmuite cu ziduri de-a lungul Preston Road care dădea în Turtle Creek, imensele reşedinţe ale magnaţilor industriei imobiliare: Trammell Crow (cu o valoare apreciată de 13, 3 milioane de dolari), Jerry Jones, proprietarul Dallas Cowboys (14, 1 milioane), Tom Dibrell (18 milioane), Mack McCall (25 de milioane) – şi realiză că niciodată nu remarcase că McCall şi cel mai bun client al său erau vecini de proprietate, încetini în timp ce trecea prin faţa intrării proprietăţii McCall şi se gândi la noaptea crimei, la Clark şi Shawanda intrând cu maşina prin aceste porţi, doar câteva minute rămânând din viaţa lui Clark McCall, când deodată îi sună telefonul. Răspunse.

— Scott Fenney.

— Domnule Fenney, sunt Louis.

— Louis…

— Din cartierul social.

— Oh, da, sigur, Louis.

— Ei, domnule Fenney, Pajamae nu s-a întors încă şi mă cam îngrijorez… Este tot cu tine?

— Oh, Louis, îmi pare rău, ar fi trebuit să-i spun secretarei să te sune. Pajamae va sta cu noi până când se va termina procesul.

— Care noi?

— Cu mine. Familia mea.

— O iei la tine acasă pe Pajamae?

— Păi, da, ştii, până se termină totul. Eram la tribunal cu Shawanda în această dimineaţă şi nu voiam să

conduc – Scott decise să nu menţioneze că nu voia să se întoarcă în partea de oraş a lui Louis – şi, ei bine, am o fetiţă de vârsta ei, avem patru dormitoare nelocuite şi pur şi simplu m-am gândit că ar fi mai bine aşa. Şi Shawanda a crezut la fel.

— Cum rămâne cu lucrurile ei, hainele şi toate celelalte?

— Oh, poate purta hainele fiicei mele. Au cam aceeaşi măsură şi, la naiba, fiica mea oricum nu poartă niciodată nici măcar jumătate din hainele pe care soţia mea i le cumpără.

— Dacă vrei, pot să-i aduc eu lucrurile la tine.

— *În Highland Park?* Telefonul rămase fără răspuns. Scott crezu din nou că poate îl supărase pe Louis. Dar se înşela din nou. Louis?

— Cartierul social nu este un loc pentru o fetiţă care să trăiască singură, domnule Fenney. Spune-i că o salut. Şi dacă ai nevoie de vreun ajutor din partea mea, anunţă-mă.

— Bine, mulţumesc, Louis.

— Oh, şi domnule Fenney…

— Da?

— Cred că nu mă aşteptam la aşa ceva din partea unui alb. Eşti un om bun, domnule Fenney.

Scott închise şi se întrebă dacă Louis avea dreptate.

Boo coborî scările ca o furtună şi dădu buzna în bucătărie, unde se aşeză la masă urmată de Pajamae. Rebecca îi aruncă o privire lui Boo, îşi puse mâinile în şolduri şi zise:

— Domnişoară, ce ţi-ai făcut la păr?

Părul roşcat şi lung al lui Boo era acum împletit strâns de scalp, cu codiţe lungi ce-i atârnau până la umeri.

— Codiţe rasta. Pajamae le-a făcut. Super tare, nu-i aşa?

Rebecca se întoarse spre a Scott şi continuă:

— Ei, Scott?

El ridică din umeri şi răspunse:

— Seamănă cu Bo Derek.

— *Bo Derek?*

— Da, din filmul ăla.

Rebecca îşi ridică mâinile în sus exasperată.

— Barbara Boo Fenney, tinerele debutante[37] din Highland Park nu poartă codiţe rasta!

— Atunci nu este nicio problemă, mamă, pentru că nu vreau să fiu o debutantă.

Mama oftă apăsat, stăpânindu-şi furia şi continuă:

— Pajamae, sper că nu ai niciun tatuaj.

Aceasta râse, dar nu ştia că mama nu încerca să glumească. Consuela ridică recipientele de sare şi piper şi intră în vorbă de lângă aragaz:

— Sunt gemene, ca astea. Ea arătă cu degetul spre Boo: Este sare. Apoi spre Pajamae: E piper. Consuela chicoti şi corpul ei tremură ca Jell-O[38]. Sare şi piper.

Mama scutura din cap şi buzele ei deveniseră o linie subţire, ceea ce în mod normal nu era un semn de bun augur.

— Termină enchiladas, Consuela.

— Aşteptaţi musafiri? întrebă Pajamae.

Boo se întoarse spre Pajamae, care stătea la masă.

— Poftim?

— Toată mâncarea asta, daţi o petrecere?

Masa era plină de tacos, enchiladas, guacamole, fasole bătută, tortillas şi sos de ardei iute. Noaptea mâncărurilor mexicane.

— Nu.

— Este tot doar pentru noi?

Boo ridică din umeri.

— Da.

Pajamae zâmbi.

Butch şi Barbara Penney discutaseră întotdeauna chestiunile familiale la cină, în faţa fiului lor: şi pe cele bune, şi pe cele rele, reuşitele şi eşecurile, posibilităţile şi

37 Debutantele sunt cele care-și fac intrarea în societate. (n.tr.)

38 Marca înregistrată de desert gelatinos (n.tr.)

problemele. Îşi imaginaseră că va învăţa ascultând. Scott îşi amintea o asemenea conversaţie, avută nu cu mult timp înainte ca tatăl său să moară, când Butch spusese că un contractor dorea ca el să facă o lucrare de mântuială pentru a reduce costurile şi pentru a-i creşte acestuia profitul. Proprietarul nu avea să afle niciodată. Butch era pus în situaţia de a alege: ori se conforma cererilor contractorului, ori îşi pierdea slujba. Îi ceruse sfatul soţiei. Mama lui Scott răspunsese fără nicio ezitare: „Spune-i nu”.

Astfel, după ce se retraseră în apartamentul matrimonial, în timp ce Rebecca stătea dezbrăcată în faţa oglinzii din baie îndepărtându-şi machiajul şi analizându-şi corpul în căutarea semnelor timpurii de îmbătrânire, Scott îi povesti despre vizita lui Dan în biroul său, despre pretenţiile lui Mack McCall şi îi ceru sfatul soţiei sale. Şi ea răspunse tot fără urmă de ezitare:

— Fă-o! Dacă Dan zice să o laşi baltă, ai face bine să o laşi. Eşti dispus să renunţi la tot ce avem pentru o blestemată de…

— Ce, Rebecca? O blestemată de ce?

Ea se întoarse brusc, aşa dezbrăcată şi răspunse:

— O blestemată de târfă neagră, asta este!

A. Scott Fenney, Esq. Îşi apărase cu mult zel clienţii bogaţi împotriva tuturor adversarilor – competitori în afaceri, stat, avocaţi faimoşi de reclamaţii şi tinere care-i acuzau de hărţuire sexuală. Dar niciodată împotriva propriei soţii. Desigur, nu avusese niciodată drept clientă o târfă neagră. Cu toate astea, instinctul său de avocat spunea să-şi apere clienta. Aşa că, poate fiindcă pretenţiile lui McCall încă îi stăruiau în minte, sau fiindcă niciodată în viaţa lui nu aranjase un meci, sau fiindcă băieţii bogaţi precum Clark McCall întotdeauna îl iritaseră, sau fiindcă ştia că Louis nu avea dreptate în legătură cu Scott Fenney, sau din cauza iubirii pe care Shawanda i-o arătase lui Pajamae în acea dimineaţă, sau din cauza a doua fetiţe cu părul prins în codiţe rasta, aflate la etajul de deasupra… sau poate doar fiindcă această femeie frumoasă care stătea dezbrăcată în faţa lui îi refuzase apropierea fizică în

ultimele şapte luni… şi pasiunea pentru ea se transformase acum în mânie faţă de ea – Scott Fenney izbucni în faţa soţiei, apărând-o pe Shawanda Jones cu o pasiune rezervată în mod normal numai pentru cei mai bogaţi clienţi:

— Adică ea merită să moară doar pentru că este de culoare şi e prostituată? Cum ar fi fost dacă te-ai fi născut de rasă neagră, Rebecca? Ai mai fi fost Miss SMU şi preşedintă a Balului Marilor Crescători de Vite? Sau nu cumva ai fi ajuns şi tu prostituată pe Harry Hines? Arătă cu degetul spre etajul de deasupra. Pentru numele lui Dumnezeu, Rebecca, Boo ar putea fi acea negresă mititică!

Soţia sa dezbrăcată râse fără să zâmbească.

— Nu te arăta ipocrit în faţa mea, Scott Fenney. Ai vrut bani şi toate lucrurile pe care le poţi cumpăra cu bani la fel demult ca şi mine – această casă, acel Ferrari… Cât ai plătit pentru costumul ăla? M-am măritat cu tine pentru că erai ambiţios, pentru că voiai să ajungi un avocat bogat. Nu te-ai dus să lucrezi pentru organizaţiile ce oferă asistenţă juridică celor care nu-şi pot angaja un avocat ca să-i ajuţi pe negrii săraci din South Dallas. Te-ai dus la o mare firmă de avocaţi ca să câştigi mulţi bani muncind pentru clienţi bogaţi şi să locuieşti în Highland Park. Şi acum, deodată, ai conştiinţă? Nu prea cred. Îndreptă un deget spre Scott. Fă asta, ruinează-mi viaţa din cauza unei târfe – despre care ştii foarte bine că e vinovată fără urmă de îndoială – şi jur că noi doi am terminat-o! Arătă apoi în sus. Şi acelei fetiţe îi va fi mai bine fără mama ei.

Sus, la ultimul etaj, Boo şi Pajamae se pregăteau de culcare. A. Scott le citise, ceea ce lui Pajamae îi plăcuse foarte mult. Era plăcut să ai o prietenă. Boo insistase să doarmă împreună, ca să poată sta de vorbă. Pajamae fu de acord. Dar acum Boo se urca în pat şi se întreba ce naiba făcea Pajamae, întinzând o pilotă pe podea cu o pernă.

— Ce mama naibii faci acolo?

— A cui mamă?

— E doar o expresie.

— Oh. Îmi pregătesc patul.

— Pe podea?

Pajamae se uită la patul ei de pe duşumea, apoi la Boo în patul înalt.

— Tu dormi în pat?

Boo râse.

— Bineînţeles că da. Tu unde dormi?

— Pe podea.

— Oh, tu nu ai un pat adevărat?

— Ba da, am pat.

— Ai probleme cu spatele? Uneori A. Scott doarme pe podea când îl doare spatele, din vremea când juca fotbal.

— Nu, nu am probleme cu spatele.

— Atunci de ce?

— E mai sigur.

— Mai sigur?

— Focuri de armă.

După ceva discuţii, Boo o convinse pe Pajamae că era în siguranţă să doarmă în pat în Highland Park şi, o oră mai târziu, dormeau una lângă cealaltă, când Scott urcă la etaj, aşa cum făcea în fiecare seară înainte de a merge la culcare, să vadă dacă fiica lui era bine şi să o sărute pe frunte. Cele două fete erau aşa de apropiate una de alta, încât atunci când se aplecă să o sărute pe Boo, nu trebui decât să se aplece un pic mai mult ca s-o sărute şi pe Pajamae pe frunte. Când făcu asta, ea se mişcă puţin şi şopti în somn:

— Tati?

DOISPREZECE

Competiţia cu celelalte firme de avocatură din Dallas pentru cei mai buni absolvenţi de Drept era feroce în fiecare an. Ford Stevens oferea acelaşi salariu de început, cerea acelaşi număr de ore facturate şi promitea aceeaşi apropiere între parteneri şi asociaţi. Banii şi orele erau uşor de obţinut; apropierea personală totuşi necesita toate calităţile avocăţeşti ale partenerilor, care trebuiau să pretindă că le pasă de vieţile acelor studenţi, când de fapt

lor le păsa mai mult de propriii pantofi. La urma urmelor, să minţi studenţii la Drept făcea parte din joc.

Şi acel joc se juca astăzi cu intenţii serioase la adresa Beverly Drive nr. 4.000. Scott Fenney găzduia petrecerea anuală de 4 Iulie a firmei Ford Stevens pentru funcţionarii de vară, la vila lui din Highland Park. El stătea pe terasa acoperită şi clătina din cap: patruzeci de studenţi la Drept în costume de baie – cu corpuri nearmonioase, de un alb pal, zbenguindu-se m şi în jurul fabuloasei sale piscine, în curtea din spate organizată artistic după un design profesional nu erau o privelişte prea plăcută. Bine că măcar avuseseră bunul-simţ să nu poarte slipuri elastice. Dacă nu erau Missy şi celelalte majorete în bikini, priveliştea de pe terasă ar fi fost de-a dreptul îngrozitoare.

— Am veşti bune, Scotty.

Nu-l observase pe Bobby prin preajmă.

— Ce anume?

— Am vorbit cu Hannah Steele. Va depune mărturie. Mi-a spus toată povestea cu Clark, a zis că era cel mai drăguţ tip din lume până când se îmbăta sau se droga, apoi se transforma într-un animal. Ideea lui de preludiu era să o pocnească peste faţă. Bobby luă o gură serioasă de bere. Shawanda a făcut un bine omenirii împrăştiindu-i creierii.

— Deci ea este atunci singura noastră apărare?

— Da. Dar vrea să nu fie făcut public numele ei până la proces. Este foarte speriată de McCall.

— Nu trebuie să o punem pe lista noastră de martori?

Bobby ridică din umeri.

— Aşa ar trebui. Dar Buford va trece cu vederea, după cât urăşte pedeapsa capitală, şi Burns nu va renunţa. Mi-ai citit expunerea dovezilor apărării, de ce pedeapsa capitală nu se aplică în acest caz conform statutului?

Scott scutură din cap.

— Mi-ai citit vreuna dintre expuneri sau moţiuni?

— N-am avut timp.

Bobby mormăi şi plecă în căutarea grătarului, lăsându-l pe Scott cu gândurile lui, îndreptate spre Dan Ford: „Scott, am nevoie de un răspuns pentru McCall.

Curând”.

— Ei bine, dacă nu este Johnnie Cochran[39]. Bernie Cohen sosise cu o bere în mână. Ce argumente ai în apărarea târfei tale, Scott? Următoarele lui cuvinte fură în versiune personală de ritm rap: Dacă prezervativul nu se potriveşte prea tare, trebuie să obţii o achitare?

Bernie credea că e amuzant. Era partener în departamentul de securitate al Ford Stevens şi părea că are cincizeci de ani, deşi nu era decât cu un an mai în vârstă decât Scott. Nicio masă musculară clară nu se observa în vreun loc pe corpul său; Bernard Cohen era ceea ce se numea în clasele a şaptea şi a opta „un băiat cu fundul mare”. Bernie arătă cu berea spre Boo şi Pajamae care stăteau pe marginea îndepărtată a piscinei.

— Aceea este fiica ei?

— Da.

— Locuieşte cu tine?

— Da.

— Am văzut fotografia clientei tale în ziar. E o gagică neagră arătoasă. Bernie îi atinse braţul lui Scott şi se hlizi. Te plăteşte în natură?

— Tacă-ţi gura, Bernie!

Bernie se dădu îndărăt, răsuflă zgomotos şi se îndepărtă, lăsându-l pe Scott să se întrebe de ce oare cândva aproape că-l simpatizase pe cretinul ăsta umflat. Şi de ce el nu se distra la această petrecere aşa cum se distrase anul trecut, când se mândrise grozav arătându-şi vila studenţilor uşor impresionabili: proprietatea de peste 4.000 metri pătraţi din inima Highland Park; garajul de patru maşini ocupat de Ferrari, Mercedesul coupé al Rebeccăi şi Land Roverul pe care-l foloseau pentru excursiile de familie; şi terasa cu acoperiş reglabil ce dădea înspre piscină şi cabană, dincolo de care era un spaţiu vast acoperit cu iarbă păstrată plină de sevă şi verde cu ajutorul unui sistem de irigaţie subteran. Scott

39 Johnnie L. Cochran, Jr (1937–2005), avocat american celebru pentru apărarea și obținerea achitării în cazul O J. Simpson (n.tr.)

instalase o plasă de volei în acea zonă şi câţiva dintre studenţi jucau chiar acum. Clătină din cap – nu era niciun atlet în grup.

Anul acesta pur şi simplu nu putea să intre în atmosfera zilei. Studenţii erau fericiţi, majoretele erau prietenoase, berea curgea şi grătarul se încingea… dar gândurile lui Scott erau la Shawanda Jones şi la micuţa negresă care stătea pe marginea îndepărtată a piscine, şi la ameninţarea soţiei, şi la cererea lui Dan Ford. „Scott, am nevoie de un răspuns pentru McCall. Curând”. Procesul era la doar şapte săptămâni distanţă şi Scott trebuia să ia o decizie importantă, o decizie pe care el nu voia să o ia, o decizie care îi întunecase mintea. Sentimentul acela de sfârşit iminent devenise însoţitorul său permanent.

Stând pe marginea piscinei, Pajamae spuse:

— N-am mai fost în mijlocul atâtor oameni albi de anul trecut, când mama m-a dus la State Fair. Singura dată când vedem albi.

— Nu ai pierdut prea multe, răspunse Boo.

Pajamae arătă cu mâna în jur.

— Cine sunt ei?

— Avocaţi aspiranţi.

— Aspiranţi?

— Studenţi pe care firma lui A. Scott încearcă să-i angajeze.

— Sunt nişte băieţi albi cam urâţei. Dar fetele sunt foarte frumoase. Sunt femeile lor?

— Majoretele?

— Sunt majorete?

— Au fost. A. Scott le plăteşte să vină la petrecere şi să pară interesate de studenţi, ca aceştia să se angajeze la firmă. El numeşte asta „momeşte şi schimbă macazul”.

— Momeşte şi ce?

— Momeşte şi schimbă macazul, ca atunci când o reclamă din ziar spune că anumite role Rollerblades sunt la reduceri, dar când ajungi la magazin, îţi zic că s-au vândut toate, aşa că ar trebui să cumperi o altă marcă şi

care costă mai mult.

— Oh, ca atunci când un client încearcă să o facă pe mama să micşoreze preţul după ce se urcă în maşina lui.

— Cineva a încercat să o ademenească pe mama ta în maşina lui?

— Nu, clientul – adică vecinul John.

— Toaleta?

— Nu, un bărbat care vrea să o cumpere pe mama.

— Mama ta e de vânzare?

Pajamae încuviinţă.

— Cu ora.

— Şi A. Scott se vinde cu ora. Le numeşte ore facturate. Cere un preţ de trei sute cincizeci de dolari pe oră.

— Mama câştigă cam tot atât şi nu a fost la şcoală.

— Impresionant. În orice caz, aceşti studenţi cred că, dacă se angajează la firma de avocatură a lui A. Scott, vor obţine întâlniri cu fete frumoase ca acestea, dar în realitate n-au nicio şansă.

— Dacă plătesc suficient, vor avea. Mama zice că e doar o chestiune de preţ.

În zilele brutal de fierbinţi precum cea de astăzi, Bobby deseori înşfăca o bere, ieşea în spatele locuinţei sale din East Dallas cu două dormitoare, o baie şi cu acoperişul înclinat doar într-o singură direcţie şi stătea într-o piscină gonflabilă de 15 centimetri adâncime – versiunea lui de petrecere la piscină. Aceasta de aici era însă mult mai reuşită. În primul rând, piscina era mai mare. În al doilea, ochii lui nu erau închişi şi el nu visa la o curte aflată în spatele casei, plină cu fete frumoase în bikini; ochii săi erau larg deschişi şi fetele erau adevărate. Era foarte fericit că Scotty îl invitase şi pe el.

Bobby stătea singur într-un colţ al piscinei, cu o bere într-o mână şi cu o costiţă de porc lungă şi picantă în cealaltă, pătându-şi burta dezgolită cu sos special pentru friptură la grătar şi încercând să nu pară prea evident că arunca ocheade fetelor. Purta doar bermude ceva mai

scurte. Corpul său alb nu era la fel de bine proporţionat, bronzat şi musculos cum era cel al lui Scotty. Cu toate acestea, în comparaţie cu studenţii la Drept, el se simţea ca un adevărat Adonis, când o fată incredibil de frumoasă într-un costum de baie alb se apropie de el cu timiditate, destul de aproape ca el să poată simţi căldura emanată de corpul ei. Fără să se gândească, Bobby îşi supse burta puţin.

— Am observat că nu porţi verighetă, începu ea.

— Asta pentru că nu sunt însurat.

— Ce coincidenţă, continuă ea, ridicându-şi spre el ochii ei mari. Nici eu.

Bobby deja înghiţise câteva beri, drept pentru care curajul său opera la nivel maxim.

— Deci ce face o fată superbă şi necăsătorită ca tine la o petrecere ca asta?

— Caută un avocat bogat ca tine.

„Nu poţi critica onestitatea”, gândi Bobby, în timp ce fata se aplecă spre el, sânii ei se împinseră unul în altul şi se ridicară ca unul singur până când el crezu că vor zvâcni afară din sutien. Atingerea uşoară a pielii ei de a lui provocă o anumită senzaţie în şortul lui Bobby.

— Ei, în caz că vrei să ştii, eu nu am o casă ca aceasta, nu sunt un avocat bogat şi sunt şanse destul de mari să nu fiu niciodată un avocat bogat. Dar, hei, putem totuşi să ne strecurăm înăuntru, să găsim un loc liniştit şi să ne-o tragem ca doi nebuni.

Ea se retrase ca şi cum descoperise deodată iederă otrăvitoare pe tot corpul lui. Îi zâmbi discret şi zise:

— Nu prea cred.

Şi dispăru. Bobby închise ochii şi îi inhală parfumul o ultimă dată. Dar curând dispăru şi acesta, la fel şi umflătura din şortul lui. Se îndreptă spre singurele două fete care nu căutau un avocat bogat în acea zi. Boo şi Pajamae stăteau pe marginea piscinei, bălăcindu-şi picioarele în apă.

— Hei, Bobby, zise Boo.

— Bună, fetelor.

Pajamae răspunse:

— Luând în consideraţie, domnule Herrin.

Scotty le făcuse fetelor cunoştinţă cu Bobby mai devreme. Acum Bobby li se alătură, vârându-şi picioarele în apa răcoroasă.

— Unde este mama ta? o întrebă pe Boo. Nu am văzut-o de când am venit.

— În casă, răspunse Boo. Urăşte petrecerile de felul acesta.

— Dar tu?

— Oh, mie îmi plac. Încerc să-mi imaginez cum sunt vieţile acestor oameni când nu încearcă să-l linguşească pe A. Scott pentru o slujbă.

Bobby râse.

— Scotty mi-a zis că ai nouă ani şi mergi pe douăzeci şi nouă. Arătă cu costiţa de porc în direcţia unuia dintre studenţi. Bine, spune-mi despre viaţa lui, slăbănogul ăla cu ochelari fumurii.

Boo îl studie un moment şi concluzionă:

— Este incredibil de deştept. A mers la Drept doar pentru că tatăl său este avocat, dar el vrea să lucreze cu calculatoarele. Va absolvi primul în grupa sa, se va angaja la firma lui A. Scott şi îşi va da demisia după un an. N-a avut niciodată o întâlnire, este teribil de timid şi chiar în acest moment regretă că nu este acasă în faţa calculatorului, unde este cel mai fericit. Va fi întotdeauna singur.

Bobby se holbă la fetiţă, cuprins de uimire.

— E foarte bine. Pajamae, este rândul tău. Ce spui de blonda de acolo cu… a…

— Silicoane?

— A… da, aceea. Care e povestea ei?

— Este extrem de limitată, dar nu ştie lucrul acesta. Se va mărita cu un avocat bogat şi va trăi fericită până la adânci bătrâneţi.

Bobby se trezi clătinând din cap afirmativ.

— Fetelor, sunteţi bune. Bine, Boo, ce părere ai despre tipul acesta?

Boo se uită în jur, scanând cu privirea mulţimea din piscină.

— Care tip?

Bobby îndreptă costiţa de porc spre sine.

— Eu.

Boo îl cântări din priviri un moment, apoi îşi lăsă ochii în jos spre apă şi scutură din cap negativ.

— Hei, haide, spune-mi.

Boo se uită din nou la el; ochii îi păreau trişti.

— Nu, Bobby.

Acesta râse şi insistă:

— Ce? Sunt băiat mare, pot face faţă, imaginându-şi că fetiţa urma să spună că el era un ratat patetic şi că întotdeauna va fi.

La dracu', nu era nicio surpriză aici. Îşi spunea singur acelaşi lucru în fiecare dimineaţă când se uita în oglindă.

Dar Boo tăcea. Apoi, fără să-l privească, zise:

— Ai iubit-o în secret pe mama mea, dar ea s-a măritat cu A. Scott. N-ai reuşit niciodată să treci peste asta. Te-ai întrebat întotdeauna cum ar fi fost viaţa ta dacă ea s-ar fi măritat cu tine în loc.

Bobby nu-şi imaginase una ca asta. Trebui să respire adânc. Se ridică, dar privi în continuare spre ea.

— Cum?

— Am văzut cum o priveai când ai venit. Ochii tăi au căutat în mulţime, cu frenezie parcă, până când ai văzut-o. Atunci te-ai uitat la ea îndelung. Ca… pentru totdeauna.

Bobby se duse direct spre răcitorul cu beri.

De la ferestrele apartamentului matrimonial aflat la primul etaj al vilei, Rebecca Fenney privea în jos, în curtea din spate, la doi dintre cei trei bărbaţi care o iubeau: Scott, înconjurat de studenţi la Drept, majorete şi de o blondă plină de viaţă într-un costum de baie negru din două piese cu şnur, ce-i făcea acestuia ochi dulci; şi Bobby, singur lângă răcitorul de bere. Bietul Bobby. Ştia că o iubise cu ani în urmă, când el şi Scott erau studenţi la Drept, dar că

ţinuse acest lucru pentru el, nefiind persoana care să se ia la întrecere pentru vreuna dintre posesiile lui Scott. Nu că ar fi putut să o câştige; toată lumea ştia că Bobby Herrin nu va avea o viaţă de succes, exact aşa cum ştia că Scott Fenney o va avea. Aşa că Rebecca Garrett se înscrisese pentru călătoria alături de Scott Fenney. Şi ce călătorie fusese: în urmă cu unsprezece ani, ea locuise într-o casă a frăţiei, condusese o Toyota uzată şi fusese lidera majoretelor echipei SMU Mustangs; astăzi locuia într-o vilă, conducea un Mercedes şi râvnea să devină preşedinta Balului Marilor Crescători de Vite. Dar acum descoperi că se simţea neliniştită, speriată şi surprinsă: *Se apropie călătoria de final?*

Rebecca Garrett crescuse într-o suburbie a clasei muncitoare din Dallas. Urâse să aibă mai puţin; voia mai mult. Aşa că, pentru educaţia sa de colegiu, ea ţintise la SMU şi nimic mai prejos. Pentru puştii săraci din Dallas, SMU era rampa de lansare către o viaţă mai bună. Era biletul de intrare în Highland Park.

Rebecca fusese o studentă inteligentă, în cadrul şi în afara grupei. De fapt, când ea trecea cu maşina sa veche în sus şi în jos pe străzile din Highland Park şi îşi imagina că este doamna casei uneia dintre vilele fabuloase de acolo, era suficient de inteligentă să admită realitatea unui simplu fapt: nu va avea niciodată o casă a ei în Highland Park folosindu-şi creierul şi urmându-şi cariera. Nicio femeie nu ar reuşi.

Viitorul ei depindea de înfăţişarea ei, exact aşa cum fusese întotdeauna. De când avea zece ani, mamele altor copii se opreau şi remarcau: „Vai, ce copil superb!”; şi când împlinise şaisprezece ani, iar corpul ei devenise al unei femei, taţii prietenelor se holbau; iar când avusese douăzeci şi unu de ani, era cea mai frumoasă fată de la SMU, şi când mergea la interviuri pentru diverse slujbe, ochii bărbaţilor deveneau mai prietenoşi când îi vedeau frumuseţea – o doreau şi erau dispuşi să plătească pentru ea.

Dar ea nu avea de gând să-şi vândă frumuseţea cu

ora sau pentru câte o noapte, nici măcar pentru o slujbă. Rebecca Garrett îşi va vinde frumuseţea pentru proprietatea în comun, pentru jumătate din ceea ce soţul ei va obţine în timpul căsătoriei lor. Aşa cum fiecare fată din Texas ştie de când termină liceul, în Texas, soţiile nu trebuie să implore pentru obţinerea pensiei de întreţinere; în Texas, soţiile au dreptul la jumătate din tot – prin lege.

Deci avea nevoie de un soţ. După cum observase, frumuseţea ei îi oferea trei posibilităţi matrimoniale: un bărbat în vârstă care deja îşi făcuse avere (dar un asemenea om vine întotdeauna cu bagaj, de obicei vreo două foste neveste şi de două ori mai mulţi copii în întreţinere); fiul unui asemenea om bogat şi bătrân (dar o avere moştenită nu înseamnă proprietate comună); sau un bărbat posedând ambiţia de a-şi face singur averea, o avere dobândită în timpul căsătoriei, o avere în proprietate comună. Scott Fenney, o legendă a fotbalului în Highland Park şi la SMU era exact genul acela de bărbat. Nu exista un loc mai bun în lume, pentru a fi o legendă a fotbalului, decât oraşul Dallas, Texas. Este locul cel mai apropiat posibil de garanţia sigură a succesului.

Aşa că Rebecca Fenney îşi pariase frumuseţea pe Scott Fenney.

Atunci îl iubise, dar nu s-ar fi măritat cu el dacă acesta ar fi vrut să antreneze echipe de fotbal de liceu şi să locuiască într-o căsuţă din suburbii. Ea nu-şi putea separa iubirea de ambiţia lui. Îl iubea pentru că el dorea exact ceea ce dorea şi ea, pentru că dorinţa lui de a avea totul o egala pe a ei. Erau la fel. Deci se căsătoriseră şi se stabiliseră într-o căsuţă de 500.000 de dolari din Flighland Park; Scott devenise avocatul lui Tom Dibrell, iar ea devenise cea mai frumoasă femeie din Highland Park.

Primii ani ai călătoriei cu Scott Fenney fuseseră exact aşa cum se aşteptase ea: cumpăraseră, câştigaseră, participaseră la viaţa socială, avansaseră în societate. Scott se lupta pentru averea familiei la Ford Stevens; ea se alătură cluburilor de societate şi munci din greu pentru a obţine statutul social. Se bucurară de succes după succes,

şi el, şi ea. Ajunseseră în curând pe lista celor mai admiraţi şi mai dezirabili, cuplul care dădea semne vizibile de avansare şi dezvoltare ambiţioasă, tineri şi frumoşi, inteligenţi şi plini de succes, legenda SMU şi Miss SMU. Erau invidiaţi de toţi: bărbaţii o doreau pe ea, femeile îl doreau pe el. Dar ei îşi consumau energiile sexuale doar unul cu altul succesul o excita pe ea, şi ea îl excita pe el. Soţul ei o dorea cu o pasiune care era întotdeauna o flacără vie; avea nevoie de ea mai mult decât de viaţa însăşi, o nevoie care niciodată nu scădea în intensitate şi nici nu rătăcea calea. Succes şi sex: viaţa Rebeccăi Fenney era perfectă şi se îmbunătăţea din zi în zi.

Până în ziua în care rămăsese însărcinată.

Şi care venise ca un adevărat şoc – maternitatea nu făcuse niciodată parte din planurile ei – ce se repeta mereu pe măsură ce ea privea neputincioasă cum abdomenul ei se mărea şi cum corpul ei se umfla până când ajunsese asemenea unei balene eşuate pe ţărm. Întotdeauna îi plăcuse să se privească când trecea pe lângă o oglindă; acum îşi întorcea privirea. Rebecca Fenney nu era o mamă pasionată de fotbal înghesuită într-un minivan! Ea era o femeie albă elegantă într-un Mercedes coupé negru! Cu care mersese pe Harry Hines în mai multe rânduri încercând să-şi ia inima în dinţi şi să intre într-una dintre clinici pentru un avort. Fireşte că pentru dispariţia copilului ar fi dat vina pe o pierdere spontană a sarcinii; nu existau avorturi în foarte conservatorul Highland Park.

Dar Scott dorise acel copil.

El anunţă pe toată lumea că un copil Fenney era pe drum. Bărbaţii priveau în viitor peste cincisprezece ani când Scotty Junior urma să-şi facă debutul în fotbal la liceul din Highland Park; femeile o sufocau pe Rebecca cu mici cadouri pentru nou-născuţi spre a-i uşura intrarea în noua viaţă de mămică. Cu asemenea atenţie îndreptată asupra noii sale stări, o „pierdere spontană de sarcină” ar fi fost considerată drept un eşec personal al Rebeccăi Fenney, iar eşecul nu este acceptabil social în Highland Park. Aşa că se resemnase în faţa inevitabilului şi deveni o

viitoare mămică perfectă, mâncând numai hrană organică, fără cafea, fără alcool, făcând zilnic exerciţii în piscină, prefăcându-se vai! aşa de fericită că este vai! aşa de grasă.

Dar Scotty Junior fu o fetiţă numită Boo. Un oftat colectiv de dezamăgire se auzi în Highland Park, din partea tuturor, cu excepţia lui Scott. Lui nu-i păsa. Când îşi privise fiica nou-născută în încăperea spitalului destinată bebeluşilor, fusese dragoste la prima vedere. Şi Rebecca văzuse cum locul ei din inima lui îi fusese furat.

De atunci sexul nu mai fusese niciodată la fel.

Rebecca Fenney avea nevoie de un bărbat care să aibă nevoie de ea mai mult decât de viaţa însăşi; Scott Fenney nu mai era acel bărbat. Dar de asemenea ea avea nevoie de un bărbat care putea să-i ofere viaţa pe care ea şi-o dorea; şi acela încă era Scott Fenney. El îi dăruise această vilă din Highland Park, casa la care visase de când era mică, casa care spunea lumii că locul Rebeccăi Fenney era în Highland Park. O femeie care locuia într-o casă de 500.000 de dolari putea deveni membră a cluburilor de societate; o femeie care locuia într-o vilă de 3, 5 milioane de dolari putea fi preşedinta balurilor de societate. Această casă îi făcuse viaţa Rebeccăi Fenney. Viaţa ei era perfectă şi mai bine de atât nici că se putea.

Se putea însă mai rău.

Ceea ce devenise o îngrijorare constantă pentru ea în ultimele săptămâni: era viaţa ei pe punctul de a lua o cotitură spre mai rău? Se îndrepta călătoria spre o bandă cu viteză redusă… sau se apropia de final? Crezuse, sperase, se rugase ca acea călătorie alături de Scott Fenney să dureze o viaţă întreagă. Dar cu bărbaţii nu poţi fi niciodată sigură. Bărbaţii pot găsi întotdeauna o modalitate să-şi bată joc de un lucru bun.

Ar face asta şi Scott Fenney?

Alţi bărbaţi din Highland Park cu siguranţă făcuseră, părăsindu-şi soţiile – femei mai în vârstă, pe care Rebecca le cunoştea – pentru femei mai tinere. Dar acele neveste înlăturate aveau cincizeci sau şaizeci de ani, averile familiale erau deja acumulate şi jumătăţile lor din acestea

– bine puse deoparte. Rebecca avea treizeci şi trei, iar averea familiei încă se acumula, plăteau încă băncii ipoteca asupra casei lor şi asupra vieţii sale. Dacă Scott o părăsea acum, ea ar rămâne cu nimic, exact aşa cum mama ei rămăsese cu nimic atunci când tatăl le părăsise. Călătoria alături de Scott Fenney trebuia să dureze până când îşi achitau întreaga datorie ipotecară.

Îşi pariase frumuseţea pe Scott Fenney. Şi dacă pierdea acel pariu?

La început, când devenise doamna A. Scott Fenney şi mergea în vizită acasă la soţiile avocaţilor mai în vârstă, ea le admira lucrurile şi dorea să aibă ceea ce aveau ele, toate lucrurile pe care banii le puteau cumpăra. Doar recent realizase că, în timp ce ea dorea cu înfocare ceea ce ele posedau, acestea doreau cu înfocare ceea ce avea ea: tinereţe şi frumuseţe – de ceea ce ele aveau nevoie ca să lupte pentru avocaţii lor. Dar banii lor nu puteau cumpăra tinereţe şi frumuseţe, oricât de mult încercau cu liposucţii, abdominoplastii, implanturi mamare şi liftinguri faciale; bunul doctor putea ajuta, dar nu putea face o femeie de cincizeci de ani să arate din nou de douăzeci şi cinci. Aşa că îşi pierdură avocaţii pentru femei mai tinere.

Şi acum Rebecca, de treizeci şi trei de ani, bătrână după standardele din Highland Park, le înţelese teama pe măsură ce o observa pe blonda de lângă piscină – „cât avea, douăzeci şi doi, douăzeci şi trei?” – care-i arunca soţului ei priviri seducătoare, concurând pentru avocatul ei, mai mult decât dispusă să-şi folosească frumuseţea pentru a revendica tot ceea ce Rebecca poseda. Exista întotdeauna o femeie mai tânără, mai frumoasă, mai slabă, gata să-ţi ia locul în vilă. Rebecca Fenney era încă incredibil de frumoasă, încă cea mai frumoasă femeie din Highland Park, încă în stare să lupte cu una de douăzeci şi doi de ani pentru avocatul ei. Dar urma să vină şi ziua aceea, ştia sigur asta; şi cu fiecare zi care trecea, Rebecca Fenney era cu o zi mai bătrână şi cu o zi mai puţin frumoasă.

Dacă îl pierdea pe Scott pentru fata de lângă piscină

– şi de fiecare 4 Iulie va fi câte o fată lângă piscină – înainte ca averea familiei să fie acumulată şi jumătatea ei din aceasta bine pusă deoparte, va avea doar o singură variantă pentru un nou soţ: un bărbat de cincizeci, cincizeci şi cinci, sau poate şaizeci de ani. Gândul la un bărbat de şaizeci de ani deasupra ei o făcu să se cutremure. Cu bani suficienţi, un bărbat putea întotdeauna coborî două decade, chiar şi trei, în căutarea unei noi soţii. Dar o femeie? Nu ar avea nicio şansă cu un bărbat de vârsta ei. Bărbaţii de treizeci sau de patruzeci de ani se uitau după fete de douăzeci şi ceva de ani, asemenea blondei.

Da, în viaţa fiecărei femei este întotdeauna o altă femeie. Dar era diferit pentru Rebecca Fenney: cealaltă femeie din viaţa ei, cea care concura pentru avocatul ei, femeia care ameninţa să ia tot ceea ce ea avea în viaţă casă, poziţia, avutul ei nu era o blondă de douăzeci şi doi de ani cu sâni mari şi fund ferm, ci o prostituată de culoare acuzată de uciderea fiului unui senator.

— O să mă fac prostituată când o să fiu mare.

Consuelei îi scăpă un ţipăt din bucătărie, Scott aproape că se înecă cu o înghiţitură de piept copt pe grătar rămas de la petrecere, iar Rebecca îl privi peste masă. El se întoarse către Boo, care tocmai îşi anunţase planul de carieră în faţa familiei în timpul cinei.

— Ce-ai spus?

— Da, continuă ea mestecând dintr-o costiţă pregătită pe grătar, bărbaţii o plătesc pe mama lui Pajamae două sute de dolari ora doar ca să stea cu ea şi dacă clientul o vrea toată noaptea, atunci este o mie.

Scott se uită la Pajamae care încuviinţă fără nicio emoţie.

— Ei bine, Scott, interveni Rebecca, micul tău experiment social deja o face pe fiica noastră o persoană mai lumească.

— Rebecca, nu înţelege ceea ce spune. Spre Boo: Şi ce face mama lui Pajamae cu clienţii ei?

Boo înfulecă salată de cartofi şi răspunse:

— Ei, de cele mai multe ori se uită la televizor şi mănâncă floricele, dar uneori clientul vrea să preacurvească.

Rebecca îşi scăpă tacâmurile din mână.

— Oh, este nemaipomenit! Pe un ton mai calm: Şi cum vine asta?

Boo răspunse:

— Ei, este în regulă atâta timp cât el îşi poartă galoşii, deşi dacă nu plouă, de ce naiba ar avea nevoie de galoşi?

Ea se întoarse spre Pajamae căutând un răspuns, dar aceasta doar ridică din umeri, clătină din cap şi muşcă dintr-o costiţă.

— Aha. Deci asta ţi-a spus mama ta, Pajamae?

Fetiţa era ocupată cu mâncarea, dar răspunse:

— Da, asta mi-a spus. Şi mi-a mai zis că, dacă un preşedinte poate face zece milioane de dolari scriind o carte despre cum i se dădea papa la cioacă în Casa Albă, ea ar trebui să fie în stare să câştige o sută de dolari făcând asta pe Harry Hines. Acum îşi ridică privirea din farfurie. Mama vorbeşte mult când este bolnavă şi îşi ia medicamentul… până când adoarme.

Boo se întoarse spre Pajamae:

— Ce înseamnă să dai papa la cioacă?

Shawanda supse bine osul, apoi îşi linse buzele. Îşi întoarse ochii săi mari şi castanii spre Bobby, zâmbi şi spuse:

— A fost nişte mâncare bună tare.

El îi dădu o altă costiţă de la petrecerea lui Scotty. Plecase de acolo cu o duzină de coaste, două castroane cu salată de varză rasă, un castron cu iahnie de fasole şi două beri reci. Ştia că nu putea să introducă berile în centrul federal de detenţie, aşa că le bău pe drum. Desigur, înainte ca Shawanda să mănânce, el trebui să-i povestească totul despre petrecerea la piscină şi despre Pajamae, cât de frumuşică era.

Ea continuă:

— Domnule Herrin, în ultima lună îmi aduci mâncare, a câta oară, a cincea, a şasea?

— A şaptea oară, dar cine ţine socoteala? Şi nu-i spune lui Scotty, bine?

— De ce vii? Ţi-e dragă Shawanda?

Bobby ridică uşor din umeri.

— Eşti clienta mea… mă rog, un fel de.

Ea îl privi asemenea unui medium încercând să-i citească pe faţă viitorul, apoi dădu din cap cu subînţeles şi zise:

— Nu ai pe nimeni cu care să mănânci, nu-i aşa?

Bobby îşi lăsă privirea în jos în farfuria de carton.

— Nu.

— Păi, e grozav de frumos să aduci mâncare bună pentru mine… afară de acea pizza cu bucăţelele alea mici de peşte…

— Anşoa.

— Da, alea. Ea înghiţi nişte salată, apoi continuă: Domnule Herrin, îmi pare tare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că am crezut că nu eşti altceva decât un avocat… ratat.

Bobby râse.

— Este în regulă. Şi eu simt acelaşi lucru în cea mai mare parte a timpului.

— Tu eşti sărac doar pen’ că îţi pasă. În sinea ta ţii la oamenii ca mine, care muncesc pe nimic, de aia nu eşti un avocat bogat. Nu poţi face bani oferind tuturor servicii gratuite – unde sunt eu, fac asta? Nu, domnule Herrin, e doar o afacere proastă. Domnul Penney e bogat pen’ că ştie să lucreze doar cu oamenii bogaţi.

— La început îi păsa.

— Deci nu eşti supărat că i-am spus judecătorului că vreau pe domnul Fenney ca avocat?

— Nu. Ai nevoie de el, Shawanda. Este un avocat mult mai bun decât mine.

— Poate îl faci să-i pese din nou… poate de mine.

Se priviră unul pe altul şi Bobby zări speranţa în ochii ei.

— Poate.

Clădirea principală a clubului de golf din Highland Park nu era cea mai scumpă clădire din Dallas şi nici măcar din Highland Park, dar în ea era cel mai greu de intrat. Să spui că era un club exclusivist era ca şi cum ai spune că Michael Jordan era un jucător de baschet destul de bun. Nu poţi să-ţi cumperi biletul de intrare în acest club; te naşti cu acest drept, îl obţii prin căsătorie sau pupi atât de multe funduri importante din oraş ca să poţi intra, încât Asociaţia Americană a Medicilor te-ar putea certifica drept proctolog cu diplomă. Scott Fenney obţinuse calitatea de membru pe o rută ce fusese un privilegiu disponibil doar pentru că era o legendă a fotbalului local şi avocatul lui Tom Dibrell.

Scott opri Range Roverul lângă intrare. Înainte de a opri motorul, valetul le deschise uşile. Scott îi dădu băiatului o bancnotă de douăzeci de dolari şi apoi îşi conduse familia în club. Boo şi Pajamae o luară înainte, chicotind ca nişte fetiţe ce erau. Scott zâmbi la acea privelişte. Rebecca nu.

Chiar şi atunci când nu era în cele mai bune toane, ca acum, Rebecca Fenney era totuşi cea mai frumoasă femeie din Highland Park. Şi Scott se simţea mândru să-şi însoţească nevasta în clădirea principală a clubului de golf – fostul star înalt şi atrăgător al fotbalului de la SMU devenit avocat de succes ce însoţea superba fostă majoretă a SMU care purta o rochie de vară de un verde pal ce-i scotea în valoare silueta minunată – şi să vadă fiecare bărbat cum îi arunca priviri discrete, dorind ca aceasta, iar nu dinozaurul ridat de nevastă-sa, să meargă cu el acasă în seara aceea. Rebecca era o parte importantă din viaţa perfectă a lui Scott Fenney, deşi o parte extrem de morocănoasă astă-seară.

— Este o greşeală a dracului de mare, comentă ea printre dinţi.

— Oh, îţi faci prea multe griji. Suntem aici pentru artificii. Nimeni nu va acorda atenţie unei mici negrese.

— Da, sigur. Femeile de aici observă dacă sânii tăi sunt cu câţiva milimetri mai mari sau dacă fundul tău este cu câţiva milimetri mai mic. Cum voi putea să le explic prezenţa ei aici? E al dracului de evident că nu este fiica unui membru!

Clubul de golf îşi deschidea porţile pentru copiii membrilor de două ori pe an, pentru petrecerea anuală de Crăciun în colaborare cu Moş Crăciun şi pentru artificiile de pe 4 Iulie. În rest, copiii nu aveau voie să intre aici. Nu că aceştia ar fi găsit locul atrăgător. Media de vârstă a membrilor era şaptezeci şi patru de ani; Scott şi Rebecca erau unii dintre membrii tineri, „tânăr" însemnând sub şaizeci de ani. Decorul era contemporan pentru anul 1952; membrii clubului nu vedeau niciun motiv ca să-l modernizeze, singura concesie în faţa ultimilor cincizeci de ani fiind un televizor cu ecran mare pe terasa cu grătar a bărbaţilor. Pur şi simplu nu avea niciun rost să încerci să convingi un membru de şaptezeci şi patru de ani că schimbarea ar fi bună; pentru un bărbat de vârsta aceea, schimbarea nu putea fi decât rea. Nicio schimbare nu-l putea face din nou tânăr.

Aşa că, în afară de cele două evenimente anuale, nu erau copii la clubul de golf. Sau negri, cu excepţia băieţilor care strângeau mingile de golf şi a oamenilor de serviciu. Sau hispanici, sau oricine altcineva care ar putea să se califice pentru discriminare pozitivă. Sau evrei. Deşi membrii baptişti care se băteau cu Biblia în piept îşi îngrijeau sănătatea la spitalul Zale Lipshy, iar soţiile lor făceau cumpărăturile la Neiman Marcus, ei nu ar lăsa un evreu să se alăture clubului lor. Ca să vezi. Nu că ar exista o politică scrisă în acest sens – nu pui pe hârtie asemenea lucruri. Pur şi simplu ştii cum stau lucrurile, aşa cum ştii să nu-i arăţi vreunui poliţist degetul mijlociu: nu există o lege împotriva acestui fapt, cu toate acestea îţi va aduce o amendă pentru şofat imprudent.

Membrii familiei Fenney îşi continuară drumul prin

clădire, de-a lungul coridorului principal, reţinuţi scurt de câţiva dinozauri ridaţi care o felicitară pe Rebecca pentru alegerea ei aproape Terţă drept următoarea preşedintă a Balului Marilor Crescători de Vite…

— Ea este un proiect al Junior League! spuse Rebecca fără a sta pe gânduri, când femeile o observară pe Pajamae.

Apoi ieşiră pe uşile din spate spre zona mai ridicată acoperită cu iarbă din spatele terenului optsprezece, unde fuseseră aşezate scaune de grădină pentru ca membrii clubului să se poată bucura de spectacolul artificiilor organizat de club.

Găsiră patru locuri libere lângă un grup de geriatrici cu un venit net de peste un miliard de dolari. Nu schiţară niciun gest faţă de prezenţa lui Pajamae; pe de altă parte, probabil că nici nu puteau s-o vadă în întuneric. Cele două fete stăteau în faţă, cu Scott şi Rebecca în spatele lor. Scott se aplecă spre Rebecca.

— Vezi, nimănui nu-i pasă.

Se aşezară liniştiţi, bucurându-se de seara de vară şi de priveliştea spectaculoasă a luminilor din centrul de afaceri al Dallasului. Fetele erau înghesuite una în alta şi vorbeau în şoaptă când primele artificii explodară deodată, o coloană romană gigantică – bum! – şi Pajamae sări de pe scaun şi se trânti la pământ asemenea unui soldat în faţa unui atac iminent. Scott se năpusti la ea.

— Pajamae! Ce s-a întâmplat?

— Lăsaţi-vă în jos, domnule Fenney! Lăsaţi-vă în jos! Se trage dintr-o maşină în mişcare!

Câţiva copii aflaţi în apropiere începură să râdă, trezindu-i lui Scott Fenney nişte amintiri neplăcute din copilăria sa, copilul sărac din cartier – „Scotty, de unde îţi cumpără mămica ta hainele, de la Sears[40]?” – şi ridicându-i tensiunea la nivelul de dinaintea unui meci. Copiilor din Highland Park le plăcea să-şi necăjească tovarăşii mai săraci, iar ultimul prilej fusese la finala de anul trecut jucată pe Texas Stadium, împotriva unei echipe dintr-o

40 Lanț de supermagazine din Statele Unite (n. red.)

suburbie a clasei muncitoare: copiii din Highland Park scandaseră „Avuţi contra amărâţi!” şi aruncaseră bancnote spre adversarii din lojele private ale părinţilor lor. Îi privi sever pe acei mucoşi impertinenţi, abţinându-se cu foarte mare greutate să nu-i trimită pe toţi cu un pumn tocmai în a noua gaură de pe terenul de golf. Dar să-i pocnească pe moştenitorii celor mai bogaţi oameni din Dallas nu ar fi un lucru bun pentru avocatura lui, aşa că în schimb o ajută pe Pajamae să se ridice.

— Dragă, este în regulă, în Highland Park nu avem împuşcături din maşini aflate în mers. Sunt doar artificiile.

Pajamae se ridică, privi în jur şi zise:

— Oh.

Scott o ajută să se aşeze înapoi pe scaun, apoi luă loc şi el în spatele ei. Geriatricii se holbau acum insistent la Pajamae.

Rebecca oftă şi comentă:

— Ei bine, asta ar trebui să fie ştirea zilei aici la club.

TREISPREZECE

Carlos Hernandez, ospătarul preferat al lui Bobby de la Downtown Club, fu arestat pe 4 Iulie fiindcă mersese la o petrecere în East Dallas, plănuind să tragă rapid câteva artificii. În oraşul Dallas este ilegală chiar şi numai posesia artificiilor, dar din moment ce Carlos avea deja asupra lui o cantitate considerabilă de cocaină şi marijuana, nu se mai gândea la hotărârea dată de consiliul oraşului în legătură cu artificiile – şi nici la altceva, de altfel – în timp ce stătea beat şi drogat, cu minţile rătăcite, în mijlocul Grand Avenue, trăgând cu artificii în formă de rachetă spre autovehiculele ce treceau pe lângă el. Când o maşină de poliţie se întâmplă să treacă pe acolo, Carlos aruncă o asemenea rachetă chiar în braţele poliţistului. El fu arestat pentru posesia a doua duzini de artificii-rachetă, cinci pocnitori cu filamente, cincizeci de artificii romane, zece grame de cocaină şi două punguţe de plastic cu marijuana. Din cauza experienţei sale anterioare cu sistemul federal, el fu predat federalilor. Aceştia îl acuzară de posesie cu

intenţie de distribuire – drogurile, nu artificiile. Cu cele cinci condamnări avute la activ, Carlos risca de la zece ani la închisoare pe viaţă într-o închisoare federală.

Iată motivul care îl aduse pe Bobby în centrul oraşului patru zile mai târziu. Mama lui Carlos îl angajase să-i reprezinte fiul pentru suma totală de 500 de dolari, din care 100 pe loc, iar restul câte 100 în fiecare lună, până se achita totul. Bobby parcă exact cu şase străzi mai jos de clădirea federală pentru a evita taxa de parcare şi pentru a mai fuma o ţigară. În momentul în care ajunse la biroul procurorului districtual la etajul trei, putea a transpiraţie şi a fum de ţigară. După ce spuse recepţionerei numele şi scopul vizitei, Bobby luă loc în sala de aşteptare. Venise să negocieze o înţelegere cu asistentul procurorului districtual care se ocupa de punerea sub acuzare a lui Carlos. Încercă să nu pară surprins când Ray Burns apăru în cadrul uşii.

— Bobby! Un zâmbet larg din partea lui Burns, ca şi cum acesta era mai fericit să-l vadă pe Bobby Herrin în acea dimineaţă, decât pe oricare altă persoană de pe planetă. Mă bucur să te văd, omule.

— Ray.

Acesta trase aer în piept, apoi îi aruncă lui Bobby o privire amuzată.

— Ai dat cu maşina peste vreun sconcs?

— Tu eşti asistentul procurorului în cazul lui Carlos?

— Da. Ce coincidenţă, nu-i aşa? O palmă pe umărul celui mai nou bun prieten. Hai înăuntru, Bobby, hai să discutăm despre clientul tău principal, Carlos.

Atitudinea plină de bunăvoinţă a lui Ray îl făcu pe Bobby să cadă pe gânduri. I se părea că era o coincidenţă a naibii de mare ca Ray Burns să fie asistentul procurorului districtual şi în acest caz. Îl urmă pe acesta pe coridor şi apoi în biroul său. Era o încăpere guvernamentală standard, dar în comparaţie cu biroul lui Bobby, era ceva somptuos: un scaun de piele, un birou de lemn, două scaune pentru musafiri şi pereţi din rigips marca Sheetrock, suficient de groşi încât să nu-l auzi pe

Jin-Jin ocărându-l pe Joo-Chan fiindcă a stricat o serie întreagă de gogoşi coreene. Pe pereţi erau diplomele, licenţele şi fotografiile lui Ray cu politicieni importanţi. Ray îi făcu semn lui Bobby să ia loc, apoi se aşeză şi el la birou, se sprijini de spătarul scaunului şi continuă:

— Ce ai zice de doi ani pentru Carlos?

— *Doi ani?* Reduci acuzaţia la simplă posesie? Fără intenţia de distribuire?

O uşoară ridicare de umeri între prieteni.

— Sigur, de ce nu?

— De ce?

Cei doi avocaţi se priviră unul pe altul pe deasupra biroului lat de lemn; un zâmbet subţire îi apăru lui Ray în colţul buzelor. Şi Bobby ştiu că instinctele lui nu-l înşelau.

— Ce vrei în schimb, Ray?

Fără prefăcătorie acum.

— Vreau ca stricata aia să pledeze vinovată. Tu o faci pe Shawanda să pledeze vinovată de omor prin imprudenţă şi noi vom fi de acord cu patruzeci de ani.

— *Patruzeci de ani?* Când va fi eliberată, va fi numai bună pentru programul Medicare[41].

— Treizeci. Şi asta este cea mai mare concesie pe care o putem face.

Bobby îl studie pe Ray Burns.

— De ce schimbarea asta de atitudine, Ray? Erai destul de pornit în favoarea pedepsei capitale.

— Încă sunt – o sentinţă capitală mi-ar îmbogăţi frumuşel CV-ul. Dar suntem numiţi politic, cel puţin procurorul districtual este şi nu vrea să-şi petreacă restul carierei în infernul acesta, cu patruzeci şi trei de grade blestemate la umbră. Se gândeşte poate la California. Cazul acesta s-ar putea să fie biletul său spre vest.

Bobby Herrin nu era un avocat ai cărui clienţi să fie beneficiari ai puterii politice. Aşa că avu nevoie doar de un moment pentru a realiza adevăratul motiv din spatele

41 Program de asigurări de sănătate administrat federal ce asigură îngrijire medicală persoanelor de peste 65 de ani. (n.tr.)

generozităţii lui Ray.

— Ştii despre trecutul lui Clark? întrebă el.

— Da.

— Şi senatorul McCall vrea să ţină totul sub tăcere?

— Da, din nou.

— Aşa că-i dă un telefon procurorului general al Statelor Unite şi îi cere o mică favoare. Şi acesta la rândul său îl sună pe procurorul districtual din Dallas şi îi cere o mică favoare. Pe care procurorul districtual i-o va îndeplini în schimbul unui alt mic favor. Şi uite aşa, viaţa unei persoane este schimbată brusc.

Ray zâmbi şi îşi întoarse palmele în sus.

— Ce, te plângi? Doi dintre clienţii tăi obţin sentinţe favorabile datorită puterii lui McCall.

— Zece ani, Ray. Zece ani pentru Shawanda, altfel poţi să-i spui bunului senator să uite de Casa Albă şi şefului tău să uite de California. Şi vreau ca acuzaţiile lui Carlos să fie retrase.

Ray se hlizi arătându-şi toţi dinţii. Era atât de nemernic, încât chiar îi făcea plăcere jocul, doi avocaţi negociind vieţile altor oameni. La un avocat, plăcerea jocului este o trăsătură de caracter enervantă; plăcerea puterii însă este una periculoasă.

— Douăzeci, şi asta este o mare concesie, Bobby, iar tu ştii asta. Dar dacă ea refuză înţelegerea, nu voi da înapoi de la pedeapsa capitală, înţelegi? Şi dacă acea informaţie despre Clark devine publică, oferta este retrasă. Aşa că fă-o pe stricata aia să accepte, repede.

Bobby se ridică şi se îndreptă spre uşă, dar se întoarse.

— Ray, încă ceva: dacă vreodată îi mai spui stricată clientei mele, jur că am să-ţi trag un pumn direct în gura aia spurcată.

„Scott, am nevoie de un răspuns pentru McCall. Curând”.

— Ai sunat, Scott?

Karen Douglas stătea în picioare în faţa biroului său.

— Poftim? Oh, da, ia loc, Karen.

Scott îşi îndepărtă din minte vocea lui Dan. Karen se aşează pe unul din scaunele de pe cealaltă parte a biroului său şi îşi trase picioarele sub scaun, ca să nu i se vadă deloc gambele. Avea douăzeci şi şase de ani, era destul de frumuşică încât să fie remarcată şi pe stradă şi cea mai tânără dintre asociaţii subordonaţi lui Scott. Absolvise prima din grupa ei la Rice[42] cu o licenţă în literatură şi, de asemenea, prima în grupa ei de la Drept la Universitatea Texas. Era extrem de inteligentă, dar întâmpina greutăţi în a se adapta la practicarea avocaturii. Ga partener supervizor, Scott simţea responsabilitatea de a-i învăţa pe noii lui asociaţi abilităţile practice necesare, care nu le erau predate în Facultatea de Drept. Dacă Dan Ford nu l-ar fi învăţat pe Scott aceleaşi abilităţi practice, el nu ar fi avocatul care era astăzi.

— Karen, ştiu că eşti cu noi doar de câteva luni, dar se pare că ai anumite probleme. Am dreptate?

Ea încuviinţă şi lui Scott îi fu teamă că aceasta ar putea începe să plângă.

— Bine, hai să vedem dacă te putem aduce din nou pe linia de plutire. În primul rând, orele tale facturate. Nu ţi-ai îndeplinit niciodată norma lunară. Karen, asociaţii mei îşi *depăşesc* normele.

— Dar Scott, două sute de ore lunar? Zece ore facturate pe zi? Este imposibil, dacă sunt onestă.

— Karen, aceasta este o firmă de avocatură, nu seminar teologic. El zâmbi; ea nu. Uite ce e, iată cum se facturează orele. În primul rând, rotunjeşti întotdeauna. Douăzeci de minute devin o jumătate de oră, patruzeci de minute devin o oră, o oră şi jumătate se transformă în două ore. În al doilea rând, fiecare telefon pe care îl dai şi fiecare scrisoare pe care o citeşti înseamnă minimum un sfert de oră. Citeşti zece scrisori, un sfert de oră fiecare, asta înseamnă două ore şi jumătate facturate. La naiba, eu de obicei facturez patru sau cinci ore doar citindu-mi e-

42 Universitatea William Marsh Rice – universitate privată din Houston, Texas (n.tr.)

mailul în fiecare dimineaţă. Şi călătoriile n-ai mers tu cu avionul la San Francisco împreună cu Sid luna trecută?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Ai facturat durata zborului?

— Două ore. Am lucrat la o altă chestiune.

— Cât a durat zborul?

— Patru ore.

— Atunci ar trebui să facturezi opt, patru ore clientului pentru care mergeai la San Francisco şi alte patru clientului a cărui muncă o făceai în timpul zborului. Vezi? Sunt şase ore pe care nu le-ai facturat luna trecută. Dacă fiecare avocat de aici ar pierde şase ore în fiecare lună, Karen, asta ar însemna o mie două sute de ore care nu ar fi facturate. Ar fi trei sute de mii de dolari pe care noi nu i-am colecta. *În fiecare lună.* În douăsprezece luni, înseamnă 3, 6 milioane. Vezi cum se adună? înţelegi de ce fiecare oră contează? Orele facturate sunt inventarul unei firme de avocaţi, Karen, astfel că, atunci când tu nu-ţi facturezi norma, este ca şi cum ai munci la McDonald’s şi ai da de pomană hamburgerii.

Karen îl privea pe Scott ca o studentă în primul an, care experimenta prima atingere pornografică la petrecerea frăţiei.

— Scott, tu îmi spui de fapt să-mi încarc orele. Asta nu înseamnă înşelătorie?

— Oriunde, cu excepţia unei firme de avocatură.

Bobby intră în holul de la Ford Stevens şi recepţionera zâmbitoare îi făcu semn din mână să treacă. De fiecare dată când intra în sediul Ford Stevens, el simţea un miros în aer. Asemenea unui sediu de pompe funebre, sediul unei firme de avocatură din centru avea mirosul său unic; dar în loc de formaldehidă, acest loc mirosea a bani.

El merse pe coridorul mochetat spre biroul pe colţ al lui Scotty. Acesta stătea la birou şi i se adresa unei tinere. Îl observă pe Bobby şi îi făcu semn să intre.

Păşi în birou. Tânăra se ridică şi când se întoarse spre Bobby, acesta fu uimit de înfăţişarea ei: era foarte

frumoasă şi, după costumul ei elegant, avocată.

— Bobby, aceasta este Karen Douglas. Karen, Bobby Herrin.

Ochii ei se măriră.

— Tu lucrezi la cazul Shawandei Jones cu Scott. Trebuie să fie foarte captivant. Când eram în facultate, întotdeauna am crezut că voi lucra la biroul apărătorului public.

— Dar noi plătim mai bine, răspunse Scotty. El făcu un semn spre canapea. Ia loc, Bobby, vorbim imediat. Apoi luă un document voluminos şi se întoarse spre Karen. Ei, Karen, acum eşti lămurită cu orele facturate?

Aceasta oftă din greu şi încuviinţă.

— Cred că da.

— Bine, celălalt lucru despre care doream să discut cu tine era raportul tău. L-am citit şi este grozav. Ai cercetat legea perfect, ai aplicat faptele, ai făcut totul exact ca la carte… cu o excepţie…

— Ce excepţie, Scott?

— Cu excepţia că nu ai răspuns la întrebarea mea.

— Dar tu ai întrebat dacă Dibrell ar putea da în judecată orăşelul acela ca urmare a respingerii cererii sale de schimbare a clasificării zonale. Răspunsul este nu.

Scotty clătina din cap.

— Karen, eu nu te-am întrebat *dacă* Dibrell ar putea da oraşul în judecată, te-am întrebat *cum* ar putea Dibrell să dea în judecată. Intenţionăm să intentăm proces; deja am decis asta. Este parte a strategiei noastre ca să facem oraşul să ne dea încadrarea pe care noi o dorim. Şi, credemă, după ce avocatul lor le va spune cât va costa litigiul în onorarii şi cheltuieli de judecată chiar şi dacă ei câştigă, oraşul se va prăbuşi. Ceea ce am vrut de la tine era o poziţie legală pe care noi să o putem adopta pentru a justifica darea în judecată. Tu ai răspuns la dacă. Eu am întrebat cum.

Chipul lui Karen exprima acea consternare unică a proaspătului avocat care învaţă dedesubturile meseriei.

— Eu… eu nu am înţeles, Scott. Voi încerca din nou.

— Bravo.

Karen plecă şi Scotty comentă:

— Corp superb, dar niciodată nu va avea succes ca avocat. Ce mai faci?

Zece minute mai târziu, ei mergeau cu maşina spre clădirea federală.

— Scotty, spuse Bobby, douăzeci de ani este o înţelegere avantajoasă. Am avut dealeri lipsiţi de orice importanţă condamnaţi pe viaţă.

Dar Scott nu se gândea la ce era avantajos pentru clienta sa; se gândea la ce era avantajos pentru el. Şi anume ca Shawanda să pledeze vinovată; pentru douăzeci, treizeci sau patruzeci de arii – lui nu-i păsa câtuşi de puţin. Fiindcă, dacă ea pleda vinovată, el nu mai trebuia să ia o decizie importantă. „Scott, am nevoie de un răspuns pentru McCall. Curând”.

— *Douăzeci de ani?* Domnule Fenney, Pajamae o să aibă douăzeci şi nouă atunci, nici măcar n-am s-o mai cunosc. Ea e tot ce am.

Shawanda păşea de jur-împrejur în mica încăpere, înconjurându-i pe Scott şi pe Bobby care stăteau pe scaune.

— Înţeleg, Shawanda, dar dacă eşti condamnată pentru omor calificat, ai putea primi pedeapsa capitală.

— Douăzeci de ani în închisoare, mor oricum. Domnule Fenney, de ce nu mă crezi? Nu am făcut-o eu! Nu am omorât pe nimeni!

În litigiile civile, judecătorii impun de obicei părţilor implicate să-şi medieze disputele înainte de a ajunge la proces. Medierea permite avocaţilor să împingă clienţii la înţelegeri pe care aceştia nu le agreează, să-i forţeze să plătească sume pe care ei nu vor să le plătească şi să-i facă să pună capăt proceselor pe care ei nu vor să le oprească. Dar nu există mediere impusă de instanţă în cazurile penale. Aşa că tot ce putea face Scott ca să încerce să-şi convingă clienta să accepte înţelegerea era să se ridice în

picioare şi să strige:

— Shawanda, te rog, gândeşte-te la asta!

Ea se opri brusc.

— Nu mai vreau să mă gândesc deloc, domnule Fenney. Ţi-am mai spus şi înainte, nu pledez vinovată!

Ray Burns nu fu fericit când Scott şi Bobby îl informară despre decizia clientei lor de a respinge oferta acuzării.

— Acea stri… ochii lui Ray îi întâlniră pe cei ai lui Bobby. Acea femeie face o greşeală uriaşă. Şi avocaţii ei fac o greşeală şi mai mare dacă fac public trecutul lui Clark.

— Dar zece ani? întrebă Scott.

— În niciun caz. Nu facem înţelegeri de zece ani cu oamenii care pun pistolul la capul unui tip şi-i zboară creierii!

Scott stătea din nou la biroul său cu coatele pe masă, cu capul în mâini, ochii închişi, iar mintea îi era o învălmăşeală de gânduri şi imagini: Scotty Fenney, numărul 22, alergând pe teren, marcând *touchdown*-ul câştigător, eroul campusului… două fetiţe, una albă, cealaltă neagră, dormind una lângă alta în patul imens, feţele lor netede, părul lor în codiţe rasta… Rebecca, frumoasă, dezbrăcată şi supărată… Shawanda, singură în celulă, plângând după fiica ei şi după heroină… şi Dan Ford, care-l înlocuise pe tatăl care murise când Scott era doar un copil. Ce fiu nu ar face ce-i cere tatăl său? „Scott am nevoie de un răspuns pentru McCall. Curând”. Dar băiatul avea şi o mamă, şi exact când imaginea unei mame citindu-i fiului său îi trecu prin faţa ochilor minţii, Scott îşi deschise ochii şi-l zări pe Dan Ford stând în faţa lui şi privindu-l. Şi ştiu imediat pentru ce venise partenerul său senior.

— A refuzat oferta?

Scott se sprijini de spătarul scaunului.

— Veştile circulă repede.

— Procurorul general al Statelor Unite l-a sunat pe Mack, Mack m-a sunat pe mine.

— Şi acum tu mă chemi la ordin? Cum este zicala aia: rahatul se rostogoleşte uşor la vale?

— Ceva de genul ăsta. Dan se plimbă prin birou iară o ţintă anume şi se opri în dreptul imensei fotografii înrămate a lui Scott Fenney, numărul 22 al echipei SMU Mustangs, alergând cu mingea împotriva Texasului. O sută şaptezeci şi cinci de metri… de necrezut, continuă el.

După un moment, se îndepărtă şi se aşeză pe canapea. În cele din urmă, se întoarse spre Scott.

— Scott, am nevoie de un răspuns pentru McCall. Acum.

— Nu ştiu, Dan.

— Ce este de ştiut? Noi ştim ce vrea Mack.

— Şi eu ştiu ce vrea clienta mea.

Dan chicoti.

— *Clienta* ta? Clienţii ne plătesc onorarii, Scott. Doamna Jones nu ne plăteşte nimic. Ne costă. Este o cheltuială pentru această firmă. Şi ne putem lipsi uşor de ea.

— Dan, sunt avocatul ei!

Dan se ridică.

— Scott, tu chiar crezi că este nevinovată? Tu chiar crezi că nu ea l-a omorât pe Clark?

Scott scutură din cap.

— Nu.

— Atunci care este problema?

— Problema este, Dan, că ea va muri dacă nu folosesc acea dovadă legată de trecutul lui Clark!

O expresie de o perplexitate absolută se aşternu pe chipul lui Dan. El continuă:

— Şi cum o să-ţi afecteze asta viaţa?

Căci acesta fusese principiul care ghidase viaţa profesională a lui A. Scott Penney încă din ziua în care se angajase la Ford Stevens: Cum îi va afecta asta viaţa? Sau mai precis, venitul? Orice eveniment – un avocat

concediat, un client lăsat baltă, un proces câştigat sau pierdut, o lege promulgată sau abrogată, un dezastru natural, prăbuşirea pieţei financiare, un război, o campanie prezidenţială – care îi afecta viaţa sau venitul era, prin definiţie, important. Orice eveniment care nu-i afecta viaţa sau venitul era lipsit de importanţă, irelevant, la fel de lipsit de însemnătate pentru el ca oricare crimă săvârşită de vreo bandă în South Dallas. Acum, conducând spre vila sa de 3, 5 milioane de dolari în automobilul său de 200.000 de dolari, Scott se trezi întrebându-se: Cum îi va afecta viaţa şi venitul condamnarea la moarte a Shawandei Jones?

Răspunsul era evident: absolut deloc. A doua zi după condamnare, el se va întoarce la birou muncind să-şi facă clienţii bogaţi şi mai bogaţi şi aducând acasă 750.000 de dolari anual. La fel cum va proceda şi în ziua de după execuţia ei. Aceasta va deveni curând parte a trecutului său. Peste un an nici măcar nu-şi va mai aminti numele ei.

Scott urmaşe întotdeauna sfaturile lui Dan Ford şi ştia că ar trebui să procedeze la fel şi acum. Ar trebui să socotească viaţa patetică, de dependentă de heroină, a Shawandei drept neimportantă, irelevantă şi fără însemnătate pentru viaţa lui. Ar trebui să piardă procesul acesteia şi să meargă mai departe, aşa cum făcuse cu alţi clienţi ale căror procese le pierduse. Nici măcar Scott Fenney nu putea câştiga fiecare proces. De puţinele dăţi când pierduse, umblase fără ţintă, blestemând judecătorul şi juraţii câteva zile, dar odată ce clientul îşi achita ultima notă de plată şi cecul era încasat, el trecea peste asta şi mergea mai departe.

Dar aici era o diferenţă.

Scott Fenney nu abandonase niciodată un caz. Sau o întrecere. Sau un meci. El jucase întotdeauna să câştige. Fiecare joc pe care îl jucase vreodată – fie el fotbal, golf sau avocatură – fusese un test al bărbăţiei sale, aşa că de fiecare dată jucase să câştige. Folosirea la maximum a tuturor resurselor disponibile, fără limite sau restricţii, victoria cu orice preţ – asta era ceea ce-l făcea un

învingător. Fiecare celulă a corpului său era inoculată cu dorinţa de a câştiga, dorinţă care îl transformase din puştiul sărac al cartierului în proprietarul unei vile pe Beverly Drive, în inima Flighland Park. Dar acum Dan Ford îi spunea să se lase învins. Putea Scott Fenney să se lase învins şi totuşi să fie un învingător?

Acel gând nu-i dăduse pace tot drumul spre casă. Dar în timp ce vira pe aleea din spatele vilei sale, un nou gând, şi mai supărător, îi invadă mintea: Cum va afecta moartea Shawandei viaţa lui Pajamae?

Scott spusese cu fetele rugăciunile de dinainte de culcare, le înveli confortabil şi se pregătea de plecare, dar trebuia să-i pună o întrebare lui Pajamae.

Pajamae, crezi că mama ta ar fi în stare să facă rău cuiva?

— Nu, sir, domnule Fenney. Mama are inimă bună. Îi pasă de oameni. Problema ei este că nu-i pasă suficient de ea însăşi, îmi spune întotdeauna să mă iubesc pe mine, dar ea nu se iubeşte. Tăticu' a făcut-o aşa, lovind-o şi îmbolnăvind-o. Aşa că nu o învinovăţi pe ea, domnule Fenney, nu este vina ei. Apoi îşi ridică ochii ei mari şi căprui spre Scott şi îl întrebă: Domnule Fenney, vrea poliţia să o omoare şi pe mama?

PAISPREZECE

„Execuţia acuzatei ar încălca drepturile sale civile stipulate de al Optulea Amendament al Constituţiei Statelor Unite…"

Acuzata. Mama ei. Execuţie. La naiba.

Pajamae se juca în piscină cu Boo; ele stăteau în capetele opuse mai puţin adânci şi aruncau una la alta un disc uşor de plastic pe deasupra zonei adânci a piscinei. Scott stătea pe terasă. Citind expunerea dovezilor apărării redactată de Bobby care argumenta că mama lui Pajamae n-ar trebui executată în cazul în care ar fi găsită vinovată de uciderea lui Clark McCall.

Era o altă după-amiază de duminică îngrozitor de

fierbinte în Highland Park. Fetele se răcoreau în piscină. Scott transpira la umbra terasei. Rebecca era jos în sala de sport urcând spre nicăieri treptele unui Stairmaster, în confortul aerului condiţionat. Consuela era curtată de Esteban Garda în Little México. Scott o dusese cu maşina în acea dimineaţă la catedrala catolică Sanctuario de Guadalupe situată la limita nordică a centrului Dallasului, care era în acelaşi timp şi limita sudică a Little México. Esteban aştepta pe trotuar, purtând bocanci negri, pantaloni tot de culoare neagră şi o cămaşă albă cu mânecă lungă extrem de apretată; era proaspăt ras şi părul îi era dat pe spate cu gel. Arăta ca un matador mexican. O întâmpină pe Consuela de la Rosa ca pe o prinţesă, luându-i mâna şi ajutând-o să se ridice şi să coboare din Ferrari-ul cu banchete joase. Aceasta se întoarse şi îşi luă la revedere de la Scott făcându-i cu mâna, apoi se îndreptă spre intrarea bisericii asemenea unei adolescente îndrăgostite. Avea tenul ciocolatiu şi era radioasă.

Scott avea tenul alb şi era îngrijorat.

„Scott, am nevoie de un răspuns pentru McCall. Acum”.

Şi dacă îi spunea „nu” lui McCall? Ce putea Mack McCall să-i facă lui *Scott Penney, avocatul lui Tom Dibrell?* Putea fi Mack McCall senatorul de Texas şi fostul frate de fraternitate al lui Dan Ford, dar nu plătea onorarii pentru servicii juridice firmei Ford Stevens. Aşa că refuzându-l pe McCall nu ar prejudicia firma; bineînţeles, nici nu ar ajuta-o. Şi totuşi, n-ar trebui să fie nicio problemă, din moment ce nu este adus niciun prejudiciu. Sigur, McCall ar putea să-i blocheze lui A. Scott Fenney viitoarea nominalizare pentru baroul federal, dar asta nu-l îngrijora pe Scott; nici nu avea intenţia să accepte o scădere a venitului ce îl lăsa cu doar 162.000 de dolari pe an. Aşadar, refuzul lui McCall avea drept urmare doar supărarea unui senator al Statelor Unite; Scott putea trăi cu asta.

Dar putea trăi cu un partener senior supărat?

Cum va accepta Dan Ford refuzul său? Să îi spună

„nu” lui Dan ar însemna să facă ceva ce nu mai făcuse niciodată; nu-l refuzase niciodată pe Dan, nici măcar nu se gândise vreodată la o asemenea posibilitate. Acum, Dan îşi dorea să fie avocatul preşedintelui, ceea ce necesita alegerea lui Mack McCall în funcţia de preşedinte, lucru care presupunea ca Scott Fenney să ascundă trecutul lui Clark McCall, ceea ce impunea ca Scott să spună „da”.

Dan nu ar fi fericit dacă Scott ar spune „nu”.

Dar Scott aducea anual firmei mai bine de 3 milioane de dolari în onorarii şi asta reuşea întotdeauna să-i readucă lui Dan buna dispoziţie. Şi dacă Scott promitea să-şi mărească notele de plată către Dibrell la 4 milioane de dolari în acest an – *ceea ce ar presupune o evidenţă contabilă extrem de creativă* – cu siguranţă Dan i-ar ierta lui Scott (care era ca un fiu pentru el) acest unic act de rebeliune. Cu siguranţă.

Cu toate astea, Scott Fenney nu spusese niciodată „nu” unui antrenor, unui client sau partenerului său senior. Dacă antrenorul îi cerea să forţeze finalul unei alergări în al treilea *touchdown,* la linia de 18 metri şi printre oamenii de linie adversari care încercau să-l blocheze, el alerga. Dacă un client dorea ca el să constrângă soluţionarea unui caz de hărţuire sexuală prin ameninţarea că face publică istoria sexuală a femeii, el ameninţa. Dacă un partener senior voia ca el să parafeze decizia de concediere a unui coleg partener, el făcea şi acest lucru. Dar acum un senator al Statelor Unite şi partenerul său senior doreau ca el să ascundă dovezi hotărâtoare şi să privească liniştit cum clienta sa era executată. Putea el să facă una ca asta?

Şi dacă o făcea? Şi dacă Scott Fenney spunea „da” lui Mack McCall şi lui Dan Ford? Ambii ar fi foarte fericiţi. McCall ar fi ales preşedinte, Ford Stevens ar fi societatea de avocaţi a preşedintelui şi Dan Ford ar fi avocatul acestuia. Firma şi-ar deschide o filială la Washington, noii clienţi corporatişti ar plăti firmei milioane în onorarii pentru servicii juridice şi partenerii şi-ar dubla veniturile. Scott Fenney ar fi putred de bogat. Şi toate astea sunau bine, până când el auzi vocea mititică a lui Pajamae:

— Prinde-o, Boo!

„Domnule Fenney, vrea poliţia să o omoare şi pe mama?”

Scott auzi uşile de sticlă din spatele său deschizându-se automat şi simţi un val de aer rece izbindu-se de ceafa sa înfierbântată. Rebecca se apropie, şi el îi mirosi parfumul impregnat de sudoare. Purta o bustieră şi colanţi scurţi de alergare ce se mulau pe fiecare porţiune a corpului ei suplu. Scott simţi dorinţa de a-şi aşeza soţia în poală şi de a o strânge în braţe; dar asemenea unui câine ce fusese lovit ultimele o sută de dăţi când alergase după os, Scott nu făcu nicio mişcare în acea direcţie. Priviră fetele cum se jucau.

— E bine că acum are o prietenă, comentă el.

— Are prietene, răspunse Rebecca, fete din cele mai bune familii din Highland Park. Dar refuză pur şi simplu să-şi petreacă timpul cu ele.

— Atunci nu îi sunt prietene, Rebecca.

Priviră din nou tăcuţi. După un moment, Rebecca continuă:

— O negresă drept cea mai bună prietenă a ei. Va fi un lucru atât de pozitiv pe formularul ei de debutantă!

Se răsuci brusc şi intră înapoi în casă. Scott clătină din cap. „Formularul ei de debutantă”. Barbara Boo Fenney nu va fi niciodată o debutantă în Flighland Park; nu era genul potrivit pentru aşa ceva. Şi nici Pajamae Jones; ea nu era de culoarea potrivită. Se născuse în partea defavorizată a vieţii, aşa cum fusese şi Scott, dar ea nu putea alerga cu o minge de fotbal spre partea bună a vieţii aşa cum făcuse el. Poate de aceea se simţea legat de această negresă mititică, deoarece erau amândoi de pe partea săracă a drumului; sau poate fiindcă el luase întotdeauna apărarea copiilor slabi, cum era Bobby. Când erau în liceu, Bobby ar fi fost bătut zilnic dacă nu ar fi fost sub protecţia lui Scott.

Pajamae Jones era acum sub protecţia lui Scott Fenney.

Ea aruncă discul pe deasupra capului lui Boo.

Aceasta îl recuperă undeva departe în curte şi de acolo îl aruncă şi ea cu putere. Discul aterizează chiar în mijlocul piscinei, în zona adâncă. Pajamae ieşi din zona mai puţin adâncă şi merse pe margine până în partea mai îndepărtată a piscinei unde discul plutea pe apă. Îngenunche şi se întinse după el, dar era un pic mai departe decât putea mâna ei să ajungă. Se întinse şi mai mult deasupra apei, dar înainte ca ea să cadă şi să se scufunde în apa de azur, Scott deja aruncase expunerea şi alerga spre piscină.

Boo ţipă:

— Nu ştie să înoate!

— Rămâi pe loc, Boo!

Scott plonjă în piscină, fără să se mai gândească la pantofii sport şi la pantalonii scurţi pe care îi purta încă. Se duse direct la fund şi o apucă pe Pajamae de mijloc. Împinse puternic cu picioarele; ieşiră la suprafaţă împroşcând apă în jur. Pajamae tuşea scuipând apa. Scott o scoase din piscină pe mal, ieşi apoi şi el şi îngenunche lângă ea. Aceasta se rostogoli scoţând şi mai multă apă. Se ridică încet.

— Eşti bine, draga mea?

Pajamae îşi ridică privirea spre Scott.

— Am crezut că o să mor, domnule Fenney.

— Nu cât sunt eu de veghe.

Ea îşi şterse nasul şi se sprijini de Scott. Îşi îngropă faţa în tricoul lui ud şi îl îmbrăţişă încolăcindu-şi braţele în jurul lui. El o bătu uşor pe spate.

— Fetiţo, o să iei lecţii de înot.

CINCISPREZECE

Scott Fenney ducea o viaţă dublă: la firmă era un avocat de succes care practica avocatura exact aşa cum jucase fotbal – câştigând cu orice preţ, atacând flancurile, driblând sistemul, forţând regulile, fiind maestru în arta avocaturii agresive şi creative, şi făcând astfel o mulţime de bani. Acasă era un om bun, un soţ credincios pentru Rebecca şi un tată iubitor pentru Boo, căreia încerca în

fiecare seară înainte de culcare să-i insufle virtuţile unei vieţi bune şi decente. Rebecca nu dorea să ştie ce făcea el în fiecare zi la birou, iar Boo nu trebuia să ştie. Singura parte a vieţii sale de avocat pe care o aducea acasă în fiecare seară erau banii.

Toţi avocaţii duc o astfel de viaţă gen Jekyll-şi-Hyde, păstrând cu grijă o delimitare clară între vieţile lor duale, minţindu-şi nevestele şi copiii şi ascunzându-şi vieţile de avocaţi asemenea unui dependent de droguri care-şi ascunde patima ilicită. Scott spunea tuturor că este avocat, dar nu spunea nimănui ce făcea ca avocat. Un avocat învaţă că asemenea lucruri este mai bine să fie lăsate la firmă. Intri dimineaţa în birou şi devii un avocat de succes; pleci în fiecare seară şi devii din nou un om bun. Dar cu fiecare seară, transformarea înapoi – din Hyde în Jekyll – devine tot mai grea. Avocatul din tine nu vrea să renunţe. Dar tu îl învingi, pentru că nu poţi permite ca hotarul dintre cele două vieţi ale tale să fie încălcat. Scott Fenney nu adusese niciodată acasă viaţa sa de avocat – *niciodată!* – până în ziua în care adusese acasă o negresă de nouă ani.

Pajamae Jones era acum parte a vieţii lui – a ambelor sale vieţi. Ea e parte a vieţii de acasă, iar mama ei parte a vieţii sale de avocat. Ea îşi iubea mama şi el era avocatul acesteia. Deciziile lui ca avocat al mamei sale vor determina dacă ea mai avea mamă mult timp: dacă îi spunea da lui Dan Ford, o trimitea pe mama lui Pajamae direct în sectorul condamnaţilor la moarte. Hotarul dintre cele două vieţi ale sale fusese încălcat şi acum, asemenea ultimelor două echipe rămase în joc la finalul unui lung sezon, şi care încep lupta pentru câştigarea campionatului, cele două vieţi ale lui Dan Ford versus Pajamae Jones – erau angrenate într-o încleştare pe viaţă şi pe moarte pentru sufletul lui Scott Fenney.

„Am nevoie de un răspuns pentru McCall. Acum”.

„Vrea poliţia să o omoare şi pe manta?”

Va fi el avocatul pe care îl vrea Dan Ford? Sau omul de care Pajamae avea nevoie? Nu mai putea să fie şi unul,

şi celălalt. Trebuia să aleagă între cele două vieţi ale sale. Trebuia să se confrunte cu această situaţie direct şi deschis, aşa cum se întâmplase de atâtea ori când blocajul era înfrânt şi numărul 22 se găsea singur pe terenul de fotbal în faţa a cinci adversari. Atunci, ca şi acum, trebuia să ia o decizie: ori se retrăgea dincolo de limite înainte de a fi lovit, ori ataca violent, primea lovituri şi reuşea metri suplimentari. Antrenorii de fotbal numesc aceste momente „analiza curajului", deoarece în acele momente descoperi din ce aluat eşti făcut.

Scott Fenney se confrunta cu o analiză a curajului.

Data începerii procesului era cu o săptămână mai aproape şi Scott şedea la măsuţa din mica încăpere a centrului federal de detenţie lângă Bobby şi în faţa Shawandei. Ea era fericită, optimistă şi plină de energie. Bobby îi arăta fotografii adunate de Carl în timpul investigaţiilor sale.

— Acesta este Clark în zilele lui mai bune. A încercat vreodată să te agaţe înainte de seara aceea?

Ea scutură din cap.

— Nu, domnule. Desigur, băieţii albi şi beţi arată toţi la fel sâmbătă seara.

Bobby ridică o altă fotografie.

— Onorabilul senator.

Shawanda se uită fix la imaginea lui Mack McCall şi zise:

— Mă înfioară.

— Da. Bobby arătă spre un om masiv şi chel care stătea mai în spate, în aceeaşi fotografie. L-ai văzut vreodată pe tipul ăsta?

— Nu, domnule… şi n-aş uita figura aia.

Scott întrebă:

— Cine este?

— Delroy Lund, bodyguardul lui McCall. Gorila lui, după spusele lui Carl. Fost DEA. Carl zice că poate mirosi un poliţist corupt de la un kilometru.

— Şi ce are el a face cu cazul?

Bobby scutură din cap.

— Nimic.

— Deci Carl nu a descoperit nimic?

— Nu, dar nu renunţă niciodată.

Cu acele veşti, Scott decise să facă o ultimă încercare de a-şi convinge clienta să accepte oferta acuzării în schimbul recunoaşterii vinovăţiei.

— Shawanda, tot ce avem este această femeie, Hannah Steele. Clark a violat-o acum un an. Scott se întoarse spre Bobby. A obţinut Carl o fotografie a lui Hannah?

— Nu, este foarte timidă, nu l-ar lăsa. Carl a zis că e ca un bibelou de porţelan, o fată foarte fragilă. A zis că nu ar paria pe un bax cu şase beri că aceasta ar rezista unui atac dur la proces. Şi Ray Burns are de gând să fie al dracului de dur, va încerca să o facă să pară ca o… Ochii lui Bobby se întoarseră spre Shawanda. Va explora viaţa ei sexuală.

— Da. Scott se întoarse din nou spre clienta lui. Shawanda, dacă ai face înţelegerea, cel puţin nu te-ai confrunta cu pedeapsa capitală.

— Domnule Fenney, zise ea, dacă nu pot fi cu Pajamae, mai bine mor.

Scott oftă şi încuviinţă spre Bobby.

— Bine, Shawanda, spuse Bobby, vom merge la proces. Dar trebuie să înţelegi, dovezile împotriva ta sunt substanţiale, mai mult decât suficiente să te pună în sectorul condamnaţilor la moarte. Singura noastră speranţă este Hannah. Te vom audia pe tine mai întâi, apoi pe ea. Va corobora… îţi va confirma mărturia, lucru care va da juraţilor un motiv în plus să te creadă.

— De ce nu pot să fac unul din testele alea cu detectorul de minciuni, să demonstrez că nu mint? Le-am văzut în emisiunea aia la televizor – ei îl conving pe băiatul care vrea să se însoare cu fata să facă testul cu detectorul de minciuni, să-l întrebe dacă o înşela. Ea râse. Băieţii albi mint de fiecare dată.

Bobby clătina din cap.

— Nu este o idee prea bună, Shawanda. Se întoarse

apoi spre Scott. Scotty, mă gândeam la reporterii care te-au sunat ca să solicite interviuri cu Shawanda. Poate ar trebui să facem asta, să o lăsăm să spună lumii ce s-a întâmplat. Asta va condiţiona decizia juraţilor. Şi după ce îşi va spune povestea, poţi cere ca fiecare femeie care a fost bătută sau violată de Clark McCall să iasă la iveală, ca Shawanda să nu meargă la închisoare pentru o crimă pe care nu a comis-o ea.

— Mie mi se pare o idee bună, domnule Fenney, spuse femeia.

Scott îşi lăsă privirea în jos şi răspunse:

— Nu ştiu, Shawanda, s-ar putea să nu fie cea mai bună strategie.

Ochii săi erau încă plecaţi când Bobby adăugă:

— Shawanda, eu şi Scotty trebuie să discutăm puţin afară.

Bobby se ridică şi ciocăni la uşă. Gardianul deschise, iar

Scott se ridică cu greu de pe scaun şi îl urmă pe Bobby pe hol. Merseră zece paşi pe coridor, când Bobby se opri şi se sprijini de perete.

— Se simte mult mai bine, începu Scott.

— Este afumată.

— Ce?

— Simte senzaţia intensă de plăcere.

— Adică heroina?

Bobby încuviinţă.

— De unde ştii?

— Scotty, cei mai buni clienţi ai mei sunt drogaţii. Le citeşti în priviri când sunt sub influenţa drogurilor. Arată de parcă toată lumea e a lor.

— Cum a făcut rost aici?

Bobby ridică din umeri.

— Gardianul, omul de serviciu, cine ştie?

— Arăta bine data trecută. Mi-am imaginat că a depăşit momentul.

Bobby scutură din cap.

— Un narcoman nu depăşeşte niciodată nevoia.

Nesaţul după o nouă doză este întotdeauna prezent. Le obţin punerea în libertate condiţionată de tratament, ei iau metadonă, stau curaţi vreo două săptămâni, două luni poate, apoi se întorc la drog ca la o amantă veche.

— Viaţa ei este pe muchie de cuţit şi ea nu se poate abţine să nu se injecteze? Soţia mea este furioasă pe mine, Dan este furios şi el, eu suport toată această supărare ca ea să se drogheze? Toate astea pentru o narcomană blestemată?

— Scotty, dacă ai fi trăit viaţa ei, probabil că te-ai fi injectat şi tu. A avut parte de cea mai bună viaţă, ea a avut-o pe cea mai rea. Dar încă mai poate fi fericită când este drogată. Şi acum marfa de pe stradă este atât de ieftină, încât poate să-şi petreacă fiecare moment drogându-se – până moare. Bobby oftă. Şi într-o zi va muri din cauza asta.

— Încercăm să o salvăm de la pedeapsa capitală ca să se poată sinucide cu heroină?

— Da, exact asta facem. Pot vedea asta în ochii ei, Scotty, este narcomană pe viaţă. Şi viaţa ei va fi una scurtă. Îşi privi pantofii îndelung, apoi se îndreptă de spate. Dar nu aşa de scurtă cum vrea Ray Burns să fie. Deci, începi să te implici în asta?

Scott încuviinţă.

— Foarte mult. De ce nu un test la poligraf?

— Clienţii mei narcomani cred întotdeauna că pot să învingă maşinăria. Fiindcă atunci când sunt drogaţi, cred că sunt nişte Einsteini daţi naibii. Dar dau greş întotdeauna. Dacă face testul şi îl pică, este terminată.

— Poligrafele nu sunt admise. Burns nu-l poate folosi împotriva ei.

— Nu în instanţă. Dar Ray va lăsa informaţia să ajungă în presă, va fi ştirea de pe prima pagină. Fiecare jurat va şti că a picat testul.

— Poate că va pleda vinovată dacă pică Lestul.

— Uite ce e, Scotty, ştiu că este o decizie dificilă pentru tine şi mai ştiu că nu vrei să iei această decizie, dar hei, omule, de aceea faci mulţi bani. Ce vrei să faci?

— McCall îl presează pe Dan Ford să mă determine să las baltă apărarea şi să nu-i târăsc fiul mort prin noroi.

— Clark a trăit în noroi, Scotty. A fost un băiat rău. Bobby îşi privi din nou pantofii. Deci Dan ţi-a spus să renunţi?

— M-a sfătuit. Vrea să fie avocatul preşedintelui. Dă bine pentru afaceri.

— Dar rău pentru Shawanda. Îţi este pusă în joc slujba?

— *Slujba mea?* Nu! Dan nu m-ar concedia. Sunt ca şi fiul lui.

Bobby clătină din cap.

— Acum trei sau patru ani am reprezentat un tată care şi-a ucis fiul din cauza unui meci de fotbal. El chicoti uşor. Ascultă, Scotty, nu sunt un avocat la fel de important ca tine, nu reprezint oameni importanţi, nu câştig mulţi bani… dar niciodată nu mi-am bătut joc de vreun client. Am făcut întotdeauna tot ce mi-a stat în putere pentru fiecare, chiar dacă ce mi-a stat în putere nu a fost prea mult. Clark a lovit-o cu sălbăticie, a violat-o pe Hannah Steele, poate şi pe alte femei – Scotty, pentru ea aceste dovezi ar putea face diferenţa dintre viaţă şi moarte. Bobby îşi trecu mâinile prin părul rar. Toţi clienţii mei sunt exact ca ea, săraci, negii sau mexicani, trăind într-o lume alternativă, în care taţii distribuie droguri şi mamele fac prostituţie. Diferenţa este că toţi clienţii mei sunt vinovaţi, fără nicio urmă de îndoială. Dar ea chiar s-ar putea să fie nevinovată – sau cel puţin să fi acţionat în legitimă apărare. Dacă renunţăm la trecutul lui Clark, o condamnăm la moarte prin injecţie letală – tu şi cu mine, Scotty, nu juraţii. Vom fi responsabili, ca şi cum noi am fi cei care vom înfige acul în braţul ei. El scutură din cap. Scotty, am nevoie de banii pe care mi-i dai pentru munca la acest caz, dar nu pot trăi cu asta.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, dacă renunţi la această dovadă, eu mă retrag.

— Bobby…

— Scotty, te-am urmat pas cu pas – liceul, colegiul, Facultatea de Drept. Pe atunci te-aş fi urmat oriunde. Eu eram slab, iar tu erai puternic şi mă protejai. Dar nu mai eşti Batman, iar eu nu mai sunt Robin. Nu te pot urma în asta. Pur şi simplu nu este corect. Poate că nu este o fată albă de societate… poate este doar o prostituată narcomană care locuieşte în cartierele sociale, dar şi viaţa ei înseamnă ceva. Poate nu pentru tine, poate nici măcar pentru ea… dar pentru mine. Şi pentru fetiţa ei. Are nevoie de cineva puternic care să o protejeze… cineva aşa cum erai tu odată. El făcu o scurtă pauză. Când a sunat secretara ta în ziua aceea şi a zis că voiai să iei prânzul, omule, aproape că am plâns. În toţi acei ani mi-ai lipsit cu adevărat. Ochii i se umeziră. Şi a fost minunat să fiu din nou în preajma ta… măcar să-ţi respir iar aerul. Inspiră şi apoi expiră. Dar, Scotty, dacă-i faci asta acelei fete, nu mai vreau să te văd în veci!

— Haide, Bobby.

— Scotty, instanţa te-a numit pe tine. Eşti dreptul ei la consiliere juridică. Fă ceea ce crezi că este corect.

Scott plecă, dorindu-şi ca această analiză a curajului să poată fi soluţionată printr-o simplă alergare printre cei mai de temut cinci adversari cu spume la gură şi îndopaţi cu ţestosteron, aflaţi în apărare.

Se urcă în Ferrari, dar nu se putea întoarce la birou. Centrul părea deodată claustrofobic. Aşa că porni pe Dallas North Toliway şi apăsă cu putere pedala de acceleraţie. Simţi sub el puterea maşinii, în timp ce trecea motorul dintr-o viteză în alta. Modena 360 crescu viteza până ajunse la 290 kilometri pe oră, dar Scott reduse acceleratorul la 130 kilometri, viteza obişnuită pe autostrăzile din Dallas. Nimeni nu depăşea limita de viteză în Texas, nici măcar femeile în timp ce se machiau. Traficul spre nord era liber la acea oră a dimineţii, aşa că şofă nestingherit pe banda din stânga. Când avea nevoie să-şi limpezească gândurile, el conducea deseori fără o ţintă anume pe cei 6 400 de kilometri de şosele ale Dallasului.

Din anumite motive, se concentra mai bine în Ferrari.

Fără să stea prea mult pe gânduri, Scott viră deodată peste trei benzi de circulaţie şi ieşi de pe autostradă pe Mockinghird Lane, o tăie direct spre Hillerest şi merse spre nord. O luă la stânga, opri la a treia casă pe dreapta şi privi lung la noua monstruozitate de casă cu două niveluri, intrare cu arcadă, ferestre de fronton şi acoperiş arcuit. Dar în locul ei văzu căsuţa cu un nivel ce ocupase odată acest teren, locuinţa pe care el şi mama lui o închiriaseră de la doctorul cu suflet mare. Cameră de zi, bucătărie, două dormitoare, două băi, mai puţin de 100 de metri pătraţi, inclusiv veranda pe care ei stăteau deseori după cină şi salutau cu mâna vecinii care-şi făceau plimbarea de seară. Îşi aminti cum se strecura în pat, cum îşi aşeza capul pe pernă şi o aştepta pe mama lui să intre, să ia loc, să deschidă cartea şi să-i citească un capitol. Şi când termina, ea închidea cartea şi spunea: „Scotty, să fii ca Atticus. Să te faci avocat. Să faci numai bine”.

Este greu să faci bine când clienţii tăi sunt răi.

Avocaţii niciodată nu-şi cred clienţii deoarece clienţii mint. Îi mint pe cei de la IRS[43], de la SEC şi de la FBI. Mint când vine vorba de taxe, mint în declaraţiile lor financiare şi mint în legătură cu minciunile lor. De cele mai multe ori nu sunt prinşi. Când chiar sunt prinşi, de obicei pentru că mint FBI-ul legat de propriile minciuni – un delict numit obstrucţionarea justiţiei –, avocaţii lor stau în faţa tribunalului şi proclamă nevinovăţia clienţilor lor exact până în momentul în care clientul încheie o înţelegere cu procurorul recunoscându-şi vina, plăteşte o amendă şi trăieşte în continuare minţind.

Un avocat pleacă întotdeauna de la premisa că un client minte.

Aşa că Scott în mod natural a presupus că şi clienta sa, prostituata dependentă de droguri, minte. Dar poate că ar crede o fată albă, drăguţă, membră a unei frăţii. Luase

43 Internal Revenue Service – autoritatea fiscală din SUA (n.tr.)

de la Bobby numărul secret de telefon al lui Hannah Steele din Galveston. Acum stătea în Ferrari şi asculta cum suna telefonul la celălalt capăt al firului. O voce catifelată răspunse:

— Alo.

— Hannah Steele?

— Cine întreabă?

— Scott Fenney. Sunt avocatul Shawandei Jones. Colegul meu, Bobby Herrin, a vorbit cu tine.

— Da, domnule Fenney.

— Hannah, vreau să-mi povesteşti ce s-a întâmplat. Am nevoie să te aud spunându-mi ce ţi-a făcut Clark McCall.

Un oftat lung.

— Le-am spus lui Carl şi lui Bobby, eu nu…

— Ştiu că nu este uşor, Hannah, dar senatorul McCall face presiuni asupra mea să nu menţionez trecutul lui Clark în timpul procesului şi să nu te aduc drept martor. Am nevoie, ca să pot lua o decizie, să aud eu însumi ce s-a întâmplat.

— Bine.

Hannah Steele îi povesti lui Scott despre întâlnirea ei cu Clark McCall. Îl întâlnise în campusul SMU după un meci de fotbal. O invitase în oraş seara următoare. Venise să o ia de la „casa frăţiei sale. Luaseră cina la un restaurant mexican la periferia Dallasului, o zonă cu o viaţă de noapte intensă, situată între centrul de afaceri şi Highland Park. Au băut câteva pahare şi au mers la reşedinţa McCall, unde Clark a atacat-o, a lovit-o şi a violat-o. După aceea, el s-a purtat ca şi cum nu se întâmplase nimic ieşit din comun. A dus-o înapoi la casa frăţiei şi chiar i-a zâmbit când aceasta a coborât din maşină. Ea s-a urcat în maşina proprie şi a mers direct la secţia de poliţie unde a depus o plângere. A fost dusă la Parkland Hospital pentru un control care să confirme violul şi apoi s-a întors la casa frăţiei. În dimineaţa următoare, venise un bărbat care întreba de ea, spunând că este avocatul senatorului McCall. Îi înmânase un document şi

un stilou, zicând că era un act de renunţare la acuzaţii şi un contract de confidenţialitate şi îi dăduse un cec în valoare de 500.000 de dolari pentru a compensa toate acuzaţiile împotriva lui Clark şi pentru a acoperi costurile de mutare într-o altă localitate.

— Costuri de mutare?

— Mi-a zis că trebuie să părăsesc oraşul, că viaţa mea ar fi mai bună astfel. A zis că, de fapt, nu prea aveam de ales, că dacă depuneam o plângere oficială împotriva lui Clark, tatăl acestuia avea să mă distrugă. A mai zis că-mi vor expune la proces viaţa sexuală anterioară şi că mă vor face să par o târfă.

— Cum se numea acest avocat?

— Nu cred că mi-a spus.

— Cum arăta?

— Ca un avocat. Bătrân. Chel. Fioros. Felul în care mă privea şi îmi vorbea – Dumnezeule, fusesem violată! Se purta de parcă era doar o simplă afacere.

Scott încheie convorbirea şi ştiu. Mulţi dintre avocaţii bătrâni pe care el îi cunoştea erau fără păr şi majoritatea erau fioroşi. Dar cunoştea un anume avocat care ar privi mituirea victimei unui viol ca pe o simplă afacere şi nimic mai mult.

— Ai ştiut de Hannah Steele?

— Bineînţeles.

Scott se întoarse direct la birou, parcă maşina în garajul subteran, luă liftul direct la etajul 63 şi se grăbi pe hol spre biroul lui Dan Ford. Acum se holba, nevenindu-i să creadă, la partenerul său senior, care îl privea cu o expresie derutată.

— Scotty, tu crezi că a fost prima dată când s-a întâmplat ceva de genul ăsta o studentă care să pretindă că un băiat bogat a violat-o? Poate că a făcut-o, poate că nu, dar ea voia bani, a obţinut bani şi toată lumea e fericită.

— Nu părea prea fericită când am vorbit cu ea.

Dan ridică din umeri.

— Părerea de rău a comis-voiajorului.

— Şi tu pur şi simplu ai mituit-o ca să renunţe la acuzaţii? Ai ameninţat-o că o vei distruge expunându-i viaţa sexuală la proces?

— *S-o mituiesc? S-o ameninţ?* Dan râse. Câte fete ai mituit tu pentru Tom Dibrell? De câte ori ai ameninţat că le expui viaţa sexuală la proces dacă nu cădeau la învoială? Mai foloseşti încă expresia mea „fiecare penis săltăreţ”?

Când Dan îl învăţase prima dată acea tactică, păruse atât de isteaţă, o şmecherie avocăţească a naibii de isteaţă. La fel şi atunci când Scott o folosise împotriva lui Frank Turner, faimos avocat de reclamaţii, în timp ce negocia o înţelegere cu ultima fată a lui Tom – cum se numea, Nadine? Acum, după ce vorbise cu Hannah Steele, nu mai părea o expresie atât de isteaţă.

Scott se aşează pe canapea şi spuse lipsit de putere:

— Fetele lui Tom nu au reclamat viol, ci hărţuire sexuală.

Dan desfiinţă comentariul lui Scott cu o mişcare a mâinii.

— Semantică. Hărţuire sexuală, viol – ideea este că cineva a făcut sex. Scotty, băiete, ai făcut exact ce se presupune că ar trebui să facă un avocat, exact ceea ce te-am învăţat eu să faci: ai mediat o dispută juridică în favoarea clientul tău. Ceea ce am făcut şi eu.

Scott continuă şi mai lipsit de putere:

— Nu mi se pare drept.

Dan râse din nou:

— *Drept?* Dreptatea nu are nimic de-a face cu legea, fiule. E doar un bâlci[44] este acolo unde mergi să vezi animale de fermă şi să te dai în carusel.

— De ce nu mi-ai spus despre Hannah Steele?

— Nu trebuia să ştii, Scotty. De ce nu mi-ai spus că ai angajat un detectiv particular să facă săpături în trecutul lui Clark?

---

44 Joc de cuvinte pornind de la sensurile cuvântului „fair“: ca adverb înseamnă „drept, corect”, iar ca substantiv înseamnă „târg, bâlci”. (n.tr.)

— Dan, eu cred sincer că el a bătut-o şi violat-o pe Hannah.

— Ei bine, dacă asta te încălzeşte cu ceva, şi eu cred. Bineînţeles, le-am crezut şi pe toate celelalte.

— *Celelalte?* Au mai fost şi altele?

— Şapte, dacă o punem la socoteală şi pe Hannah. Dan scutură din cap. Prostănacul ăla l-a costat pe taică-său aproape trei milioane, doar ca să mituiască fete. Plus, desigur, onorariul meu: douăzeci şi cinci de mii de dolari.

— Douăzeci şi cinci de mii de dolari ca să mituieşti victima unui viol?

O altă privire derutată pe chipul partenerului său senior.

— Din câte îmi amintesc, l-ai taxat pe Dibrell cincizeci de mii ca să mituieşti ultima fată.

Obrajii lui Scott ardeau.

— Am crezut că este doar o simplă afacere.

— Aşa este, Scotty. Sunt doar afaceri. Fetele lui Clark erau doar simple afaceri, fetele lui Dibrell erau şi ele doar afaceri, la fel şi asta este doar o simplă afacere.

— Nu şi pentru Shawanda. Este în joc viaţa ei. Scott întâlni privirea pătrunzătoare a lui Dan. Nu pot să o las baltă, Dan.

— Sigur că poţi… fiindcă îţi cer eu asta. Scotty, ai de gând să-i spui „nu” lui Mack McCall – *mie* – pentru o blestemată de dependentă de heroină? Pentru o prostituată?

— Nu… pentru fiica ei.

— *Fiica* ei?

— Da. Ea are nevoie de mama ei şi mama ei are nevoie de mine. Şi s-ar putea să fiu în stare să-i salvez viaţa.

— Nu începe să crezi propriul discurs înşelător, Scott.

— Ce vrei să spui?

— Discursul tău de campanie. Tu nu eşti Atticus Finch. Nimeni nu este. La dracu’, cine ar vrea să fie? A trăit într-o căsuţă a clasei de mijloc, a condus o maşină tot

a clasei de mijloc – ce era oare, un Buick?

— Chevrolet.

— Tu conduci un Ferrari. Asta îl amuză pe Dan. Scotty, acel film a făcut mai mult rău profesiei de avocat decât Afacerea Watergate. Eu şi avocaţii din generaţia mea am mers la Facultatea de Drept ca să evităm curentul vremii. Dar generaţiile care ne-au urmat nu au mai avut un război de care să se teamă, aşa că au mers la Drept ca să devină nu ştiu ce erou nenorocit. Dar asta nu este tot ce înseamnă să fii avocat. Şi adevărul este că ei nu îşi doresc să fie alţi Atticus Finch mai mult decât îmi doresc eu, mai mult decât îţi doreşti tu. El nu avea nimic. Dar ei şi tu şi eu, noi vrem totul: banii, casă, maşinile, toate lucrurile pe care un avocat de succes le poate avea astăzi. Şi cum reuşeşte un avocat să ajungă la succes? Făcându-şi meseria, adică să-i facă pe cei bogaţi şi mai bogaţi. Şi suntem plătiţi foarte bine într-adevăr, pentru că ne facem meseria, nu în pui şi alune, cum era Atticus Finch. Clienţii noştri ne plătesc cu banii jos. Ceea ce este un lucru foarte bun, Scotty, fiindcă nu-ţi poţi cumpăra un Ferrari cu pui şi alune.

Dan se îndreptă spre fereastră şi privi afară.

— Când am absolvit Facultatea de Drept, Scotty, un avocat mai în vârstă, foarte înţelept, mi-a dat nişte sfaturi bune. El mi-a zis: „Dan, fiecare avocat nou trebuie să facă o alegere fundamentală, de care vor depinde toate celelalte decizii din viaţa sa profesională. Şi acea alegere este simplă: vrei să faci bine sau vrei să-ţi meargă bine? Vrei să faci mulţi bani sau să faci lumea un loc mai bun? Vrei să conduci un Cadillac sau un Chevrolet? Vrei să-ţi trimiţi copiii la şcoli private sau la şcoli publice? Vrei să fii un avocat bogat sau unul sărac?” El a mai zis: „Dan, dacă vrei să faci bine, du-te să lucrezi pentru organizaţiile ce oferă asistenţă juridică gratuită şi să ajuţi oamenii mărunţi care se luptă cu proprietarii, cu companiile de utilităţi, cu poliţia şi simte-te bine făcând asta. Dar să nu ai regrete peste douăzeci de ani, când colegii tăi de facultate vor locui în vile frumoase, vor conduce maşini noi şi îşi vor

petrece vacanţele în Europa. Şi va trebui să le spui copiilor tăi că nu pot merge la o universitate Ivy League[45] şi asta pentru că tu ai făcut bine”. Dan se întoarse de la fereastră: Fiul meu a mers la Princeton, iar fiica mea la Smith. Se aşează pe marginea biroului său şi îşi încrucişă braţele. Aceasta este alegerea pe care fiecare avocat o face, Scotty, şi tu ai făcut această alegere acum unsprezece ani când te-ai angajat la noi. Ai ales să-ţi meargă bine. Ai stat chiar acolo şi ai spus că te-ai săturat să fii puştiul sărac al cartierului, ai spus că vrei să fii un avocat bogat. Acum vrei să fii un tip de treabă? Nu prea cred. Scotty, această firmă de avocatură există pentru un motiv şi doar pentru unul singur: să facă atât de mulţi bani pentru parteneri cât este omeneşte posibil. Şi cum face firma acest lucru? Reprezentând clienţi care pot plăti trei, patru sau cinci sute de dolari pe oră pentru serviciile noastre. Făcând ceea ce clienţii noştri doresc, când doresc. Spunând întotdeauna „da” clienţilor noştri. Deoarece ştim că ei pot întotdeauna să-şi ducă onorariile pentru serviciile juridice la o altă firmă de avocatură de peste drum sau din cealaltă parte a statului sau dintr-un alt colţ al ţării. Deoarece întotdeauna există o altă firmă gata să ne ia locul la masa bogaţilor.

— Dan, are o fetiţă. Trebuie să fac ce este corect pentru ea.

— Şi tu ai o fetiţă. Vrei să faci ce este corect pentru ea? Se ridică şi se îndreptă spre Scott, se aşeză lângă el şi îşi puse mâna pe umărul acestuia. Acum vocea lui era părintească: Scotty, tu întotdeauna mi-ai urmat sfaturile şi ţi-a fost bine ascultându-mă, nu-i aşa?

Scott încuviinţă.

— Sigur, Dan, dar…

— Atunci urmează-mi sfatul şi acum. Haide, fiule, nu face asta. Nu ţie, nu acestei firme… nu mie. Am nevoie de un răspuns pentru McCall, Scott. Acum.

Scott îşi afundă în palme faţa ca para focului, în timp

45 Grup de opt universități nord-americane ce au reputație academică și prestigiu social asemenea universităților Oxford și Cambridge din Anglia. (n.tr.)

ce în interiorul său se dădea o bătălie crâncenă, Dan Ford şi Pajamae Jones luptându-se pentru sufletul său:

Scott îşi afundă în palme faţa ca para focului, în timp ce în interiorul său se dădea o bătălie crâncenă, Dan Ford şi Pajamae Jones luptându-se pentru sufletul său:

„Am nevoie de un răspuns pentru McCall. Acum”.

„Vrea poliţia să o omoare şi pe mama?”

Şi auzi şi vocea lui Bobby: „Ea are nevoie de cineva puternic care să o protejeze… cineva aşa cum erai tu odată”. Pentru Scott Fenney venise momentul de analiză a curajului.

— Nu, puiule, nu o vor omorî pe mama ta. Nu îi voi lăsa.

— Poftim?

Scott îşi săltă capul din palme şi se întoarse spre Dan, care îl privea înmărmurit. Scott îşi dădu seama că, atunci când curajul său răspunsese chemării, o făcuse cu voce tare. El răspunse:

— Spune-i „nu” lui McCall.

Dan îşi retrase braţul.

— Acesta nu este răspunsul corect, Scott. Încearcă din nou.

— Răspunsul meu este nu.

Dan se ridică, traversă încăperea şi se aşează la birou. Îşi încrucişa braţele pe mahonul acestuia.

— Scotty, Mack McCall este acum senator al Statelor Unite. Se îmbracă elegant şi vorbeşte frumos la acele emisiuni politice de duminică dimineaţa… dar în spatele acestei atitudini de politician, a rămas tot un muncitor texan necioplit din industria petrolieră. A crescut sărac pe terenurile petrolifere din West Texas, a început să lucreze la instalaţiile mecanice de forare când avea cincisprezece ani. Asta este o viaţă grea, îl face pe om dur – pe unii îi face ticăloşi. Mack este unul dintre acei oameni. Dan ridică un stilou şi îl studie un moment; apoi continuă: Când eram în colegiu, am fost la o petrecere la casa frăţiei Marthei. Pe atunci ea era logodnica lui Mack, o fată frumuşică şi bogată. Era biletul lui Mack şi acesta nu avea de gând să

lase pe altcineva să i-l sufle. Ei bine, un jucător de fotbal s-a îmbătat şi a făcut greşeala să flirteze cu Martha Mack i-a spus să plece, el a refuzat. Aşa că Mack i-a propus să iasă afară. Ei, acel băiat era mai solid decât Mack cu mai bine de 22 de kilograme, dar cu toate astea, nu a avut nicio şansă. Mack l-a bătut cu un box metalic, l-ar fi omorât dacă nu aş fi reuşit să-l îndepărtez de el. I-am spus: „Mack, de ce dracu' ai făcut asta?" Tot ce a răspuns a fost: „Nimeni nu ia ceva ce îmi aparţine". Dan clătină din cap aproape nevenindu-i să creadă acea amintire: Scott, în acea seară am învăţat trei lucruri despre Mack McCall: nu acceptă un răspuns nefavorabil; nu luptă cinstit; şi este cel mai josnic ticălos pe care l-am întâlnit vreodată.

Scott lăsă să-i scape un chicotit nervos.

— Şi ce-o să facă, o să mă usuce în bătaie?

Dan oftă.

— Nu ştiu ce va face, Scotty. În patruzeci şi doi de ani nu i-am spus nu niciodată. Făcu o pauză, apoi încheie: Dar ştiu bine un lucru, Scott: Mack McCall se vede deja la Casa Albă.

ŞAISPREZECE

— Usted me lo prometio, Señor Fenney! Usted me lo prometio!

Chipul ciocolatiu al Consuelei era scăldat în lacrimi şi schimonosit de frică în timp ce striga – „Ai promis, *Señor* Penney! Ai promis!" Privirea ei implora ajutorul, corpul ei rotunjor tremura fără să se poată stăpâni, iar mâinile îi erau ţinute cu cătuşe la spatele coloratei sale rochii ţărăneşti de origine mexicană. „Politica INS" spuseseră agenţii.

Doi agenţi de la Imigrări sosiseră la reşedinţa Fenney exact la ora 6.30 în acea dimineaţă de luni. Consuela se prăbuşise în braţele lui Scott, când aceştia îşi fluturară insignele INS. Teama ce întotdeauna o bântuise acum o copleşise. Toate modalităţile de protecţie fuseseră zadarnice: crucifixurile, rugăciunile, lumânările, oraşul Highland Park... şi *Señor* Fenney.

Zece minute mai târziu, agenţii plecau având-o pe Consuela de la Rosa în custodie federală. Scott rămase deoparte fără să o poată ajuta în vreun fel, în timp ce agenţii o escortau spre maşina ce îi aştepta. El strigă:

— INS nu intră în Highland Park, aşa este înţelegerea! Asta o să vă coste slujbele!

Un agent zâmbi şi răspunse:

— Nu cred, domnule.

— Jumătate din casele din Highland Park au angajate menajere mexicane! De ce aţi venit la mine?

— Un pont anonim, domnule, răspunse peste umăr acelaşi agent.

Scott îi aruncă cea mai tăioasă privire de care era în stare, având în vedere că era în boxeri.

— Pont anonim, pe naiba!

Boo îşi făcu loc pe lângă Scott şi alergă pe alee desculţă şi în cămaşă de noapte ţipând:

— Consuela! Consuela!

Aceasta se întoarse exact în momentul în care Boo îşi aruncă braţele în jurul mijlocului ei gros şi o strânse cu putere. Consuela se aplecă spre ea şi rosti:

— Oh, niña.

Boo întinse mâna şi şterse lacrimile de pe faţa acesteia. După un moment, un agent o trase pe Consuela de braţ, aşa că aceasta o sărută pe fetiţă şi îi făcu semn să se întoarcă în casă. Boo alergă direct în braţele lui Scott, cu chipul răvăşit.

— Ai promis că nu vor veni la noi acasă! Ai promis! Unde o duc? Ce se va întâmpla cu ea?

Pajamae stătea acum lângă ei.

— Aşa fac ei, începu ea. Vin pur şi simplu şi te iau.

În cele din urmă, apăru şi Rebecca. Îşi înfipse pumnii în şolduri, oftă şi comentă:

— Asta-i culmea! Cine o să gătească acum, *eu?*

Un agent o urcă pe Consuela pe bancheta din spate a sedanului negru, în timp ce doi alergători matinali se opriră să caşte gura. Pe stradă, mai puţin perceptibilă decât o briză uşoară în această dimineaţă de vară, o

mulţime de oameni cu tenul măsliniu – tineri, de vârstă mijlocie şi bătrâni – soseau la serviciu, la fel cum o sută de alte grupuri de asemenea oameni soseau la marile reşedinţe de pe străzile liniştite, pretutindeni în oraşul Highland Park: îngrijitorii proprietăţilor. Mexicani tocmai din Matamoros sau Nuevo Laredo sau Juárez, dispuşi să trudească sub soarele de foc al verii pentru şansa unei vieţi mai bune.

Al doilea agent stătea în picioare în dreptul uşii sale deschise, dar se întoarse când Scott strigă la el:

— Vreţi să arestaţi imigranţi ilegali? El arătă spre îngrijitorii de pe stradă. Arestaţi-i! Puteţi merge peste tot în Highland Park în această dimineaţă şi aresta încă o sută de cetăţeni mexicani! Dar ei tund peluzele celor mai bogaţi oameni din Dallas, aşa că nu mergeţi la casele lor, nu-i aşa? Ştiu de ce aţi venit la mine acasă! îl ştiu pe nenorocitul care vă dă ordine!

— Este McCall.

O oră mai târziu, Scott stătea în faţa biroului lui Dan Ford, cu adrenalina încă pompând puternic.

Dan oftă şi răspunse:

— Poate. Poate ar trebui să-ţi reconsideri decizia.

— Poftim? Este un avertisment din partea lui McCall că îmi poate face rău? Nu mi-a făcut rău mie, ci unei biete fete mexicane! Care nu i-a făcut niciodată nimic! Scott se îndreptă spre uşă, dar se opri şi se întoarse: Oh, Dan, când îl suni pe senator, spune-i că am zis să se ducă la dracu'.

Scott trecu ca o furtună pe lângă Sue şi intră în biroul său, unde îl găsi pe Bobby întins pe canapea.

— Domnule Penney? Sue apăru în cadrul uşii, având în mână hârtiuţe adezive de culoare roz. Reporteri. Nu vor să înceteze cu telefoanele.

— Fără reporteri. Sue dispăru. Scott îşi şterse transpiraţia de pe frunte, îl privi pe Bobby şi începu: Au luat-o pe Consuela.

Bobby se ridică în capul oaselor.

— Cine?

— INS. Au apărut în dimineaţa asta, pont anonim.

— De la McCall.

Scott se prăbuşi.

— Doamne, Bobby, să-i fi văzut faţa. Era aşa de îngrozită. Furia îi crescu din nou şi simţi o nevoie acută să lovească în ceva, aşa că trase cu sete un şut în coşul de gunoi trimiţându-l în cealaltă parte a încăperii. Tâmpitul ăla nu ştie cu cine se pune! îndreptă un deget spre fotografia sa mărită de pe perete. Am alergat o sută şaptezeci şi cinci de metri împotriva Texasului!

— Fotbalul are reguli, Scotty. În jocul pe care îl joacă McCall nu sunt reguli.

— O să mai vedem noi.

Bobby se ridică de pe canapea şi spuse:

— Voi fi în bibliotecă dacă ai nevoie de mine – expuneri ale apărării pentru Shawanda. Prânzul?

Scott aprobă dând din cap. Bobby se întoarse să plece, dar încremeni deodată, când Karen Douglas apăru în uşă. Se priviră unul pe altul ca doi adolescenţi, apoi ea întrerupse contactul vizual şi intră în birou. Bobby plecă şi ea îi zise lui Scott:

— E drăguţ.

— Da, asta îi spun şi eu întotdeauna.

Scott se trânti pe scaun şi încercă să-şi ţină respiraţia sub control.

— Eşti bine? întrebă Karen.

— Nu. După câteva respiraţii adânci: Care-i treaba?

— Suntem pregătiţi să deschidem procesul Dibrell pentru clasificarea zonală. Sid intră în timp ce ea continuă: Dar Richard de la Litigii spune că tribunalul statal din Dallas nu este un loc favorabil pentru un asemenea tip de acţiune. Zice că judecătorii sunt toţi republicani şi că nu sunt dispuşi să dea un verdict împotriva deciziilor oraşului de încadrare zonală.

Sid îi făcu lui Scott semn cu ochiul şi rosti:

— Karen, care este singurul şi cel mai important lucru pe care un avocat trebuie să-l ştie înainte de a intra

în sala de judecată, acel lucru care va determina dacă vei câştiga sau pierde?

Ea păru confuză. Într-un final, ridică din umeri şi răspunse:

— Care parte are dreptate şi care nu?

Sid chicoti.

— Nu chiar. Asta nu a fost la examenul de intrare în barou, Karen, dar singurul şi cel mai important lucru de ştiut este dacă celălalt avocat a contribuit cu mai mulţi bani decât am făcut-o noi la ultima campanie a judecătorului. Nu-i aşa, Scott?

Acesta încuviinţă spre Sid, dar gândurile lui erau la Consuela… şi la expresia întipărită pe chipul ei… ca şi cum *Señor* Fenney o trădase.

Sid continuă:

— Singura problemă, Scott, este că procesele sunt repartizate aleatoriu. Cum putem fi siguri că avem unul dintre judecătorii noştri?

Mintea lui Scott, deşi întunecată de imaginea Consuelei, rămase în permanenţă agresivă şi creativă.

— Karen, spune-i lui Richard să deschidă procesul de şase ori consecutiv. Cele şase procese vor fi repartizate la şase judecători diferiţi. Vom alege judecătorul căruia i-am dat cei mai mulţi bani, continuăm procesul şi le anulăm pe celelalte.

Sid fu cu totul impresionat. Karen avu aceeaşi expresie de studentă în primul an care experimentează prima atingere pornografică. Scott se gândi la menajera lui… o trădase. El strigă la secretară:

— Sue, dă-mi numărul lui Rudy Gutierrez! Este avocat specializat în probleme de imigrare!

Karen întrebă:

— Scott, este etic? Să intentezi acelaşi proces de şase ori?

— Este un cod de etică juridică, Karen, nu Biblia.

— Unde este cafeaua aia nenorocită?

În bucătăria stil de pe Beverly Drive nr. 4.000 din

Highland Park, Rebecca Fenney deschidea şi trântea uşile dulapurilor, încercând să găsească boabele de cafea şi râşniţa, ca să-şi facă singură o cafea pentru prima dată în ultimii trei ani, nervoasă şi agitată fiindcă îngrijorarea şi teama ei crescuseră exponenţial. Îşi bătuse joc soţul ei de un lucru bun? Era pierderea Consuelei doar începutul – începutul sfârşitului? Arestarea menajerei familiei Fenney va fi subiectul principal de discuţie la fiecare prânz al doamnelor din Highland Park în această zi de luni. Ce vor crede ele acum despre Rebecca Fenney? Cum îi va afecta asta şansele de a prezida Balul Marilor Crescători de Vite?

— Ce se va întâmpla cu Consuela, mamă?

La masă stăteau cele două fetiţe.

— Nu ştiu, Boo. Mâncaţi şi voi ceva.

Pajamae sări de la locul ei.

— Eu ştiu să gătesc, doamnă Fenney. Gătesc pentru mama tot timpul, ouă, şuncă, biscuiţi, grits[46]…

— Fără grits. Rebecca încercă un alt dulap. Unde este cafeaua?

Pajamae scotea acum tigăile de prăjit şi ustensile şi trăgea de un scaun ca să-l apropie de maşina de gătit. Se urcă pe el.

— Luând în consideraţie. Ăsta-i un aragaz mişto.

Rebecca renunţă la cafea.

— Voi fi jos pe Stairmaster. Voi, fetelor, încercaţi să nu daţi foc la bucătărie. Trebuie să găsim o nouă menajeră. Repede.

— Cei de la INS au venit la tine acasă în Highland Park? Doamne, Scott, pe cine ai călcat pe bătături?

Scott îl sunase pe Rudy Gutierrez, avocatul specializat în imigrare.

— Numele ei este Consuela de la Rosa. Scoate-o astăzi.

— Nu se poate, Scott. INS nu-i va da drumul.

— De ce nu? Este doar o menajeră.

---

46 Mâncare asemănătoare cu mămăliga din boabe de porumb uscate. (n.tr.)

— Scott, de când cu 11 septembrie, fiecare mexican aflat aici ilegal este un terorist internaţional, din punctul de vedere al INS. Acţionează dur şi agresiv. Erau mizerabili şi înainte – acum sunt mizerabili daţi dracului.

— Plătesc oricât este nevoie, Rudy, doar scoate-o de acolo.

— Scott, ar fi mai ieftin să nu te opui deportării. Lasă-i pe cei de la INS să o trimită cu autobuzul dincolo de graniţă, apoi ea poate să traverseze înapoi şi să se întoarcă.

— Consuela nu este în stare să facă asta.

— Bine, dar nu va fi ieftin.

— Cât de mult?

— Douăzeci şi cinci de… mii.

— Îţi voi trimite azi un cec. Găseşte-o azi, Rudy, spune-i că totul va fi bine, că suntem familia ei şi că se va întoarce la noi… şi Rudy, spune-i că-mi cer iertare.

Bobby se întoarse de la bibliotecă puţin înainte de prânz. Acum luau liftul în sus spre Downtown Club. Scott încă tânjea să pocnească ceva. Sau pe cineva. Îşi îndreptă cravata în peretele liftului cu oglindă şi spuse:

— Bobby, vom arăta lumii ce fel de băiat a fost Clark McCall.

— Pentru Shawanda sau fiindcă menajera ta a fost arestată din cauza lui McCall?

Scott se privi insistent în oglindă un moment.

— Nu ştiu.

— Anunţă-mă când afli.

Uşile liftului se deschiseră şi Scott porni în faţă pe coridorul ce ducea spre locul unde stătea responsabilul de sală.

— Două, Roberto.

Roberto rămase împietrit, cu ochii săi căprui larg deschişi, de parcă însăşi Fecioara Marfa stătea în faţa lui. Scott se aştepta ca acesta să-şi facă cruce.

— Roberto?

— A… domnule Penney… eu… ăă… eu… ăă…

— Ce este, Roberto? Vrem să luăm prânzul.

— Domnule Fenney, eu nu pot asta.

Brusc, Roberto nu mai era suavul responsabil de sală al Downtown Club; devenise un imigrant *no habla inglés* de-abia sosit de dincolo de graniţă.

— Tu nu poţi *ce?*

— Să vă dau un loc.

— De ce nu?

Fruntea lui Roberto lucea din cauza unei pelicule de sudoare.

— Tu nu membru.

— Ce dracu' vrei să spui, că nu sunt membru?

— Domnul Fenney nu mai este.

— Tu îmi spui că nu mai sunt membru?

Roberto încuviinţă.

— *Şi.*

— Cheamă-l pe Stewart.

Roberto plecă în grabă să-l caute pe managerul clubului. Scott se întoarse şi înclină din cap spre cei trei bărbaţi care aşteptau în spatele lui să se aşeze la masă. În mai puţin de un minut, Stewart apăru urmat de Roberto – şi de bodyguardul clubului.

— Ce dracu' se întâmplă, Stewart?

Stewart îl privi pe Scott cu acelaşi dispreţ cu care ar fi tratat un om fără adăpost care căuta o mână de ajutor la fiţosul Downtown Club.

— Domnule Fenney, calitatea de membru v-a fost revocată de către consiliul directorilor şi a intrat în vigoare imediat. Trebuie să vă cer să părăsiţi clubul. Gesticulă spre ceilalţi care stăteau la rând în spatele lui Scott. Roberto, condu-i pe aceşti domni.

Cei trei îl urmară pe Roberto în sala de mese, dar nu înainte de a-i arunca lui Scott o privire curioasă şi de a şopti între ei: „Este Scott Fenney, avocatul lui Tom Dibrell".

— Glumeşti?

— Nu, domnule Fenney.

Stewart îi prezentă un plic. Scott îl luă, îl deschise şi

scoase o scrisoare a consiliului director al Downtown Club ce îl informa pe A. Scott Penney, Esq. Că îi fusese anulată calitatea de membru. Tensiunea îi crescu atât de tare lui Scott, încât venele de pe frunte arătau de parcă erau pe punctul de a exploda în orice clipă.

— Vă rog să plecaţi, domnule Fenney. Altfel Darrell vă va escorta afară.

Darrell, bodyguardul, făcu un pas spre Scott. Acesta era tânăr, douăzeci şi ceva de ani, avea poate nouăzeci de kilograme, purta cravată detaşabilă şi sacou maro din poliester, ale cărui mâneci stăteau strânse pe braţele lui groase. Avea o tunsoare cu părul dat pe spate în stil flattop, maxilarul pătrăţos şi arcadele proeminente ale unui halterofil modelat de steroizi. Scott jucase fotbal cu ce îi dăduse Dumnezeu; nu-şi cumpărase niciodată forţa dintr-o farmacie nenorocită. Dar jucase împotriva multor ciudaţi de felul acesta. Problema muşchilor de farmacie era că nu erau adevăraţi, nu erau rezistenţi, nu erau puternici. Arătau doar bine. Cel puţin, asta era teoria. Scott Fenney încă avea optzeci şi trei de kilograme de muşchi naturali şi încă putea să-l trântească pe Darrell cu şuturi în fund pe scările celor şaptezeci de etaje ale acestui zgârie-nori. Făcu acum un pas spre Darrell, atât de aproape încât putea mirosi respiraţia puturoasă a acestuia. Zise printre dinţii încleştaţi:

— Nu ţi-aş recomanda să încerci.

Scott mototoli scrisoarea şi i-o azvârli lui Stewart în faţă, apoi se întoarse şi plecă. Erau la zece paşi distanţă pe coridor, când auzi vocea lui Bobby:

— Scotty.

Scott se opri şi se întoarse. Bobby arăta spre un portret de pe perete, unul dintre fondatorii clubului: Mack McCall.

*

Dacă Mack McCall ar fi apărut în faţa sa în acel moment, Scott Fenney ar fi ajuns în acea noapte să doarmă într-o celulă la fel de bine ca Shawanda Jones. Nu mai fusese niciodată în viaţa lui aşa de furios pe o altă fiinţă

umană, nici măcar pe terenul de fotbal. Ştia că nu se putea întoarce la birou în starea aceea, aşa că traversă împreună cu Bobby pasarela spre clubul de fitness.

— Au un bar cu sucuri, comentă Scott.

Fură întâmpinaţi la recepţie nu de blonda minionă şi cu forme armonioase, pe care Scott o întâlnea de obicei după serviciu, ci de Han, un culturist masiv, care îl făcea pe Darrell să pară ca un bondoc. Han îl întâmpină pe Scott ca pe un necunoscut.

— Vă rog să aşteptaţi aici, domnule Fenney.

— Oh, la naiba, comentă Bobby. Am un déjà vu.

Han se întoarse cu o gentuţă de sală ieftină, pe care clubul o oferea musafirilor. El i-o înmâna lui Scott.

— Ce e asta?

— Conţinutul dulapului dumneavoastră.

— De ce?

— Nu mai sunteţi membru al clubului.

— De când?

— Din această dimineaţă.

— De ce?

— E un ordin.

— De la cine?

— De la managerul clubului.

— Şi lui cine i-a dat ordinul?

— Nu ştiu.

Han îşi încrucişă braţele pe piept, formând o masă de muşchi, încordându-şi bicepşii, tricepşii, antebraţele şi pectoralii. Scott nu era sigur că vrea să verifice pe Han teoria sa legată de muşchii îndesaţi cu steroizi. În colegiu avusese partea lui de implicare în luptele din baruri, dar niciodată într-un bar de sucuri, niciodată treaz şi niciodată cu cineva aşa de mare cum era Han. Şi avusese întotdeauna spatele acoperit de unu sau doi atacanţi de linie; tipii aceia erau suficient de nebuni să se lupte corp la corp cu un grizzly. Aşa că nu se opuse atunci când Bobby îl apucă de braţ şi îi spuse:

— Hai să plecăm de aici.

Pentru prima dată de când era partener la Ford Stevens, A. Scott Fenney, Esq. mânca un hot-dog la prânz, cumpărat de la un vânzător de pe stradă, în compania oamenilor al căror venit net colectiv era mai mic decât preţul costumului său.

După ce înghiţi cu greu două guri, pe care începea să le regrete, porni cu Bobby pe Main Street, alt lucru pe care Scott nu-l mai făcuse de ani buni. Sau niciodată. Şi pentru un motiv întemeiat.

Cinci minute în arşiţa de iulie şi Scott fu îmbibat de transpiraţie din cap până în picioare. Părul şi faţa îi erau ude, iar cămaşa puternic apretată se lipea acum de el ca un şerveţel umed. Sudoarea de pe piept şi de pe spate se scurgea şi se colecta în chiloţi; cea de pe picioare se strângea în şosete. Sperând să-şi salveze măcar sacoul costumului de 2000 de dolari, îl dădu jos şi îl aruncă peste umăr. Bobby spunea ceva, dar pentru Scott era doar zgomot de fundal. Mintea lui era la Mack McCall.

Bobby comentă:

— Poţi crede că acei susţinători financiari ai oraşului chiar îşi imaginează că Olimpiada de Vară ar putea avea loc în Dallas? Jumătate din atleţi nu ar scăpa cu viaţă din acest cuptor infernal.

La următorul colţ de stradă, Bobby continuă:

— Odată erau bordeluri şi cârciumi peste tot pe Main Street. Doc Holliday[47] a practicat stomatologia şi a ucis primul om chiar aici.

Mai târziu:

— Ştiai că Bonnie şi Clyde au crescut aici? Amândoi sunt înmormântaţi aici. Mormântul lui Clyde este dincolo, în West Dallas. Nu ştiu exact unde este cel al lui Bonnie.

Au mers astfel, Bobby prezentându-i lui Scott o scurtă istorie a Dallasului, şi Scott răspunzându-i doar cu înclinări din cap şi mormăieli, de parcă o asculta pe Rebecca în timp ce aceasta îi povestea cum îi decursese

47 Medic stomatolog din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, cunoscut mai ales pentru calitățile sale de mare pistolar și cartofor (n.tr.)

ziua. Ajunseră la Dealcy Piaza în extremitatea vestică a centrului de afaceri, un triunghi mititel de iarbă verde mărginit de Houston, Commerce şi Elm Street, având Triplul Pasaj suprateran spre vest, iar la nord depozitul de carte şcolară şi movila acoperită cu iarbă. Locul rămăsese exact aşa cum fusese pe 22 noiembrie 1963.

Bobby întrebă:

— Ai fost vreodată la Etajul Şase, ai privit de acolo pe fereastră?

Scott scutură din cap.

— Este imposibil ca Oswald să fi acţionat singur, decise Bobby. Trebuia să fie un trăgător pe movila acoperită de iarbă. Vrei să mergi până acolo?

Scott scutură capul din nou.

Bobby făcu un semn spre stradă.

— Exact acolo este locul unde Ruby l-a împuşcat pe Oswald, jos, în subsolul vechii închisori.

Scott mormăi. Oswald l-a împuşcat pe Kennedy, Ruby l-a împuşcat pe Oswald, Shawanda l-a împuşcat pe Clark, Scott l-a împuşcat pe Mack. Era doar un gând.

Bobby continuă:

— Chiar aici este punctul din care s-a dezvoltat Dallasul, cu o sută şaizeci de ani în urmă, exact în locul în care Kennedy a fost împuşcat. Cam înspăimântător, nu-i aşa? În orice caz, un tip pe nume John Neely Bryan a înfiinţat un centru pentru schimbul de mărfuri pe malurile râului Trinity. Ştii că atunci curgea pe aici? În fiecare primăvară inunda centrul, aşa că acum optzeci de ani conducătorii oraşului au mutat râul cu totul la mai bine de un kilometru şi jumătate spre vest şi au construit diguri mari ca să nu mai poată inunda centrul. Sigur, de atunci inundă casele negrilor din South Dallas. Acolo nu au construit diguri.

Au pornit înapoi spre Dibrell Tower.

Bobby continuă:

— Oamenii care au fondat Dallasul fugeau de creditorii rămaşi în Est. „Plecaţi în Texas” spuneau ei, ceea ce însemna ceva asemănător cu „capitolul şapte din legea

falimentului” de astăzi. Îşi imaginau că propriii creditori ar putea fi suficient de curajoşi încât să-i urmărească în teritoriul indian, dar cu siguranţă aceştia nu au fost suficient de proşti ca să-i urmeze în acest iad.

Când ajunseră la magazinul central de şase etaje Neiman Marcus de la intersecţia străzilor Main şi Ervay, Scott se opri şi privi o bătrână fără locuinţă care-şi împingea căruţul de cumpărături plin de nimicuri şi admira vitrinele şi hainele de firmă aşezate pe manechine slabe de culoare albă, în timp ce înăuntru doamnele elegante din Highland Park participau la săptămâna Estee Lauder, cel puţin aşa spunea anunţul din geam. Bătrâna îşi ridică privirea spre Scott şi îi dărui un zâmbet larg, fără dinţi.

Merseră mai departe şi Scott începu să observe şi alţi oameni stranii care populau centrul oraşului, oamenii care mergeau pe străzi prin caniculă, zgomot şi fumul de eşapament al autobuzelor şi automobilelor – ce provoca o stare profundă de vomă, atât de gros în aerul respirat încât îl putea gusta – vagabonzi şi cerşetori, bătrâne fără dinţi şi bătrâni cu bărbi, fete hispanice cu copilaşi de mână, băieţi negri cu înfăţişare dură şi poliţişti care patrulau în zonă. Aici jos, pe străzi, era o cu totul altă lume. Trecând în Ferrari-ul său, Scott nu-i remarcase pe aceşti oameni mai mult decât remarcase obiectele neînsufleţite de pe străzile din centru stâlpii de iluminat stradal, parcometrele şi coşurile de gunoi. Îşi trăia viaţa la 186 metri înălţime, în confortul aerului condiţionat. Se simţea teribil de incomod aici jos, pe stradă. Bobby oferea cărţi de vizită.

— Ce dracu’ faci, Bobby?

— Arunc undiţa, poate pescuiesc clienţi, omule. Scotty, sunt un avocat de stradă şi asta este strada. Te uiţi la ei şi vezi oameni fără adăpost, vagabonzi, jucători pe zece cenţi, căutători prin gunoaie – eu văd clienţi! Acesta este Clubul meu Downtown. Instantaneu Bobby îşi dădu seama de greşeală. La naiba, de o oră fac tot ce-mi stă în putinţă să-ţi iau mintea de la asta, iar acum mă ia gura pe dinainte. Iartă-mă.

Dar mintea lui Scott se întorsese deja la viaţa lui

perfectă aflată la şaizeci şi două de etaje deasupra lor. Acum ştia că Mack McCall nu avea de gând să-l bată pe Scott Fenney cu un box metalic până-l lăsa fără suflare. Avea de gând să facă ceva mult mai rău. Intenţiona să-i ia lui Scott viaţa perfectă.

Sentimentul acela de sfârşit iminent îl învălui pe Scott Fenney.

Dacă ar reuşi să introducă mingea în gaură cu această lovitură uşoară, Rebecca Fenney ar termina cu 74, cel mai mic scor obţinut de ea vreodată. Stând în spatele mingii, făcu două mişcări de pregătire, apoi se apropie de aceasta, luă poziţia corespunzătoare aşezând cu grijă crosa în laterala mingii şi ajustându-şi greutatea până când fu echilibrată confortabil. Ştia că Trey, tânărul antrenor de golf pe care îl plătea cu 500 de dolari pentru lecţia de astăzi, o urmărea îndeaproape, dar acesta nu se uita cum lovea mingea. Se uita la fundul ei. El reuşea întotdeauna să stea exact în spatele ei când lovea cu crosa.

Trey deja marcase pentru 62. Avea douăzeci şi şase de ani, era superb şi fost jucător de golf selecţionat în echipa All American[48]. Tocmai primise notificarea de la PGA[49] că era eligibil să joace în competiţiile sportive rămase în acest an. Era ultima lui săptămână la club.

Ea reuşi o lovitură dreaptă, trimiţând mingea la o distanţă de 15 centimetri dreapta de cupa de metal a ţintei şi privi cum mingea îşi schimbă traiectoria spre stânga şi se rostogoleşte în gaură.

— Da!

Trey se îndreptă spre ea. Bătură palma pe a optsprezecea peluză a clubului de golf. O privi aşa cum făcea întotdeauna, iar ea îi văzu dorinţa în ochi: avea nevoie de ea mai mult decât de viaţa însăşi. Făceau sex de şapte luni.

---

48 Echipă ideală formată din cei mai buni sportivi ai unui anumit sezon (n.tr.)

49 Professional Golfers Association Asociația jucătorilor de golf profesioniști.

Se întoarseră, urcară panta acoperită cu iarbă spre vehiculul lor de golf şi parcurseră cu acesta distanţa scurtă până la clădirea clubului. Trey parcă şi imediat apăru băiatul care se ocupa de echipamentul de golf.

— Maşina dumneavoastră e Mercedesul negru coupé, doamnă Fenney?

— Poftim?

— Maşina dumneavoastră e coupé-ul negru?

— Da, ce-i cu ea?

— Mă asigur că duc crosele la maşina care trebuie.

— Nu-mi duce crosele la maşină. Du-le înăuntru, ca de obicei.

— Domnul Porter zice să le duc la maşină.

— De ce?

El ridică din umeri.

— Nu ştiu, doamnă.

Rebecca se întoarse spre Trey. Acesta ridică din umeri. Ea intră în club, în magazinul de golf şi se duse direct în biroul şefului antrenorilor, unde se afla Ernie Porter. El nu reuşise la turul profesioniştilor, aşa că îşi petrecuse ultimii douăzeci de ani dând lecţii de golf, organizând competiţii şi vârând în buzunar un procent din fiecare crosă, minge sau pereche de pantofi vândută în acel magazin.

— Ernie?

El îşi ridică privirea.

— Da, doamnă Fenney?

— I-ai spus tu băiatului care are în grijă echipamentul să-mi ducă crosele la maşină?

— Da, doamnă.

— De ce?

— Dacă vă este incomod, doamnă Fenney, pot să vi le trimit direct acasă.

— Nu vreau crosele acasă. Joc aici în fiecare zi.

Deodată Ernie păru bolnav.

— Doamnă Fenney, nu ştiţi?

— Ce să ştiu?

Ernie scormoni prin hârtii, se foi pe scaun, apoi

răspunse:

— Soţul dumneavoastră, domnul Fenney… Ei bine, el este… este, ăă… Nu mai este membru aici.

— *Ce?* Suntem membri de patru ani.

— Păi, tehnic, doamnă Fenney, soţul dumneavoastră este membru. Aveţi dreptul de a juca golf ca soţie a lui. Din moment ce el nu mai este membru, nu mai aveţi acest drept. Aşa spun legile clubului.

— De când nu mai este Scott membru?

— De astăzi.

Îţi găsi soţul stând la masa din bucătărie, cu fiica lor ghemuită în braţe şi suspinând pe umărul lui, în timp ce acesta îi mângâia codiţele. Pajamae stătea în partea cealaltă a mesei, cu chipul posomorât şi cu bărbia odihnindu-se pe mâini, pe masă.

— Mamă, Consuela a plecat şi nu se mai întoarce niciodată!

Rebecca îşi puse mâinile în şolduri şi se străduí să nu ţipe.

— Nu ne-a plătit Sue cotizaţiile la club luna aceasta?

Scott îşi ridică privirea spre ea. Încuviinţă absent.

— Ernie a spus că nu mai eşti membru.

Mâna lui se ridică uşor şi coborî pe o bucată de hârtie de pe masă. Ea recunoscu antetul clubului. El o împinse spre soţia sa. Aceasta o ridică şi citi:

Domnule Fenney.

Comitetul de Conducere consideră că prezenţa dumneavoastră continuă la club va deprecia atmosfera social-colegială existentă între membri. De aceea calitatea de membru v-a fost revocată cu începere de la această dată. Vă rugăm să nu vă întoarceţi la club. Lucrurile personale vă vor fi trimise la reşedinţa personală, împreună cu nota de plată finală.

— Este McCall, explică el. Mi-a dat un şut în fund şi de la Downtown Club şi de la clubul sportiv. Încearcă să

mă preseze să renunţ la apărarea noastră.

— La dracu', Scott, ţi-am spus!

Braţul îi căzu şi scrisoarea pluti spre podea. Călătoria cu Scott Fenney se apropia de sfârşit. Singura întrebare era acum dacă finalul va fi o aterizare lină sau o prăbuşire violentă.

Fetele stăteau în patul lui Boo când Scott luă cartea şi se aşeză pe scaunul de lângă pat. Toată vigoarea i se scursese din trup. Într-o singură zi, îşi pierduse menajera şi calitatea de membru la cluburile unde lua masa, făcea sport şi juca golf. Doar gândul că McCall poseda felul acela de putere – că putea sta în Washington şi trage sforile în Dallas, să dea câteva telefoane şi să-i prejudicieze lui Scott viaţa perfectă – îl făcu pe acesta să realizeze cât de relativ era locul său în lume. Până la urmă, poate că 175 de metri împotriva Texasului nu îl făceau pe Scott Fenney aşa de special.

— Ţi-ai încălcat promisiunea, rosti Boo cu voce aspră, şi acum Consuela nu mai este.

Scott suferise toate felurile de durere fizică, dar niciunul nu se compara cu durerea pe care o simţea acum fiindcă o dezamăgise pe fiica sa.

Îşi scoase ochelarii.

— Îmi pare rău, Boo.

— Adu-o înapoi.

— Asta încerc să fac. Îşi puse din nou ochelarii şi deschise cartea. Unde rămăsesem, la al Treisprezecelea Amendament?

Boo răspunse:

— Vrem să vorbim despre altceva.

Scott închise cartea.

— Bine. Ce anume?

— Ce este acela un testament?

— Un testament este o declaraţie legală ce evidenţiază o intenţie testamentară de a dispune de proprietatea cuiva după moartea acestuia.

Boo avu o privire lipsită de orice fel de expresie.

— Mai pe înţelesul nostru, zise ea.

Pajamae aproba dând din cap.

— Un testament spune cine îţi ia lucrurile când mori.

Fetele se priviră una pe alta şi încuviinţară. Boo continuă:

— Deci cine îţi ia lucrurile dacă mori?

— Mama ta.

— Cine îi ia ei lucrurile dacă moare?

— Eu.

— Cine vă ia lucrurile dacă amândoi muriţi?

— Tu.

— Cine mă ia pe mine?

— Oh.

— Bunicii mei sunt morţi, nu am unchi, mătuşi, fraţi sau surori mai mari… şi acum n-o mai am nici pe Consuela.

— Păi, în primul rând, Boo, eu şi mama ta nu plănuim să murim curând, aşa că este totul ipotetic.

— Totul cum?

— Ipotetic. Ştii tu, ce s-ar întâmpla dacă… Dar nu-ţi face griji, eu şi mama ta avem de gând să fim aici şi să-ţi purtăm de grijă.

Pajamae zise:

— Mama spune că toate rudele mele ori au murit, ori sunt în închisoare.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă…? întrebă Boo.

— Ce s-ar întâmpla dacă ce?

— Ce s-ar întâmpla dacă tu şi mama muriţi?

— Nu ştiu, Boo. Cred că nu m-am gândit prea mult la asta.

Boo ridică un pumn plin cu bancnote de un dolar şi cu monede de diferite valori.

— Vrem să te angajăm ca avocat al nostru, dar nu avem decât treisprezece dolari, aşa că va trebui să lucrezi foarte repede.

— Şi ce vreţi voi să fac?

— Scrie-ne un testament care să spună că, dacă mama lui Pajamae moare, o luăm să locuiască cu noi, iar dacă tu şi mama muriţi, mama ei mă ia să locuiesc cu ele.

— *În cartierul locuinţelor sociale?* întrebă Scott, luându-l gura pe dinainte.

— *Nu.* Eu voi rămâne cu această casă, vom locui aici.

Amândouă fetele încuviinţau acum. Şi Scott zâmbi pentru prima dată în acea zi, la imaginea Shawandei Jones ca proprietară a casei de la Beverly Drive nr. 4.000, chiar în inima oraşului Highland Park.

ŞAPTESPREZECE

— McCall e un ticălos.

— Spune-mi ceva ce nu ştiu.

Era ora nouă în dimineaţa următoare şi Scott era prăbuşit pe canapeaua din biroul lui Dan Ford. Partenerul său senior stătea la birou, cu braţele încrucişate, asemenea unui preot în timp ce asculta o confesiune.

— Dar este bogat şi puternic, Scott, ceea ce îl face un ticălos de temut.

— Este prietenul tău.

— Nu am spus că este prietenul meu. Adevărul este că nu aş avea curaj să-i întorc spatele canaliei. Dar va fi următorul preşedinte şi vrem să fie prietenul acestei firme.

— Dan, spune-i că pot trăi fără Downtown Club, fără clubul de fitness şi fără clubul de golf să-mi ia calitatea de membru al acestora… bine, e-n regulă, asta înseamnă că joacă dur. Dar să o ia pe Consuela, să rănească o biată fată mexicană, care n-a făcut niciodată în viaţa ei vreun rău cuiva… ăsta nu mai este joc dur, Dan, este de-a dreptul mârşăvie pe faţă. Spune-i că este un mizerabil abject dacă a făcut asta. Scott se trezise în acea dimineaţă cu chef de bătaie. Dacă mă gândesc mai bine, de ce nu-mi dai numărul lui McCall, îi voi spune chiar eu.

Dan zâmbi.

— În niciun caz, Scotty.

— Ştii, Dan, nu am fost niciodată scos pe targa de pe teren. Am primit cele mai dure lovituri pe care fiecare echipă mi le putea da şi întotdeauna m-am ridicat de jos.

Dan încuviinţă.

— Erai puternic.

— Încă sunt puternic. Scott îşi lovi uşor tâmpla cu arătătorul de câteva ori. Aici sus. Aici sus este adevărata putere, în cap. Toţi rănesc fizic, dar tipii care sunt puternici mental se ridică de jos şi continuă să joace. Spune-i asta. Încă sunt în joc – şi am de gând să joc mai dur acum. Spune-i şi lucrul acesta.

Scott se ridică şi se îndreptă spre uşă, dar se opri când Dan îl strigă:

— Scotty?

— Da?

— De unde ştii că asta este cea mai tare lovitură a lui?

Cinci minute mai târziu, Mack McCall îi spunea lui Dan:

— Băiatul nu se lasă uşor.

— Nu, nu se lasă, răspunse Dan.

— Ei bine, se va lăsa… altfel tot Dallasul va afla că nevastă-sa şi-o trage cu antrenorul de golf de la club.

— Cu *Trey?* Doamne, băiatul ăla face furori acolo în rândul nevestelor. Ar trebui să ne plătească. Cum ai aflat?

— Delroy şi-a băgat puţin nasul.

— La naiba, Mack, nu te grăbi cu asta, să vedem dacă Scott se dă pe brazdă. Să-l înşele nevasta… asta va fi greu pentru el.

— Vorbeşti de parcă îţi pasă de Fenney.

— Este cel mai bun avocat tânăr pe care l-am întâlnit vreodată… îmi este ca un fiu.

— Dan, un fiu poate fi un lucru periculos.

Corespondenţa de dimineaţă îl aştepta pe Scott când acesta se întoarse la birou. Dar în loc să factureze o mie de dolari pentru citirea ei, corespondenţa de azi avea să-l coste de multe ori suma respectivă: o scrisoare era de la IRS, prin care i se cerea plata a 75.000 de dolari reprezentând taxele restante pentru bonă, penalităţi şi dobânzi în problema Consuelei de la Rosa. Şi Scott ştiu că vorbele lui Dan fuseseră o avertizare: Mack McCall nu

terminase încă cu Scott Fenney.

Acesta stătea la birou şi îşi evalua situaţia financiară. Avea 100.000 de dolari cash, mai mult sau mai puţin – de fapt cu 25.000 de dolari mai puţin, din moment ce îi trimisese un cec lui Rudy Gutierrez ieri în contul său de economii, ceea ce nu genera aproape nimic în venituri din dobânzi, şi alţi 200.000 de dolari în contul său de investiţii pentru pensia privată, toţi în acţiuni ale firmelor de IT, toate având un preţ de pornire mai mare decât valoarea cu care se tranzacţionează pe piaţă, toate valorând jumătate din cât plătise pentru ele.

Avea datorii de 2, 8 milioane de dolari pe casă, 175.000 pe Ferrari şi alţi 150.000 pe Mercedes şi Range Rover şi 25.000 pe cardurile de credit. Trei milioane o sută cincizeci de mii de dolari datorie. Maşinile erau probabil în pragul de rentabilitate, valoarea lor acoperea datoria, iar casa valora poate un milion peste datorie, deşi piaţa locuinţelor sofisticate din Dallas îşi oprise avântul recent.

Singurul său venit era salariul lunar de partener, un brut de 62.500 de dolari, care rămânea de doar 42.000 după plata impozitelor, sumă ce dispărea mai repede decât o picătură de ploaie pe trotuarul încins al lunii iulie: 4.000 de dolari rata lunară pentru Ferrari, 3.000 rata pentru Mercedesul Rebeccăi şi pentru Rover, 16.000 pentru datoriile ipotecare lunare ale contractului pe casă, 10.000 pe lună în taxe de proprietate şi garanţii premium către compania de asigurări şi 4.000 lunar pentru utilităţi şi mentenanţă. Ceea ce rămânea erau doar 5.000 de dolari pentru alimente, haine, ieşiri la restaurant, distracţie şi cotizaţii pentru club – cel puţin nu mai trebuia să plătească şi cotizaţiile. Nu îşi făcuse niciodată griji în legătură cu economisirea banilor; pentru el casa era contul său de economii, fondul de pensie şi fondul pentru zile negre. Bineînţeles, putea accesa aceste fonduri doar dacă vindea casa sau dacă refinanţa ipoteca, ceea ce nu era o opţiune favorabilă, din moment ce la început Dan Ford intervenise şi ceruse preşedintelui băncii ca pe o favoare personală împrumutul de 2, 8 milioane de dolari.

Aşa că Scott scrise un cec din contul său de economii de *şaptezeci şi cinci de mii şi o sută de dotări* pentru „Nenorocitul de la FISC”. Apoi se lăsă pe spate în scaunul directorial şi se întrebă ce va face McCall în continuare.

De pe canapeaua din biroul lui Scott, Bobby zise:

— Şaptezeci şi cinci de mii de dolari? La naiba, eu vând tot ce am, achit din datorii şi tot rămân dator cu şaptezeci şi patru de mii. Şi tu ai scris un cec?

Bobby sosise mai devreme şi Scott îl pusese la curent cu cele petrecute.

— Da, dar erau toţi banii pe care îi aveam cash.

— Ştii, Scotty, McCall a mers mai departe decât aş fi crezut că o va face. Adică să fie ofticat este una, dar să încerce să-ţi distrugă viaţa, zău, de acum este pe teritoriul lui Stephen King.

— Nu poate să-mi distrugă viaţa, Bobby. Poate să-mi ia menajera, calitatea de membru al cluburilor şi banii cash, dar nu mă poate distruge. Încă am clienţi care mă plătesc trei milioane de dolari pe an.

— Domnule Fenney?

Sue stătea în uşă.

— Da?

— A sunat domnul Dibrell, a zis că trebuie să vă întâlniţi cât se poate de urgent.

*

Frumoasa recepţioneră blondă a Dibrell Property Company nu se mai interesă astăzi de statutul marital al lui Scott şi Marlene nu-i mai zâmbi. În schimb îşi feri privirea în momentul în care acesta trecu pe lângă biroul său şi intră în sanctuarul privat al lui l om Dibrell. Din expresia îndurerată a lui Tom, Scott îşi imagină că va trebui să negocieze de data aceasta soluţionarea acuzaţiilor de hărţuire sexuală cu două recepţionere. Şi se întrebă dacă era în stare.

— Care-i treaba, Tom?

Tom îi făcu semn să se aşeze pe canapea.

— Ia loc, Scott.

Acesta ocoli măsuţa de cafea, ce avea partea de sus din sticlă de formă alungită şi era aşezată pe un picior format din potcoave culcate unele peste altele şi prinse între ele. Se trânti pe pielea moale ca şi cum plonjă în apă şi îşi întinse braţele pe marginea de sus a spătarului canapelei. Avocat şi client se priviră unul pe altul peste întinderea de şase metri de decoraţiuni interioare costisitoare.

— Am fost împreună mult timp, Scott.

— Unsprezece ani, Tom. De când sunt avocat.

— Eşti cel mai bun avocat pe care l-am avut vreodată, Scott, şi am avut destui.

— Ei, mulţumesc. Se simţi măgulit şi zâmbi. Ştii, Tom, când eram în colegiu şi mă despărţeam de o fată, întotdeauna începeam prin a-i spune cât de frumoasă era.

Tom înclină din cap şi expiră. Dar nu zâmbi.

— Ne despărţim, Scott.

— Ce?

— Nu mai eşti avocatul meu.

Groaza îl ridică instantaneu de pe canapea şi îl proiectă prin spaţiu până la biroul lui Tom. Acum privea în jos la clientul său bogat, la trei milioane de dolari în onorarii pentru servicii juridice, bătăile inimii crescându-i cu fiecare secundă pe măsură ce toate consecinţele pierderii lui Tom Dibrell ca şi client îi treceau fulgerător prin minte, asemenea unei locomotive pierdute de sub control.

— Tom… *de ce?*

— E mai bine să nu intrăm în amănunte, Scott. Este o hotărâre luată.

— Dar…

— Nu face asta, Scott.

Se simţi confuz şi gata să se prăbuşească, de parcă primise o lovitură în cap. Îi întoarse spatele lui Tom, făcu câţiva paşi spre uşă şi văzu ceva ce nu mai văzuse niciodată până atunci sau nu avusese ochi să vadă. Clipi de mai multe ori, privirea şi mintea concentrându-se simultan. Pe perete era o fotografie înrămată a lui Tom Dibrell şi a

senatorului Mack McCall la un turneu de golf. Se întoarse spre Tom, dar arătă spre fotografie.

— El este, nu-i aşa? McCall. El te-a făcut să iei această decizie.

Se priviră în ochi un moment destul de lung, apoi privirea lui Tom cobori în pământ şi acesta încuviinţă din cap ca şi cum îl durea.

— Scott, vrei să afli cheia misterului?

— Ce mister?

— A acţionat Oswald singur?... Despre ce misterul dracului crezi că vorbesc? Cum a supravieţuit Tom Dibrell prăbuşirii pieţei imobiliare şi şi-a păstrat clădirea când toţi ceilalţi au dat faliment şi le-au pierdut pe ale lor?

Scott dădu din cap.

— McCall. El m-a salvat. Fondul de pensii din New York, canaliile care aveau ipoteca pe această clădire – şi care încercau să-mi blocheze dreptul de răscumpărare a acesteia doreau să treacă legislaţia de Congres, un fel de deducere specială a taxelor pentru investiţiile lor. Mack le-a spus că, dacă mă împiedicau să-mi răscumpăr ipoteca, el urma să le distrugă legislaţia. Au renunţat. Şi Mack mi-a făcut rost de contracte la noua clădire a poştei şi la tribunalul din centru, mi-a dat lichidităţi. M-a salvat, Scott, doar pentru că suntem vecini şi îmi trimit grădinarul să-i tundă gazonul. Şi nu mi-a cerut niciodată nicio favoare blestemată... până acum. Este ca Naşul, Scott... când îţi cere în cele din urmă o favoare, nu spui nu. Îi sunt dator.

— Şi cu mine cum rămâne? Am început să lucrez pentru tine când ceilalţi avocaţi te părăseau ca pe o grămadă de gunoi. Ţi-am fost loial unsprezece ani. *Mie* nu-mi datorezi nimic?

Tom se dădu înapoi şi expresia de pe chipul său se schimbă din una dureroasă în una derutată.

— Ţi-am plătit ceea ce îţi datoram, Scott. În totalitate, în fiecare lună. De fapt, mai mult decât în totalitate. Mă facturezi în plus de ani de zile. Crezi că nu am ştiut asta? Facturându-mă pentru studenţii tăi la Drept, pregătind noii avocaţi pe notele mele de plată, mărindu-ţi

costurile fotocopiilor, faxurilor şi telefoanelor, taxând prânzurile noastre la preţul tău de oră, umflând orele – de ce crezi că am angajat toţi acei absolvenţi de MBA de la Harvard, pentru sănătatea mea? Ştiu unde se duce fiecare bănuţ nenorocit al acestei companii! îmi imaginez că de-a lungul anilor mi-ai luat două-trei milioane în ore suprafacturate. Dar asta este ceea ce doreai de la mine – onorariile mele, nu prietenia. Deci astfel ţi-am plătit, Scott, cu banii jos. Nu în loialitate. Sunt loial prietenilor, al naibii de loial. Dar tu nu mi-ai fost prieten. Mi-ai fost avocat.

— Da, Tom, şi ca avocat al tău am încălcat nişte reguli pentru tine. Am extins perimetrul eticii şi al legalităţii pentru tine, ca să-ţi poţi încheia afacerile!

Tom îşi ridică mâinile în sus în semn de renunţare.

— Stai puţin, nu ştiu nimic despre asta, Scott. Sunt doar un dezvoltator ramolit, tâmpit şi prăfuit. Las acele treburi legale complicate avocatului meu cel cu adevărat isteţ.

El zâmbi.

— Acum mai puţin de o lună, Tom, stăteam chiar aici şi aveai nevoie de mine să-ţi salvez din nou fundul dintr-o încurcătură… Cum o chema, Nadine? Şi am făcut-o. Ai spus atunci că nu vei uita niciodată.

— Aşa este. Nu voi uita niciodată lucrul acela, Scott. Dar astea sunt afacerile.

„El este avocatul lui Ross Perot”.

„El este avocatul lui Jerry Jones”.

„El este avocatul lui Mark Cuban”.

„El a fost avocatul lui Tom Dibrell”.

Un avocat ar prefera mai degrabă ca soţia lui să fugă cu un alt bărbat decât să-l părăsească clientul pentru un alt avocat. Trădarea unei soţii îl face să o pună pe ea sub semnul întrebării. Dar trădarea unui client îl face să se pună pe sine sub semnul întrebării; treaba este că trădarea unui client este *singurul* lucru care poate face un avocat să-şi pună anumite întrebări – ce este şi cine este. Căci un avocat fără soţie este încă avocat, dar un avocat fără client

este doar un om.

Identitatea unui avocat este determinată de clienţii pe care îi reprezintă. Puterea unui avocat, prestigiul, influenţa, bogăţia, reputaţia şi statutul social – *ce este şi cine este* – toate sunt determinate de clienţii pe care el îi reprezintă. Eşti bun doar în măsura în care clienţii tăi sunt bogaţi.

Scott urcase cu liftul ca avocat important în Dallas, un avocat cu un client bogat; era „Scott Fenney, avocatul lui Tom Dibrell”. Acum cobora cu liftul precum… cine? Nu recunoştea omul din oglinzile de pe pereţii ascensorului.

Prima sa identitate cunoscută a fost de fiu al lui Butch. Apoi, din vremea când abilităţile sale fotbalistice deveniseră evidente, a fost aceea de jucător de fotbal. Şi în ultimii unsprezece ani fusese ca avocatul lui Tom Dibrell. Avusese întotdeauna o identitate. Dar cine era Scott Fenney acum? Pur şi simplu un avocat oarecare fără un client bogat, la fel ca Bobby, al cărui cel mai bun client era un chelner latino?

Pentru prima dată în viaţă, nu ştia cine este.

Scott era încă în stare de şoc când se întoarse în biroul său, unde îl găsi pe Bobby pe canapea, iar pe masă îl aştepta o scrisoare recomandată. Numele de pe plic – First Dallas Bank – nici nu se înregistra în mintea lui. Folosi cuţitaşul de scrisori pentru a tăia partea de sus a plicului, fără alt gând decât că poate era doar o broşură bună de aruncat. Scoase cele patru pagini din hârtie groasă de calitate superioară, le despături şi le puse pe birou încercând să le netezească. Şi citi. Şi pe măsură ce citea, realiza încet, dar sigur, că îşi citea propriul necrolog.

Banca îi cerea plata imediată a împrumutului casei şi al maşinilor. Avea zece zile să achite restul datoriilor de 325.000 de dolari pentru cele trei automobile şi treizeci de zile pentru achitarea celor 2, 8 milioane de dolari rămase de plată pentru vilă. Neplata la timp urma să atragă imediata reintrare în posesia băncii a maşinilor şi procedura de scoatere la licitaţie a casei pentru ca banca

să-şi recupereze datoria. Scott Fenney urma să-şi piardă vila şi Ferrari-ul.

Viaţa lui perfectă era pe ducă.

Un sentiment de înfrângere totală încercă să-şi facă loc în mintea lui, dar Scott Penney nu fusese niciodată înfrânt, nici măcar atunci când pierdea vreun meci. Şi asta pentru că, atunci când pierdea, nu accepta înfrângerea. În schimb, se făcea foc şi pară. Exact ca acum. Respiraţia i se acceleră, fălcile i se încleştară şi furia îi energiză mintea şi trupul. Ridică telefonul şi apăsă butonul pentru formarea automată a numărului privat al lui Ted Sidwell, preşedintele băncii. Ted răspunse la primul sunet al telefonului.

— Ted, Scott Fenney. Ce dracu' se întâmplă?

— Cereri imediate de returnare a împrumuturilor, Scott. Şi noi tocmai am făcut o cerere.

— De ce?

— Aceste împrumuturi ţi-au fost acordate ca o favoare, Scott. Ca să obţii favoruri, trebuie să faci şi tu favoruri la rândul tău. Astea sunt regulile jocului.

— Înţeleg. McCall. Foarte bine, voi refinanţa cu altă bancă.

Ted râse.

— Pe piaţa de azi? Şi fără Tom Dibrell în calitate de client al tău? Nu prea cred.

— Veştile circulă rapid.

— Ştiam dinaintea ta.

— Voi vinde blestemata asta de casă, valorează cu un milion mai mult decât datoria.

— O vânzare fulger în treizeci de zile? Vei fi norocos dacă vei obţine suma pe care o datorezi.

— Deschid procedura de faliment. Te pot face să aştepţi şase luni, poate chiar un an.

— Nici asta nu prea cred. Banca deţine un document ipotecar pe casa judecătorului Schneider din Highland Park. El este judecătorul care se ocupă de toate problemele legate de faliment. Şi el înţelege ce înseamnă un favor.

Scott rămase fără contraargumente juridice, aşa că recurse la o replică universală din fotbal:

— Du-te dracului, Ted.

Trânti telefonul.

Bobby se ridicase.

— Ce-a fost asta?

Scott îşi dădu seama că avea faţa scăldată în sudoare.

— Banca mi-a cerut să achit imediat împrumuturile pe maşini şi pe casă.

— Cum pot să-ţi ceară achitarea ipotecii?

— Pentru că nu este un credit ipotecar aşa cum crezi tu. Nu obţii un credit ipotecar Fannie Mae[50] de 2, 8 milioane de dolari pe treizeci de ani, cu o dobândă de cinci la sută, Bobby. Aşa ţi se cere plata imediată a datoriei în termen de treizeci de zile.

— *Iisuse.* Poţi refinanţa?

— Puţin probabil. Am obţinut acest credit doar pentru că Dan şi-a folosit influenţa pe lângă preşedintele băncii, mocofanul ăla.

— Ghici cine-l influenţează acum pe preşedintele băncii?

Scott încuviinţă.

— Ai putea vinde casa.

— Rebecca o să moară. Casa aia înseamnă totul pentru ea.

— La naiba, Scotty, obţii trei milioane din onorarii juridice. Poţi învârti tu ceva.

Scott de-abia mai putu rosti cuvintele:

— Dibrell tocmai m-a concediat.

Rebecca zise:

— Dacă tu nu mai eşti avocatul lui Tom Dibrell, atunci eu cine sunt?

Tot drumul spre casă, Scott se pregăti sufleteşte

50 Denumire colocvială dată celei mai mari companii federale ce se ocupă de ipoteci în SUA - Federal National Mortgage Association. (n.tr.)

pentru acest moment; spera ca atitudinea lui să fie mai convingătoare în faţa soţiei sale.

— Nu am nevoie de el.

— Nu, dar ai nevoie de cele trei milioane ale lui în onorarii. Uite ce e, Scott, majoritatea nevestelor de avocaţi habar nu au ce fac soţii lor la birou, dar eu ştiu. Dumnezeu e martor cât m-ai şcolit în ultimii unsprezece ani. Ştiu cum merg treburile într-o firmă de avocatură. Şi mai ştiu că un partener, care tocmai a pierdut un client de trei milioane de dolari, nu va mai fi partener multă vreme. Şi ce vom face atunci, Scott? Cum vom mai putea plăti pentru această casă?

Scott se îndreptă spre ferestrele dormitorului principal. Nu putea suporta să-şi privească soţia când spunea ceea ce avea de spus.

— Ei bine, ăsta este celălalt lucru, Rebecca. Vila. Banca vrea împrumutul înapoi. Trebuie să achit 2, 8 milioane în termen de treizeci de zile sau o pierdem. Asta dacă nu o vindem mai întâi.

Se întoarse şi văzu cum culoarea dispărea de pe chipul Rebeccăi şi cum picioarele îi cedau; ea căzu pe pat şi privi în gol la peretele din faţa ei. După un moment, ea vorbi ca pentru sine:

— Fără casa asta, nu voi fi niciodată preşedinta Balului Marilor Crescători de Vite. Ochii ei, inexpresivi şi pierduţi, se întoarseră spre Scott. Cum voi mai putea eu vreodată să dau ochii cu lumea din acest oraş?

Scott Fenney simţi durerea dezamăgirii soţiei sale. O dezamăgise, îi înşelase aşteptările, o trădase. Îi promisese această viaţă, o viaţă în această casă, cu aceste lucruri, conducând acele maşini. Acum îşi încălcase acea promisiune. Pentru prima dată în viaţa lui, simţi durerea înfrângerii. Şi în spatele durerii, simţi altceva, o furie ce creştea adânc în interiorul său, nu furia unui avocat faţă de un client care nu-şi achită nota de plată, sau faţă de un judecător care dă un verdict nefavorabil lui, ci felul acela de furie pe care o simţise mai înainte doar pe terenul de fotbal, o furie oarbă ce existase în om încă de la Adam, o

furie ce-ţi întuneca mintea şi-ţi încorda trupul, ce te făcea să spui lucruri pe care nu trebuia să le spui şi să faci lucruri pe care nu trebuia să le faci, genul de furie care ducea de obicei la sancţionarea lui Scott Fenney pentru comportament nesportiv. Genul de furie care însemna că un anume cretin se pregătea să simtă răzbunarea lui Scott Fenney.

OPTSPREZECE

De-a lungul a patra sezoane în Divizia I-A de fotbal universitar, jucând împotriva unor echipe precum Texas, Texas AM, Nebraska şi Oklahoma, echipe cu jucători care îi depăşeau în greutate pe cei de la SMU cu 18 – 20 de kilograme pe fiecare poziţie, Scott Fenney, numărul 22, luase multă bătaie. La cele 83 de kilograme ale sale era puternic, iute şi rezistent; cu toate acestea, când un apărător advers de 115 kilograme îl placa şi îl izbea de pământul dur, îl durea, nu glumă. Suferise două operaţii la genunchi, un umăr dislocat, cinci coaste rupte, patru degete rupte (unul dintre ele de două ori), nasul rupt de două ori, un traumatism, numeroase julituri şi contuzii şi un total cumulat de 117 copci. În ciuda acestor lucruri, nu ratase niciodată nici măcar un singur meci.

Scott Fenney se ridica de fiecare dată când îl trânteau la pământ. Şi când se ridica, le plătea întotdeauna cu vârf şi îndesat, reuşind o alergare memorabilă, obţinând o lovitură de începere sau marcând un *touchdown.* Răzbunarea făcea durerea să treacă.

Senatorul Mack McCall îi arătase lui Scott adevăratul înţeles al durerii. Îl lovise pe Scott aşa cum niciun alt apărător advers nu reuşise să-l lovească vreodată. Acum venise vremea revanşei.

Scott îşi privi ceasul şi se ridică. Privi pe fereastră la luminile nocturne ale centrului oraşului. Era aproape ora nouă, seara următoare, şi el era în biroul său.

— Scotty, zise Bobby de pe canapea. Ştiu că a fost ideea mea, dar poate că până la urmă nu este chiar o idee bună.

— Vii sau nu?

Bobby se ridică.

— Oh, da, vin. Sigur, mă simt de parcă mă îmbarc pe *Titanic.*

Ochii lui Mack McCall hoinăreau peste corpul gol al lui Jean McCall şi el îşi aminti prima dată când ei făcuseră sex cu cincisprezece ani în urmă, la mai puţin de o lună după ce ea absolvise Facultatea de Drept şi se alăturase stafului său senatorial. Era tânără, era suplă, era sexy şi nu era soţia lui. Soţia lui nu era nici sexy, nici suplă şi nici tânără; era bătrână, avea patruzeci şi cinci de ani, aceeaşi vârstă pe care o avea şi el la vremea aceea, dar el nu se simţea la fel de bătrân pe cât arăta ea. Martha arăta exact ca mama ei – nu era o femeie cu care să fie interesat în mod deosebit să facă sex.

La patruzeci şi cinci de ani, Mack McCall se simţea încă tânăr şi neruşinat şi avea nevoie de o femeie care să fie tânără şi neruşinată, precum Jean. Făceau sex aproape zilnic, oricând şi oriunde baia sa privată, bancheta din spate a limuzinei, vestiarul senatului. Ea avea un corp incredibil, un corp care îl făcea să se simtă din nou ca la douăzeci şi cinci de ani şi debordând de ţestosteron. Mai mult, ea avea o nevoie fiziologică de activitate sexuală ce putea scoate din circulaţie pentru totdeauna un bărbat având jumătate din vârsta lui.

Era de asemenea visul oricărei camere de televiziune, frumoasă, cu un discurs coerent, încântătoare şi inteligentă. Când Mack începuse să viseze la Casa Albă, trebuise să ia o decizie: voia o primă doamnă care arăta ca o bunică sau un top model? îi trebui mai puţin de un minut să se decidă. Divorţă de Martha.

Ea angajă un tâmpit ca avocat şi îl ameninţă că va confirma ceea ce tabloidele sugeraseră deja: că senatorul Mack McCall avea o aventură cu o membră a staffului său. Nu că era cine ştie ce noutate pe Capitol Hill ca un membru al Congresului să-i pună coarne nevestei. Dar era o problemă foarte delicată când acel membru avea o

platformă bazată pe valorile familiei conservatoare şi când ţintea spre Casa Albă. Bineînţeles, Mack McCall era capabil să negocieze o afacere atunci când nevoia îl obliga. Pentru o sută de milioane de dolari, Martha îşi ţinu gura şi se întoarse acasă în Texas.

Jean meritase fiecare bănuţ.

Dar anii îşi puseseră amprenta asupra lui Mack McCall. Acum, la vârsta de şaizeci de ani, nu se mai simţea ca la douăzeci şi cinci; nu se mai simţea nici ca la patruzeci şi cinci, nici ca la cincizeci şi cinci; nu se mai simţea tânăr, viril şi debordând de ţestosteron. Aşa că făcu ceea ce ar face orice bărbat bogat, în vârstă de şaizeci de ani, care se respectă şi are o nevastă cu douăzeci de ani mai tânără: merse la doctor. Acum, în fiecare dimineaţă, senatorul Mack McCall făcea duş, se bărbierea şi îşi aplica puţin after-shave şi un plasture cu ţestosteron, iar în fiecare seară lua câte o pastilă de Viagra, totul în efortul de a-şi satisface propriile fantezii sexuale şi dorinţele lui Jean.

În acea seară, ea era întinsă pe patul lor, goală. Trupul ei era încă incredibil de bine conturat şi de îmbietor; părul ei negru îi atârna pe umeri şi îi cădea pe sânii fermi; abdomenul ei era plat, fără vergeturi de sarcină; picioarele sale suple nu arătau precum hărţile drumurilor. Avea ochelarii Clark Kent şi lucra la laptop; televizorul era pornit, dar fără sonor. Nu era niciun risc pentru el astă-seară: îşi înlocuise plasturele cu ţestosteron de dimineaţă cu unul nou în urmă cu o oră, când înghiţise o pilulă de Viagra. Acel plasture îi secreta elixirul tinereţii în circulaţia sangvină şi micuţa pastilă albastră îi dilata vasele de sânge ce duceau la penis, acţiuni fiziologice care aveau drept rezultat o erecţie impresionantă. Simţindu-se al naibii de mândru, tânăr şi viril (deşi întărit chimic şi doar pentru moment), Mack se apropie de Jean şi stătu lângă pat până când privirea ei părăsi laptopul şi îl găsi. Sprâncenele ei se ridicară şi zâmbi.

— Presupun că astă-seară nu ne vom uita la *Dateline.*

Mack nu avea de unde să ştie că soţia lui gândea:

„Sau cel puţin la primele cinci minute ale emisiunii *Dateline*", în timp ce-şi scotea ochelarii, îşi aşeza laptopul pe noptieră, se culca în pat şi îşi îndepărta picioarele. Preludiul fusese întotdeauna în versiunea lui Mack McCall precum verificarea tranzacţiilor cu acţiuni futures, aşa că se urcă deasupra ei şi o penetră fără îmbrăţişări drăgăstoase inutile. Jean era incredibilă, picioarele ei se ridicară şi se încolăciră înjurai mijlocului său, unghiile ei se înfipseră în fesele lui, sânii ei considerabili sufocându-l de plăcere, în timp ce se împingea în ea iar, şi iar, şi iar cu ritmul constant al unei pompe de extracţie a petrolului şi el se întreba ce acţiuni futures se tranzacţionaseră astăzi când…

— Mack! Mack, opreşte-te!

Jean se întinse după ochelari şi după telecomandă. Cu mâna stângă îşi puse ochelarii, iar cu cea dreaptă îndreptă telecomanda. Mack se retrase, gâfâind din greu.

— *Ce-i?*

Jean arătă spre televizor.

— Priveşte!

Mack se întoarse spre TV şi văzu chipul fiului său decedat.

— Astă-seară, din clădirea federală aflată în centrul Dallasului, un interviu în direct şi în exclusivitate cu Shawanda Jones, femeia acuzată de uciderea lui Clark McCall, fiul senatorului Mack McCall, candidatul cu cele mai mari şanse să devină noul preşedinte al Statelor Unite.

Pe ecran, Mack văzu faţa de culoare a Shawandei Jones, prostituată, dependentă de droguri şi criminală. Alături de ea stătea A. Scott Fenney, Esq.

— El e o adevărată bucăţică, comentă Jean, ceea ce stârni furia ce deja mocnea în Mack.

La televizor:

— Împreună cu doamna Jones astă-seară este avocatul său numit din oficiu, Scott Fenney. Domnule Fenney, toate programele de ştiri din ţară încearcă să obţină un interviu cu dumneavoastră şi cu clienta

dumneavoastră încă de când aceasta a fost arestată – de ce astă-seară?

— Deoarece anumite informaţii care ne-au parvenit prezintă interes public. Şi fiindcă anumite acţiuni ale senatorului McCall constituie obstrucţionarea justiţiei.

— Aceasta este o acuzaţie serioasă, domnule Fenney. Dar mai întâi să ne întoarcem la noaptea de sâmbătă, 5 iunie. Ce s-a întâmplat atunci?

Lui Mack McCall îi creştea constant tensiunea pe măsură ce curva aia neagră îşi spunea povestea: cum Clark o agăţase, îi oferise o mie de dolari pentru o noapte de sex, o dusese la reşedinţa McCall din Flighland Park, făcuse sex cu ea şi apoi o bătuse şi o numise cioară; cum ea se luptase cu el, îi dăduse un genunchi în vintre şi plecase, luând banii pe care el îi datora şi cheile de la maşină; că ultima dată când îl văzuse pe Clark, acesta era în viaţă, întins pe jos, văitându-se şi înjurând-o; că arma crimei era de fapt a ei, dar că ea nu i-o pusese lui Clark la cap, nu trăsese şi nu-i trimisese un glonţ în creier. Când în cele din urmă ea se opri din vorbit, emisiunea luă o pauză publicitară.

În timpul pauzei, McCall traversă dormitorul, dezbrăcat şi furios. Şi când Mack McCall se înfuria, cineva o încasa. Acel cineva urma să fie A. Scott Fenney. Singura întrebare era cum avea să-l facă să sufere de data aceasta. Tocmai era pe punctul de a se decide, când începu din nou emisiunea şi reporterul se întoarse spre Fenney.

— Domnule Fenney, clienta dumneavoastră pretinde că Clark McCall era rasist şi un violator brutal. Dar acesta nu este aici să se apere. Cum poţi să te aştepţi ca un juriu să creadă cuvintele unei prostituate dependente de droguri?

— Pentru că ea nu a fost prima femeie pe care Clark McCall a bătut-o şi violat-o.

Toată furia combinată pe care Mack McCall o experimentase în cei şaizeci de ani de viaţă furie împotriva competitorilor de pe piaţa afacerilor, oponenţi politici, fosta sa soţie – nu se putea compara cu furia care pusese

acum stăpânire pe fiinţa sa. Voia cu disperare să-l ucidă pe Scott Fenney.

— Clark McCall a bătut şi violat o altă femeie cu un an în urmă. Aceasta a depus plângere la poliţie împotriva lui, dar a renunţat la acuzaţii forţată şi cu o plată de jumătate de milion de dolari din partea senatorului McCall. Ea a fost de acord să depună mărturie în timpul procesului Shawandei.

— Ca să confirme că Clark McCall era un violator?

— Da. Şi au mai fost şi alte femei, şase la număr, care au fost violate şi bătute de Clark McCall. Le rog pe acele femei să vină şi să depună mărturie, ca o victimă nevinovată a lui Clark McCall să nu fie condamnată la moarte pentru o crimă pe care nu ea a comis-o.

Altă pauză publicitară şi Mack făcu un semn spre laptopul lui Jean întrebând-o dacă avea în memoria acestuia numărul de telefon de acasă al lui Dan Ford. Îl avea.

Când emisiunea fu reluată, reporterul întrebă:

— Acum, domnule Fenney, haideţi să ne întoarcem la declaraţia dumneavoastră conform căreia senatorul McCall a obstrucţionat justiţia.

Fenney răspunse:

— Evident, procesul persoanei acuzate de uciderea lui Clark McCall va fi un circ mediatic. Curtea federală nu a crezut că biroul apărătorului din oficiu ar putea oferi Shawandei o apărare adecvată în aceste circumstanţe. Aşa că tribunalul m-a numit pe mine să o reprezint.

— Trebuie să fi fost un şoc.

— Sigur, la început. Sunt partener la o mare firmă de avocatură din Dallas şi sunt foarte ocupat cu clienţii care îşi plătesc onorariile, dar am crezut întotdeauna că avocaţii au datoria profesională de a reprezenta oamenii care nu pot plăti. Aşa că, atunci când judecătorul m-a sunat, am acceptat imediat numirea.

— Dar după cum se spune, nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită.

— Aşa am auzit şi eu. M-am aşteptat la o oarecare

publicitate nefavorabilă, poate câţiva clienţi care să nu fie de acord cu ceea ce fac, dar nu m-am aşteptat ca senatorul McCall să încerce să mă distrugă.

— Şi ce a făcut senatorul McCall?

— În primul rând l-a sunat pe partenerul meu senior şi i-a cerut să mă determine să exclud din proces orice dovadă legată de comportamentul criminal din trecut al lui Clark. A zis că nu vrea ca fiul său să fie târât prin noroi. Dar Clark McCall a trăit în noroi.

— Aţi refuzat să renunţi la acea dovadă?

— Bineînţeles. Dacă aş fi făcut asta, ar fi fost comportamentul unui avocat lipsit de orice etică şi nu ar fi fost cinstit faţă de Shawanda. Ea are dreptul la cea mai bună apărare pe care i-o pot oferi. Şi exact asta va avea.

— Ce a făcut apoi senatorul?

— L-a trimis pe procurorul districtual din Dallas să ne ofere o înţelegere, douăzeci de ani pentru Shawanda, dacă păstram sub tăcere trecutul lui Clark. Desigur, noi am respins oferta. Clienta mea este nevinovată.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— Agenţii INS au apărut la mine acasă şi mi-au arestat menajera de naţionalitate mexicană. Consuela – acesta este numele ei – era la noi de trei ani. Face parte din familia noastră.

Ochii lui Fenney înotau în lacrimi.

— Nu avea permis de muncă?

— Nu.

— Era ilegal aici, în America?

— Da.

— Şi ştiaţi asta?

— Uite ce e, putem dezbate meritele legilor imigraţiei, dar ideea este că senatorul McCall şi-a folosit puterea politică în Washington pentru ca menajera mea din Dallas să fie arestată.

— Ca să vă preseze?

— Da.

— A reuşit?

— Nu. Nu voi accepta niciodată să fiu presat să

acţionez în detrimentul clientei mele. Senatorul McCall nu a reuşit decât să rănească o biată fată mexicană.

— O mişcare politică nu tocmai inteligentă, având în vedere procentul de mexicani cu drept de vot din America. Ce s-a întâmplat apoi?

— Senatorul McCall a aranjat să fiu dat afară de la clubul unde luam prânzul, de la clubul de fitness şi de la clubul de golf.

Reporterul afişă o expresie în stare de şoc.

— Omul care vrea să fie preşedinte s-a înjosit atât de mult?

— Exact.

— Şi asta este tot?

— Nu, din nefericire, nu este tot. Din moment ce am continuat să refuz propunerile sale, senatorul McCall şi-a folosit puterea pentru a determina banca să-mi ceară returnarea în cel mai scurt timp a banilor pe care mi-i împrumutase pentru achiziţionarea casei şi a maşinilor. Am zece zile la dispoziţie să achit plata maşinilor şi treizeci de zile să achit suma pentru casă, altfel voi pierde totul.

— Dumnezeule, nu puteţi vorbi serios!

— Din păcate acesta este adevărul.

— Mi-e şi teamă să mai întreb, dar mai este şi altceva?

— Da. Din moment ce toate acestea nu au avut efect, McCall a cerut întoarcerea unor favoruri din partea unui client al meu, Tom Dibrell, un dezvoltator imobiliar din Dallas şi…

— Ce fel de favoruri?

— Ei bine, Tom mi-a spus că în urmă cu zece – doisprezece ani, McCall a ameninţat că va întârzia adoptarea legislaţiei dorită de creditorul care deţinea ipoteca pe clădirea sa de birouri din centrul de afaceri dacă acel creditor nu anula procedura de reluare în posesie a clădirii pentru care Tom nu-şi mai plătise ratele. Şi că McCall îşi folosise influenţa să-i direcţioneze lui Tom câteva proiecte federale de construcţii.

— Şi acum el i-a cerut domnului Dibrell să-i întoarcă

serviciile?

— Da.

— Şi ce anume i-a cerut?

— Să renunţe la serviciile mele ca avocat al lui.

— Şi a făcut asta?

— Da.

— Şi cum vă afectează acest lucru?

— Tom era cel mai important client al meu. Plătea anual firmei mele trei milioane de dolari în onorarii pentru servicii juridice.

— O grămadă de bani. Deci când domnul Dibrell v-a concediat, cariera dumneavoastră a suferit o lovitură extrem de puternică.

— Da, aşa este. Dar sunt aici ca să-i spun senatorului McCall, pe postul naţional de televiziune, că, în ciuda eforturilor de a mă distruge, îi voi oferi doamnei Jones cea mai bună apărare de care sunt capabil. Şi dovezile legate de rasismul şi violurile fiului său vor fi introduse în proces. Shawanda Jones va avea o apărare competentă. O să am grijă de asta.

Telefonul sună imediat ce emisiunea fu întreruptă de o nouă pauză publicitară. Mack îl ridică şi răspunse. Era Delroy, suna din Dallas.

— Te uiţi şi tu? întrebă acesta.

— Da.

— Mai vrei doar să-l controlezi?

— Acum vreau să-l fac să sufere. Fă publică informaţia legată de soţia lui şi de antrenorul de golf.

— Bine, dar putem să-l rănim mai mult de atât… şi să-l controlăm.

— Vrei să zici…

Mack decise să nu-şi ducă gândul până la capăt cu Jean de faţă. Dar cu Delroy nici nu era nevoie.

— Da, asta vreau să zic. A funcţionat cu un lord al drogurilor din Mexic. Va funcţiona al dracului de bine şi cu un avocat.

— Nu ştiu, Delroy, chestia asta…

Mack se întoarse spre televizor. Reporterul vorbea

direct telespectatorilor:

— Ce fel de om ar încerca să distrugă un avocat fiindcă îşi face datoria profesională? Pentru că apără o femeie de culoare acuzată că a ucis un bărbat alb? Se pare că senatorul Mack McCall este acel gen de om.

Tensiunea arterială şi furia îl străbătură din nou. Îi răspunse lui Delroy în telefon:

— Fă-o.

Aproape că-l putea vedea pe acesta rânjind când a închis.

La televizor, reporterul se întoarse spre Fenney:

— Domnule Fenney, vă mulţumesc că aţi fost alături de noi astă-seară ca poporul american să ştie ce fel de om este senatorul McCall, înainte ca ei să decidă şi să-l aleagă preşedinte. Sunteţi un om curajos. Dar senatorul McCall este bogat şi puternic. Nu vă este teamă că vă va răni din nou?

Fenney răspunse:

— McCall nu mă mai poate răni.

Mack McCall intră în dressing de unde se întoarse cu un revolver Smith & Wesson.357 pe care îl ţinea sus pe raft, îl îndreptă spre imaginea lui A. Scott Fenney de la televizor şi apăsă pe trăgaci.

— Nu mai pot pe dracu'!

După ce părăsi clădirea federală, Scott conduse Ferrari-ul prin centrul întunecat şi pustiu. Era o linişte stranie. Şi asta îi aminti de ultimul său sezon, după ultimul meci, când păşise din interiorul stadionului pe terenul întunecat şi pustiu, unde stătuse pe linia de 45, 5 metri şi privise în jur ştiind că totul se terminase.

Rebecca era în bucătărie, privind fix la televizor, când el intră în casă. Erau ştirile de la miezul nopţii; un reporter spunea:

— Un sondaj fulger luat imediat după interviul cu Shawanda Jones arată că procentele senatorului McCall se prăbuşesc. A căzut, ajungând un procent format doar dintr-o singură cifră printre posibilii contracandidaţi, de la

primul loc la ultimul, reprezentând poate finalul ambiţiilor sale de a ajunge la Casa Albă.

Scott zise:

— I-am arătat eu acelui cretin.

Rebecca se întoarse spre el; pe chipul ei era întipărită o expresie de absolută devastare.

— Tocmai ne-ai distrus vieţile pentru o târfă.

NOUĂSPREZECE

În dimineaţa următoare, Scott Fenney se simţea ca în dimineaţa de după meciul în care alergase 175 metri împotriva Texasului: îl durea mai puţin fiindcă pe adversarul său îl durea mai tare. Sigur, îşi pierduse clientul bogat, toţi banii cash, calitatea de membru al cluburilor unde lua masa, făcea sport şi se relaxa, menajera mexicană şi curând avea să-şi piardă Ferrari-ul şi vila. Dar Mack McCall pierduse Casa Albă. Scott Fenney bătuse un muncitor petrolist texan cu propriile arme.

„Şi cum rămâne cu acel box metalic, McCall?

Ce zici de această atitudine lipsită de compromisuri, ticălos nenorocit ce eşti?”

Aşa că, în timp ce parca Ferrari-ul în garajul aflat sub Dibrell Tower puţin după ora nouă, Scott zâmbea. Şi de ce nu? Era încă partener la Ford Stevens LLP, cea mai profitabilă firmă de avocatură din Dallas. Încă făcea 750.000 de dolari anual (deşi va trebui să recruteze noi clienţi care să înlocuiască onorariile achitate de Tom Dibrell). Încă era o legendă a fotbalului local, încă era capabil să aducă un zâmbet pe chipul oricărui absolvent al SMU, încă era în stare să-şi folosească şarmul său inegalabil şi să-şi arate zâmbetul de star de cinema.

Scott Fenney încă era un învingător.

Introduse cârdul în fanta porţii de la intrare şi aşteptă ca aceasta să se ridice. Şi aşteptă. Introduse cârdul din nou şi aşteptă. Din nou nimic. Apăsă butonul care-l anunţa pe Osvaldo aflat în ghereta de la ieşirea din parcare, la şase metri distanţă. Când Osvaldo se întoarse şi îl văzu, Scott îi făcu semn din mână să se apropie. Acesta

ieşi din gheretă şi se apropie. Scott îi arătă cârdul.

— Cardul nu funcţionează, spuse el. Ridică poarta.

Osvaldo se retrase un pas şi răspunse:

— Nu card.

— Nu, am card, dar nu funcţionează. Deschide poarta.

Osvaldo scutura acum din cap.

— Nu poartă.

Deschide odată poarta asta blestemată!

Osvaldo îşi ridică mâinile.

— Nu card. Nu poartă.

— Doamne, Dumnezeule!

Scott dădu cu spatele şi parcă Ferrari-ul pe stradă, introduse câteva monede de 25 de cenţi într-un parcometru, enervat la culme până în momentul în care îşi aminti că maşina va mai fi a lui doar pentru încă nouă zile. La dracu' şi cu ea! Dacă maşina de două sute de mii de dolari este zgâriată, este doar pierderea băncii. Când ajunse la intrarea principală a Dibrell Tower aflată la două străzi distanţă, el fluiera.

Rebecca Fenney plângea. Era încă în pat, ascunzându-se de Highland Park. Îşi pariase frumuseţea pe Scott Fenney şi pierduse totul. Casa. Maşina. Statutul social. Viaţa ei. Tot ceea ce obţinuse în ultimii unsprezece ani se va duce în curând pe apa sâmbetei. Şi nu pierduse tot în faţa unei blonde de douăzeci şi doi de ani cu sâni mari şi fund ferm – adică genul de fată de lângă piscină –, ci în faţa unei dependente de droguri, a unei târfe, a unei… Rebecca nu spusese niciodată cuvântul acela deoarece, chiar şi în Highland Park, asemenea cuvinte sunt rostite cel mai bine doar în spatele pereţilor de cărămidă ai clubului, dar acum ea gândi acel cuvânt: *ciori.*

Soţul ei îi sacrificase viaţa pentru viaţa unei ciori.

Iată. O spusese. Sau cel puţin o gândise. Exact aşa cum toată lumea din Highland Park gândea în acel moment – oraşul este atât de mic, atât de închis, încât nimic nu scapă neobservat. Nu că asta i-ar fi putut scăpa neobservat

cuiva din America, soţul ei pe postul naţional de televiziune, pentru numele lui Dumnezeu! Şi astăzi la prânz, prietenele sale de societate (foste) vor comanda salată de Caraibe, supă cu tortilla, apă minerală şi, la desert, Rebecca Fenney. Ea va fi sufleul de scandal al zilei.

Oh, şi cum vor bârfi! Şi cum vor râde!

Nimic nu e mai savuros pentru fete decât să-şi înfigă dinţii ascuţiţi într-un scandal suculent: o relaţie lesbiană; o fată de condiţie bună din Highland Park lăsată însărcinată de un atlet, de culoare al SMU; operaţii estetice cu rezultate nefericite; băutură, droguri şi boli cu transmitere sexuală la liceu; fraudă criminală comisă de un vlăstar al unei vechi familii din Highland Park; un democrat în Highland Park; eşec în Highland Park. Ele înşfacă totul cu lăcomie, asemenea unui câine ce primeşte resturile de la masa stăpânilor.

Rebecca Fenney bârfise de atâtea ori despre scandalurile altor femei. Acum toată lumea din Highland Park va bârfi despre ea – la shopping în Village, la club, la clubul de fitness, în fiecare restaurant şi în fiecare cabină de probă. Toţi vor bârfi şi vor râde pe seama ei.

Cum ar mai putea ea vreodată să-şi facă apariţia în acest oraş?

Tocmai se strecura din nou sub pilotă, când sună telefonul.

Boo deschise fără zgomot uşa dormitorului părinţilor ei şi îşi vârî capul înăuntru. Ea îşi văzu mama stând pe partea îndepărtată a patului şi o auzi vorbind la telefon. Vocea ei suna straniu.

— *Ce?...* Că mă culc cu Trey?... Unde ai auzit asta?... Este peste tot în oraş?... Ştie toată lumea?... *Oh, Dumnezeule!*

Ea închise telefonul şi îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Mamă?

— Oh, Doamne.

— Mamă?

— Oh, Doamne. În cele din urmă se întoarse spre

Boo. Mama ei avea înfăţişarea unei pisicuţe înspăimântate. Ce e, Boo?

— Eşti bine?

— Nu.

— Te pot ajuta cu ceva?

— Nu. Ce vrei?

— Ne dai voie mie şi lui Pajamae să mergem în Village? O să avem grijă când traversăm strada.

Mama făcu un semn din mână.

— Sigur, mi-e indiferent.

— Bine. Ne vedem mai târziu.

Boo vru să închidă uşa, dar mama ei continuă:

— Boo, aşteaptă. Vino, te rog. Trebuie să vorbesc cu tine.

De îndată ce Scott păşi în holul Dibrell Tower, se opri din fluierat. Un val uriaş de reporteri şi cameramani se revărsă spre el, toţi strigând întrebări unul peste celălalt.

— Domnule Fenney, cum se numeşte femeia pe care a violat-o Clark?

— Cum se numesc celelalte femei pe care le-a violat?

— L-aţi distrus pe senatorul McCall – sunteţi fericit?

— Credeţi că senatorul McCall va fi pus sub acuzare?

— Dar Tom Dibrell va fi pus şi el sub acuzare?

Scott privi chiorâş spre luminile strălucitoare ale camerelor de filmat, se feri şi îşi făcu loc spre zona lifturilor. Dar la viteza cu care avansa contra masei de reporteri care-şi apărau teritoriul, nu va reuşi să se urce în lift înainte de prânz. Era pe punctul de a se retrage, când doi uriaşi îmbrăcaţi în sacouri bleumarin îi ieşiră în faţă. Doi bărbaţi de culoare, agenţii de securitate ai Dibrell Tower, îi deschideau acum calea lui Scott Fenney. Reporterii aveau de ales: să se dea la o parte din drum sau să fie călcaţi în picioare.

S-au dat într-o parte.

Cei doi gardieni au avansat până când au ajuns în zona ascensoarelor, unde un al treilea agent bloca accesul într-un lift gol. Acesta se dădu în lături ca să-i facă loc lui

Scott să intre, apoi blocă din nou intrarea. Ceilalţi doi i se alăturară, trei corpuri masive în sacouri bleumarin protejându-l pe Scott de reporteri şi camere de filmat, agenţi de culoare pe care Scott nici măcar nu-i observase înainte; erau doar obiecte neînsufleţite din hol, asemenea marii sculpturi Remington din bronz. Scott întinse mâna şi apăsă pe butonul etajului 62, apoi se sprijini de partea din spate a liftului. Chiar înainte de a se închide uşile, agentul din mijloc se întoarse spre el şi îi zise:

— Mulţumim, domnule Fenney.

— Pentru ce?

— Fiindcă-i luaţi apărarea acelei fete.

Pajamae o urmă pe Boo ieşind pe uşa din faţă a casei şi apoi coborând aleea ce dădea spre trotuar. Boo comentă:

— Vai, mama se purta foarte ciudat în dimineaţa asta. Lucrurile pe care le spunea…

— E bolnavă?

— Nu cred. De ce?

— Fiindcă mama spune lucruri ciudate când îşi ia medicamentul.

Ele o luară la stânga pe trotuar. Boo vorbea, dar Pajamae era în alertă. Mama o învăţase să ţină ochii larg deschişi când ieşea pe stradă în cartierul lor, să se aştepte să apară oameni ciudaţi. Desigur, în cartierul lor adulţii pierdeau vremea în jurul magazinelor unde se vindeau băuturi alcoolice la fiecare colţ, beau un fel de bere direct din pungi maro de hârtie şi urinau chiar acolo pe stradă de fiecare dată când natura îşi cerea dreptul, de aceea aici, în cartierul lui Boo, „ciudat” era un termen cu totul diferit. Cu toate astea, Pajamae observă totuşi ceva ciudat.

Un bărbat într-o maşină.

Stătea pe partea cealaltă a străzii şi la o casă distanţă de cea a lui Boo. Le privi insistent în timp ce ele se apropiară pe trotuar. Era un bărbat voinic cu capul ras într-o maşină neagră. Când ea şi mama erau afară şi un bărbat alb asemenea acestuia intra cu maşina în cartierele sociale, toată lumea se oprea din ceea ce făcea şi striga:

„Omul!” Poliţia. Omul chel din maşina neagră semăna cu un poliţist.

Pajamae observă cum portiera maşinii se deschise puţin şi pantoful negru al bărbatului chel apăru în deschizătură. Ea era pe punctul de a o înşfăca pe Boo şi de a o trage repede înapoi acasă, când un bătrân ieşi pe uşa din faţă a casei pe lângă care treceau. El veni pe alee spre ele, dar se opri şi ridică un ziar de pe iarbă.

Boo salută:

— Bună dimineaţa, domnule Bailey.

Bătrânul zâmbi şi răspunse:

— Ei, bună dimineaţa şi ţie, domnişoară Boo Fenney.

Pajamae continuă să privească maşina neagră. Piciorul bărbatului chel era din nou în maşină şi portiera era închisă, dar el încă se holba. Ele continuară să meargă pe trotuar, ajunseră pe o stradă aglomerată numită Preston şi o luară la dreapta. Pajamae privi în urmă şi văzu că maşina neagră nu mai era acolo. Ea îşi scutură capul şi îşi spuse în sinea ei că era cam prostuţă: „Nu eşti în cartierul locuinţelor sociale, fato!”

Continuară să meargă la pas şi curând Pajamae realiză că îi plăcea plimbarea prin cartierul lui Boo – ceea ce ea numea Balonul. Dacă Louis era plecat şi ea cu mama trebuiau să meargă singure prin cartierul lor până la cel mai apropiat magazin ca să cumpere pâine sau ouă, ea era întotdeauna neliniştită şi speriată, chiar dacă era ziua în amiaza mare. Mama îi spunea întotdeauna: „Dacă zic fugi, tu să fugi, fato”. Dar aici, în acest cartier, nu era deloc neliniştită sau speriată. Trotuarele erau aşa de curate, fără cutii de bere, sau sticle de alcool, sau seringi, sau acele balonaşe lungi şi amuzante pe care mama îi spusese să nu le atingă niciodată. Şi nu erau nici bărbaţi care să taie frunză la câini pe lângă magazinele de băuturi – de fapt, nici măcar nu erau magazine de băuturi. Nici peşti nu erau sau traficanţi de droguri care să încerce să o recruteze sau să îi vândă ceva, nici băieţi mai mari care să treacă cu maşina pe stradă şi să strige cuvinte obscene, nici muzică rap dată la maximum în maşini şi la boxe uriaşe şi nici

oameni care să se înjure unii pe alţii fiindcă tocmai fuseseră evacuaţi. Era atâta linişte!

Balonul lui Boo era plăcut.

Ele se opriră la o intersecţie şi aşteptară ca lumina semaforului să se schimbe. Când se întâmplă acest lucru, se uitară cu atenţie în ambele sensuri şi traversară în grabă cele patru benzi ale şoselei, apoi un spaţiu mic de parcare şi trotuarul…

— Centru comercial Village din Highland Park, rosti Boo.

Stăteau în faţa unui magazin numit Polo/Ralph Lauren, într-un loc de basm pe care Pajamae nu şi-l imaginase niciodată că poate exista, cu maşini de lux aliniate de-a lungul trotuarului umbrit de copăcei şi cu femei albe elegante care coborau din acele maşini urmate de fetiţe frumuşele asemenea prinţeselor, care îi aruncau priviri repetate de parcă nu mai văzuseră o persoană de culoare niciodată în viaţa lor şi care lăsau în urmă un miros atât de dulce, încât Pajamae îl trase în piept de mai multe ori, amintindu-şi de doamnele bătrâne şi grase de la biserică de duminică dimineaţa – doar că aceste doamne nu erau grase, nu o cocoloşeau şi nici nu o ciupeau de obraz. Doamnele albe şi fetiţele doar treceau în grabă pe lângă ele şi intrau în magazin, aerul rece din interior năvălind afară şi făcând-o pe Pajamae să-şi simtă faţa ca atunci când îşi băga capul în congelator să se răcorească, lucru pe care îl făcea deseori acasă, în cartierul social.

Boo continuă:

— Voi aveţi centre comerciale ca acesta?

— Nu avem niciun loc ca ăsta.

Când ea şi mama mergeau la cumpărături, se duceau în general la vânzările de curte[51] şi la magazinul Goodwill –

51 Pentru a scăpa de obiectele uzate sau de care nu mai are trebuință, o familie poate stabili o zi când le scoate la vânzare, cu prețuri modice, acest prilej fiind folosit de amatorii de chilipiruri sau de cei cu venituri mai modeste, care pot achiziționa astfel obiecte încă în stare de funcționare; vânzarea are loc în curtea casei

nicidecum la vreun magazin unde ea să nu poată măcar începe să pronunţe numele – şi uneori unul dintre vecinii lor obţinea destul de ieftin adidaşi, aparate stereo sau televizoare, pe care le vindea direct din portbagajul maşinii, la preţuri foarte convenabile, fiindcă marfa era „călduţă”, după cum spunea mama, deşi Pajamae nu era niciodată foarte sigură că înţelegea ce voia ea să spună cu asta. Şi înainte de începerea fiecărui an şcolar, mama muncea în plus şi Louis le ducea să-i cumpere haine de şcoală de la JCP – enney, dar nu se compara cu acesta.

— *Consideraţie,* răspunse Pajamae.

Merseră pe trotuar la umbra tendei, Pajamae simţindu-se de parcă era Crăciunul, analizând fiecare vitrină cu haine elegante expuse pe manechine fardate extrem de slabe şi trecând pe lângă un magazin cu articole pentru copii…

— Acesta este Jacadi Paris, explică Boo. Dulapul meu este plin cu haine de aici.

— Costă mult marfa asta?

— Mama le-a cumpărat, aşa că trebuie să fie scumpe. Când au ajuns la un magazin numit Calvin Klein, Boo adăugă: Britney a fost aici acum câteva luni.

— Care Britney?

— Britney Spears, cântăreaţa. Toată lumea a înnebunit atunci.

— O fată albă?

— Da.

— Oh. Noi nu ascultăm fete albe în cartierul social.

Boo ridică din umeri.

— Nici eu nu o ascult aici.

Şi merseră mai departe, pe lângă magazine numite Luca Luca, Escada, Lilly Dodson… „Doamna Bush şi-a cumpărat de aici rochia roşie de seară, când George W. A fost ales prima dată”, spusese Boo… Banana Republic doar că aici se vindeau haine, nu banane, traversară parcarea şi îşi cumpărară îngheţată la cornet de la Who’s Who Burgers.

---

proprietarului, de aici și denumirea. (n.tr.)

Ieşiră şi Pajamae se opri brusc. Un sentiment de rău augur îi copleşi trupul firav: bărbatul chel trecea încet pe lângă ele în maşina neagră aruncându-i o privire înfiorătoare. Se sperie foarte tare şi Pajamae Jones nu se speria uşor.

— Boo, omul acela ne urmăreşte.

— Care om?

— Omul acela care tocmai a trecut pe lângă noi cu maşina neagră. Îl vezi? Tipul chel?

Boo râse.

— Suntem în Highland Park. Nu se întâmplă nimic rău aici.

O apucă de braţ pe Pajamae şi o trase, iar aceasta o urmă

Iară tragere de inimă. Trecură pe lângă mai multe magazine, apoi intrară într-unul ce purta acelaşi nume ca bătrânul beţivan fără dinţi care locuia la trei apartamente mai încolo. Harold.

— Acesta era magazinul preferat al mamei mele, spuse Boo.

Nici nu apucară să facă cinci paşi înăuntru, că o vânzătoare le şi luă în primire, iar Pajamae crezu la început că avea de gând să le dea afară. Dar doamna le zâmbi şi le salută de parcă era chiar fericită să le vadă. Era foarte frumoasă pentru o fată albă, cu părul ce sălta la fiecare pas, pielea netedă şi buzele roşii rujate. Se uită la Pajamae, apoi se aplecă punându-şi palmele pe genunchi şi zise:

— Vai, ce fetiţă frumuşică!

Pajamae purta salopeta de blugi a lui Boo, un tricou alb, şosete şi adidaşi tot de aceeaşi culoare; avea părul prins în codiţe rasta; şi lingea îngheţata la cornet. Ea răspunse:

— Mulţumesc, doamnă.

— Şi îţi place să locuieşti în Highland Park?

Fetiţa îi aruncă o privire lui Boo, care ridică uşor din umeri. De unde ştia această femeie că ea locuia cu domnul Fenney?

— Îmi place, mulţumesc.

— Spune-i mamei tale să vină să mă caute, numele meu este Sissy. Voi avea grijă să fie la fel de bine îmbrăcată ca orice femeie din Highland Park.

— Mama mea este la închisoare.

Doamna se îndreptă de spate imediat, cu o expresie confuză pe faţă.

— *Închisoare?* Nu eşti tu fetiţa noii familii de culoare?

— Eu nu am familie. O am doar pe mama. Şi pe Louis, el este ca un unchi, doar că nu este de-adevăratelea.

Boo se interesă:

— Ce familie nouă de culoare?

— Familia de culoare care tocmai s-a mutat în oraş, primii proprietari negri din istoria Highland Park. Vânzătoarea o privea acum pe Boo cu insistenţă, când deodată o umbră de recunoaştere îi brăzdă chipul fardat. Tu eşti fata familiei Fenney, nu-i aşa?

— Da, doamnă.

— Aproape că nu te-am recunoscut cu părul aranjat aşa. Ce-a mai făcut mama ta în ultimul timp – sprâncenele-i subţiri ridicându-se – şi tatăl tău cel chipeş?

— Mama se poartă ciudat şi A. Scott este foarte ocupat.

— Să o ajute pe mama, adăugă Pajamae, şi doamna îşi întoarse capul spre ea. Oamenii spun că l-a omorât pe băiatul McCall, dar nu e adevărat.

Vânzătoarea îşi duse palma la gură:

— *Ea este mama ta?*

Pajamae linse îngheţata la cornet şi răspunse:

— Îhî. Domnul Fenney este avocatul ei, aşa că toată lumea este supărată pe el.

Chipul vânzătoarei luă deodată înfăţişarea acelui băiat din cartierul social, care într-o zi încercase să obţină gratis ceva de la mama, şi când ea refuzase, o numise „târfă de albi”. Când se întoarse să o ia la fugă, el se izbi de Louis – şi faţa acelui băiat negru se albise brusc. Exact aşa cum faţa acestei doamne se făcu mai albă ca varul.

Probabil că nu mai ştiu ce să spună, aşa că rosti:

— Fetelor, poate ar trebui să plecaţi acum.

— Domnul Ford vrea să te vadă, spuse Sue.

Scott înşfăca bileţelele cu mesaje şi se îndreptă spre scară. Pe drum îşi salută colegii parteneri, dar obţinu drept răspuns doar căutături ciudate, priviri întoarse în altă parte şi clătinări din cap. Fără îndoială că văzuseră interviul televizat de seara trecută, dar lui nu îi păsa câtuşi de puţin. Ducă-se dracului cu toţii. Îl găsi pe Dan stând în picioare lângă fereastra din biroul său.

— Dan, ce mai faci?

Acesta se întoarse; chipul său arăta de parcă nu dormise toată noaptea.

— Intră, Scotty. Închide uşa.

Scott făcu aşa cum i se spuse şi continuă:

— Dan, poţi vorbi cu Ted de la bancă? E de-a dreptul tâmpit, îmi cere plata anticipată pe Ferrari şi pe casă.

— Mi-e teamă că nu pot face una ca asta.

— De ce nu?

— Deoarece, Scotty, începând cu acest moment, nu mai eşti partener în această firmă.

— Mă retrogradezi?

— Te concediez.

Cuvintele lui Dan îl lăsară pe Scott fără respiraţie ca şi cum ar fi fost izbit de o cască de fotbal în plexul solar. Acesta făcu un pas înapoi împleticindu-se şi căzu pe canapea. Dan se întoarse din nou la fereastră şi privi fix afară, cu mâinile la spate. Scott se luptă să-şi găsească cuvintele.

— Ai zis că sunt ca un fiu pentru tine.

Fără să se întoarcă de la fereastră:

— Ai fost. Dar când fiul meu m-a făcut de râs cu absurdităţile lui homosexuale, l-am renegat. Acum te reneg pe tine.

— *De ce?*

Dan se întoarse să-l înfrunte pe Scott; avea acum figura unui tată furios.

— Micul tău spectacol de aseară! Pentru numele lui Dumnezeu, Scott, ce dracu' a fost în mintea ta?

— McCall a încercat să mă distrugă, asta a fost în mintea mea!

— Aşa că te duci pe postul naţional şi-l acuzi pe un senator de Texas de obstrucţionarea justiţiei? Extorcare? Mită?

— Eu doar încercam să fac ceea ce era drept!

— Pe dracu' încercai! Te ştiu destul de bine. Îi serveai lui McCall un pui de răzbunare gen Scott Fenney. Nu o făceai pentru prostituată; o făceai pentru tine. Şi chiar dacă făceai ceea ce era drept, nu este mai bine. Ţi-am spus, Scotty, această firmă nu există ca să facă ceea ce este drept; nicio firmă de avocatură nu face acest lucru. Noi nu facem ceea ce este drept; noi facem ce este drept pentru clienţii noştri. Şi distrugerea ambiţiilor prezidenţiale ale lui Mack McCall nu este un lucru bun pentru clienţii noştri. Dar ai avut grijă de asta, nu-i aşa?

— Şi ce-ar fi trebuit să fac, să-l las să-mi ia totul? Calitatea de membru a cluburilor, maşina, casă, cel mai bun client? McCall a făcut deja toate astea.

Dan Ford îl privea acum fix cu o expresie pe care Scott o mai văzuse doar o singură dată, cu cinci ani în urmă. Stătuse lângă Dan într-o sală de judecată în timp ce judecătorul îşi citea verdictul, o hotărâre împotriva clientului lor, împotriva Ford Stevens, împotriva lui Dan Ford, care avusese o contribuţie substanţială la ultima campanie a judecătorului respectiv. Expresia întipărită pe chipul lui Dan era atunci, ca şi acum, aceea a unui om trădat, dar un om cu puterea de a face ceva în legătură cu asta.

— Nu, Scotty, el nu a făcut nimic din toate astea. Eu am făcut.

— *Tu?*

— Da, eu. Gând ai refuzat să faci ceea ce ţi-am cerut, am vrut să vezi cum îţi va fi viaţa fără toate lucrurile pe care ţi le oferă succesul – *Este o viaţă minunată* cu Scott Fenney în rolul principal. Dar eşti încăpăţânat, Scotty, prea

încăpăţânat pentru propriul tău bine. McCall mi-a cerut o mică favoare, să te fac să laşi trecutul fiului său în trecut, acolo unde îi este locul, ca el să poată fi preşedinte. Şi eu ţi-am cerut o mică favoare, ca să pot fi avocatul preşedintelui. Şi după toate câte am făcut pentru tine, cum m-ai răsplătit? M-ai trădat.

— *O mică favoare?* Dan, fără acea dovadă, Shawanda va fi condamnată la moarte!

— Şi?

— Ce, este doar o cioară?

Dan râse.

— Oh, da, sunt un rasist. Fiul meu a crescut visând să fie Michael Jordan şi fiica mea este îndrăgostită de Tiger Woods… Nu, este invers, fiica mea dorea să fie Jordan şi fiul meu este îndrăgostit de Tiger. Oricum, mi-ar plăcea să-i am pe amândoi drept clienţi. Fiindcă sunt bogaţi. Fiindcă. Le plătesc avocaţilor o grămadă de bani. Scotty, culoarea legii nu este negru-şi-alb, este verde! Stăpânii legii sunt banii – banii conduc! Banii fac legea şi legea îi protejează! Şi avocaţii protejează oamenii cu mulţi bani! Faţa lui Dan era roşie şi venele gâtului păreau coarde purpurii. Făcu o pauză să se adune. Scotty, Această firmă este viaţa mea. Am construit-o de la zero şi este cea mai bogată firmă din oraş. Nimeni nu face ceea ce facem noi. Nimeni! Şi nimeni nu va face rău acestei firme, nici prostituata ta, nici tu, nici altcineva. Voi călca în picioare pe oricine îmi stă în cale.

— Şi cu mine cum rămâne, Dan? Mă vei călca şi pe mine în picioare?

Dan luă loc pe scaun, îşi întinse mâna şi îşi sună secretara, apoi privi din nou spre Scott şi răspunse:

— Cred că tocmai am făcut-o.

Scott se ridică în picioare în mijlocul încăperii, înconjurat de trofeele de vânătoare ale lui Dan. Ochii trişti ai acestora păreau să privească în jos, spre el, ca şi cum spuneau: „Am păstrat un loc aici sus şi pentru tine”. Şi în acel moment, Scott ştiu ce simţiseră John Walker şi ceilalţi stând chiar în acest loc, când Dan îi concediase fără vreun avertisment. El chicotise când un alt avocat îi arătase

anunţul lui John la mica publicitate din ghidul TV într-o zi avocat de succes într-o mare firmă şi în ziua următoare un om oarecare ce încerca să-şi încropească un câştig. Acum mintea îi zugrăvi propriul anunţ, situat pe pagină undeva între anunţul unui medium şi cel al unui serviciu de escorte: ACCIDENT DE MAŞINĂ? DIVORŢ? FALIMENT? SUNAŢI PE A. SCOTT PENNEY, AVOCAT. NE PASĂ. PREŢURI AVANTAJOASE. *SE HABLA ESPAÑOL*

„Nu se poate întâmpla una ca asta, nu mie!”

Uşa din spatele lui Scott se deschise şi doi dintre cei trei gardieni de culoare de la parterul Dibrell Tower apărură în prag, purtând pe chipuri priviri perplexe.

I se întâmpla lui.

— Lucrurile personale îţi vor fi trimise acasă, Scott, continuă Dan. Politica firmei.

Jocul se încheiase. Scott Fenney pierduse. Nu mai era nimic altceva de făcut decât să părăsească terenul. Gardienii îi făcură loc să treacă şi Scott traversă coridoarele pe care le parcursese atât de ţanţoş doar cu câteva zile înainte, A. Scott Fenney, Esq., avocatul lui Tom Dibrell, mână în mână cu succesul. Ieri, ceilalţi avocaţi îl întâmpinaseră ca pe o vedetă; astăzi îşi fereau privirile ca de un pacient ce murea de SIDA. Mersul avocatului mort. Cariera juridică a lui Scott Fenney, aşa cum o ştia el, se sfârşise.

Urmat de escortele sale, el coborî scările spre etajul 62, întâlnindu-se pe drum cu Missy care urca şi care era foarte sexy într-o rochie strâmtă tricotată. Dar astăzi ea se făcu a nu-l vedea; nu se mai purtă ca şi cum erau pe punctul de a avea o aventură; se purtă de parcă el contactase o boală contagioasă. Coborâră în continuare până ajunseră la etajul inferior, unde Sue îl aştepta ţinându-i servieta şi crosa de 9. Înainte de a ajunge lângă ea, Sid Greenberg trecu pe lângă aceasta cu un braţ de hârtii.

— Sue, pun aceste documente pe biroul tău. Xeroxează-le şi trimite-le sus la Dibrell urgent. Pune originalele în biroul lui Se… adică în biroul meu.

— Da, domnule Greenberg.

— *Sid?*

Sid îl observă pe Scott şi răspunse:

— Oh, bună, Scott. Îmi pare rău să aud veştile. Mult noroc!

— Tu îmi iei clientul, secretara, biroul? Eu te-am învăţat tot ceea ce ştii!

— Da, Scott, aşa este. Tu m-ai învăţat că practicarea avocaturii este doar o afacere. Nu e nimic personal.

— Nu vorbeam despre mine!

Sid ridică din umeri şi se îndepărtă şchiopătând uşor. Scott se întoarse spre Sue, care avea braţele întinse spre el. Îşi luă servieta şi crosa.

— Adio, domnule Fenney.

— Asta-i tot? Adio? Ai fost secretara mea unsprezece ani. Nu-ţi pasă?

Ochii lui Sue îi aruncară o privire pe care el nu o mai văzuse niciodată şi ea păru că se înalţă cincisprezece centimetri.

— Timp de unsprezece ani ţi-am adus hainele de la curăţătorie şi cafeaua, ţi-am făcut comisioanele personale, ţi-am plătit facturile, am cumpărat cadouri pentru soţia, copilul şi clienţii tăi, am minţit clienţii pentru tine… Ţi-a păsat vreun moment de mine? De viaţa mea? Nu m-ai întrebat nici măcar o singură dată despre viaţa mea. Ştii că am un copil handicapat şi că acesta este singurul motiv pentru care te-am suportat fără să mă plâng în toţi aceşti ani? Fiindcă aveam nevoie de bani? Nu ai ştiut şi nu ţi-a păsat. Ţi-a păsat când domnul Walker a fost concediat? Nu. Ca oricare avocat de aici, nu-ţi pasă decât de tine însuţi.

Scott se îndepărtă de această străină care stătea pe marmura din hol şi-i vorbea astfel în faţa unei mulţimi ce se aduna în jur. Urmat de cei doi gardieni, se îndreptă spre lift şi apăsă butonul pentru coborâre. Uşile se deschiseră şi ei intrară. Unul dintre gardieni întrebă:

— Ce s-a întâmplat, domnule Fenney?

— Am fost concediat.

— Din cauză că i-aţi luat apărarea acelei fete?

— Da.

— Ştiu unde îşi parchează domnul Ford Mercedesul, jos în garaj. Vreţi să-i sparg cauciucurile?

— Da. Apoi Scott scutură din cap. Nu.

Uşile începură să se închidă, dar în ultimul moment o mână se interpuse şi se deschiseră din nou. Era Sue. Ea rosti:

— Soţia lui John Walker a murit săptămâna trecută.

Ieşiră din magazin şi Pajamae îngheţă.

— Boo, uite-l din nou.

— Pe cine?

— Bărbatul chel din maşina neagră.

— Unde?

Pajamae făcu semn cu capul spre parcare. Boo se întoarse în aceeaşi direcţie, dar Pajamae continuă:

— Nu te uita!

Se întoarseră cu faţa spre vitrina magazinului. În Village, maşinile se puteau opri în locuri de parcare poziţionate oblic chiar lângă trotuar. Apoi era o alee pe care maşinile mergeau într-o singură direcţie în jurul centrului zonei deschise a parcării, formate din alte două rânduri de locuri de parcare. Chelul din maşina neagră era oprit chiar acolo, cam la o distanţă de nouă metri. Boo se purtă normal, privi în jur la diferite lucruri şi în cele din urmă se întoarse uitându-se spre omul cel chel: acesta le fixase cu privirea. Boo se întoarse.

Pajamae se pierdu cu firea:

— Să fugim, Boo!

Aceasta o apucă de mână ferm.

— Nu. Poartă-te normal. Nu ne poate prinde pe amândouă, nu aici. Încearcă doar să ne sperie.

— Drăguţă, reuşeşte!

Boo începu să-şi lovească uşor buzunarele cu palma.

— Ce faci? întrebă cealaltă fetiţă.

— Mă prefac că sunt în căutarea unui lucru. Îşi ridică mâinile în aer şi arătă spre magazin. Acum mă port ca şi cum am uitat ceva înăuntru. Vino, ne întoarcem înăuntru şi

îl voi suna pe A. Scott. El va veni să ne salveze.

— Ar face bine să ajungă repede.

— Conduce un Ferrari.

Se întoarseră înăuntru şi Boo merse direct spre aceeaşi vânzătoare.

— Doamnă, îmi permiteţi să dau un telefon? Este o urgenţă. Trebuie să-l sun pe tatăl meu cel chipeş.

Scott se bucurase întotdeauna de drumul spre casă la sfârşitul fiecărei zile, sărind în automobilul său de 200.000 de dolari, ieşind din parcarea subterană, salutându-l pe Osvaldo aşa cum preşedintele îi salută pe însoţitorii de bord ai Air Force One şi îndreptând Ferrari-ul spre nord, în direcţia Highland Park… Conducând tihnit prin zona Uptown, chiar la nord de centrul oraşului, unde cei necăsătoriţi îşi găseau parteneri, bărbaţi tineri şi fete superbe, capetele lor întorcându-se după el când trecea pe lângă ei, invidia putând fi citită pe chipurile lor şi întrebându-se cum ar fi oare să trăiască o viaţă perfectă asemenea bărbatului prezentabil din Ferrari… Şi în cele din urmă intrând în orăşelul Highland Park, unde copiii sunt inteligenţi, părinţii au succes şi toată lumea este în siguranţă.

Dar astăzi era diferit.

El nu se bucura de drumul spre casă. Deoarece la finalul călătoriei trebuia să le spună soţiei şi fiicei sale că fusese concediat, că nu mai era partener la Ford Stevens, că nu va mai aduce acasă bani în fiecare seară, că pierduse averea familiei. Că Scott Fenney era acum un ratat.

Cum putea să dea ochii cu soţia ca un ratat? Cu fiica sa? Cu vecinii din Highland Park? Scott semnalizã întoarcerea la dreapta şi frână pentru a intra pe Beverly Drive… dar în ultima secundă se răzgândi şi accelerã direct prin mijlocul intersecţiei, continuând spre nord pe lângă Highland Park Village. Nu se putea duce acasă. Nu încă. La câteva străzi mai încolo viră la stânga şi opri în faţa stadionului de fotbal al liceului din Highland Park, unde viaţa – aşa cum o ştiuse până atunci – începuse în prima zi a sezonului fotbalistic de toamnă din primul său

an.

Pe acest stadion, care le dădea clasă multor stadioane universitare, echipa din acest an se antrena pe gazonul artificial. Scott opri motorul şi ieşi din Ferrari. Se îndreptă spre gard şi privi băieţii muncind din greu pe teren, în timp ce majoretele îşi făceau numărul pe margine, băieţi albi visând să devină o altă legendă a fotbalului din Highland Park, precum Doak Walker, Bobby Lane sau Scotty Penney, iar fetele visând să ajungă o nouă vedetă de Hollywood provenită din Highland Park, asemenea lui Jayne Mansfield sau Angie Harmon, dar ştiind că, dacă visurile lor nu se realizau, se puteau oricând întoarce la banii părinţilor, averi ce le asigurau un viitor la fel de strălucit şi de sigur precum cerul albastru de deasupra. El se întrebă dacă nu cumva în toţi aceşti ani se amăgise, crezând că aparţine acestui loc, că talentul său fotbalistic era suficient ca să-l facă unul dintre ei. Poate că fiul unui muncitor din construcţii rămâne întotdeauna fiul unui muncitor din construcţii. Poate că un chiriaş rămâne întotdeauna un chiriaş. Poate că băiatul sărac al cartierului rămâne întotdeauna băiatul sărac al cartierului, chiar dacă locuieşte într-o vilă. Poate că eşti ceea ce ai fost întotdeauna.

Visul lui începuse chiar în acel loc, exact pe acel teren de fotbal, în urmă cu douăzeci şi unu de ani, când avea cincisprezece ani. Şi acel vis se terminase astăzi. Şi, pentru prima dată din acea zi de demult, se trezi întrebându-se ce va face cu restul vieţii sale.

Se întoarse la Ferrari. Acum va merge acasă şi le va spune soţiei şi fiicei că pierduse totul, singura sa consolare fiind că nu mai avea nimic pe care Mac. K McCall şi Dan Ford să i-l ia, nimic altceva pe care Scott Fenney să-l piardă.

Când deschise portiera maşinii, telefonul său mobil suna.

A. Scott spuse că va veni în mai puţin de un minut. Nu minţi. Ele stăteau din nou pe trotuarul din faţa

magazinului, când Boo auzi zgomotul familiar al motorului maşinii Ferrari. Se întoarse şi văzu vehiculul de un roşu aprins virând brusc spre Village şi accelerând pe aleea parcării. Îşi ridică braţele deasupra capului, dădu din mâini plină de frenezie şi sări de mai multe ori. Apoi făcu semn direct spre chelul din maşina neagră. Acesta se încordă brusc, atunci când o văzu gesticulând; imediat văzu şi Ferrari-ul venind spre el. Porni motorul şi ieşi din locul în care parcase maşina, o luă la stânga, dar o altă maşină dădea cu spatele să iasă dintr-un loc de parcare aşezat oblic faţă de trotuar.

Maşina lui era blocată.

Ferrari-ul roşu puse o frână bruscă şi se opri chiar în spatele maşinii negre a chelului. A. Scott sări afară. Nici măcar nu-şi mai închise uşa. Alergă spre maşina neagră cu o crosă de golf în mână.

„De ce avea A. Scott o crosă de golf în Ferrari?”

Tatăl avocat al lui Boo, purtând una dintre cămăşile sale apretate şi o cravată de mătase fluturându-i peste umăr, se dădu un pas înapoi şi cu balans izbi geamul şoferului cu crosa.

TROSC!

Sunetul geamului ce se crăpa păru o explozie şi îi îngheţă pe toţi cei care erau suficient de aproape încât să-l audă. Câţiva bătrâni se lăsară în jos brusc. Doamnele din interiorul magazinului se grăbiră să iasă afară. Acum era rândul chelului să fie înspăimântat. A. Scott trase de portiera acestuia, dar era încuiată. Aşa că înaintă, balansă crosa de golf izbind-o iar şi iar de parbrizul maşinii şi strigă cuvinte pe care Boo nu-l mai auzise niciodată rostindu-le:

Îmi urmăreşti fetele, scârnăvie!

TROSC!

— Te-a trimis McCall, nu-i aşa?

TROSC!

— Mai apropie-te tu o dată de fetele mele şi jur că am să te omor! Futu-ţi morţii mă-tii!

TROSC!

— Maşina din faţă se îndepărtă. Chelul acceleră şi maşina neagră plecă de pe loc în trombă, dispărând după colţ. A. Scott rămase în mijlocul parcării de la Village, roşu la faţă, respirând greu şi asudând, ţinându-şi crosa de golf sprijinită pe umăr asemenea unui topor. Arăta ca un erou de desen animat. Cumpărătorii se holbau, şocaţi de o asemenea agitaţie în Highland Park. Boo zâmbea încântată: era tare! Lângă ea apăruse aceeaşi vânzătoare.

— Doamne, ce chipeş este! comentă aceasta.

Boo Fenney nu mai fusese niciodată atât de mândră de tatăl ei. Alergă la el, îşi încolăci mâinile în jurul mijlocului acestuia şi îl îmbrăţişă cu putere. Pajamae li se alătură.

— Sunteţi bine, fetelor?

— Acum da. Cine era omul acela?

— Delroy Lund.

Pajamae comentă:

— Domnule Fenney, eşti un adevărat bărbat!

Boo adăugă şi ea:

— A. Scott, ai spus cuvântul cu F.

— Aşa este. Respiraţia lui se calma. Îmi pare rău.

Afluxul de adrenalină scăzuse deja când Scott intră cu Ferrari-ul pe strada lor şi îl parcă pe aleea din spate de la Beverly Drive nr. 4.000. Fetele stăteau înghesuite pe locul din dreapta şoferului.

Pajamae zise:

— De asta Louis merge cu mine şi cu mama tot timpul. Nimeni nu se pune cu el, nici măcar în cartierul social.

Scott opri motorul, îşi apucă telefonul mobil şi formă un număr pe care îl adăugase recent pe lista de apelare rapidă. Când o voce familiară răspunse, el îi zise:

— Louis, sunt Scott Fenney. Am nevoie de ajutorul tău.

Închise şi coborâră din maşină. Mai rămânea soţia sa. Încă trebuia să-i spună Rebeccăi veştile proaste. Intrară în casă pe uşa din spate. Era linişte.

— Rebecca?

Boo răspunse:

— Oh, am uitat. A plecat.

— A plecat? Unde a plecat?

— Într-o excursie.

— Unde?

— Nu ştiu. A spus doar că trebuie să plece.

Scott urcă scările câte două odată şi alergă pe hol până ajunse în dormitorul lor. Găsi scrisoarea de adio a Rebeccăi pe pat, scrisă de mână. El îi pierduse casă, maşinile, poziţia de preşedintă în prezidiul Balului Marilor Crescători de Vite. Pe scurt, el îi ruinase viaţa, zicea ea, aşa că relaţia lor era terminată, exact aşa cum promisese ea. Şi din moment ce nu mai putea să-şi ţină capul sus în Highland Park, pleca împreună cu antrenorul de golf de la club. El pleca în turneu. Ea urma să fie umbra şi susţinătoarea unui jucător de golf.

— Când se întoarce?

Scott îşi ridică privirea spre Boo, care stătea în uşă.

— Nu se mai întoarce.

Boo plângea în pat cu faţa ascunsă în aşternuturi. *Toate fetele pe care le cunoştea aveau mame – chiar şi Pajamae!* Simţi cum braţele lui Pajamae o cuprindeau, îmbrăţişând-o strâns.

— Boo, eu nu am tată, şi acum tu nu ai mamă, poate că tatăl tău şi mama mea s-ar putea căsători. Am fi surori.

— Pajamae, A. Scott nu se poate căsători cu mama ta, ea are…

Îmbrăţişarea lui Pajamae se înmuie. Boo o simţi cum se retrage. Îşi şterse lacrimile şi se ridică. Pajamae avea întipărită pe faţă o expresie caraghioasă. Avea pumnii în şolduri, ca mama atunci când se supăra.

— *Ce* are?

Boo ridică din umeri.

— Ea are douăzeci şi patru de ani. Este mult prea tânără pentru el. Tata este foarte bătrân.

Louis sosi la o oră după telefonul lui Scott. Îşi parcă

maşina veche în spate. Scott îl întâmpină pe alee. De data aceasta, se salutară strângându-şi mâinile.

— Îţi mulţumesc că ai venit, Louis.

— Nicio problemă, domnule Fenney. Am avut grijă de Pajamae cea mai mare parte a vieţii ei. Mi-era dor de ea. Privi în jur. Sigur, probabil că aici, la voi, nu sunt prea multe împuşcături.

— Vino înăuntru, Louis, am un dormitor pentru tine.

— Ăă… nu, sir, domnule Fenney, nu cred că e bine.

Scott simţi că Louis era stingherit de idee, aşa că nu insistă.

— Poţi sta în cabană. Consuela, menajera noastră, locuieşte acolo, dar este plecată pentru o vreme. Imigrările.

— Nu, sir, acela e locul ei. Eu dorm în maşină. În garaj. Aşa pot supraveghea mai bine aici, în spate.

— Are aer condiţionat, este şi o baie aici. Îţi pot pregăti un pat… şi voi aduce un televizor şi un fotoliu reglabil.

— Televizorul şi fotoliul ar fi în regulă, dar nu patul. Bancheta din spate a maşinii mele este suficient de bună. Louis zâmbi. Şi, domnule Fenney, nu-ţi mai face griji deloc. Acum nimeni n-o să le mai facă rău fetelor.

Scott nu-şi va mai petrece ziua în biroul său elegant de la etajul 62, ocupându-se cu lucrurile pe care le fac avocaţii, luând prânzul la fiţosul Downtown Club şi făcând sport în mijlocul unor fete superbe la clubul de fitness. Astăzi nu se simţea special stând ascuns în camera de lucru de acasă şi privind pe fereastră la piscina şi la curtea amenajată de un profesionist. Cariera lui era terminată, soţia lui plecase, casa şi maşinile vor fi şi ele duse în curând. Mack McCall câştigase. Şi premiul era viaţa perfectă a lui Scott Fenney.

Pentru prima dată în viaţa sa, Scott se simţi înfrânt. De data aceasta nu ştia dacă se mai putea ridica de jos.

De două ori veni Boo, se cuibări în poala sa şi plânseră împreună. A treia oară o însoţi şi Pajamae. Cele

două fete se aşezară pe braţele largi ale fotoliului de piele, îşi ascunseră feţele în umerii săi largi şi plânseră până când i se udă cămaşa. Nu rostiseră niciun cuvânt.

Scott rămase acolo în timp ce razele soarelui se mişcară încet dintr-o parte a camerei în cealaltă. Auzi fetele în bucătărie, iar Pajamae îi aduse un sandviş cu omletă, dar el nu avea poftă de mâncare. Când cerul se întunecă, se ridică din fotoliu printr-o sforţare, urcă scările şi afişă o expresie optimistă pentru fete. Le găsi ghemuite în pat şi scaunul său era aşezat lângă. Se aşeză şi împreună spuseră rugăciunile.

Apoi Boo hotărî:

— Nu vreau să citim astă-seară. Vreau să vorbim.

Pajamae întări:

— Vrem să vorbim.

Scott îşi scoase ochelarii.

— Bine. Despre ce?

— Te-am văzut la televizor aseară, începu Boo, cu mama lui Pajamae. Ştiu că nu am voie să mă uit la televizor noaptea, dar am coborât la parter şi am văzut-o pe mama privindu-te la TV, aşa că a trebuit să o fac, înţelegi asta.

Scott înclină din cap.

— Şi?

— Şi ai de dat nişte explicaţii, A. Scott.

— Întrebaţi-mă.

Scott ştia că n-avea rost să se lanseze în explicaţii nesfârşite cu Boo. Cel mai bine era ca ea să pună întrebări. Îşi imagina că, dacă întreba, era pregătită să afle.

— Ce înseamnă sexul?

Nu-şi imaginase o asemenea întrebare. Aceasta era o întrebare pe care o fată o adresează mamei sale, dar când mama ei fuge cu antrenorul de golf, rămâne în seama tatălui. Şi acum avea două fete care-l priveau, cu picioarele ghemuite sub ele, cu mâinile în poală şi concentrarea citindu-li-se pe faţă, întrebându-l despre sex.

— Asta este treaba unui băiat, nu-i aşa, domnule Fenney?

— Treaba unui băiat?

— Ştii tu, partea intimă a unui băiat. Ca atunci când ies în cartierul social şi unii băieţi spun întotdeauna: „Vino încoa, fătuco, ş-o să-ţi arăt sexul meu”.

— Oh. Ei bine, sex este când un băiat şi o fată… vreau să spun: un bărbat şi o femeie… când ei… ăă…

— Fac prostii? rosti Pajamae impulsiv. Aşa spun fetele mari. I-am spus mamei ce ziceau ele şi ea a spus că nu mă mai pot juca cu acele fete.

— Uitaţi cum stă treaba, are vreuna dintre voi idee ce înseamnă sexul?

Fetele scuturară din cap.

— De ce vreţi să ştiţi?

— Fiindcă mama a zis că bărbatul mort i-a dat bani pentru sex.

— Oh.

— Apoi a lovit-o, şi vai, asta a fost prima lui greşeală. Mama nu mai lasă niciun bărbat să o lovească, tata a fost singurul. Aşa că i-a tăbăcit fundul bine. Zâmbi. Aşa cum ai aranjat tu maşina acelui om, domnule Fenney.

Boo interveni:

— A fost tare de tot! Ai fost nemaipomenit! Ţi-ai distrus crosa de golf?

Cu atenţia lor astfel distrasă, Scott nu mai fu nevoit să explice ce e sexul unor fetiţe de nouă ani. După ce fetele retrăiră scena de la Village, Boo continuă:

— Clark nu era foarte drăguţ, nu-i aşa?

— Nu, nu era.

— Şi acum tatăl lui, senatorul, este supărat pe tine fiindcă încerci să o ajuţi pe mama lui Pajamae?

— Da.

— Că nu laşi poliţia să o omoare şi pe mama?

— Da.

— Omul acela de astăzi lucrează pentru senator?

— Da.

— O să vină din nou după noi?

— Nu, puiule, n-o să mai vină.

Pajamae zâmbi.

— Va trebui să treacă de Louis.

Boo continuă cu întrebările:

— Va trebui să ne vindem casa?

— Da, Boo, trebuie.

— De ce?

— Fiindcă azi am fost concediat.

— Nu mai eşti avocat?

— Ba da, sunt avocat, dar nu mai am o firmă la care să lucrez.

— Şi ce înseamnă asta?

— Asta înseamnă că, din acest moment, nu mai am niciun venit.

— Nu mai avem bani?

— Mai avem ceva bani, dar nu suficienţi ca să păstrăm casa asta.

Boo dădu din cap gânditoare.

— Când tatăl lui Cindy a fost concediat, au fost nevoiţi să-şi vândă casa. Tu ai spus atunci că nouă nu ni se va întâmpla niciodată una ca asta.

— Am greşit.

— Şi trebuie să vinzi şi maşinile?

— Le va lua banca pur şi simplu.

— Suntem acum săraci?

— Nu, Boo, nu suntem săraci. Oamenii săraci sunt ca…

— Ca mama şi ca mine, interveni Pajamae.

— Aşa că toate aceste lucruri rele – Consuela, maşinile, casă, slujba ta, plecarea mamei – toate sunt din cauză că McCall este supărat pe tine?

— Da… ei, poate nu şi plecarea mamei.

— Mama spune întotdeauna că e piază rea.

— Pajamae, nu mama ta este de vină. Eu am luat o decizie. Şi deciziile au consecinţe. Uneori consecinţe dramatice.

Tăcură pentru un moment destul de lung, apoi Boo spuse încetişor:

— Mama plângea. A zis că-mi va fi mai bine fără ea.

Iulie ieşi din vieţile lor şi veni august, aducând cu sine zile de vară caniculare, în care masele de aer fierbinte numite Mexican Plumes se îngrămădesc peste Dallas asemenea norilor-ciupercă, împiedicând aerul rece din nord şi ploaia din sud şi ţinându-i prizonieri pe locuitorii teritoriului aflat sub ele într-un amestec feroce de temperaturi de 43 de grade Celsius şi umiditate de 80 la sută, în zile toride al căror şir pare a nu se mai termina. Vânturile scad în intensitate şi masa de aer este atât de nemişcată, încât şi cea mai mică briză seamănă cu un val de aer polar. Dispozitivele de măsurare a nivelului poluării ating nivelul purpuriu, ceea ce înseamnă că te poate omorî chiar şi numai simpla respirare a aerului. Pe trotuare nu se vede niciun pieton, câinii stau întinşi toată ziua la umbră, prea epuizaţi pentru a-şi mai angaja cozile în acţiuni de îndepărtare a muştelor ce bâzâie prin părţile lor posterioare, iar reporterii TV prăjesc în mod inevitabil ouă pe asfaltul trotuarului ca element senzaţional pentru ştirile de seară. Timpul pare să încetinească de parcă s-ar târî. Coafurile femeilor şi grădinile lor premiate pentru designul profesional se veştejesc, radiatoarele maşinilor şi starea de spirit a şoferilor fierb de dau în clocot, numărul incidentelor provocate de furia străzii creşte dramatic, la fel şi telefoanele date la 911 pentru raportarea violenţei domestice. Rezervoarele care alimentează reţeaua de apă potabilă a Dallasului se golesc periculos demult, oraşul raţionalizează udarea peluzelor, iarba verde se coace efectiv ajungând la un maro rumenit, iar afacerile specializate în controlul dăunătorilor înfloresc pe măsură ce întreaga populaţie de şobolani îşi părăseşte în masă adăposturile în căutarea unei surse de apă, de obicei din piscinele aflate în spatele caselor. Oamenii săraci fără aer condiţionat mor.

Singurul lucru care îi dă Dallasului putere să meargă mai departe în august este gândul că în Houston este mai rău. Oraşul Houston se transformă într-o mlaştină blestemată. Dacă fierbinţeala şi umiditatea nu te omoară în Houston, sigur reuşesc ţânţarii de mărimea unor păsări

mai mici.

— E cald tare, spuse Scott.

În luna august, viaţa în Dallas se trăieşte în case şi în piscine. Adică acolo unde era acum Scott Fenney, pe treptele propriei piscine din spate, în apa răcoroasă, purtând ochelari de soare, o pălărie de paie gen sombrero şi fiind dat cu o loţiune numărul 50 cu ecran solar total, ca să-şi protejeze pielea deschisă la culoare de razele ultraviolete ucigătoare. Cu un pai, el sorbea ceai cu gheaţă dintr-un pahar mare de plastic, în timp ce Bobby trăgea dintr-o ţigară. Boo şi Pajamae se jucau cu discul de plastic în partea mai puţin adâncă a piscinei, Louis stătea la umbra copertinei terasei, iar în faţa casei semnul DE VÂNZARE DIRECT PROPRIETAR încetinea traficul pe Beverly Drive.

Scott decisese să vândă casa chiar el însuşi, fără ajutorul unui agent imobiliar, un gen de tranzacţie nemaiîntâlnit în Highland Park. Să-ţi vinzi propria casă era – în descrierea postului – un lucru prea asemănător cu a-ţi uda singur peluza sau a-ţi spăla singur maşina, muncă fizică pe care niciun proprietar din Highland Park cu mândrie, bani şi educaţie religioasă nu îndrăznea să o facă, căci dacă încerca una ca asta punea sub semnul întrebării întregul concept al infailibilităţii divine: „Dacă bunul Dumnezeu voia să ne tundem singuri iarba şi să ne spălăm singuri propriile maşini, de ce i-a mai creat pe mexicani?” Cam asta era atitudinea predominantă. Ideea de bază: dacă nu eşti în stare să plăteşti comisionul unui agent imobiliar, atunci nu ai ce căuta în Highland Park. Dar în timp ce privea cum veniturile i se evaporau din faţa ochilor, Scott devenise brusc destul de strâns la pungă.

Cerea 3, 5 milioane de dolari, valoarea pieţei. Dar când vânzătorul era disperat şi toţi cei interesaţi de o casă în Highland Park ştiau acest lucru, valoarea pieţei nu însemna nimic. Cea mai bună ofertă pe care o primise era de 3 milioane, cu doar 200.000 mai mult decât datora. Comisionul brokerului de şase procente pe vânzare ar însemna 180.000 şi i-ar lăsa lui Scott doar 20.000 dolari

care trebuiau imediat reinvestiţi. Odată ce toate cheltuielile legate de tranzacţia imobiliară erau deduse, el ar fi norocos să rămână fără nicio datorie. După ce făcu toate socotelile, Scott merse la cel mai apropiat magazin de construcţii, cumpără pancarta roşu cu alb DE VÂNZARE şi o înfipse cu năduf pe nenorocită în peluza din faţa casei.

— Cum face faţă Boo situaţiei? întrebă Bobby.

Scott plesni un gândac de iunie, scoţându-l afară din apă, şi se întrebă de ce aceştia mai apăreau şi în august. Rebecca era plecată de cincisprezece zile.

— Cred că bine. La naiba, cred că îi este mai dor de Consuela – mai mult i-a fost aceasta mamă decât Rebecca.

— O s-o aducă Rudy înapoi?

În ciuda tuturor eforturilor depuse de Rudy Gutierrez, cei de la Imigrări o deportaseră pe Consuela de la Rosa în Mexic. Acum locuia în hotelul de patru stele Camino Real din Nuevo Laredo pe cârdul American Express al lui Scott Penney, aşteptând ca Rudy să-i obţină permisul de muncă, pentru a se putea întoarce la familia Fenney în Dallas. Cu o săptămână în urmă, Scott îl pusese pe Esteban García într-un autobuz ce se îndrepta spre sud, ca să-i ţină companie.

— A trecut de controalele de rutină, o finanţez pentru obţinerea cetăţeniei, garantez angajarea ei… dar cei de la INS tergiversează eliberarea permisului de muncă. Scutură din cap. Dar o voi aduce înapoi. I-am promis. Şi Boo are nevoie de ea acum mai mult ca oricând, când maică-sa e fugită cu un antrenor nenorocit de golf.

— Înţeleg că Rebecca te-a părăsit pe tine Bobby îi aruncă lui Scott un zâmbet –, dar cum a putut să o părăsească pe Boo?

Scott ridică din umeri.

— Umilinţa, presupun. Acesta este un oraş neprimitor dacă viaţa ta este mai puţin decât perfectă. Eşecul nu există ca opţiune în Highland Park. Scott făcu o pauză şi privi spre fete. Mulţumesc lui Dumnezeu că nu a luat-o pe Boo.

— Poate că s-a schimbat pur şi simplu.

— Poate. Sau poate că niciodată nu am cunoscut-o cu adevărat. La început eram exact la fel, de aceea m-am căsătorit cu ea. Eram tineri şi ambiţioşi, doi puşti săraci ai cartierului care încercau să ajungă cineva în Dallas. Gând am stat în biserică şi am spus „la bine şi la rău", noi nu ne gândeam la rău. Lucrurile erau bune şi deveneau şi mai bune văzând cu ochii. Nu mi-am imaginat niciodată că ar putea fi mai rău. Scutură din cap. Este ca în fotbal. Nu-ţi cunoşti niciodată cu adevărat coechipierii până în momentul în care începi să pierzi.

— Am o obiecţie, Scotty.

— Care anume?

— A început relaţia cu acel tip în timp ce tu încă te bucurai de succes.

Scott încuviinţă.

— Adică vila, maşinile, hainele – nimic nu o făcea fericită. Se întoarse spre Bobby. Ce dracu' vor femeile?

Acesta chicoti.

— De parcă aş şti? La naiba, Scotty, pe mine *două* femei m-au părăsit.

— În ultimele şapte luni nu a vrut să facă sex.

Bobby prinse un disc rătăcit aruncat de Boo şi răspunse:

— Soţiile mele nu au vrut să facă sex în noaptea nunţii.

— Probabil că nu voi mai face niciodată sex, continuă Scott.

Bobby aruncă discul înapoi lui Boo şi răspunse:

— *Tu?* La naiba, Scotty, jumătate din bărbaţii însuraţi din Highland Park se îngrijorează că nevestele lor ar vrea să-şi facă de cap cu tine. Eu sunt cel care nu va mai face sex niciodată. Au trecut aproape trei ani. Trase un fum de ţigară. Sigur, pot sfărâma un tatuu uriaş cu mâna dreaptă.

— Asta o să te omoare într-o zi, Bobby.

— Nu, te face doar să orbeşti.

— Nu aia. Fumatul.

— Oh. Omul nu poate decât să spere.

— Nu începe mizeria aia depresivă cu mine, Bobby.

Eu sunt cel care a pierdut totul.

Bobby expiră fumul şi continuă:

— Da, dar cel puţin tu ai avut totul pentru o vreme. Gel puţin tu ştii cum este.

Scott mai sorbi o gură de ceai şi răspunse:

— Ai iubit-o atunci, nu-i aşa?

— Da, dar mai mult am iubit viaţa ta.

— Şi eu. Până acum două luni. Dacă Buford ar fi sunat pe oricine altcineva, viaţa mea ar fi încă perfectă.

— Nu era perfectă, Scotty. Doar că nu ştiai asta.

Scott simţi din nou sentimentul acela formându-se înăuntru său, cum îl copleşeau lacrimile, şi crezu că va izbucni în plâns, aşa cum făcea în fiecare seară la duş, dar Bobby continuă:

— Crezi că va reuşi?

Tonul său era de parcă întreba dacă un pacient va supravieţui unei operaţii ce-i punea viaţa în pericol.

— Cine ce să reuşească?

— Antrenorul ei – crezi că va reuşi în turneu? Competiţia este destul de dură.

Bobby îşi păstră chipul lipsit de orice fel de emoţie, până în momentul în care Scott sări pe el şi îl trânti în apă; îşi ţinu un braţ ridicat ca să-şi păstreze ţigara uscată. Scott îi dădu drumul când Boo ţipă:

— Oh, băieţi, avem musafiri!

La intrarea pe alee stătea un bărbat corpolent care purta ochelari de soare cu lentilele tip oglindă şi o şapcă cu cozorocul întors la spate, părul său unsuros şi tricoul negru fiind pătate de transpiraţie, iar burta sa imensă revărsându-se peste talie precum un şuvoi de lavă peste o stâncă. Privea în jur la proprietatea Fenney ca un copil la Disneyland.

Cel care urma să se ocupe de reintrarea bunurilor în posesia băncii.

Era aici să-i ia mult iubitul Ferrari de 200.000 de dolari. Cu două zile în urmă, ştiind că acest moment era inevitabil, Scott îşi lichidase depozitul pentru pensia privată şi îşi achiziţionase un alt vehicul: un Volkswagen

Jetta de 20.000 de dolari.

Scott se îndreptă spre alee. Alte două maşini de tractare erau oprite pe marginea şoselei, sosite pentru Range Rover şi pentru Mercedesul Rebeccăi. Bărbatul ridică un clip board şi zise:

— Drăguţă pălărie.

Scott semnă documentul ce confirma reintrarea în posesie la data respectivă şi privi cum Ferrari-ul roşu 360 Modena de două locuri, cu interior de piele Connolly şi cu un motor capabil să ajungă la 288 de kilometri pe oră, era ridicat pe platformă de o fetişcană şi ancorat bine. Deşi ştia că pierdea ceva ce în realitate nu avusese niciodată, îl durea totuşi îngrozitor să vadă cum viaţa perfectă îi era dezmembrată şi luată bucată cu bucată.

O oră mai târziu, Scott, încă suferind, era întins pe şezlongul de lângă piscină.

— Domnule Fenney, îl strigă Louis.

Scott îl privi pe acesta cum dădea din cap în direcţia aleii. Scott se răsuci şi văzu un cuplu tânăr stând acolo. Bărbatul era suplu, la treizeci şi ceva de ani, îmbrăcat într-o cămaşă albastră apretată, cu mânecă lungă şi nasturi până jos, pantaloni kaki şi mocasini negri. Părul său era negru şi cârlionţat, iar pielea palidă şi păstoasă. Purta ochelari cu rame de sârmă. Părea oarecum familiar.

Bărbatul zise:

— Aveam programare să vedem casa la ora trei. Am sunat la uşa din faţă, dar nu a răspuns nimeni.

Scott se uită la ceas şi se ridică din şezlong.

— Scuze, am pierdut noţiunea timpului. Se apropie în pantalonii săi scurţi, fără tricou şi desculţ. Întinse mâna. Scott Fenney.

— Jeffrey Birnbaum. Şi soţia mea, Penny.

Lângă el stătea o soţie destul de tinerică, membră a Junior League din Highland Park, machiată fără cusur şi purtând o rochie de vară roşie şi sandale de aceeaşi culoare. Părul ei era negru tăciune, picioarele goale şi bronzate, corpul îngrijit, iar buzele se asortau cu rochia.

Era clar că Jeffrey se însurase cu o persoană mult mai sofisticată.

Penny interveni:

— Eşti faimos.

— Mai degrabă scandalos.

Ea zâmbi, acel zâmbet cochet atât de familiar lui Scott Fenney şi astfel o recunoscu imediat, căci avusese atât de multe întâlniri cu fete asemenea ei în liceu şi în facultate: o fată drăguţă din Highland Park care dăduse o raită pe partea nesăbuită a vieţii şi acum era pregătită să se aşeze la casa ei cu un băiat drăguţ tot de aici, care îi putea oferi o vilă la fel de drăguţă. Scott făcu un gest în jur, arătând spre alee, garaj şi curtea din spate.

...Garaj cu patru locuri, cu încălzire şi aer condiţionat, apoi piscină şi spa, o cabană cu dormitor şi baie, totul pe 4 050 de metri în inima Highland Park. Veniţi, am să vă arăt vila.

Scott îi conduse pe domnul şi doamna Birnbaum prin casă, începând cu bucătăria modernă, cu gresie italiană, ce avea pe un perete pictura murală a unei scene dintr-o brutărie franţuzească, realizată manual pe sute de plăci de faianţă de 15 centimetri şi unde se afla congelatorul de dimensiuni considerabile, în care încăpea cu uşurinţă o jumătate de vacă. Continuă prin camera de depozitare[52], prin camera de luat masa şi prin living, prin camera de lucru şi apoi la subsol, pentru a le arăta pivniţa de vinuri, propriul cinematograf, sala de jocuri şi sala de sport cu imaginea sa mărită şi înrămată, ce surprindea momentul când alerga cu mingea împotriva Texasului, aceeaşi fotografie care atârnase pe peretele îndepărtat al biroului său timp de unsprezece ani.

— Eşti o legendă, continuă Penny. Chiar ai alergat 175 de metri împotriva Texasului, cum au spus ziarele?

— Categoric. Eşti o fană a fotbalului?

— Oh, iubesc fotbalul, răspunse ea.

Jeffrey privi cu indiferenţă la aparatele de exerciţii şi merse mai departe. Penny mai zăbovi un pic şi, în timp ce

52 Aflată între bucătărie și camera unde se ia masa. (n.tr.)

se strecura pe lângă Scott în cadrul uşii, îi aruncă o privire plină de subînţeles şi şopti:

— Dar iubesc mai mult fotbaliştii.

Îl găsiră pe Jeffrey în sala de jocuri rostogolind bilele de biliard de-a lungul mesei, apoi se îndreptară spre cele şase dormitoare şi şase băi de la etaj. Turul se încheie în apartamentul matrimonial cu şemineul de piatră ce separa dormitorul de baie, cu cabina de saună suficient de încăpătoare pentru trei adulţi, baia cu jacuzzi şi locul unde se putea sta şi privi piscina de afară.

Jeffrey se dovedea a fi o persoană tare enervantă, fiind nemulţumit de câte ceva minor în fiecare cameră a casei şi purtându-se ca şi cum putea accepta sau respinge casa fără nicio altă discuţie. Dar nu-l păcălea pe Scott; îl citise. Era casa la care Jeffrey visase toată viaţa. Scott ştia, fiindcă văzuse aceeaşi privire în propriii ochi cu trei ani în urmă, în oglinda aceleiaşi băi matrimoniale. Jeffrey întrebă pentru a treia oară dacă cinematograful de la subsol avea sunet în sistem Dolby Surround. Scott îl asigură că da, dar Jeffrey insistă să mai meargă o dată acolo ca să verifice.

Acesta plecă şi Penny spuse:

— Îi plac filmele de acţiune, spuse, apoi intră în baia matrimonială. Imediat după aceea, Scott îi auzi din nou vocea: Scott, ce este asta, în cabina de saună?

Scott intră şi el în baie şi se îndreptă spre locul cu pricina. Uşa era deschisă; Penny era înăuntru, stând pe băncuţa încorporată.

— Ce anume?

— Asta.

Scott intră şi el în cabină să vadă despre ce era vorba şi, fără vreun alt cuvânt, Penny îl apucă de pantalonii scurţi, îi lăsă în jos cu repeziciune şi îl prinse în gură ca o adevărată profesionistă. Se pricepea, într-adevăr. Scott greşise în privinţa ei: nu-şi terminase încă incursiunea pe partea nesăbuită a vieţii. El nu mai făcuse sex de mai bine de şapte luni şi, de la plecarea Rebeccăi, fusese prea deprimat ca să se masturbeze, aşa că nu rezistă prea mult.

— Doamne!

Faţa lui Scott era acum presată de peretele din faianţă şi se simţea cuprins de toropeală, dar…

— Penny!

Jeffrey se întoarse. Scott îşi trase iute pantalonii, iar Penny îşi şterse buzele roşii cu batista, chiar în momentul în care Jeffrey îşi vârî capul în cabina de saună şi rosti râzând cu gura până la urechi:

— Uau, chiar ai sistem Dolby!

Scott ieşi din cabină, urmat imediat de Penny, care îl strânse de fund în timp ce trecea pe lângă el. Cincisprezece minute mai târziu, stăteau cu toţii la uşa din faţă a casei.

Jeffrey zise:

— Nu-ţi aminteşti de mine, nu-i aşa, Scott?

Acesta răspunse:

— Nu. Ar trebui?

— Am avut o afacere imobiliară acum câţiva ani. Tu îl reprezentai pe Dibrell, era un proiect cu birouri amplasate în spaţii verzi în North Dallas.

— Oh, da. Lucrezi pentru Dewey Cheatham şi Howe.

— Dewey *Chatham* şi Howe.

— Ai dreptate.

— Ai fost destul de dur cu noi. Dar am învăţat multe despre negociere privindu-te în acţiune.

— O să-ţi trimit nota de plată. Jeffrey zâmbi, iar Scott continuă: Doar afaceri. Nimic personal.

— Înseamnă că nu-mi vei lua oferta personal.

— Care este oferta ta?

— Trei milioane o sută de mii.

— Nu, nu o voi lua personal, Jeffrey, fiindcă nu o voi lua deloc.

Jeffrey rânji afectat.

— Haide, Scott, povestea vieţii tale este peste tot în ziare. Toată lumea ştie că trebuie să vinzi. Nu te poţi aştepta la preţuri prea mari.

Scott întinse mâna spre măsuţa de la intrare şi ridică un plic mare şi maroniu ce conţinea nota de plată finală trimisă de clubul de golf pentru ultima lună, în care

Rebecca cheltuise mai bine de 4.000 de dolari. Ridică plicul şi i-l arătă lui Jeffrey.

— Am primit deja o ofertă de 3, 3 milioane.

Rânjetul lui Jeffrey dispăru.

— Glumeşti?

Scott îşi afişă cea mai sinceră privire şi răspunse:

— Nu.

Jeffrey se uită la Penny. Aceasta îi răspunse îmbufnându-se şi ţuguindu-şi buzele, gest stăpânit la perfecţie de toate fetele de gimnaziu din Highland Park şi care se afla la limita dintre a fi insuportabil de plângăcios şi incredibil de sexy, între a-l face pe bărbatul ei să vrea să o plesnească peste faţă cât mai curând sau să-i smulgă hainele şi să o posede pe loc. Penny era foarte bună. Şi Scott ştiu că Jeffrey va găsi şi restul banilor pentru a o transforma într-o soţie fericită de Highland Park.

— Trei milioane trei sute zece mii.

Scott zâmbi.

— Jeffrey, nu trebuie să te simţi jenat dacă nu-ţi poţi permite vila aceasta.

Învăţase cu ani în urmă, pe când era puştiul sărac al cartierului, că-i puteai insulta mama unui băiat din Highland Park, prietena, iubita, aptitudinile sale sportive şi chiar mărimea penisului, fără să ajungi la luptă, dar dacă puneai sub semnul întrebăm statutul său financiar în cadrul comunităţii, bătaia era gata. Faţa lui Jeffrey se făcea mai roşie cu fiecare secundă care trecea şi nu doar din cauza provocării lansate de Scott; Penny îi strângea braţul de parcă îi verifica tensiunea.

— Să nu mi-o pot permite? Îmi pot permite această vilă! Trei milioane patru sute de mii!

Jeffrey ar fi trebuit să-l privească mai atent pe Scott în timpul acelor negocieri, căci băiatul în mod evident nu învăţase prea multe. Prima regulă a negocierii, nu-ţi aduce mândria la masa tratativelor. A doua regulă, nu-ţi aduce nevasta. Jeffrey le încălcase pe amândouă; acum va plăti cu vârf şi îndesat. Scott îşi ridică mâna.

— Tocmai ţi-ai cumpărat o casă.

Jeffrey răspunse:

— Vreau toate instalaţiile, accesoriile ferestrelor şi negrul.

— *Ce?*

— Instalaţiile…

— Poţi avea instalaţiile, Jeffrey. Cum adică vrei şi negrul?

— Nu vine la pachet cu casa? Este ajutorul tău, nu-i aşa?

— Nu, este prietenul meu. Şi nu vine la pachet cu casa. Sclavia s-a terminat cu câţiva ani în urmă, poate ai auzit despre asta.

Jeffrey se încruntă, dar Penny zâmbi şi spuse:

Va trebui să iau măsuri pentru mobilă, poate luni dimineaţă? Vei fi disponibil, Scott? Mi-ar face plăcere să vin.

— Nu pot să cred că nu a apărut niciuna dintre celelalte victime ale lui Clark, zise Scott.

Era după cină. Fetele erau sus, el stătea cu Bobby pe podeaua bucătăriei bând o bere, iar procesul era doar la două săptămâni depărtare.

— Sunt speriate, îşi dădu cu părerea Bobby. Au văzut ce ţi-a făcut ţie McCall.

— Toată apărarea noastră se bazează pe Hannah.

— Şi pe expunerile mele, adăugă Bobby. Le-ai citit?

— Da. Scrii bine, Bobby.

— Este singurul lucru juridic care-mi place cu adevărat să-l fac.

— De ce rămâi avocat?

Bobby ridică din umeri.

— E prea târziu să mă apuc de altceva. Şi datoriile… Nu-mi permit să renunţ. Şi, deşi sună prosteşte, îmi pasă de clienţii mei, probabil pentru că nimănui altcuiva nu-i pasă.

— Tu întotdeauna aduceai acasă câini vagabonzi.

— Aşa este.

— Îmi amintesc de corcitura aia maro cu alb, îi ziceai

Shitface. Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost lovit de o furgonetă.

— Aoleu.

— Mi-a plăcut câinele ăla. Rămaseră tăcuţi, apoi Bobby continuă: Când se termină totul, poate că ar trebui să pleci din Dallas.

— McCall n-o să mă alunge din oraş. Rămân.

— Bun. Bobby îşi bău berea, apoi propuse: Hai să-l citărm pe Dan Ford, să-l facem să ne dea numele celorlalte şase fete pe care le-a mituit în numele lui McCall.

Scott scutură din cap.

— Nu ni le va da sub nicio formă. Şi judecătorul nu va forţa privilegiul avocat-client. Am ascuns suficient de multe dovezi incriminatoare despre clienţii mei în spatele acestui privilegiu şi ştiu cum stă treaba.

— Atunci Hannah este singura noastră martoră, în afară de Shawanda.

— I-ai spus lui Carl să-l verifice pe Delroy Lund?

— Oh, da. Progresează.

— Cum rămâne cu martorii acuzării?

— Am primit lista lui Ray, ne arată cum va decurge procesul.

— Şi cum o să fie?

— Este un caz circumstanţial, majoritatea sunt astfel. Mai întâi, Ray îi va chema pe poliţiştii care au găsit maşina lui Clark şi l-au sunat... Apoi va continua cu poliţiştii din Highland Park care au mers la reşedinţa McCall şi l-au găsit pe Clark. Vor urma agenţii federali care au cercetat locul crimei şi au făcut fotografiile, pe care el le va expune pe ecran. În continuare, medicul legist va depune mărturie în ceea ce priveşte cauza morţii şi momentul în care a survenit aceasta. Şi în cele din urmă vor fi tipii de la laboratorul criminalistic care au prelevat amprentele Shawandei de pe pistol şi din maşină, au testat pistolul şi au făcut testul balistic, după care expertul criminalist îşi va da cu părerea explicând cum s-a comis crima. Scotty, când Ray va termina cu toţi aceştia, juriul sigur va crede că ea a făcut-o.

— Apoi o vom prezenta pe Shawanda, prostituată dependentă de droguri.

— Trebuie să depună mărturie, Scotty. Al. Cincilea Amendament sună minunat, dar juraţii aşteaptă ca o persoană nevinovată să depună mărturie, să-i privească în ochi şi să jure că este nevinovată.

— Ea arată ca naiba.

— Şi tu ai arăta la fel, Scotty, dacă ţi-ai injecta heroină neagră mexicană de trei ori pe zi.

La şase kilometri mai spre sud, Shawanda Jones îşi scoase acul din braţul drept, se întinse pe patul din celulă şi aşteptă ca heroina să intre în sânge, să ajungă la creier, să traverseze bariera sânge-creier şi să se conecteze cu receptorii opioizi din celulele nervoase ale creierului. Când heroina atinse receptorii, declanşă un aflux euforic care îi copleşi corpul firav asemenea unui orgasm, doar că mai puternic. Apoi afluxul se dizolvă şi ea alunecă într-o lume de vis, paşnică şi mititică.

Se gândi la viaţa ei scurtă. Avusese primul client la vârsta de doisprezece ani. Asta dacă nu-l punea la socoteală pe unchiul ei, care o pipăia la şase ani, apoi îi dădea cincizeci de cenţi pentru un sex oral complet. Folosea cocaină în mod regulat la paisprezece ani, era însărcinată la cincisprezece şi dependentă de heroină la şaisprezece. Prostituată de doisprezece ani, dependentă de opt.

Singurul moment când se simţea bine în propria piele era în clipe ca acestea. Când era drogată, se simţea din nou ca o fetiţă, fericită, luminoasă, curată. Nu mai era săracă şi nici târfă de albi. Era tânără din nou şi nu ştia nimic despre droguri, despre prostituţia pe Harry Hines sau despre bărbaţii albi care vor negrese. Era pur şi simplu o fetiţă fericită, ca Pajamae.

Şi gândindu-se la fetiţa ei, începu să plângă. Plânse fiindcă şi-o imagină pe Pajamae a ei injectându-şi heroină în braţ, vânzându-se pentru bani şi nefiind niciodată iubită pentru altceva. Voia fetiţa ei să aibă o viaţă mai bună decât

avusese ea. Voia să aibă o viaţă frumoasă, să se căsătorească cu un om bun şi să locuiască într-o casă drăguţă. Voia s-o iubească cineva pe Pajamae a ei la fel demult cum o iubea ea. Singurul lucru pe care Shawanda Jones îl iubea în viaţă mai mult decât heroina era fiica ei.

DOUĂZECI ŞI UNU

În ziua următoare, sâmbătă, Scott, Louis şi fetele merseră la clădirea federală în jurul prânzului. Louis rămase afară, în maşină, din pricina disputelor nesoluţionate pe care încă le avea cu agenţii federali. Scott cără înăuntru coşul mare de picnic, pe care gardianul de serviciu din weekend îl verifică minuţios, cu ajutorul detectorului de metale, aşa cum făcea întotdeauna. Acum că Scott nu mai lua prânzul la Downtown Club, îşi făcuseră un obicei din a mânca la prânz cu Shawanda la închisoarea federală.

— Alt picnic, domnule Fenney?

— Da. Ce zici de nişte pui prăjit, Jerry?

Jerry, un bărbat alb supraponderal de vreo cincizeci de ani, zâmbi şi luă partea de jos a unei pulpe. Urcară cu liftul până la etajul cinci, unde fură întâmpinaţi de gardianul de culoare.

— Ron, începu Scott. E timpul pentru picnic, amice.

Ron îi conduse pe coridor spre aceeaşi cămăruţă de consfătuiri, dar părea diferit astăzi, tăcut şi solemn. Deja mutase masa şi scaunele într-un colţ. Boo şi Pajamae întinseră pătura pe podeaua de ciment şi se aşezară la locurile lor. Ron plecă şi se întoarse în scurt timp cu Shawanda, care o îmbrăţişă mai întâi pe Pajamae, apoi pe Boo. Se întoarse spre Scott.

— Domnule Fenney, te-a părăsit femeia?

— Da.

— Din cauza mea?

— Nu, Shawanda, din cauza mea.

— Avem pui, mamă, de la Colonel! anunţă Pajamae. Şi salată de cartofi, fasole şi cornuri, aşa cum îţi plac ţie.

Ron se scărpină în cap şi zise:

— Domnule Fenney, eu…

— Ron, de câte ori trebuie să-ţi spun? Sunt Scott şi atât. Nu poţi mânca pui prăjit cu mine şi să-mi spui domnule Fenney.

— Scott, eu trebuie… ăă… trebuie să percheziţionez pe toată lumea.

— Ce? *De ce?*

— Am percheziţionat celula Shawandei şi am găsit nişte… ăă… – privi în jos spre Pajamae – nişte substanţe ilegale.

— Crezi că eu i le aduc?

Ron scutură din cap.

— Nu, sir, nu dumneata.

Când în cele din urmă Scott înregistră sensul vorbelor lui Ron, amândoi se întoarseră încet spre Pajamae. Scott o întrebă:

— Pajamae, când ne-am oprit la tine acasă, ai luat ceva pentru mama ta?

Cu Louis conducând ca din puşcă, Scott nu simţise nicio teamă să se întoarcă în cartierul social. Dar Jetta nu atrăsese mulţimea. Puţinii locuitori care într-adevăr îi observaseră erau chiar prietenoşi. Un tânăr intrase în vorbă: „Louis zice că ai alergat 175 de metri împotriva Texasului – este adevărat? Un băiat alb?” Când Scott îl asigurase că era adevărat, tânărul exclamase: „Eşti tare, omule!” Le făcuse cu mâna când plecaseră.

Pajamae ridică din umeri.

— Doar medicamentul mamei.

— Şi unde era acesta?

— În dulapul cu medicamente din perete de sub chiuveta din bucătărie.

— Te rog să mi-l dai.

Ea băgă mâna în buzunar şi scoase o punguţă de plastic umplută cu o substanţă neagră. Scott i-o înmână lui Ron.

— Heroină neagră mexicană, zise acesta. O privi pe Shawanda. Marfa asta are o puritate de 80 la sută. Te poate omorî, fato!

Shawanda se aruncă asupra lui Ron şi înşfăcă punguţa.

— Dă-o înapoi!

Scott o apucă pe Shawanda şi o ţinu strâns până când aceasta renunţă şi se lăsă moale în braţele lui.

Ron zise:

— Îmi pare rău, domnule Fenney. Acum o să plec. Deschise uşa, dar se opri. Shawanda, de ce nu-l laşi pe judecător să te trimită la spitalul-închisoare din Fort Worth? Te vor pune pe metadonă.

Aceasta nu spuse nimic, aşa că Ron plecă, clătinând din cap. Scott îi dădu drumul femeii din strânsoare şi ea căzu pe podea. El se aşeză pe unul din scaune şi privi la acea tânără de culoare.

— De ce o faci?

Shawanda îşi ridică privirea.

— Fiin'că mă face să mă simt specială.

— Nu ai nevoie de asta. Tu eşti specială.

Ea râse.

— Parcă ai fi Louis. Şi el zice întotdeauna: „Shawanda, eşti fata specială a Domnului".

— Are dreptate.

— Nu, nu are, domnule Fenney. Nimănui nu i-a păsat niciodată de Shawanda, nici lu' tata, nici lu' mama, nici altcuiva.

— Lui Pajamae îi pasă. El se întoarse spre fetiţă. O iubeşti pe mama, nu-i aşa?

— Da, sir, domnule Fenney, o iubesc foarte mult.

— Asta înseamnă eu, Louis, Pajamae, Boo, Bobby… şi Ron. Şase oameni care cred că eşti specială.

— Sună foarte bine, domnule Fenney, dar dacă ies, nu-mi imaginez că o să ne vedem prea des.

— Bineînţeles că o să ne vedem. Fiicele noastre sunt cele mai bune prietene. Sunt ca două surori.

Ea se întoarse spre Pajamae.

— E adevărat? Boo e ca şi sora ta?

— Da, mamă.

Se întoarse apoi spre Boo.

— Pajamae este ca şi sora ta?

— Da, doamnă.

Şi ea zâmbi cu cel mai frumos zâmbet pe care Scott îl văzuse vreodată pe chipul ei.

— Asta e bine. Îl privi apoi pe Scott. Domnule Fenney, dacă nu ies de aici sau dacă ei… ei, ştii tu… îmi promiţi ceva?

— Sigur. Ce?

— Să ai grijă de Pajamae a mea.

Cu cinci săptămâni în urmă, când Scott adusese acasă în Highland Park o fetiţă de culoare, soţia îl întrebase ce avea să facă cu ea în momentul în care mama ei era condamnată: o s-o adopte? O s-o crească oare ca pe propria fiică? O s-o trimită la şcolile din Highland Park? El nu-i răspunsese soţiei atunci, deoarece în acea zi nu se gândea la Pajamae; se gândea doar la el, la teama de a se întoarce în cartierul social. Dar astăzi răspunse:

— Da, Shawanda, îţi promit.

— E perfectă! exclamă Boo.

Scott şi fetele vizitaseră şase case, fiecare mai ieftină decât cea precedentă, până când intrară în această căsuţă de 150 metri pătraţi, cu două dormitoare şi două băi, de lângă SMU, cu o curte în spate, în care erau o sfoară atârnată drept leagăn şi o piscină de mărimea căzii din baia matrimonială de la Beverly Drive nr. 4.000. Costa doar 450.000 de dolari, încadrându-se în bugetul limitat al lui Scott, şi era în districtul şcolar Highland Park, astfel că Boo nu trebuia să o ia de la capăt într-o altă şcoală primară.

— Un dormitor pentru noi, continuă Boo, şi unul pentru tine. Poţi să-l iei pe cel mai mare.

Pajamae alergă în curtea din spate şi Scott îi spuse lui Boo:

— Iubito, înţelegi că, dacă mama ei iese din închisoare, Pajamae se va întoarce să locuiască împreună cu ea.

Boo îşi întoarse ochii săi verzi spre el:

— Ei, ne tot gândim.

— Sunt convins că vă gândiţi.

— Ea nu are tată şi acum eu nu am mamă, aşa că ne-am gândit: cine ştie, poate tu şi mama ei v-aţi căsători sau cam aşa ceva.

— *Să ne căsătorim?* Dar ea are…

— Doar douăzeci şi patru de ani, ştiu. Dar Pajamae a spus că este în regulă ca un bărbat să se căsătorească cu o femeie mai tânără. A zis că la Hollywood se întâmplă asta tot timpul.

— Dar Boo, încă sunt căsătorit cu mama ta.

Scott alerga cu o viteză de 12 kilometri pe oră pe o bandă de alergare comercială cu înclinarea de zece grade. Dar nu era la clubul de fitness din centrul Dallasului; mintea nu-i era limpede, starea de spirit nu era veselă şi ochii săi nu erau fixaţi ferm pe fundul unei tinere frumoase care alerga în faţa lui; în spatele lui, pe o altă bandă, nicio fată nu alerga evaluându-i dosul ferm; nu se simţea tânăr, plin de succes şi viril – şi nici special. Alerga pe banda din sala de sport a casei din Highland Park, care-i mai aparţinea doar două săptămâni.

Vizita lor la Shawanda din acea dimineaţă ridicase aceleaşi întrebări în mintea lui: făcuse ceea ce trebuia? făcuse cea mai bună alegere? merită sălvarea vieţii Shawandei sacrificiul vieţii sale perfecte? Valora viaţa unei dependente de heroină cât viaţa sa de avocat? Nu-i putea salva viaţa, nu cu dovezile pe care Ray Burns le avea împotriva ei. Va fi condamnată la moarte sau la închisoare pe viaţă. Dar el deja făcuse sacrificiul; viaţa sa era deja ruinată. Nu exista quid pro quo, nimic în schimb care să contrabalanseze această pierdere. Renunţase la viaţa lui perfectă şi nu primea nimic în schimb. Şi gândul acesta îi întunecă din nou mintea. Aşa că făcu singurul lucru pe care ştia să-l facă atunci când era doborât la pământ: exersă. Din greu. De două ori pe zi. În fiecare zi. Începuse să se antreneze de parcă se pregătea să fie în formă pentru un alt sezon fotbalistic, alergând şi ridicând

greutăţi, torturându-şi trupul ca să-şi uşureze mintea.

Dar antrenamentul îl făcu să se gândească la fotbal, fotbalul îl făcu să-şi amintească de majorete, iar gândul la majorete i-o aduse în memorie pe Rebecca. Se gândi la viaţa lor împreună, la incredibilele partide de sex, la vacanţele lor din Hawaii, San Francisco şi Londra, şi, bineînţeles, la Boo. Fuseseră împreună unsprezece ani, iar acum ea plecase. Fusese oare căsătoria lor o greşeală încă de la început? îl iubise ea oare vreodată? Desigur, nu-i trecuse niciodată prin minte că poate ea nu-l iubise deloc şi asta pentru că toată lumea – fani, antrenori, majorete – îl iubise întotdeauna pe Scott Fenney.

Avea atât de multe întrebări şi pe nimeni de la care să afle răspunsuri. Mama lui ar fi spus: „Este planul lui Dumnezeu şi Dumnezeu are un motiv, chiar dacă noi nu înţelegem”. Butch ar fi spus: „Este o stricată egoistă dacă a fugit în felul ăsta”. Adevărul este undeva la mijloc. Dar un adevăr ştia şi el: dacă nu s-ar fi căsătorit cu Rebecca, nu ar fi existat nici Boo. Şi fără Boo, nu ar mai fi nici viaţă pentru Scott Fenney.

— Ce dracu’ era să fac, să-l omor?

— Doamne, Delroy, în Highland Park Village?

Delroy Lund stătea în camera de lucru a reşedinţei McCall din Georgetown. Senatorul stătea la fereastră. Nu era fericit să audă raportul lui Delroy legat de incidentul cu Fenney de la centrul comercial.

— Încercam doar să-i trimit un mesaj, dar Fenney a luat-o razna de-a dreptul… Oh, apropo, ai cumpărat o maşină de închiriat.

Senatorul înlătură această veste cu un gest al mâinii. Delroy aprecia în mod deosebit acest aspect al faptului de a fi în serviciul unui tip care valora 800 de milioane: nu clipea la o cheltuială neaşteptată de 35.000 de dolari. Voia doar rezultate, iar cheltuielile – la naiba cu ele! Delroy Lund obţinea rezultate.

— Acum are un tip mare şi negru care o face pe bodyguardul. Dar voi încerca din nou, dacă vrei.

— Nu, las-o baltă. Dacă tu şi negrul vă confruntaţi, sigur va muri cineva. Şi asta îmi mai trebuie, o altă crimă legată de numele meu. Deci nevasta lui Fenney l-a părăsit?

— Da, a fugit cu antrenorul de golf.

Senatorul zâmbi pentru prima dată în acea zi.

— Bun.

— Uite ce e, domnule senator, Fenney a vorbit mult la TV, dar nu are nimic cu care să susţină cele spuse. Celelalte fete nu depun mărturie. Nu o au decât pe Hannah Steele.

— Este suficient, la dracu'!

Senatorul se întoarse de la fereastră şi străbătu încăperea, vorbind de parcă gândea cu voce tare.

— Cincisprezece luni până la alegeri. Dacă prostituata este condamnată, toată lumea îşi va imagina că ceea ce a spus Fenney la televizor erau doar minciunile unui avocat. Totul va fi uitat în câteva luni… Publicul are memoria unui copil de doi ani. Încă mai pot ajunge la Casa Albă, Delroy, dacă ea este condamnată. Dar dacă Hannah Steele pune piciorul în acea sală de judecată şi depune mărturie că Clark a bătut-o şi a violat-o…

Senatorul începu să-şi scuture capul.

— Dar, domnule senator, dacă ea nu depune mărturie, rămâne doar cuvântul unei târfe.

Senatorul îl privi lung pe Delroy.

— Delroy, mergi şi vezi dacă muşcă peştele în Galveston.

Scott Fenney nu mai plânsese de când murise mama lui. Şi singurul moment înainte de asta fusese când murise tatăl său. Nu plânsese când îl doborâseră la pământ, nu plânsese nici când îi rupseseră degetele şi coastele, şi nici când îi sfâşiaseră ligamentele genunchiului. Nu plângi pe terenul de fotbal.

Dar acum Scott Fenney nu mai era pe terenul de fotbal; era în pat şi plângea.

Soţia lui îl părăsise pentru un antrenor de golf. Umilinţa finală într-un şir lung de alte umilinţe, fiecare

detaliu al acestora fiind pe larg relatat în ziarul local. Tot Dallasul ştia despre căderea din graţii a lui Scott Fenney. Cu câteva săptămâni în urmă, avusese familia perfectă din Highland Park: o nevastă-trofeu, o fiică inteligentă, o menajeră mexicană care lucra ilegal şi un Ferrari performant. Astăzi familia lui consta într-o fetiţă albă cu codiţe rasta, o altă fetiţă, de culoare, isteaţă brici în cele ale străzii, o prostituată încarcerată, un avocat care-şi făcea reclamă în ghidul TV şi un bodyguard de culoare, de 1, 95 înălţime şi 150 de kilograme, care locuia în garaj.

— A. Scott, eşti bine?

Vocea lui Boo în întuneric. Scott îşi şterse faţa pe cearşaf şi răspunse:

— Da.

Ea se urcă în pat.

— Este în regulă. Şi eu plâng.

Scott se ridică în capul oaselor şi îşi îmbrăţişă fiica. Îi simţi trupuşorul firav lăsându-se uşor în braţele lui. Crezu că era gata-gata să adoarmă, dar ea vorbi încetişor.

— Întotdeauna am fost diferită. Acum chiar sunt diferită.

— Cum aşa?

— Sunt singura, dintre toţi puştii pe care îi ştiu, fără telefon mobil *şi* fără mamă. Pajamae spune că niciunul dintre copiii pe care îi cunoaşte ea nu are tată, dar toţi au mame. Rachel şi Cary nu au taţi… ei, au taţi, dar nu locuiesc împreună. Sunt divorţaţi. Dar îşi văd taţii la sfârşit de săptămână. Tăcu din nou. Apoi continuă: Eu nu cred că o vom vedea pe mama în weekend.

Scott o strânse în braţe.

— Suntem doar noi acum, puiule.

Şi plânseră împreună.

DOUĂZECI ŞI DOI

Luni dimineaţă la ora nouă, Bobby trecu pe la ei. Îl examină pe Scott dintr-o privire şi comentă:

Porţi blugi şi tricou polo la consfătuirea preliminară cu judecătorul?

— Ce-o să facă Buford, o să mă concedieze?

— Ai dreptate.

Ieşiră pe uşa din spate exact în momentul în care Louis intra. După aproape trei săptămâni de locuit în garaj şi rugăminţi continue ale lui Scott, Louis se înduplecase în cele din urmă şi acceptase să intre în casă când lua masa. Pajamae pregătea micul dejun.

Când Scott viră cu Volkswagenul spre sud pe bulevardul Turtle Creek, Bobby îl întrebă:

— Ce părere ai de Jetta?

— Ei bine, Ferrari-ul ajungea la o sută în 4, 5 secunde, iar Jetta are nevoie de o jumătate de zi pentru asta, dar hei, mititica asta are un consum de benzină pe cinste. Bobby zâmbi, dar deveni serios când Scott îl întrebă: De ce nu eşti supărat pe mine?

— Pentru ce?

— Pentru că te-am abandonat atunci, demult.

— Oh. Ridică din umeri. La ce bun? Plecaseşi. N-am ştiut ce să fac, aşa că m-am însurat cu prima fată care a spus da. A durat mai puţin de un an, atât de mult i-a luat să realizeze că se măritase cu un ratat. Cu a doua soţie m-am căsătorit la patru ani după primul divorţ. Este sora tipului care deţine barul de lângă biroul meu, o tipă mexicană, cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată dezbrăcată. Problema a fost că nu eram singurul care o vedea dezbrăcată. Îşi făcea de cap cu majoritatea tipilor din bar. Unii dintre ei îmi erau clienţi. Încă mai sunt. Bobby făcu o grimasă: Nu cumva este conflict de interese?

— Ţi-au luat şi costumele?

Ray Burns avea pe chip aceeaşi expresie sarcastică. Scott şi Bobby îl întâlniseră în faţa biroului judecătorului Buford, unde urma să aibă loc consfătuirea preliminară.

— La naiba, Scott, de ce nu ţi-ai pus mai bine un pistol la tâmplă şi nu ţi-ai zburat creierii, aşa cum i-a făcut fata ta lui Clark? Ar fi fost de o mie de ori mai puţin dureros.

— Ce tot spui acolo, Ray?

— Să-ţi arunci la gunoi cariera pentru ea. Doamne, chiar făceai 750 pe an? Şi conduceai un Ferrari? Ce, ai cumva o dorinţă nebună de a te sinucide sau ceva de genul ăsta?

Scott îl privi pe Ray Burns în timp ce trecu pe lângă el şi intră în biroul judecătorului Buford, dar îl auzi pe Bobby răspunzându-i:

— Ray, gura ta scrie cecuri pe care contul tău nu le poate onora.

— Selectarea juraţilor pe 19, declaraţiile de deschidere luni, pe 23, spuse judecătorul Buford. Altceva, domnilor?

— Da, domnule judecător, începu Scott. Domnul Burns insistă în a susţine că pretinsa crimă este eligibilă pentru pedeapsa capitală, când e clar că nu este vorba de aşa ceva.

Ray Burns ridică din umeri.

— Poziţia noastră este că victima a fost ofiţer al unei agenţii federale şi că acuzata l-a omorât cu intenţia comiterii unui furt.

— Las-o baltă, Ray. Clark McCall era cu o prostituată. Statutul cere ca ofiţerul să fie în cursul îndeplinirii datoriilor oficiale. Şi ea nu a comis niciun furt. A luat doar mia de dolari pe care Clark i-o datora. Mai avea asupra lui 1 600. Nu i-a luat şi pe aceia şi nici altceva din casă.

— I-a luat maşina.

— Doar ca să se întoarcă în partea ei de oraş.

— Avea pielea lui sub unghii.

— L-a zgâriat când a atacat-o. Nu neagă că a fost acolo.

— Dar neagă că a apăsat pe trăgaci, chiar şi în proprie apărare. Vezi, Scott, dacă ar mărturisi lucrul acesta, poate că am fi dispuşi să discutăm renunţarea la pedeapsa capitală.

— Să foloseşti pedeapsa capitală ca să constrângi o mărturisire – asta este o proastă conduită a procuraturii,

Ray.

Acesta ridică iar din umeri.

— Noi numim asta libertate de acţiune a procuraturii, Scott.

— Eşti total pe dinafară, Ray, zise Scott.

— Şi tu eşti şomer.

— Domnilor, interveni judecătorul Buford, în timp ce Scott se stăpânea cu greu să nu-l pocnească pe asistentul procurorului districtual. Pedeapsa cu moartea a fost bine dezbătută de domnul Burns din partea statului şi de către domnul Herrin, presupun – judecătorul îl privi pe Scott pe deasupra ochelarilor de citit din partea apărării. Vom aduce în discuţie acest aspect dacă şi când va fi necesar. Altceva?

— Nu, domnule, răspunse Ray Burns.

— Nu, domnule judecător, adăugă şi Scott.

Bine. Ne vom întruni din nou pe 19.

— Cei trei avocaţi se ridicară să plece, dar judecătorul adăugă:

— Scott, aş putea vorbi cu tine între patru ochi? Se întoarse apoi spre Ray: Dacă nu ai nicio obiecţie, domnule Burns.

— Nu, domnule, nu am nicio obiecţie.

Ray şi Bobby ieşiră din birou şi închiseră uşa.

— Ia loc, Scott.

Acesta se aşează. Judecătorul Buford se uită la el ca un psihiatru adresându-se pacientului său.

— Cum te descurci?

Scott minţi:

— Bine, domnule.

— Am citit despre ce s-a întâmplat. Presupun că tot Dallasul a citit. Chiar ţi-au deportat menajera?

— Da, domnule. Este acum în Nuevo Laredo, aşteptând un permis de muncă. Am făcut totul, dar INS spune că au multe cazuri neexecutate.

— Scott, dacă ştiam că se vor întâmpla toate acestea, că îţi vei pierde slujba, nu te-aş fi desemnat niciodată. Mă aşteptam la ceva de genul ăsta din partea lui McCall, dar

Dan Ford… Umerii îi căzură brusc şi scuturǎ din cap. Nu ştiu ce s-a ales de profesia noastră. Când profesam eu, să ai un asemenea caz însemna ceva. Acum e mai bine să fie evitat, deoarece ar putea aduce prejudicii afacerilor firmei. Îl privi pe Scott cu o expresie de nedumerire autentică: Avocaţilor de astăzi chiar nu le mai pasă de nimic, în afară de bani?

Scott spuse adevărul:

— Nu, domnule, nu din câte mi-a arătat experienţa.

Judecătorul mormăi:

— Scott, pot să-ţi adresez o întrebare personală?

— Sigur, domnule judecător.

— Discursul tău din acea zi, de la prânzul oficial al baroului… Chiar ai vorbit serios când ai amintit de apărarea nevinovaţilor, de protejarea săracilor şi de lupta pentru dreptate?

Să mintă sau să spună adevărul? Scott văzu în ochii judecătorului speranţa disperată ca el să fi vorbit sincer atunci, aşa că primul impuls fu de a face ceea ce avocaţii experimentaţi fac adesea şi bine: să mintă. Dar judecătorul avea nevoie să audă adevărul astăzi. Aşa că a Scott Fenney, Esq. Încălcă paisprezece ani de pregătire juridică şi spuse adevărul, tot adevărul şi numai adevărul.

— Nu, domnule. Nici măcar un cuvânt. Am spus doar ce voiau să audă acei avocaţi.

Judecătorul înclină din cap solemn şi răspunse:

— Îţi apreciez sinceritatea, Scott. Te eliberez de însărcinarea pe care ţi-am dat-o în acest caz. Privirea acestuia căzu pe registrul de procese. Începu să scrie. Îl voi numi în loc pe domnul Herrin. Pare capabil. Cu siguranţă a scris nişte expuneri destul de bune.

Cu două luni în urmă, Scott ar fi sărit în sus de bucurie la cuvintele judecătorului. Dar acum rămase împietrit şi deodată înfricoşat de posibilitatea pierderii ultimului său client, chiar şi a unuia neplătitor, căci un avocat fără clienţi este un simplu om.

— Domnule judecător, ştiu că nu sunt avocatul care aţi fost dumneavoastră şi nici avocatul la care visa mama…

la naiba, nu sunt nici măcar avocatul care doream eu să fiu. Dar nu sunt niciunul care renunţă uşor. Nu abandonez niciodată într-un meci. Nu am abandonat niciodată nimic în viaţa mea. Voi juca până la capăt.

Ochii judecătorului se ridicară din nou şi de data aceasta îl priviră pe Scott cu încruntare.

— Aici nu este un meci nenorocit de fotbal, Scott!

Acesta dădu înapoi la vocea aspră a judecătorului.

— Acest caz nu este despre tine, despre viaţa ta, despre a-ţi dovedi ceva ţie însuţi, lui Dan Ford sau lui Mack McCall! în acest caz este vorba despre Shawanda Jones, despre viaţa ei! Ea este acuzata! Este dreptul ei la consiliere juridică, la naiba! Judecătorul se ridică brusc, păşi spre fereastră şi privi afară. După o vreme, rosti încet: Sunt un judecător bătrân care are nevoie să se retragă şi să-şi îngrijească grădina. Dar apare un asemenea caz şi ştiu că încă mai pot contribui la înfăptuirea dreptăţii, câte o fiinţă umană o dată – şi aşa este servită justiţia, Scott, câte o persoană pe rând. Astăzi suntem aici s-o protejăm pe Shawanda Jones. Acea femeie este responsabilitatea mea atâta vreme cât este în custodia administraţiei federale. Care a arestat-o, a luat-o de acasă şi de lângă copilul ei şi o dă în judecată cu riscul pierderii vieţii ei. Ei, poate că ea a făcut-o sau poate că nu, eu nu ştiu. Dar până când juriul dă verdictul, este nevinovată în ochii justiţiei – aşadar şi în ochii mei. Şi o voi proteja. Asta este datoria mea. Şi datoria avocatului ei este să o apere, să se asigure al naibii de bine că statul dovedeşte că ea a făcut-o, dincolo de orice îndoială raţională. Asta cere şi constituţia: un avocat care să ţină piept statului în numele unui cetăţean. Asta înseamnă să fii avocat, Scott. Judecătorul se întoarse la birou şi se aşează. Când practicam avocatura, am avut o jumătate de duzină de cazuri ca acesta, în care vina acuzatului era cu adevărat îndoielnică, şi în fiecare caz am avut grijă al naibii de bine ca statul să trebuiască să-şi demonstreze acuzaţiile. Ceea ce nu a făcut. Erau nevinovaţi şi au fost achitaţi. Şase oameni, Scott, şase fiinţe umane ale căror vieţi le-am salvat. Mi-a păsat de acei

oameni şi îmi pasă de doamna Jones. Nu voi muri bogat, Scott, dar acele câteva cazuri sunt contribuţia mea la justiţie. Ele mi-au făcut viaţa să merite trăită. Doamna Jones are nevoie de un avocat căruia să-i pese de ea, cineva care să îi ia apărarea şi care înţelege onoarea de a apăra un cetăţean american care se confruntă cu condamnarea la moarte. Are nevoie de un erou. Tu ai fost un asemenea fotbalist, şi am crezut că ai putea fi un asemenea avocat. Am greşit. Judecătorul îşi ridică stiloul. Eşti eliberat din acest caz. Îl voi numi pe Herrin şi voi amâna procesul.

Scott sări în picioare şi se aplecă peste biroul judecătorului.

— Judecător, nu puteţi amâna procesul! Asta o va omorî! De-abia mai face faţă acum. Îi tot spun că se va termina în curând. Dacă amânaţi procesul, va muri în celulă!

Judecătorul se sprijini de spătarul scaunului, cu o expresie curioasă pe chip.

— Ce este asta, îngrijorare pentru clienta ta?

— Aveţi dreptate, domnule judecător, nu m-am gândit la ea. Dar sunt un avocat al naibii de bun şi ea are nevoie de mine.

Judecătorul Buford îşi scoase ochelarii de citit şi îi şterse cu batista albă. Îi puse la loc şi îl privi insistent pe Scott.

— Este dependentă de heroină, ştii asta, nu?

— Da, domnule.

— De ce nu ai depus o cerere ca să fie transferată la un spital-închisoare, pentru dezintoxicare?

— Eu… eu nu m-am gândit niciodată la asta.

— Ei bine, eu m-am gândit. Dar ea a refuzat. Vrea să fie aproape de fiica ei. Ai văzut vreodată un dependent de heroină trecând printr-o perioadă de abstinenţă?

— Nu, domnule.

— Du-te jos şi uită-te. Trece prin iad, singură în celulă, ca să-şi poată vedea fiica. Ce-ţi spune asta despre ea? Mie îmi spune că mai este ceva bun în această femeie,

că poate ar trebui să privim dincolo de prostituţie şi de heroină şi nu doar să presupunem că este vinovată, că poate ar trebui să-i acordăm prezumţia de nevinovăţie. Dincolo de orice îndoială raţională, Scott. El oftă. Deci îl am pe Burns care încearcă să o trimită pe culoarul condamnaţilor la moarte prin poziţia sa legală stupidă – pe care Curtea de apel probabil că o va susţine – şi te am pe tine. Pentru el nu există speranţă – este cel mai rău soi de avocat, un animal politic care se foloseşte de lege pentru a obţine putere asupra oamenilor. Şi tu, A. Scott Fenney… de la ce vine litera A, până la urmă?

— De la nimic.

Judecătorul mormăi:

— Tu nu vrei putere; tu vrei doar bani. Deci întrebarea la care trebuie să găsesc răspuns este dacă pentru tine există speranţă. Ştiu că îi aduci fiica aici să o vadă, gardienii spun că de trei-patru ori pe săptămână. Asta este bine. Şi că ai luat-o cu tine, să locuiască în casa ta din Highland Park. Asta este foarte bine. Judecătorul făcu o pauză; îi scăpă un chicotit. Probabil că nu vei fi ales cetăţeanul anului în Highland Park, nu-i aşa? Dar asta îmi spune că este ceva bun şi în tine, Scott, că poate mai este speranţă şi pentru tine, că poate nu vei deveni un alt Dan Ford. Că într-o zi ai putea-o face mândră pe mama ta.

Judecătorul tăcu şi îl privi pe Scott în acelaşi fel în care îl priviseră toţi acei antrenori de echipe de colegii care veniseră la casa închiriată a familiei Fenney ca să-l recruteze, văzându-l în carne şi oase, încercând să-l cântărească, să-l descifreze, să decidă dacă el era adevărata soluţie. Apoi brusc, Buford îi făcu semn din mână să plece şi îi zise:

— Pleacă.

— *Po… poftim?*

— Du-te şi gândeşte-te la asta. Am audieri până la prânz. Întoarce-te atunci dar doar dacă eşti pregătit să fii avocatul ei. Dacă nu apari, îl voi numi în loc pe Herrin şi voi amâna procesul.

Afară, Bobby şi Ray aşteptau.

— Ce se întâmplă? întrebă Bobby.

Scott scuturã din cap.

— E strict personal. Apoi se întoarse spre Ray Burns: Eşti un capsoman, Ray.

— Da, Scott, un capsoman cu carieră. Pedeapsa capitală îmi aduce un birou în D.C.

— Cum te suporţi?

Ray râse.

— Ha, ha, un avocat renăscut. Timp de unsprezece ani petreci fiecare minut cât eşti treaz facturând ore, strângând munţi de bani, trăind într-o vilă, conducând un Ferrari – cât de mult i-a costat pe clienţii tăi? apoi eşti concediat şi deodată vezi lumina ca un om aflat pe patul morţii: „Vreau să fac bine, Doamne!” Baliverne, Scott. Ea nu valorează pentru tine nici cât o ceapă degerată. E doar o cioară, corect? Cu două luni în urmă încercai să scapi de ea mai repede decât poţi scuipa, acum ai de gând să fii eroul ei? Spune-i asta lui Oprah. Oh, şi nu dorm de unul singur noaptea, Scott, dorm cu o roşcată superbă de la contabilitate. Tu cu cine dormi? Sigur nu cu soţia ta; căci ea doarme cu antrenorul de golf.

Scott se repezi la Ray, dar Bobby sări între ei.

— La naiba, Scott, continuă Ray cu un zâmbet, nu te îngrijora. Probabil că stricata nu va supravieţui fără droguri.

Cu o mişcare rapidă, Bobby îl eliberă pe Scott şi îl pocni pe Ray direct în gură. Acesta căzu pe spate, sprijinindu-se de perete.

Bobby îi zise:

— Te-am avertizat, Ray.

— Sunt foarte îngrijorat din cauza ei, domnule Fenney, mărturisi Ron, gardianul. Mă gândesc că poate am făcut o greşeală luându-i H.

Stăteau în faţa celulei Shawandei. Înăuntru, ea era întinsă pe pat cu faţa spre peretele îndepărtat, ghemuită ca o minge, întregul corp tremurându-i incontrolabil.

Gemea de parcă era pe moarte, pielea ei lucea de transpiraţie, iar picioarele îi zvâcneau involuntar.

— De-asta se zice „să dai un şut năravului”, comentă Bobby. În acest moment, ar da tot ce are mai de preţ în viaţă pentru o doză.

Bobby îşi freca pumnul drept.

— Doare când loveşti pe cineva.

— Sunt mândru de tine, Bobby. Scott îndreptă Jetta spre Highland Park şi întrebă: Ştii ce mă enervează cel mai tare?

— Ferrari-ul?

— Nu, la Burns.

— Ce?

— Capsomanul are dreptate. În legătură cu mine.

Bobby continuă să-şi maseze mâna şi întrebă:

— Ce voia Buford?

— Voia să-mi ia cazul. Zicea că intenţionează să te numească pe tine.

— Tot mai vrei să scapi?

— Nu. I-am spus asta lui Buford, dar a zis să mă mai gândesc, să mă întorc la prânz şi să-i spun dacă sunt gata să fiu avocatul ei.

Rămaseră tăcuţi până când ieşiră din centru. Apoi Bobby rosti uşor:

— Nu pot să-i preiau cazul, Scott. Nu sunt suficient de bun. Ea are nevoie de tine.

O oră mai târziu, Scott plecă de acasă pe uşa din spate şi începu să alerge spre vest pe Beverly Drive. Era exact ora unsprezece fix; avea şaizeci de minute să ia cea mai importantă decizie a vieţii lui.

Se îndreptă spre sud pe Lakeside Drive şi trecu pe lângă vechile reşedinţe grandioase ce rezistaseră aproape la fel demult cât existase însuşi Highland Park. Casele erau mai sus decât strada şi dădeau spre un părculeţ şi spre Turde Creek, unde Scott o ducea deseori pe Boo să arunce pietricele pe suprafaţa apei.

Parcurse o distanţă scurtă pe Armstrong Parkway, spre vest, apoi o luă spre nord pe Preston Road şi alergă pe trotuarul străzii mărginite în stânga şi în dreapta de zidul masiv ce adăpostea impunătoarele proprietăţi ale lui Trammell Crow, Jerry Jones, Mack McCall şi…

Tom Dibrell.

Scott aproape că dădu peste lungul Mercedes argintiu al acestuia, când Tom ieşi din curtea proprietăţii sale şi se opri, blocând trotuarul, ca să se asigure înainte de a se angaja în trafic. Se priviră unul pe celălalt, fiind la o distanţă de aproximativ un metru, Tom purtând costum şi cravată, dar simţindu-se bine în luxul prevăzut cu aer condiţionat al sedanului german, iar Scott purtând doar pantaloni scurţi şi adidaşi şi transpirând din abundenţă în căldura de 38 grade Celsius. Timp de unsprezece ani ei vorbiseră zilnic; străbătuseră ţara negociind, făcând afaceri şi încheindu-le; celebraseră victorii şi regretaseră înfrângeri; mâncaseră şi se îmbătaseră împreună; dar nu fuseseră niciodată prieteni. Avocaţii de succes – ştia Scott acum au clienţi bogaţi, nu prieteni loiali.

Acum, privindu-l pe acest om care îi dăduse propria identitate şi i-o luase apoi, Scott văzu un om trist. Avusese patru soţii, dar niciuna dintre ele nu-l făcuse fericit. Avea şase copii de la trei dintre soţiile sale, copii care aleseseră să nu locuiască pe această proprietate fabuloasă cu tatăl lor, fiindcă acesta îşi iubea zgârie-norul mai mult decât îi iubea pe ei. Era un om care avea avocaţi, dar nu prieteni. Care avea bani şi tot ceea ce se putea cumpăra cu ei, dar niciun strop de fericire. Cu trei săptămâni în urmă, după ce Tom îl concediase, dacă li s-ar fi întâlnit cărările astfel, Scott Fenney i-ar fi arătat degetul mijlociu.

Astăzi, Scott doar înclină din cap şi zâmbi bărbatului trist din Mercedes.

Tom deschise gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, apoi brusc puse capăt contactului vizual şi călcă acceleraţia, trimiţând sedanul argintiu duduind pe Preston Road. Scott îl privi pe Tom dispărând într-un nor de gaze de eşapament, apoi îşi continuă drumul în viteză. O luă

spre nord, pe lângă Village şi peste Mockinghird Lane. După doi kilometri, se îndreptă spre est pe Lovers Lane. Acum ştia unde avea să se termine alergarea lui.

Călătoria îl purtase de-a lungul limitelor clubului de golf din Highland Park, al cărui zid înalt, de cărămidă, descuraja eventualii gură-cască. Dar exista o spărtură în zid, acolo unde fierul forjat se întindea pe o lungime de aproximativ un metru, iar Scott se opri şi privi înăuntru. Vreo patru bătrâni albi jucau o rundă de golf pe a şaptea peluză, înainte ca soarele de vară să-i stoarcă de vlagă.

Crescând în Highland Park, Scott privise deseori prin această deschidere la bătrânii albi care jucau golf; era ca atunci când privea cu mama sa vitrinele magazinelor de la centrul comercial Village din Highland Park, unde ea nu-şi permitea să facă cumpărături. El spusese întotdeauna că, într-o zi, va fi suficient de bogat încât să aibă o vilă în Highland Park, să joace golf la club şi să-i cumpere mamei sale de la Village tot ce-i dorea inima. Ea murise înainte ca el să-i poată cumpăra ceva de acolo, dar cu patru ani în urmă, când el fusese admis ca membru cu drepturi depline la clubul de golf, se gândise cât de mândră ar fi fost mama sa de fiul ei. În ultimii patru ani, el jucase golf cu mândrie în interiorul acestor ziduri şi privise afară la cei care se uitau înăuntru.

Astăzi, perspectiva era diferită.

Din interiorul zidurilor, aceşti bătrâni păruseră aşa de speciali, deoarece erau atât de bogaţi. Dar din exterior, păreau doar bătrâni. Şi Scott îşi dădu seama că, exact aşa cum el privea din afară spre ei, şi ei se uitau dinăuntru la el. Şi le văzu invidia în ochi: ei şi-ar da cu bucurie toţi dolarii lor doar ca să fie tineri din nou, să aibă capul acoperit de păr, ochi ageri şi minte limpede cu o memorie care să nu le joace feste de mai multe ori pe zi; să trăiască din nou într-un trup puternic şi musculos în schimbul corpului infirm cu care rămăseseră; să alerge pe stradă în loc să se înapoieze cu greu la vehiculul motorizat de golf; să îi funcţioneze prostata din nou ca să nu mai fie nevoiţi să poarte scutec absorbant, fiindcă operaţia îi lăsase

pentru totdeauna impotenţi şi suferinzi de incontinenţă; să simtă din nou plăcerea sexului. Se uitau în afară la un tânăr care avea viaţa în faţă; el privea înăuntru la bătrâni care nu aveau nimic înainte, decât sfârşitul propriei vieţi.

Bătrânii erau asistaţi de nişte flăcăiandri care le cărau crosele, bărbaţi de culoare de vârstă mijlocie care purtau salopete albe din pânză tare, bărbaţi care luau autobuzul din South Dallas în fiecare dimineaţă înainte de revărsatul zorilor şi călătoreau în nord spre Highland Park pentru a lucra la un club unde nu ar putea îi niciodată membri, şi asta fiindcă se născuseră negri. Erau oameni buni, ca Louis, dar nu erau suficient de buni pentru club, aceşti bărbaţi de culoare, care reparau bucăţile de gazon smulse cu crosa de bătrânii albi, le găseau mingile pierdute şi le cărau crosele, în tot acest timp jucând ca nişte actori în *Pe aripile vântului* – „Haid, conaşule Smith, cu aruncarea asta o să fii mai ceva ca Arnold Palmer însuşi" – căci, dacă reuşeau să-i facă pe aceşti bătrâni albi să se simtă ca nişte proprietari sudişti de plantaţii, asta le aducea un bacşiş mai mare. Scott se simţise întotdeauna stânjenit de toată această poveste cu purtătorii de culoare ai croselor, dar mereu angajase unul pentru fiecare rundă jucată şi asta doar pentru că era politica acestui club.

După fiecare partidă, se retrăgea la grătar cu bărbaţii ca să bea ceva şi să joace cărţi cu aceşti bătrâni albi şi se simţise aşa de mândru să fie acceptat de ei, să fie văzut în compania lor, să împartă cu ei spaţiul lor special şi să respire aerul lor rarefiat. Se agăţa de fiecare cuvânt al lor – de obicei glume şi comentarii despre „ciori", „incaşi ilegalişti" şi, jidani" făcute fără ca aceştia să ţină cont de prezenţa chelnerilor de culoare care îşi făceau de lucru pe lângă ei. Dar ochii lui Scott îi întâlneau mereu pe cei ai chelnerului său şi îi simţea înverşunarea clocotind în el. Cu toate acestea, Scott Fenney, care jucase fotbal cu tipi de culoare, făcuse duş cu ei, stătuse în cameră cu ei şi se distrase la petreceri în compania lor, nu le luase niciodată apărarea şi nu le spusese acelor bătrâni albi că nu va mai fi disponibil pentru o partidă de golf cu o adunătură de

netrebnici rasişti şi antisemiţi în pantaloni scurţi. Nu, A. Scott Fenney, Esq. Zâmbise politicos la glumele acestora şi înclinase din cap aprobator la comentariul lor în aşa fel încât să nu-i ofenseze. Căci a-i ofensa pe aceşti bătrâni albi ar fi fost un dezastru în afaceri.

Într-o zi, cu vreun an în urmă, Scott îl întrebase pe Dan Ford dacă aceştia îi urau pur şi simplu pe negri, pe mexicani şi pe evrei. Dan râsese şi îi răspunse: „Oh, nu, ei urăsc mulţi oameni, nu doar pe negii, mexicani şi evrei. Îi urăsc pe democraţi, yankei, californieni, asiatici, feminişti, musulmani – pe toţi care sunt diferiţi de ei. Vezi tu, Scotty, zilele de glorie ale acestor bătrâni băşinoşi au fost în anii ’50, când erau tineri, albii conduceau Dallasul şi singurul negru din lumea lor era petrolul acestora, iar Texas Railroad Commission controla preţul barilului în întreaga lume. Acum, cel mai bun jucător de golf din lume este negru, primarul Dallasului este o femeie, iar preţul petrolului este controlat de o adunătură de şeici arabi. Acest club este singura parte a lumii lor care este condusă încă de albi. Treci de porţile acestuia şi eşti din nou în 1950. Şi intenţionează să păstreze totul aşa până în ziua în care mor. Fie că-ţi place sau nu, aceşti ticăloşi deţin cea mai mare parte a Dallasului, aşa că, dacă vrei să fii un avocat bogat în acest oraş, trebuie să faci parte din clubul lor. Scotty, băiete, e vorba doar de afaceri”.

Dan Ford se înşela: nu erau doar afaceri; era doar bigotism. Şi A. Scott Fenney se înşela: mama sa nu ar fi fost mândră de fiul ei.

Scott le aruncă o ultimă privire membrilor clubului şi purtătorilor de crose – şi observă că unul dintre aceştia din urmă se uita la el. Chipul acestuia se schimbă; îl recunoscuse pe Scott. Îi zâmbi şi îi făcu lui Scott un semn discret de susţinere cu degetul mare în sus. Şi Scott crezu că-l recunoaşte, dar nu-şi putea aminti numele lui – nu-i întrebase niciodată cum îi chema pe cei care-i cărau crosele –, dar îi răspunse cu acelaşi gest şi îşi continuă alergarea.

Câteva străzi mai în colo, gândurile lui erau tot la

club, la angajaţii de culoare şi la buna sa mamă, când auzi o voce piţigăiată:

— Scott! Scott!

El încetini, se întoarse şi văzu un braţ ce-l saluta pe fereastra unui Beemer roşu: „La naiba, Penny Birnbaum!”

— Scott! Aşteaptă!

Penny mergea în direcţia opusă pe Lovers, aşa că el o tăie prin Curtis Park, apoi prin două curţi din spatele unor vile, ajunse pe o alee, mai alergă câteva străzi şi ieşi pe Hillerest Avenue. O luă spre sud şi alergă de-a lungul limitei vestice a campusului SMU. Intră în campus prin Bulevardul Universităţii, chiar în faţa Facultăţii de Drept.

Se opri.

Trei ani îşi petrecuse în acea clădire, trei ani studiind dreptul – prejudicii, taxe, contracte, conflicte, procedura, proprietate şi etică, o materie pe care o studiase în şcoală şi o uitase repede în practică, căci practicarea dreptului nu avea legătură cu etica; avea legătură cu banii.

Scott începu din nou să alerge pe lângă casele organizaţiilor de fete, aşezate toate în rând, convenabil, crezuse el atunci, căci nu avea mult de mers de la una la alta. Şi îşi aminti toate plăcerile pe care le experimentase în acele case cu acele fete şi se trezi întrebându-se, aşa cum nu se întrebase niciodată până atunci, dacă vieţile lor fuseseră bune.

Alergă de-a lungul Bulevardului Universităţii în inima campusului impecabil amenajat, apoi se întoarse spre sud pe Hilltop Lane, care deveni Ownby Drive şi îl conduse direct spre noul stadion Gerald Ford, numit astfel după bancherul miliardar din Dallas, nu după fostul preşedinte. Găsi o poartă descuiată, intră pe stadion, merse până la cea mai apropiată rampă şi ieşi din pântecele de beton pe gazonul verde.

Era singur pe teren.

Cele mai bune momente ale vieţii lui avuseseră loc pe această arenă mică – 110 metri lungime, 48, 5 metri lăţime. Şi cele mai rele momente, tot aici, obişnuise să creadă până atunci. Victorii glorioase şi înfrângeri

zdrobitoare. Momente de bucurie incomensurabilă şi de tristeţe de nedescris. Încă putea să închidă ochii şi să vadă mulţimea. Încă putea să-i audă aclamând şi să miroasă iarba proaspăt tunsă. Simţea încă gustul propriului sânge. Simţea încă fotbalul.

Urcă treptele spre tribune şi făcu în mod neaşteptat ceea ce făcuse în trecut atât de des: urcă tribunele în alergare. Cu braţele extenuate şi picioarele arzându-i de durere, el alergă până la extremitatea de sus a tribunelor. Se întoarse şi privi linia orizontului din depărtare, siluetele zgârie-norilor pe cerul albastru. Dibrell Tower era mai înalt decât toate celelalte clădiri, şi la etajul 62, Sid Greenberg stătea în biroul lui Scott. Sid nu-l putea vedea pe Scott la şapte kilometri depărtare, dar cu toate acestea Scott îi arătă degetul mijlociu doar aşa, în principiu.

În timpul facultăţii, el urcase deseori tribunele noaptea, doar ca să poată sta în partea cea mai înaltă a stadionului şi să privească luminile din centru, Oraşul de Smarald ridicându-se din câmpiile nemărginite ale Texasului: Dibrell Tower conturat de luminile albastre de argon; mingea luminată de deasupra Reunion Arena, ce semăna cu un ornament de Crăciun; şi Pegasus, calul zburător din neon roşu aflat deasupra vechii clădiri Magnolia. Ca mulţi alţi tineri albi, Scott Fenney fusese sedus de lumini, de visul de a deveni bogat în Marele D. Aşa numesc ei Dallasul – „Marele D” – fiindcă este o Meca pentru oamenii cu visuri măreţe. Marii visători vin în Dallas asemenea păcătoşilor la Iisus: vrei să fii salvat, vino la Iisus; vrei să te îmbogăţeşti, vino în Dallas. Stând chiar în acest loc, Scott Fenney visase lucruri măreţe.

— Nu-i deloc rău pentru un bătrân!

Vocea ca de tunet îl făcu pe Scott să tresară din gândurile lui. Cercetă din priviri stadionul până când descoperi un bărbat masiv de culoare care stătea pe linia de margine a terenului aflat dedesubt. Părea cunoscut. Scott cobori treptele tribunei spre el. Pe măsură ce se apropia, îl recunoscu.

— Big Charlie, eşti chiar tu?

— Scotty Fenney, ce mai faci, omule?

Scott se apropie şi îi întinse mâna, dar Big Charlie îl cuprinse cu braţele sale imense şi îl strânse într-o îmbrăţişare din toată inima, ca şi cum Scotty Fenney tocmai marcase *touchdown-ul* câştigător al meciului.

Charles Jackson avea 1, 90 metri înălţime şi o greutate de 130 de kilograme – când era un boboc de optsprezece ani. În ultimul an de facultate, ajunsese la 145 de kilograme. Jucase pe postul de apărător dreapta, ceea ce însemna că se împingea şi se afla în fruntea alergărilor spre ambele capete ale terenului, îndepărtând orice obstacol din calea lui Scotty Fenney. Acesta marca *touchdown*-uri, dar Big Charlie era cel care îi pregătea terenul pentru marcaje.

Big Charlie venea din Tyler, un orăşel din estul Texasului, cunoscut pentru trandafirii săi roşii şi pentru fotbalişti de culoare. Earl Campbell era cel mai cunoscut, dar Big Charlie era cel mai mare. Urmaşe SMU în loc de Texas, deoarece nu dorise să fie prea departe de mama şi de surorile lui. În fiecare duminică dimineaţă străbătea cu maşina un drum de două ore până acasă pentru slujba de la biserică şi se întorcea în fiecare duminică seară înainte de ora la care se interzicea circulaţia prin campus.

Ultimul lucru pe care îl auzise Scott era că Big Charlie fusese selecţionat pentru Rams[53]. El îi spuse că jucase acolo două sezoane şi că o accidentare la genunchi îl împiedicase să-şi împlinească visul. Se întorsese la SMU, unde antrenase linia ofensivă în ultimii zece ani. Scott urmărise majoritatea acestor meciuri, dar nu-l observase niciodată pe Big Charlie. Din loja privată a Ford Stevens era o distanţă prea mare până la linia de margine a terenului.

— Am putea întotdeauna folosi un marcator talentat ca antrenor, continuă Big Charlie.

Citise despre necazurile lui Scott.

---

53 Nume dat echipelor sportive ale Universității Colorado (n.tr.)

— Mulţumesc, totuşi mi-a mai rămas ceva vlagă avocăţească.

— O să câştigi?

— Nu ştiu.

— Crezi că e nevinovată?

— De crimă cu premeditare, dar nu de uciderea lui Clark.

— Adică?

— În cel mai rău caz, primeşte pedeapsa capitală. În cel mai bun caz, o condamnă pentru omor prin imprudenţă şi îi dau douăzeci de ani de închisoare. Dar nu va trăi atât fără heroină şi fără fiica ei.

— Am citit că ai luat-o la tine.

Scott zâmbi.

— Da, o cheamă Pajamae; este un copil minunat. Tu ai copii?

Big Charlie dădu din cap afirmativ.

— Două fete, de şapte şi zece.

— Pun pariu că eşti un tată grozav.

— Le iubesc pe puştoaicele astea două mai mult decât fotbalul.

— Înseamnă că sunt norocoase. În orice caz, Pajamae era singură în cartierul social, aşa că m-am dus după ea şi am luat-o…

— Te-ai dus în cartierul social? Singur?

— Da, într-un Ferrari.

Big Charlie îşi dădu capul pe spate şi râse zgomotos, din toată inima.

— Tip alb într-un Ferrari în cartierul social – trebuie să fi fost într-adevăr o privelişte, nu glumă! Sunt uimit că ai scăpat cu viaţă!

— Am avut un prieten, Louis. M-a protejat, exact aşa cum o făceai şi tu. Acum locuieşte cu noi. Oricum, în prima seară, Pajamae i-a aranjat părul fiicei mele în codiţe rasta. Rebecca a fost cât pe-aci să leşine.

Uriaşul zâmbi.

— Cum te descurci de când a plecat?

Scott scutură din cap.

— Plâng doar noaptea.

— Asta fiindcă ai inimă, Scotty. Plângeai când câştigam, plângeai şi când pierdeam. Plângeai fiindcă îţi păsa de victorie, de echipă, de mine. Ştii, Scotty, nu ţi-am spus niciodată, dar erai eroul meu. Scott trebuie să fi părut şocat, căci Charlie continuă: Zău, omule, chiar vorbesc serios. 175 de metri împotriva Texasului nimeni nu face una ca asta! Nu ai renunţat şi nu m-ai lăsat nici pe mine să renunţ. În ziua aceea ai avut douăzeci şi trei de atacuri, târând după tine fundul meu mare în partea dreaptă a stadionului, apoi în cea stângă, din nou în cea dreaptă: am crezut atunci că o să mor chiar acolo pe teren. Dar mă uitam la tine, cum erai schilodit de fiecare dată şi cum te ridicai, nu renunţai niciodată… omule, erai dur.

Scott oftă.

— Viaţa este şi mai dură.

— Nu, nu este. Îţi uiţi inima. Priveşte înăuntrul tău, este încă acolo. Scotty, Dumnezeu ţi-a dat atunci un dar – talentul sportiv. Dar ceea ce făceam noi acolo era doar un joc. Viaţa acelei fete – asta nu mai este joc. Îşi puse mâna pe umărul acestuia. Scotty, nu vezi? Dumnezeu ţi-a dat un dar mai valoros decât să fii o vedetă în fotbal. Tu ai capacitatea de a salva viaţa acelei fete.

Scott îl privi pe Big Charlie, care îi dăduse totul pe teren; şi acum, din nou pe un teren de fotbal, îi dăduse şi mai mult. În acel moment, el îşi dădu seama că avea nevoie de Shawanda Jones la fel demult cum ea avea nevoie de el. Avea nevoie să fie eroul ei. Era vorba despre cine era el. Era vorba despre cine voia să fie din nou. Era vorba despre ceea ce îi lipsise în viaţă. Scott fu trezit din gândurile lui când clopotele bisericii metodiste din campus începură să bată.

— La naiba, cât e ceasul? întrebă el.

— Douăsprezece fix, răspunse Big Charlie.

— Fir-ar am întârziat! îşi ridică mâna, dar Big Charlie îl îmbrăţişă din nou, din toată inima. Scott îi răspunse: Mulţumesc, prietene.

Şi alergă spre Oraşul de Smarald.

Judecătorul curţii federale districtuale Samuel Buford stătea la birou privindu-şi ceasul. 12.30. Scott Fenney nu apăruse. Nu avea de gând să se întoarcă.

Sam Buford oftă. Crezuse că încă mai era speranţă pentru tânărul A. Scott Fenney, Esq. Dar se înşelase. Fără îndoială, Fenney avea minte să devină erou; iar Buford sperase că mai avea şi inimă. Dar acum văzu că nu avea. Nu mai era speranţă pentru Scott Fenney… nici pentru Shawanda Jones… nici pentru lege.

Exact în acel moment, Sam Buford decise să se retragă.

Îi venise timpul. Se va pensiona şi îşi va îngriji grădina. Va curăţa ierburile, va cultiva pământul, va planta morcovi, dovlecei, varză, roşii, poate că se va axa doar pe hrană organică; va ţine grădina în bună orânduială – ceva ce nu mai avusese timp să facă de… ei bine, niciodată. Da, era timpul să renunţe la ciocănelul de judecător şi să pună mâna pe săpăligă.

Îşi sună secretara şi îi spuse că trebuie să-i dicteze câteva hotărâri judecătoreşti. În primul rând, amânarea datei procesului *Statele Unite ale Americii versus Shawanda Jones.* Al doilea ordin, înlocuirea avocatului Scott Fenney. Dar cu cine? Cu Herrin? Băiatul scria bine, nu era nicio îndoială în privinţa asta; dar acuzata avea nevoie de un erou, nu de un scriitor. Ar fi vrut să fie încă Samuel Buford, avocat. I-ar prelua el cazul. Ar fi eroul ei. Dar era judecătorul Samuel Buford. În curând un judecător pensionar. A treia hotărâre, dictarea propriei demisii. Ca de obicei, Helen fu promptă. După câteva secunde, uşa se dădu de perete şi…

Scott Fenney stătea în cadrul uşii lac de transpiraţie şi purtând doar pantaloni scurţi.

— Domnule judecător, sunt gata să fiu avocatul ei.

Sam Buford fu pe punctul de a sări de pe scaun şi de a merge să-l îmbrăţişeze pe tânărul avocat, dar asta ar încălca probabil vreo normă a eticii judiciare, aşa că îşi ţinu în frâu emoţiile.

— Foarte bine, fiule. Viaţa ei este în mâinile tale. Sper că eşti destul de bărbat încât să faci faţă acestei responsabilităţi.

— Sunt. Şi, domnule judecător, o voi face mândră. Pe mama.

Scott Fenney se întoarse şi ieşi. Hellen intră în birou cu blocnotesul în mână.

— Sunteţi gata, domnule judecător?

Buford îi făcu semn din mână să plece.

— Du-te înapoi, Helen. Am treburi judecătoreşti de pus la punct. Aceasta se îndreptă spre uşă. Oh, Helen, aşteaptă. Ea se întoarse din nou. Fă-mi legătura cu Bob Harris.

— Bob Harris?

— Este directorul regional al INS. Buford se lăsă pe spate în scaunul său şi zâmbi. Mama mea spunea întotdeauna: o faptă bună merită o alta.

DOUĂZECI ŞI TREI

Sâmbătă veni circul în oraş.

Bărbaţi şi femei, băieţi şi fete, tineri şi bătrâni, bogaţii locuitori ai Highland Park veniră valuri-valuri. Unii parcară pe marginea şoselei, fără ajutorul valeţilor. Alţii înfruntară cele 43 de grade Celsius ale zilei asemănătoare unei oale aflate sub presiune şi merseră pe jos o stradă sau mai mult, până la adresa Beverly Drive nr. 4.000. Veniseră să vadă ceva ce se întâmpla doar în alte părţi ale Dallasului, în *acele* cartiere în care ei nu se aventurau.

O vânzare în faţa casei.

Doar că aceasta nu era o vânzare de curte care să ofere toastere uzate, canapele deteriorate, haine la mâna a doua şi o varietate de jucării, cărucioare de copii, banchete de automobile şi crose de golf. Nu, această vânzare de curte se mândrea cu un dulap de nuc realizat de Francesco Molon, cu o bibliotecă de mahon Bevan Funnell, un şifonier din lemn de nuc pecan marca Guy Chaddock, un scaun de piele Ralph Lauren şi o masă de biliard Brunswick. Promitea o varietate de canapele, mese, lămpi,

seturi de mobile pentru dormitoare, covoraşe orientale, un amestec eclectic de elemente de mobilier ce aveau doar două lucruri în comun: fosta doamnă a casei le îndrăgise odată şi erau extrem de scumpe. Oferea haine de firmă, încălţăminte şi accesorii pentru femei – rochii mărcile Rickie Freeman şi Luca Luca, genţi de mână Louis Vuitton şi Bottega Veneta, pantofi Dior, Donna Karan, Marc Jacobs şi desigur Jimmy Choo, cămăşi de Anne Fontaine şi eşarfe de mătase Hermes. Mai erau haine de fete marca Jacadi Paris. În total, erau scoase la vânzare bunuri personale în valoare de mai bine de 500.000 de dolari. Şi în timp ce locuitorii din Highland Park s-ar putea distra pe seama familiilor albe sărace şi a minorităţilor angajate în comerţul stradal şi în scormonirea prin gunoaiele celor mai bogaţi, achiziţionarea unor chilipiruri este o dorinţă umană de bază ce transcende rasa, culoarea pielii, credinţa, originea naţională, afilierea politică sau poziţia socio-economică.

Aşa că veniră.

Veniră pe aleea pavată cu cărămizi şi sosiră în curtea din spate şi în garajul cu patru locuri, unde bunurile familiei Penney erau expuse spre vânzare. Doar cu banii jos. Pajamae îi spusese lui Scott că nu se primesc cecuri sau carduri de credit la vânzările din curte.

Cu o săptămână în urmă, Boo îl întrebase pe tatăl ei la cină ce vor face cu toate lucrurile pe care le aveau. Căci aveau suficiente încât să umple de cinci ori căsuţa de lângă SMU. Scott răspunse că nu ştia, dar Pajamae zise că avea o soluţie: „Organizează o vânzare de curte, domnule Fenney”. Se oferise chiar să se ocupe de această acţiune, datorită experienţei sale anterioare de clientă a numeroaselor vânzări de genul acesta din South Dallas. Aşa că în ziua evenimentului, Scott stătea la o tejghea încropită la intrarea pe aleea din faţă şi lua banii de la cumpărătorii cărora Pajamae şi Boo le vindeau diferitele lucruri.

— Două sute, spuse bătrâna doamnă cu pălărie de

soare care se recomandase ca fiind doamna Jacobs.

— Ei, doamnă Jacobs, răspunse Pajamae, doamna Fenney a plătit două mii de dolari pentru canapeaua asta şi dumneata vrei să o cumperi cu două sute? Am evaluat-o la şapte sute, dar – privi în jur şi îşi coborî vocea – dacă nu-i spui domnului Fenney, îţi dau voie să o iei cu şase sute.

— S-a făcut.

Pajamae scrise cu carioca VÂNDUT şi JACOBS pe etichetă şi schimbă preţul în 600 de dolari. Făcu semn în direcţia domnului Fenney.

— Plătiţi la el.

Doamna Jacobs se îndreptă spre acesta.

— Iu-hu, fetiţă colorată!

O bătrână guralivă îi făcea semn cu mâna lui Pajamae, tocmai de lângă garaj. Aceasta se îndreptă spre ea. Femeia arăta spre un scaun de piele.

— Este acesta un Ralph Lauren?

— Doamnă, nu sunt colorată, sunt neagră. Ei, sunt neagră doar un sfert, cel mult. Ştii, tatăl mamei a fost alb, la fel şi tata. Deci asta ar însemna că sunt un sfert neagră şi trei sferturi albă. Îi zâmbi femeii. N-aş fi surprinsă dacă am fi chiar rude! Şi nu, doamnă, ăla nu-i Ralph Lauren, e un fotoliu.

— Ba este un Ralph Lauren.

Pajamae ridică din umeri.

— Mi-e indiferent.

— Preţul este de şase sute cincizeci, dar eu am doar bancnote de o sută de dolari, continuă femeia. Ai să-mi schimbi?

— Nu, doamnă, sigur nu.

— Dar vreau acest fotoliu!

— La fel şi bărbatul de colo.

Femeia se întoarse.

— Care bărbat?

— Tipul chel în pantaloni scurţi şi cu burta mare, care vorbeşte cu femeia grasă în cămaşă dungată. Zicea că-şi aduce nevasta să i-l arate.

În realitate, Pajamae nu vorbise cu omul acela.

— Să nu cumva să-l laşi să ia acest fotoliu!

— Doamnă, prima regulă a vânzărilor de curte este că banii hotărăsc.

Femeia studie din nou scaunul, apoi pe tipul chel şi iar scaunul. În cele din urmă zise ceea ce Pajamae ştia că va spune:

— Voi plăti şapte sute.

Fetiţa îşi luă carioca de după ureche şi scrise în timp ce vorbea:

— Vândut doamnei…

— Smythe, cu un *y* şi un *e.* S-M-Y-T-H-E.

— Plătiţi la bărbatul de colo.

— Locuiesc pe această stradă. Puteţi să-l livraţi?

— Nu, doamnă, dar Louis îl poate căra.

Pajamae îi făcu un semn cu mâna lui Louis, care stătea pe margine ca şi cum încerca să treacă neobservat, de parcă un negru de 1, 95 înălţime şi aproape 150 de kilograme ar putea să se piardă în peisajul din Highland Park. Când acesta sosi, ea îi zise:

— Louis, această doamnă drăguţă doreşte să i se ducă fotoliul la ea acasă.

Bărbatul se aplecă, îşi deschise braţele, apucă lateralele marelui fotoliu şi îl ridică fără efort. Porni spre domnul Fenney ca şi cum căra o pungă de alimente.

Doamna întrebă:

— Trebuie să-i dau bacşiş?

— Nu, doamnă, răspunse fetiţa, doar să nu-l superi.

Doamna Smythe cu un *y* şi un *e* privi spatele lat al lui Louis în timp ce acesta se îndepărta cu fotoliul ei, se încruntă şi conchise:

— Îi voi da bacşiş. Douăzeci. Nu, cincizeci.

Porni apoi spre domnul Fenney.

Pajamae scutură din cap: „Oamenii albi nu ar rezista nici măcar o zi în cartierul social”. Când apăru Boo, îi zise:

— Mamei i-ar plăcea asta.

— Ce?

— Albii bogaţi la o vânzare de vechituri.

— Faci deseori cumpărături la aceste vânzări?

— Acestea sunt mallurile noastre.

— Şi cumperi marfă de calitate?

— Nimic nu se compară cu ce este aici. Desigur, nu căutăm produse de firmă. Ne asigurăm doar că hainele nu au pete de sânge şi că nimeni nu a vomat pe mobilă.

Chiar în acel moment, o femeie purtând ochelari de soare de mari dimensiuni se apropie ţinând în mână o geantă.

— Nu cumva este o imitaţie ieftină? întrebă ea.

Boo îi aruncă o privire tăioasă.

— Doamnă, mama ar fi murit mai degrabă decât să fie văzută cu o imitaţie. Este un Louis Vuitton original, cumpărat cu şapte-cincizeci. Noi oferim această geantă cu doi-cincizeci. Mama nici măcar nu a scos-o vreodată din casă.

— O voi lua.

— Plătiţi la bărbatul acela.

Femeia plecă şi Pajamae comentă:

— Mama ta are nişte lucruri tare drăguţe.

Boo încuviinţă:

— Mama zicea întotdeauna că o fată care spune că banii nu pot cumpăra fericirea nu ştie pur şi simplu unde să meargă la cumpărături. Dar presupun că se înşela. Fetiţa trase o rochie neagră de ocazie de pe un cuier. O mie de dolari. A purtat-o doar o dată la o petrecere la club. Puse rochia la loc şi ridică un pantof roşu, cu toc cui. Trei sute de dolari.

— Pe pantofi?

— Dior.

— Dee şi mai cum?

— Christian Dior. Femeile ucid pentru aceşti pantofi.

Pajamae luă pantoful şi îl examină.

— Mama i-ar putea purta la muncă.

*

Scott scosese în curtea din spate întreaga garderobă a Rebeccăi, sute de rochii, pantofi, pantaloni, cămăşi, haine de toate felurile şi culorile. Nu se aventurase niciodată în dressingul ei imens, aşa că până acum el nu

realizase cât de multe haine avea ea. Se întreba acum cât de mult costaseră. Zâmbi, în timp ce accepta banii de la o altă clientă care cumpăra hainele soţiei sale.

Pajamae ţinea în mână o fustă mini de culoare bleu, cu franjuri.

Boo explică:

— Asta a fost piesa de rezistenţă a mamei la Balul Marilor Crescători de Vite.

— Purtând asta, s-ar potrivi de minune cu mama şi cu Kiki, când lucrează pe Harry Hines.

Ea aşează la loc fusta şi ridică nişte pijamale roşii.

— Neiman Marcus, comentă Boo. O sută treizeci de dolari.

— Crezi că domnul Fenney mi le-ar vinde mie? Pot plăti şapte dolari.

— Vrei pijamale roşii de mătase?

— Pentru mama, ca să nu mai fie nevoită să doarmă în uniforma aia de la închisoare.

— Oh. Boo se gândi un moment, apoi continuă: A. Scott ne-a dat mână liberă în stabilirea preţurilor deoarece el habar nu are cât a plătit mama pe lucrurile astea – ar face un atac de inimă dacă ar şti –, aşa că am să le reduc preţul la şapte dolari. Plăteşte la bărbatul de colo.

— Negresa mititică a zis să plătesc la tine.

— Da. Scott îşi ridică privirea şi o recunoscu pe Penny Birnbaum. Oh, a… bună, Penny. Ai găsit ceva care să-ţi placă?

— Am găsit ceva ce mi-a plăcut de prima dată când am fost aici. Zâmbi în felul acela specific şi îşi linse buzele roşii umezindu-le. Vrei să mergem înăuntru şi să vezi dacă pot să-l găsesc din nou?

— Ei, ăă… Penny, eu, ăă… trebuie să mă ocup de încasarea banilor, vezi?

— Nu ai nevoie de bani cash. Îţi dau eu.

Se aplecă în faţă şi cămaşa se deschise larg, descoperindu-i sânii bronzaţi. Scott îi inhală parfumul, îşi

aduse aminte de ziua aceea în cabina de saună şi îl copleşi slăbiciunea. Se gândi cum ar fi să simtă trupul gol al lui Penny lipit de al lui, mâinile lui pe ea şi ale ei pe el şi gura ei pe… dar se gândi la Boo. Nu ar fi prea mândră de tatăl ei dacă ar ceda în faţa acestei slăbiciuni.

Penny continuă:

— Am trecut pe aici în fiecare zi, dar nu ai fost acasă. Nu vrei să vezi şi ce alte lucruri ştiu să fac?

De fapt, Scott fusese acasă, dar când văzuse cine stătea în faţa intrării principale, se ascunsese până când femeia plecase.

— Oh, ei, eu ştiu că eşti o fată foarte talentată şi…

— Fata cu codiţe rasta a zis să-ţi plătesc ţie.

„Mulţumesc, Doamne”. O doamnă în vârstă se apropie cu un braţ de haine. Penny lăsă trei bancnote de o sută de dolari pe tejghea şi plecă agale cu un mers unduitor, luând cu ea două dintre poşetele Rebeccăi, fundul ei îngust mişcându-se dintr-o parte în alta atât de ademenitor în pantalonii scurţi, strâmţi.

Bobby nu-şi permitea să cumpere ceva din lucrurile pe care Scotty le avea la vânzare – nu că vreo piesă de mobilier s-ar potrivi cu decorul de bazar specific zonei East Dallas pe care-l avea căsuţa lui – şi nici nu le ajuta pe Boo şi pe Pajamae să vândă marfa deoarece probabil ar pocni prima ştoarfă bogată care ar încerca să negocieze cu el vreun preţ. Aşa că juca biliard în garaj, sperând că individual cu alură de metrosexual care studia masa de biliard nu o va cumpăra, deoarece trăgea nădejde că Scotty i-o va da lui în contul unor onorarii. Ar putea-o aşeza în livingul său care era în acelaşi timp şi cameră de luat masa.

— Soţia ta face cumpărături afară? îl întrebă el pe domnul Metrosexual.

— Da. Ridică un tac şi întrebă: Vrei să joci?

Bobby ridică din umeri.

— De ce nu?

El juca biliard în barul mexican de lângă biroul său,

aflat în rândul de magazinaşe, câte două-trei ore pe zi, uneori mai mult. Bine, de obicei mai mult. De fapt, clienţii săi obişnuiţi ştiau să-l caute acolo dacă aveau vreo urgenţă, adică, mai pe şleau, dacă erau arestaţi pe neaşteptate de Secţia Moravuri.

Bobby aşează bilele în triunghi şi scoase o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Pentru douăzeci? Sau nu cumva este prea mult?

Domnul Metrosexual răspunse:

— Prea mult? Trânti o altă bancnotă tot de douăzeci peste cea a lui Bobby şi sparse bilele. Niciuna nu căzu.

Bobby îşi puse cretă pe vârful tacului. La cea de-a opta lovitură directă, rostogoli bila opt în buzunarul lateral câştigând. Se întinse după cele două bancnote, când domnul Metrosexual îl provocă:

— Dublu sau nimic?

Bobby zâmbi. Tipul acesta nu-şi câştiga banii jucând biliard într-un bar mexican. După două jocuri, când soţia veni să-l caute, Bobby câştigase deja 140 de dolari, mai mult decât făcea practicând avocatura în majoritatea zilelor.

Boo văzu o faţă cunoscută şi zise:

— O vezi pe femeia aceea de colo, blonda?

Arătă cu degetul, iar Pajamae îl urmări cu privirea.

— Cea care poartă pantalonii scurţi şi tocuri înalte? Fata aia slăbănoagă?

— Este o acadea.

— O acadea? Vrei să spui: ca o bomboană de supt?

— Îhî. Vezi cum capul pare prea mare pentru corpul ei?

Pajamae o studie pe femeie.

— Chiar seamănă cu o acadea. Fata asta albă are nevoie să pună ceva carne pe oase.

— Mama spune că mănâncă şi apoi vomită.

— Fiindcă-i bolnavă?

— Nu, intenţionat! Ca să nu se îngraşe.

— Boo, tu îţi baţi joc de mine?

— Nu! A fost sora de fraternitate a mamei. S-a măritat cu banii.

Pajamae se încruntă.

— Cum te măriţi cu banii?

— Arăţi ca ea şi găseşti un bătrân cu mulţi bani.

— Oh. În genul la ce face mama, doar că durează mai mult.

— Mama spune că are doar treizeci şi trei de ani, dar are implanturi în sâni şi operaţie la burtă, la fund şi liposucţie. Mama zicea că singura parte reală care i-a rămas este creierul, şi asta doar pentru că nu se fac implanturi de creier. Boo ridică din umeri. Cel puţin, asta spunea mama.

— Este şi bătrânul ei aici?

Acadeaua se întoarse şi se îndreptă spre un bărbat cu părul alb care stătea pe canapeaua de două locuri pentru living, ce se vindea cu o mie de dolari. Se aşeză şi ea, iar el o bătu uşurel pe coapsa sfrijită.

— Uite-l. Mama a spus că e miliardar.

— Pare a fi bunicul ei. Mama ar cere un preţ dublu ca să distreze un bărbat atât de bătrân. Trebuie să fi plătit mulţi bani pentru acadeaua lui.

Scott primea bani mai repede decât putea să socotească pentru hainele cu care n-o văzuse niciodată pe Rebecca îmbrăcată, pentru mobila pe care el nu stătuse niciodată şi pentru covoraşe pe care nu călcase niciodată. Rebecca umpluse cu propriile lucruri fiecare metru pătrat al reşedinţei de 700 de metri pătraţi. Acum el vindea 540 de metri pătraţi din lucrurile ei. Şi îi făcea mare plăcere.

— Fiica ta mi-a spus să plătesc la tine.

O negresă de vârstă mijlocie se apropiase de Scott.

— Bună, sunt Scott Fenney.

— Eu sunt Dolores Hudson. Tocmai ne-am mutat pe această stradă – zâmbi primii proprietari de culoare din istoria Highland Park.

— Oh, da, am citit despre voi. Bine aţi venit în cartier, deşi eu nu voi mai sta aici multă vreme.

Ea îi răspunse cu o privire plină de compasiune.

— Şi eu am citit despre tine.

— Da, ei bine, ar trebui să crezi tot ce citeşti.

— Nu prea cred. Când te muţi?

— Vânzarea oficială a proprietăţii are loc joi, apoi de vineri în noua casă. Ne vom muta imediat după proces.

— Ei, dacă lucrurile nu se sincronizează şi aveţi nevoie de un loc unde să staţi, vino cu copiii să staţi cu noi. Şi pun pariu că fetele n-au mai mâncat o mâncare gătită de când soţia ta…

Fu stânjenită. Dar Scott zâmbi şi răspunse:

— Soţia mea nu gătea.

— Ei, eu da. O să vă aduc ceva.

— Mulţumesc, Dolores.

— Nu, eu îţi mulţumesc, Scott. Pentru ceea ce faci. Ştii, nu eram siguri că facem bine cumpărând o casă aici. Nu ştiam dacă voiam să fiu Rosa Parks[54] a Highland Park, dacă eram sau nu acceptaţi aici.

— Aţi făcut ce trebuia, Dolores. Cei mai mulţi oameni de aici, mai ales cei mai tineri, nu vor avea nicio obiecţie. O parte dintre vârstnici nu vă vor accepta, dar crede-mă pe cuvânt, nu vreţi în niciun caz să fiţi prieteni cu ei.

Dolores plăti şi mulţumi din nou.

Boo ţinea în braţe o rochie de vară înflorată pentru o tânără doamnă.

— Luca Luca, aţi auzit de acest designer italian?

— Bineînţeles. Cine nu a auzit?

Ea luă rochia de la Boo şi o puse pe lângă corp. Se potrivea perfect.

— Aproape la fel de drăguţă cum venea şi pe mama.

— Ştii, am făcut parte din aceeaşi frăţie cu mama ta. Ea era cu şase ani mai mare. Dar este încă un model de urmat pentru toate fetele – Miss SMU se căsătoreşte cu o

54 Lidera mișcării drepturilor civile din Statele Unite, care a refuzat să dea locul în autobuz unui alb în Alabama, în anul 1913, ceea ce a reprezentat scânteia care a dus la mișcarea de amploare care a urmat. (n.tr.)

vedetă de fotbal care devine un avocat bogat. Este ca în Cenuşăreasa.

Boo clătină din cap.

— Eu trebuie să fi pierdut partea în care Cenuşăreasa îşi părăseşte familia pentru un antrenor de golf.

Bobby se pregătea de o nouă lovitură, când cineva păşi direct în câmpul său vizual în partea opusă a mesei de biliard. Se ridică să-i spună idiotului să se dea dracului la o parte…

— Bună, Bobby.

…şi aproape că se lovi cu tacul.

— Karen, ce cauţi aici?

— Mi-am dat demisia.

— Ce?

— Ford Stevens.

— Tu îţi… îţi baţi joc de mine? De ce?

— Nu-mi plăcea felul în care mă făceau să gândesc.

— Ca un avocat?

— Da.

— Fată deşteaptă. Şi ce ai de gând să faci?

— Să lucrez cu tine şi cu Scott la cazul vostru.

Când soarele de vară apuse peste vânzarea de curte de la Beverly Drive nr. 4.000 din inima Highland Park, nu mai rămăsese nimic – niciun pantof, nici vreo rochie sau vreo lampă, nici măcar masa de biliard. În mai puţin de nouă ore, Scott vânduse marea majoritate a posesiunilor sale materiale pe care le dobândise în cei unsprezece ani de căsnicie, toate lucrurile care stăteau mărturie în legătură cu existenţa lui, ambiţiile lui, cariera şi soţia lui.

Fetele erau în celălalt colţ al bucătăriei, socotind pe duşumea profiturile. Louis îşi număra banii din bacşişuri – „Şase sute de dolari pentru căratul lucrurilor” – şi stătea cu Scott, Bobby şi Karen Douglas pe jos, mâncând din puiul prăjit pe care Dolores Hudson îl adusese mai devreme. Masa şi scaunele se vânduseră cu 1.500 de dolari.

— Karen, zise Scott, uită tot ceea ce ţi-am spus despre ce înseamnă să fii avocat. Am greşit.

— Eşti un avocat strălucit, Scott, toţi de la firmă spun asta, chiar şi după ce ai plecat.

— Nu am plecat. Am fost concediat.

— Ei bine, chiar şi după asta.

— Nu, Karen, am fost un avocat corupt. Mi-am înşelat clienţii, am înşelat legea şi m-am înşelat pe mine. Am făcut orice a fost nevoie ca să câştig. Am practicat avocatura ca şi cum era un meci de fotbal. Ei bine, nu este.

— Karen vrea să ne ajute, interveni Bobby.

— De ce?

Karen răspunse:

— Fiindcă ai nevoie de ajutor. Şi îmi place de Bobby.

Bobby scăpă pulpa de pui din mână.

Boo ţipă anunţând:

— Şaizeci şi şapte de mii patru sute cincizeci de dolari!

DOUĂZECI ŞI PATRU

„*Voir dire*” este o expresie juridică ce înseamnă „să spui adevărul”. În sistemul juridic american, *voir dire* se referă la procesul de alegere a unui juriu, poate datorită faptului că dintre toţi jucătorii implicaţi într-un proces penal, doar juraţii sunt cu adevărat interesaţi de adevăr. Toţi ceilalţi vor doar să câştige.

La Curtea federală, juraţii trebuie să aibă cetăţenie, cel puţin optsprezece ani; să ştie să citească, să scrie, să înţeleagă şi să vorbească limba engleză; să nu fie infirmi fizic sau mental; să nu fi fost condamnaţi pentru vreo infracţiune; şi în prezent să nu aibă pe rol vreo acuzaţie la care să fie în aşteptarea verdictului. Este uşor să găseşti doisprezece oameni care să îndeplinească aceste cerinţe; nu este însă uşor să găseşti doisprezece oameni care ai vrea să-ţi judece viaţa.

Şi aici apare *voir dire.* Judecătorul şi avocaţii pun întrebări posibililor juraţi pentru a descoperi prejudecăţi, părtiniri şi predispoziţii care ar putea să-i împiedice în a da

un verdict just şi imparţial. Cel puţin asta este teoria. Realitatea este că fiecare jurat vine la tribunal cu propriile prejudecăţi, părtiniri şi predispoziţii ce vor împiedica indiscutabil acea persoană să dea un verdict just şi imparţial – ceea ce este exact genul de jurat pe care ambele părţi îl doresc. Adevăratul scop al *voir dire* este să găseşti doisprezece juraţi care au prejudecăţi, părtiniri şi predispoziţii în favoarea ta.

Într-un proces ce are loc la tribunal nu este vorba despre adevăr, dreptate sau despre stilul de viaţă american. Este vorba despre victorie. Procurorii vor o condamnare ca să-şi poată construi un portofoliu al infractorilor trimişi după gratii, premisă obligatorie pentru alegerea sau numirea într-un post mai înalt în administraţie; avocaţii apărării vor o achitare deoarece achitările în cazuri penale foarte mediatizate aduc faimă şi bani. În acest fel, nici procurorul şi nici avocatul apărării nu sunt interesaţi de adevăr sau dreptate: adevăr este ceea ce ei reuşesc să facă un juriu să creadă, iar dreptate este atunci când ei câştigă.

În timp ce şedea într-o sală de judecată federală din centrul Dallasului într-o zi toridă de august, Scott Fenney credea că clienta lui pusese ţeava pistolului propriu calibru.22 la capul lui Clark McCall şi apăsase pe trăgaci. Mai credea şi că ea făcuse acest lucru în legitimă apărare. Acum trebuia să-i chestioneze pe bărbaţii şi femeile care stăteau în faţa lui în speranţa că va găsi doisprezece juraţi care ar putea fi de acord cu el şi care, dacă n-o să-i achite clienta, cel puţin să nu o trimită pe culoarul morţii.

Judecătorul Buford îi chestionase deja pe viitorii juraţi referitor la aptitudinile lor legale şi revocase numai unul, un bărbat care, atunci când a fost întrebat dacă în prezent i se aduce vreo învinuire nesoluţionată încă – legată de vreo infracţiune, a răspuns: „Până acum n-au fost în stare să dovedească nimic!”

Ray Burns îi întrebă apoi pe viitorii juraţi dacă sunt dispuşi să o găsească vinovată pe acuzată ştiind că ar putea fi condamnată la moarte. Şapte posibili juraţi au

spus că se opun moral pedepsei capitale şi au fost lăsaţi să plece.

Acum douăzeci şi nouă de posibili juraţi se uitau la Scott Fenney şi la Robert Herrin, aşteptând ca şi avocatul apărării să le adreseze întrebări. La fiecare *voir dire* anterior, lângă A. Scott Fenney stătuse un psiholog cu tarif extrem de ridicat, specializat în arta selectării juriului, nicidecum un avocat care practica avocatura de stradă între nişte magazinaşe amărâte, lângă un bar mexican. Pentru onorarii de până la un milion de dolari, aceşti experţi în alegerea juraţilor dirijează procese fictive, focus grupuri şi sondaje înainte de procese pentru a dezvolta un profil psihologic detaliat al juratului ideal. Ei investighează ocupaţiile, veniturile, religia, hobby-urile şi afinităţile politice ale viitorilor juraţi. Le studiază hainele, limbajul trupului şi răspunsurile în timpul *voir dire.* Le dă avocaţilor sfaturi legate de ce maşini ar trebui să conducă atunci când vin la tribunal (lasă-ţi Mercedesul acasă, fiindcă juraţii ar putea să te vadă în parcare), cu ce să se îmbrace la proces (fără ceasuri Rolex sau costume Armâni la două rânduri de nasturi) şi cum să se poarte în faţa juraţilor (încearcă să te „umanizezi”; adică să te prefaci a fi o fiinţă umană normală în faţa lor, pentru cei mai mulţi avocaţi aceasta fiind o sarcină mai dificilă decât să adopte o atitudine umilă). Pentru fiecare posibil jurat, ei sunt cei care îi dau avocatului undă verde – sau dimpotrivă.

Un avocat învaţă la primul său proces cu juraţi că un caz este câştigat sau pierdut în timpul selecţiei juraţilor. Astăzi, cu suficienţi bani, poţi în mod legal să-ţi aranjezi un juriu. Dar, din moment ce nici Scott şi nici clienta lui nu aveau suficienţi bani ca să angajeze un expert în alegerea juraţilor, nu era niciun consultant plătit care să stea lângă Scott, doar Bobby.

Aşa că Scott le spuse bărbaţilor şi femeilor din faţa sa:

— Sunt emoţionat. N-am mai reprezentat niciodată o persoană acuzată de crimă. Sunteţi şi voi emoţionaţi?

Capete începură să încuviinţeze.

— Ei, în loc să vă pun o mulţime de întrebări, poate că pentru o vreme vom face doar o vizită. Uitaţi motivul pentru care suntem aici, uitaţi că aţi putea fi juraţi, uitaţi că noi suntem avocaţi – după cum probabil aţi citit, fosta mea firmă de avocatură încearcă să uite că eu sunt avocat.

Câteva chicoteli din boxa juraţilor, care îi dădură lui Scott o idee.

— Care este diferenţa dintre un şarpe cu clopoţei care zace mort pe mijlocul autostrăzii şi un avocat care zace mort tot pe mijlocul autostrăzii?

O femeie jurat:

— Urme de frânare în faţa şarpelui.

Juraţii râseră.

— Ştiţi de ce New Jersey are toate depozitele de deşeuri toxice, în timp ce California are toţi avocaţii?

Un bărbat jurat:

— New Jersey a ales primul.

Un râs mai puternic din partea juriului.

— Ce au în comun avocaţii şi sperma?

Un bărbat jurat:

— Ambii au o şansă la un milion să devină oameni.

Un râs strident.

Acelaşi jurat:

— Cum ştii când un avocat minte?

O doamnă în vârstă:

— I se mişcă buzele.

Altul:

— Avocatul este un mincinos cu drept de practică.

Şi altul:

— Dacă un agent IRS şi un avocat s-ar îneca în acelaşi timp şi tu ai putea salva doar unul, ai citi ziarul sau te-ai duce să iei prânzul?

În cele din urmă, Scott întrerupse orgia.

— Hei, eu am mers la facultatea de Drept. Eu spun glumele.

Râsul juraţilor se stinse, dar zâmbetele rămaseră.

— Să înţeleg, oameni buni, că nu vă plac avocaţii?

Toate cele douăzeci şi nouă de capete se scuturară

pline de afectare.

— Urâţi avocaţii?

De data aceasta toate capetele încuviinţară cu emfază.

— De ce?

Un bărbat mai în vârstă:

— Deoarece avocaţii nu ştiu diferenţa dintre adevăr şi câştigarea unei argumentaţii.

O femeie mai bătrână:

— Fiindcă avocaţii cred că a fi şmecher este acelaşi lucru cu a fi inteligent.

O tânără:

— Pentru că un avocat îţi va spune că cerul este verde dacă asta îl va ajuta să câştige.

Un tânăr:

— Deoarece avocaţii sunt lacomi.

Bobby:

— Da, şi mai sunt…

— Bobby! Scott se întoarse spre juraţi: Iar el este avocat!

Juraţii chicoteau din nou.

Ray Burns se ridică.

— Domnule judecător, dacă domnul Fenney şi-a terminat episodul de stand-up comedy, poate am putea…

— Ia loc, domnule Burns, zise judecătorul.

Acesta se aşează. Scott se adresă din nou viitorilor posibili juraţi.

— Bine, cred că am stabilit un lucru şi anume că voi toţi urâţi avocaţii. Şi asta este în regulă. Meritǎm asta. Dar clienta mea nu o merită. Mă puteţi urî fiindcă sunt avocat, dar nu o urâţi pe ea doar pentru că îi urâţi avocatul. Viaţa ei este în mâinile voastre. Fiţi imparţiali. Puteţi voi toţi să faceţi lucrul acesta?

Zâmbetele dispărură şi fură înlocuite de expresii sobre. Absolut toţi juraţii încuviinţară.

— Bine, acum trebuie să vă pun câteva întrebări. În primul rând, aţi mai participat vreodată la *voir dire?*

Un tânăr cu inel în nas ridică mâna şi întrebă:

— Asta înseamnă atunci când sunt patru?

— Patru *ce?*

— Patru oameni. Ştii, ca un *ménage à trois* plus încă unul.

Din spate, vocea ostenită a judecătorului Buford:

— Eşti liber.

Bărbatul se ridică, înălţă din umeri şi ieşi din sala de judecată târându-şi picioarele.

Scott continuă:

— Este vreunul dintre voi care *nu* a auzit de acest caz?

Nimeni nu ridică mâna.

— În regulă. Clienta mea este prostituată şi dependentă de heroină. Toţi ştiţi asta, da?

Capetele lor încuviinţară.

— Din nou, vă cer doar un lucru: Să nu aveţi idei preconcepute. Nu presupuneţi. Nu ştiţi cum este viaţa unei alte persoane până când nu vă puneţi în locul ei şi nu trăiţi astfel o vreme. Doamna Jones nu este astăzi aici pentru că este bolnavă. Suferă de sindromul de abstinenţă. Câţi dintre voi fumaţi?

Opt juraţi ridicară mâinile.

— Imaginaţi-vă cum ar fi să renunţaţi dintr-odată.

Clătinară din cap.

— Aţi solicitat vreodată serviciile unei prostituate?

Nu se ridică nicio mână, dar un bărbat privi în jur.

— Domnule?

— Eu nu am solicitat niciodată o prostituată, dar am făcut sex cu una.

Judecătorul:

— Eşti liber.

Scott trecu cu privirea peste chestionarele juraţilor şi se opri la unul completat de un antrenor de fotbal de liceu. Cei mai mulţi dintre antrenorii de fotbal se consideră mai deştepţi decât ceilalţi oameni, deoarece ei ştiu ce înseamnă interferenţa la pasă. Dar o altă predispoziţie a antrenorilor de fotbal îl făcu pe Scott să ezite. Aşa că se întoarse spre juratul numărul 28 şi îl întrebă:

— Domnule antrenor, care este cel mai faimos alergător cu mingea pe care l-a avut vreodată Statul Texas?

Fără să clipească măcar, acesta răspunse:

— Negru sau alb?

Judecătorul:

— Eşti liber.

După ce plecă antrenorul, Scott se întoarse spre un alt jurat, un bărbat mai în vârstă, a cărui faţă arsă de soare îi spuse că omul muncea în aer liber.

— Domnule, ca răspuns la întrebarea unsprezece, care vă chestiona cât de mult aţi mers la şcoală, dumneata ai răspuns 19 kilometri.

— Da, domnule, noi am trăit la ţară şi atât de mult trebuia să mergem.

— A, ei, întrebarea se referă, ştiţi, la cel mai înalt nivel la care aţi ajuns.

Bărbatul păru jenat cu adevărat.

— Oh, la naiba, îmi pare rău. Am luat o dată un nouă.

Judecătorul:

— Eşti liber.

Scott se întoarse acum spre o doamnă mai bătrână care ţinea strâns în poală o poşetă încăpătoare şi avea zugrăvită pe chip o expresie îngrijorată.

— Doamnă?

Ea îşi ridică privirea.

— Doamnă, este ceva ce v-ar putea împiedica să vă faceţi datoria de membră a acestui juriu?

— Voi ajunge acasă la timp pentru *Oprah?*

Judecătorul:

— Eşti liberă.

Pe drum spre casă, Bobby zise:

— Voi ajunge acasă la timp pentru *Oprah?* Asta a fost tare.

Scott eliminase şapte posibili juraţi, iar Ray Burns nouă. Cei doisprezece juraţi care aveau să hotărască dacă Shawanda Jones va trăi sau va muri fuseseră selectaţi şi

stabiliţi pentru procesul care urma să înceapă luni: erau şapte bărbaţi şi cinci femei; şase erau albi, patru erau de culoare, iar doi erau hispanici; era un profesor, o asistentă medicală, un tâmplar, un asistent stomatolog, un vânzător de maşini, două casnice, un mecanic, un profesor de liceu, un contractor, un barman şi un vânzător de la un magazin alimentar.

Scott îl întrebă pe Bobby:

— Ai încredere în Karen?

— Da, de ce?

— Mi-e teamă că Dan Ford a trimis-o.

— Vrei să zici ca spion?

— Da, ca să ne cunoască strategia.

— Ce strategie? *Rugăciunea?* Bobby zâmbi. Nu-ţi face griji, Scotty, nu este spion.

— Cum poţi fi sigur?

— Îţi aminteşti că acum câteva săptămâni, în piscină, ţi-am spus că probabil nu voi mai face sex niciodată?

— Da.

— Am greşit.

— Vrei să spui…?

— Da. Şi nicio fată nu ar face sex cu mine doar pentru bani. Crede-mă, ştiu asta.

Banii nu puteau face ca violul să dispară. Durerea fizică trecuse, dar cea psihică nu avea s-o părăsească niciodată pe Hannah Steele.

Era o după-amiază frumoasă în Galveston. Soarele era puternic, dar briza mării îi răcorea pielea. Hannah se plimba pe faleză, la cinci metri deasupra plajei. În stânga ei, pe partea cealaltă a bulevardului, erau restaurante, baruri, magazine de survenire, complexe de blocuri şi hoteluri; în dreapta ei se afla plaja nisipoasă şi dincolo de ea golful Mexic, o întindere de apă maronie ale cărei unduiri se rostogoleau spre mal şi se spărgeau în valuri ce dispăreau în nisipul din jurul picioarelor copiilor care înaintau cu greu pe ţărm. Părinţii acestora stăteau pe şezlonguri sub umbrele colorate ce împestriţau plaja în

ambele direcţii, până unde Hannah putea ajunge cu privirea. Alţi copii construiau castele de nisip sau adunau scoici, iar câţiva surferi încercau să găsească valuri suficient de puternice, dar fără prea mult noroc.

Lui Hannah îi plăcea să se plimbe pe faleză.

Terapeutul îi spusese că era bine pentru ea să facă aceste plimbări şi să realizeze că totul în jurul vieţii sale mergea mai departe şi că însăşi viaţa ei trebuia să facă acelaşi lucru. Dar Hannah se concentra întotdeauna asupra copiilor; psihologul zicea că va avea şi ea copii într-o zi, dar ea nu credea că va mai fi vreodată în stare să facă sex. Clark McCall îi distrusese viaţa.

Şi acum viaţa lui era sfârşită.

Încercase să nu se simtă fericită când auzise despre moartea lui. Dar undeva adânc înăuntrul ei, spera că suferise. Acum ea era singura speranţă a femeii acuzate, aşa spusese domnul Fenney. Singura ei speranţă. Aşa că în acea duminică urma să zboare spre Dallas. Va fi prima ei călătorie înapoi de când plecase.

Putea să o facă?

Putea să intre în acea sală de judecată, să stea acolo, să-l vadă pe senatorul McCall şi să spună lumii ce i-a făcut Clark? „M-a sărutat… m-a atins… eu am spus nu… el a zis da… m-a pălmuit… m-a lovit… o dată, de două ori, de trei ori, mai tare de fiecare dată… avea ochii tulburi, era nebun, puternic… m-a imobilizat… mi-a dat chiloţii jos… mi-a desfăcut picioarele cu forţa… da, m-am luptat cu el… dar era prea puternic… s-a împins în mine… durerea… durerea…”

Durerea nu va dispărea niciodată.

Mersese la SMU cu o bursă pentru dans. Îi plăcea să danseze. Nu mai dansase din acea noapte. Violul îi schimbase viaţa. Nu fusese în stare să treacă peste el, să-şi vadă de viaţă în continuare. Terapeutul o convinsese că depunerea mărturiei la proces putea fi finalul de care ea avea nevoie ca să meargă mai departe. Aproape că dădu peste un bărbat.

— Scuză-mă, spuse ea.

— Bună, Hannah, răspunse omul.

Ea îşi ridică privirea spre bărbatul masiv şi chel din faţa sa şi începu să plângă.

Singurul loc liber era lângă Penny Birnbaum.

Scott şi Bobby reveniseră acasă şi luaseră prânzul cu Louis şi cu fetele. Scott merse apoi cu Jetta la compania imobiliară care se ocupa de încheierea vânzării vilei de la Beverly Drive nr. 4.000. Recepţionera îl conduse spre mica sală de conferinţe, unde el urma să semneze actul de transfer al casei sale în proprietatea domnului şi a doamnei Jeffrey Birnbaum.

Penny zâmbea şi bătea uşor cu palma scaunul liber.

Scott se prezentă lui Joy, agentul care se ocupa de stingerea datoriei sale faţă de bancă şi care stătea lângă Jeffrey; acesta din urmă studia cu atenţie stiva de documente asemenea unui bijutier aplecat asupra unui nou lot de diamante neşlefuite. Scott înconjură masa, se aşeză lângă Penny şi se grăbi să-şi tragă scaunul mult sub masă. Nu apucă să se aşeze bine, că mâna ei dreaptă fu pe genunchiul lui stâng.

— Încă mai vreau să iau măsuri pentru mobilă, Scott, zise ea.

Purta o rochie uşoară de vară ce-i scotea în evidenţă sânii rotunzi şi mijlocul subţire. Mâna acesteia se mişcă în sus spre coapsa lui şi începu să se strângă între picioare. El se întinse, o apucă de încheietură şi îi îndepărtă mâna aşezându-i-o ferm în poala ei. Aceasta îşi ţuguie buzele, afişând o figură îmbufnată. Dar când el îi eliberă încheietura, mâna ei se întoarse pe coapsa lui precum o plasă de ţânţari cu ramă metalică şi arc ce se închide la loc cu zgomot. Penny zâmbi.

Joy îi împinse pe masă lui Scott un teanc de hârtii şi începu să citească cifrele afişate pe documentul de stingere a datoriei:

— Preţul de vânzare de 3, 4 milioane oferit de cumpărător, minus deducerile pentru plata finală a creditului, adică 2, 8 milioane în primul rând plus o

dobândă acumulată de 24 890, taxa premium pentru actul de vânzare-cumpărare 19.000, diverse alte taxe de notariat pentru garanţie…

— Două sute-cincizeci? întrebă Jeffrey.

Joy răspunse:

— Taxa standard.

— Dar nu există garanţie.

— Noi totuşi percepem acest onorariu.

— Dar…

— Voi plăti eu cele două sute cincizeci, Jeffrey, interveni Scott.

Nu avea dispoziţia necesară să se tocmească pentru o taxă de 250 de dolari într-o tranzacţie de 3, 4 milioane. Chiar şi cu acea deducere, el rămânea cu mai bine de 500.000 de dolari net în urma vânzării. După ce avea să plătească taxele şi să semneze actele de vânzare-cumpărare a micuţei proprietăţi (destinată celor aflaţi la început de drum) de lângă SMU, cu restul din fondul său de pensie şi cu cei 67.000 de dolari obţinuţi la vânzarea din curte, avea suficient să înceapă o viaţă nouă.

Din nou îi îndepărtă mâna lui Penny şi şopti:

— Încetează!

Dincolo de masă, Jeffrey şi Joy erau îngrămădiţi deasupra documentelor de proprietate ale cumpărătorului, mai voluminoase datorită actelor de ipotecare dintre Jeffrey şi banca sa. Gândurile lui Scott se lăsară purtate înapoi în ziua în care, cu trei ani în urmă, semnase documente ipotecare similare ca să poată achiziţiona această casă, dar înainte de a ajunge prea departe cu amintirile, el simţi un murmur firav în ureche:

— Nu port chiloţi.

Penny se retrase şi privirile li se întâlniră. Ochii ei coborâră conducându-i în jos şi pe ai lui. Ea se suci uşor pe scaun, îşi îndepărtă picioarele puţin şi încet îşi ridică marginea rochiei ca să-şi descopere partea inferioară a coapselor ei bronzate, apoi netezimea părţii superioare a acestora şi, în cele din urmă, acea intersecţie minunată a coapselor cu trunchiul. Scott trase adânc aer în piept.

Penny spunea adevărul.

El simţi cum sângele o lua la goană în jos. Începu să semneze hârtiile de transfer de proprietate cu toată viteza cu care mâna îi putea mâzgăli semnătura: contractul de vânzare-cumpărare, declaraţia pe proprie răspundere legată de dreptul de retenţie, certificarea de străin nerezident, înţelegerea de divizare a taxelor în mod proporţional şi actul prin care ceda casa lui de vis lui Jeffrey Birnbaum şi soţiei sale, Penny Birnbaum. Mâna lui Scott tremura când semna *A. Scott Fenney.* Împinse ultimul act peste masă spre Jeffrey. Şi cu asta, casa lui de vis nu mai exista. Se simţea de parcă renunţase la propria bărbăţie.

Dar ştia că nu era aşa Fiindcă, sub masă, Penny îl ţinea ferm exact de acea parte a corpului. Faţa îi ardea, dar nu putea spune dacă din cauza emoţiei produse de semnarea actelor de renunţare la casă sau datorită mişcării mâinii lui Penny. Tot ce ştia era că trebuia să plece cât mai repede de acolo, aşa că îşi puse semnătura pe ultimul document, leasingul temporar prin care el închiria casa de la familia Birnbaum pentru zece zile, timp suficient pentru a o elibera. Împinse şi acest document peste masă spre Jeffrey, care îşi ridică privirea din grămada de hârtii şi se uită la acesta din urmă, apoi la Scott şi la Penny, şi din nou la Scott, ochii săi îngustându-se plini de suspiciune.

— Ce dracu’ se întâmplă? întrebă el.

Scott îngheţă, la fel şi mâna lui Penny.

— A, ce vrei să spui, Jeffrey?

Acesta ridică contractul de leasing.

— Zece zile? Parcă trebuiau să fie doar şapte.

Scott respiră uşurat; mâna lui Penny se puse din nou pe treabă.

— Jeffrey, tu te-ai muta începând de azi.

— Ei bine, nu poţi pleca mai repede? Noi suntem gata să ne mutăm.

— Nu, Jeffrey, nu pot. Am un proces de crimă care începe luni – s-ar putea să fi citit despre el. Acesta este un pic mai important decât să te muţi tu în casa mea cu

câteva zile mai devreme.

— Nu mai este casa ta, Scott.

Jeffrey spuse lucrul acesta cu aroganţa bărbatului care habar nu avea că exact în acel moment soţia lui mângâia penisul unui alt bărbat.

*

În acea seară, după ce au spus rugăciunile, Pajamae îl întrebă pe Scott:

— Deci acei doisprezece oameni vor decide ce se întâmplă cu mama?

— Da, puiule, aşa este.

— Ai încredere în ei, domnule Fenney?

— Ei bine… Nu-i cunosc suficient de bine încât să ştiu dacă am încredere în ei sau nu. Sper că vor putea găsi o cale să fie drepţi.

Pajamae continuă:

— O să mă rog pentru ei.

— Pentru juraţi?

Ea încuviinţă.

— Mama spune întotdeauna să mă rog pentru alţi oameni, ca să facă ce este bine. Aşa cum a zis că ar trebui să mă rog şi pentru tine.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Când Scott se trezi duminică dimineaţă, un val de frică îl inundă instantaneu. Procesul urma să înceapă în douăzeci şi patru de ore: era el un avocat suficient de bun să o salveze pe Shawanda? în ultimii unsprezece ani, când avea nevoie de ajutor, mergea întotdeauna la Dan Ford. Acum avea din nou nevoie de ajutor şi gândurile sale se îndreptară spre Butch Fenney: „Fiule, când ai nevoie de ajutor, toceşte-ţi genunchii”.

Scott se rostogoli jos din pat, îşi puse pantalonii scurţi şi ieşi în grabă pe hol, îndreptându-se pe scări în sus, spre etajul doi. Le găsi pe fete în pat. Pajamae îi aranja lui Boo codiţele rasta.

— Îmbrăcaţi-vă, fetelor, mergem la biserică.

Boo rămase cu gura căscată.

Louis îi conduse pe trotuar până la intrarea principală a micuţei biserici din East Dallas şi Pajamae zise:

— Mă întrebam de ce voi nu mergeţi niciodată la biserică. Eu şi mama mergem în fiecare duminică. Mi-am imaginat că poate albii pur şi simplu nu merg la biserică.

— De ce nu ai zis că vrei să mergi? întrebă Scott.

— N-ar fi fost politicos, domnule Fenney.

El mersese regulat la biserică împreună cu părinţii săi, dar după ce Butch murise, îşi pierduse orice entuziasm legat de religie. De ce ar lua Dumnezeu un om aşa bun ca Butch

Fenney? Totuşi, mersese cu mama lui la biserică până când murise şi aceasta. Ultima oară când intrase în această biserică fusese la înmormântarea ei.

Predicatorul nu îl cunoştea pe Big Charlie.

Înainte de a se despărţi în acea zi pe stadion, cu două săptămâni în urmă, Big Charlie îi spusese: „Când Dumnezeu îţi dă un dar, nu înseamnă că eşti special, ci înseamnă că eşti binecuvântat”.

Scott înţelese în cele din urmă ceea ce mama lui încercase să spună atunci când zisese că el avea un dar, dar că ea nu se referea la fotbal. Ştia acum că întreaga sa viaţă îl condusese spre acest moment unic, către acest proces, la Shawanda Jones. Judecătorul avea dreptate: ea avea nevoie de un erou. Avea nevoie de el. Şi el avea nevoie de ea. Dar trecuse multă vreme de când Scott Fenney fusese eroul cuiva. Şi sincer, nu ştia dacă acum era capabil să fie erou.

Privi la cele două fetiţe care stăteau lângă el. Boo şi Pajamae îşi ridicară privirile spre el, aşa cum el deseori îşi ridicase privirea spre Butch, chiar în această biserică. Îşi aminti din nou cuvintele tatălui său, se aplecă şi îngenunche.

Şi se rugă pentru ajutor.

La aproape doi kilometri depărtare, Bobby Herrin stătea în biroul său întunecos redactând o expunere pentru proces. Uşa din faţă era proptită ca să stea deschisă, deoarece proprietarul nu pornea aerul condiţionat duminica. Trase aer în piept şi simţi mirosul de apă de colonie ieftină. Îşi ridică privirea. În cadrul uşii stătea un bărbat alb, chel, corpolent şi cu gâtul gros. Delroy Lund.

Cercetările mai amănunţite ale lui Carl asupra trecutului acestuia dezvăluiseră o carieră DEA presărată cu admonestări pentru folosirea nejustificată a forţei. Carl anunţase că făcea săpături mai adânci, dar încă nu venise cu raportul.

Bobby încercă să-şi menţină calmul, dar tresări când Delroy îşi întinse mâna spre buzunarul de la piept al hainei.

— Nu încerca nimic, Delroy! Dacă strig, Joo-Chan va veni imediat – şi el ştie karate!

Acesta chicoti.

— Orezarul ăla ştie cum să facă gogoşi, dar nu duminica. Eşti complet singur, Herrin.

Dar Delroy nu scoase din buzunar un pistol, ci un plic. Bobby răsuflă uşurat. Celălalt aruncă plicul pe birou. Bobby îl deschise; înăuntru era un cec pe numele lui Robert Herrin, Esq. Pentru suma de 100.000 dolari. Brusc se simţi mai bine că avea profesia de avocat: în cele din urmă, era şi el suficient de important ca să fie mituit. Examină cecul.

— Cec bancar emis de o bancă din Insulele Cayman. E ingenios, Delroy. Astfel, McCall este imposibil de identificat în spatele tranzacţiei.

— Nu suntem proşti.

— Chestiunea aceasta e deschisă dezbaterilor.

— Uite cum stă treaba, Herrin. Ratatul ăla de Clark nu-l va face pe tatăl său să piardă Casa Albă, viu sau mort. Aşa că ai de ales: iei banii şi pleci din oraş sau eşti arestat.

— Pe ce motiv?

— Că distribui droguri.

— Nu am niciun fel de droguri.

— Vei avea când termin cu tine. Îmi voi suna prietenii de la DEA şi ei te vor ridica imediat.

— Cu dosarul pe care îl ai tu la DEA? Nu prea cred. Le voi spune că tu ai pus drogurile, vor face fotografii şi te vor aresta. Şi ce, McCall crede că Scotty nu o poate apăra fără mine? El nu are nevoie de mine.

— A mai dovedit asta şi înainte, nu-i aşa? rânji Delroy. Eşti singura lui conştiinţă, din spusele lui Burns.

Bobby puse cecul la loc şi îi azvârli plicul lui Delroy.

— Ieşi afară.

— Faci o greşeală uriaşă.

— Nu ar fi prima dată. Ne vedem la proces, Delroy.

— Scuze, nu voi putea ajunge.

— Sigur că poţi. Bobby luă o citaţie, scrise „Delroy Lund" în spaţiul liber pentru numele martorului şi i-o aruncă lui Delroy. Ţi-am făcut-o, cretinule.

Imediat ce cuvântul îi ieşi din gură, Bobby ştiu că apăsase butonul lui Delroy – şi că nu ar fi trebuit. Acesta se aplecă şi ridică citaţia de pe podea. O privi; se schimbă la faţă. Veni spre Bobby, îl apucă de cămaşă şi aproape îl smulse de pe scaun. Gura acestuia era cam la cincisprezece centimetri de faţa lui Bobby, când rosti:

— Fi-r-ai al naibii de…

— Hei, *hombre!*

În pragul uşii stătea Carlos Hernandez. Acesta avea 1, 80 înălţime, cântărea poate 95 de kilograme şi era îmbrăcat pentru biserică: pantaloni negri de piele, cizme cu bot ascuţit, un tricou negru mulat pe braţele musculoase şi tatuate şi două brăţări de argint de cinci centimetri grosime fiecare la încheieturile mâinilor. Părul său negru era dat pe spate cu gel.

— Ia-ţi mâinile mizerabile de pe avocatul meu, *gringo!*

Cei doi bărbaţi se priviră unul pe celălalt. În cele din urmă, Delroy chicoti, îl eliberă pe Bobby, făcu câţiva paşi, apoi se întoarse.

— Oh, martora voastră cheie a luat cecul. A înţeles că o vacanţă e mai bună decât să fie momeală pentru peşti în

golful Galveston.

Delroy râse înfundat în timp ce ieşi pe uşă trecând pe lângă mutra dură a lui Carlos. După ce dispăru, acesta rânji cu gura până la urechi şi zise:

— Ce noroc că m-ai scos pe cauţiune, nu-i aşa, domnule Herrin?

— Da. Mulţumesc, Carlos.

Acesta ţinea în mână o bancnotă de douăzeci de dolari.

— De la mama.

— Putem să mergem să o vedem pe mama? întrebă Pajamae.

Scott le deschise fetelor portiera şi răspunse:

— Sigur.

Călătoria cu maşina de la biserica din East Dallas până la clădirea federală din centru dură doar câteva minute pe străzile libere de duminică dimineaţa. Louis rămase în maşină. Scott şi fetele intrară şi urcară cu liftul până la etajul cinci. Fură escortaţi până în cămăruţa goală, unde o aşteptară pe Shawanda. Când aceasta intră, le îmbrăţişă pe Pajamae şi Boo. Apoi Scott o îmbrăţişă pe ea.

Când îi dădu drumul, o ţinu de umeri şi îi spuse:

— Shawanda, să nu-ţi fie frică de ce s-ar putea întâmpla la proces. Cu Hannah Steele care va depune mărturie, avem şanse de reuşită, dar prin luptă. Şi dacă pierdem, vom face apel imediat la Curtea Supremă.

Shawanda zâmbi încetişor.

— Nu sunt speriată, domnule Fenney. Oamenii ca mine au fost pe partea grea a vieţii suficient demult să ştie la ce să se aştepte într-o sală de tribunal. Da’ cel mai mult, nu sunt speriată, fiindcă tu eşti avocatul meu.

O oră mai târziu, ei ajunseră acasă unde maşina lui Bobby era parcată pe alee, iar acesta stătea pe treptele intrării din spate fumând o ţigară. El rosti:

— Hannah Steele a dispărut. McCall a mituit-o din nou sau Delroy a pus-o iar pe fugă; în orice caz, nu depune

mărturie. Suntem terminaţi.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Scott îşi lăsă Jetta într-o parcare descoperită la două străzi distanţă de clădirea federală. Nu era de găsit niciun pic de umbră, aşa că îşi coborî geamurile vreo doi centimetri sperând că temperatura din interior nu va urca atât de mult încât să topească tabloul de bord, apoi coborî. Fetele îl urmară, ambele purtând cele mai frumoase hăinuţe pe care Rebecca le cumpărase pentru Boo de la Neiman Marcus. Pajamae avea o rochiţă de vară albă cu buline mici şi negre şi o pălărie albă cu boruri largi; Boo era îmbrăcată cu o rochiţă de un albastru pal şi cu o pălărie asortată. Păreau două mici frumuseţi din sud – cu excepţia codiţelor rasta.

Scott îşi scoase batista din buzunarul de la spate, îşi scoase ochelarii şi îşi şterse transpiraţia ce deja se strângea pe frunte. Îşi puse apoi ochelarii la loc, îşi îmbrăcă sacoul, încuie maşina şi îşi luă servieta. Plăti omului din parcare zece dolari pentru staţionarea autovehiculului pe parcursul întregii zile şi porniră pe stradă. Scott simţea ceea ce simţise întotdeauna înainte de începerea unui meci, corpul său fremătând de energie debordantă, în special când adversarii pe care urma să-i înfrunte în curând erau mai mari, mai puternici şi mai agresivi.

Privi la cele două fetiţe care mergeau în faţa lui. Boo era iubirea vieţii sale, iar Pajamae devenise ca o a doua fiică pentru el. Erau emoţionate, de parcă mergeau la zoo, şi nu la un proces de crimă, sporovăind şi chicotind – până în momentul în care dădură colţul pe Commerce Street.

Atunci toţi trei încremeniră. Sute de oameni erau adunaţi la intrarea din faţă a clădirii federale: carele de televiziune ale companiilor locale, de reţea şi de cablu erau aliniate pe stradă, cu antenele parabolice şi echipele de filmare gata să capteze şi să transmită ştiri de ultimă oră; câteva zeci de poliţişti păstrau ordinea. Era circul mediatic pe care îl promisese Buford.

— A. Scott, pe cine aşteaptă toţi oamenii aceia? întrebă Boo.

— Pe mine.

Le strânse pe fete aproape de el şi merse mai departe. Când fură observaţi, camerele de filmat şi reporterii se grăbiră spre ei ca o echipă de apărători adverşi care se grăbea pe teren să trântească la pământ numărul 22 ca să împiedice întoarcerea unei lovituri de început. Scott mai degrabă ar fi dat piept cu acei jucători cu spume la gură decât cu aceşti reporteri înnebuniţi care doreau o frântură de interviu pentru ştirile de seară. Îi băgară în ochi microfoanele şi ţipară de la 30 de centimetri distanţă:

— Susţine Shawanda că a fost autoapărare?

— Vor depune mărturie şi alte femei că au fost violate de Clark?

— Intenţionezi să-l chemi pe senator să depună mărturie?

La toate acestea Scott răspunse doar „Fără comentarii" şi continuă să meargă. Dar apoi ei se repeziră la Pajamae, îndesându-i şi ei microfoanele în faţă şi ţipând la ea:

— Crezi că mama ta l-a ucis pe Clark?

— Unde vei locui dacă este condamnată?

— Îţi mai iubeşti mama?

Scott văzu negru în faţa ochilor. Îmbrânci la o parte microfoanele şi camerele de filmat.

— Lăsaţi-o în pace!

Dar Pajamae rămase pe loc încremenită. Capul, cu o expresie stranie întipărită pe chip, îi era îndreptat în sus spre reporterul care-i adresase ultima întrebare, şi fetiţa răspunse cu cea mai dulce voce posibilă:

— Bineînţeles că o iubesc pe mama.

Vorbele ei îi amuţiră pe reporteri. O negresă mititică pusese circul mediatic cu botul pe labe într-un mod umilitor. Mulţimea se dădu în lături şi le permise lui Scott şi fetiţelor să treacă pe culoarul nou format spre intrarea tribunalului.

Coborâră din lift la etajul 15 şi merseră pe coridor, apoi cotiră spre sala judecătorului Buford, unde Delroy Lund stătea pe o bancă citind paginile sportive. Nu se mai văzuseră din ziua cu incidentul de la Village, dar Delroy îi aruncă doar o privire lui Scott, apoi se întoarse la ziar, fără vreun comentariu sau vreo expresie pe faţă. Prin citaţia primită, Delroy era obligat prin lege să rămână în afara sălii de judecată pe parcursul procesului şi să aştepte să fie chemat înăuntru pentru a depune mărturie.

Scott deschise cele două uşi duble masive şi le conduse pe fete înăuntru pe culoarul central până la rândul din faţă şi, în timp ce le indica unde ar trebui să se aşeze, îşi aruncă privirea în spate pe rândul al doilea şi se trezi holbându-se la senatorul Statelor Unite, Mack McCall, şi la soţia acestuia. Îl priviră şi ei insistent. Lui Scott i se păru că observă pentru o secundă mâna dreaptă a senatorului ridicându-se uşor, ca şi cum avea de gând să se întindă şi să dea mâna cu el – obiceiul unui politician –, dar senatorul se retrase. Privirea lui Scott se opri asupra lui Jean McCall; aceasta îl privi direct în ochi şi sprâncenele i se ridicară puţin, de parcă îi adresau o întrebare tăcută, apoi stând picior peste picior îşi schimbă poziţia, punând stângul peste dreptul. Mişcarea îi atrase atenţia lui Scott asupra fustei ei scurte, ea privi în altă parte, plimbându-şi mâna însă pe lungimea coapsei netede. Scott îşi întorcea capul din nou spre fete, când îl observă pe Dan Ford. Fostul său partener senior, mentor şi model patern stătea lângă Jean McCall cu o expresie sumbră. Acesta puse capăt contactului vizual cu Scott şi privi în jos, clătinându-şi încet capul.

Scott le aşeză pe fete pe partea dinspre juriu a sectorului pentru public. Voia ca juraţii s-o vadă pe fiica acuzatei şi să se întrebe: „Cum ar putea aceeaşi persoană să fie mamă iubitoare şi în acelaşi timp o criminală cu sânge rece?”

— Oh, de-a dreptul mişcător.

Vocea sarcastică a lui Ray Burns. Scott se întoarse

spre adversarul său, însă Ray doar scutură din cap şi se îndreptă spre masa acuzării. Bobby şi Karen erau deja aşezaţi la masa apărării.

— Clark McCall zăcea pe podeaua dormitorului său, zvârcolindu-se din cauza durerii după ce fusese lovit cu genunchiul în vintre, când acuzata, Shawanda Jones, s-a îndreptat spre el, l-a apucat de păr, l-a smucit în sus brusc, i-a pus la frunte ţeava pistolului său de calibrul.22 şi a tras omorându-l instantaneu. Apoi i-a furat banii şi maşina. Shawanda Jones l-a ucis pe Clark McCall, un oficial federal, în timpul comiterii unui jaf. Asta este ceea ce vor arăta dovezile. Şi de aceea vă voi cere să vă întoarceţi de la deliberări cu un verdict de vinovăţie şi cu condamnarea la moarte.

Asistentul procurorului general Ray Burns se îndepărtă de juriu, cobori de pe podium înapoi la masa acuzării şi clipi spre Scott, fiind conştient că tocmeli făcuse o declaraţie de deschidere de mare efect, spunând juriului exact ceea ce urma să dovedească şi ştiind că avea acoperire pentru fiecare cuvânt rostit.

— Domnule Fenney, spuse judecătorul Buford.

Scott se ridică şi aruncă o privire spre sectorul destinat publicului, plin până la refuz de gură-cască veniţi să asiste la un fel de proces pe care Dallasul nu-l mai văzuse până atunci. În partea din spate a sălii erau fanii, bătrânii care veneau zilnic în sala de judecată aşa cum ceilalţi bătrâni mergeau să joace golf. În faţa lor erau câteva rânduri destinate publicului larg care se aşezase la coadă afară înainte de revărsatul zorilor, ca să prindă un loc. Urmau apoi cinci rânduri de reporteri care luau notiţe şi de graficieni care schiţau portrete. În faţa acestora erau o varietate de avocaţi şi judecători de la instanţele statale, care priveau procesul ca pe o educaţie juridică continuă. Şi, în cele din urmă, erau senatorul McCall şi soţia lui, McCall sfredelindu-l pe Scott cu privirea de parcă voia să-i găurească ţeasta, Jean doar privindu-l lung, iar Dan Ford clătinând din cap. Chiar în faţa lor stăteau Boo şi Pajamae

ca două fetiţe din Highland Park extrem de bine-crescute, cu genunchii apropiaţi şi mâinile în poală. O privi pe Boo care zâmbi şi îi făcu un semn de aprobare uşor exagerat cu degetul mare în sus şi pumnul strâns. Ar fi vrut să-i împărtăşească încrederea. Merse spre podium şi se îndreptă spre juraţi. Nu va contesta dovezile procuraturii. Va contesta doar concluziile.

Shawanda Jones este prostituată şi dependentă de heroină. Nu este prezentă în această dimineaţă deoarece îi este foarte rău; suferă de sindromul de abstinenţă. Judecătorul Buford mi-a dat voie să vă aduc la cunoştinţă starea ei ca să nu-i luaţi absenţa în nume de rău. Dacă vă amintiţi, la selecţia juraţilor, am cerut un singur lucru fiecăruia dintre voi şi anume să fiţi imparţiali cu Shawanda.

Fusese o vreme, nu cu mult timp în urmă, când un acuzat de culoare nu putea avea parte de imparţialitate într-o sală de judecată din sud; dacă un om complet străin intra într-o sală de judecată direct de pe stradă, fără să cunoască ceva legat de acel caz, identifica instantaneu acuzatul, respectiv, pe singurul negru din sală; când juriul constituit din „semenii” unui acuzat de culoare era format doar din albi. Dar vremurile se schimbaseră, la fel şi legea. Scott privi în ochii femeilor şi bărbaţilor afro-americani, hispanici şi albi care stăteau în boxa juraţilor – profesorul, mecanicul, asistenta, barmanul şi ceilalţi şi se întrebă dacă aceştia puteau fi nepărtinitori.

— Viaţa ei este în mâinile voastre. Ascultaţi cu atenţie. Gândiţi voi înşivă. Fiţi imparţiali.

Ofiţerul de la Poliţia din Dallas, Eddie Castille, jură „să spună adevărul, tot adevărul şi numai adevărul, aşa să-mi ajute Dumnezeu”, apoi se aşează în boxa martorilor. Castille avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, era hispanic, un tânăr poliţist nerăbdător să impresioneze şi având încă senzaţia că poate să îndrepte situaţia de pe străzile Dallasului. Era primul martor al procuraturii. Ray Burns i se adresă de pe podium.

— Ofiţer Castille, care este poziţia ta în cadrul Poliţiei din Dallas?

— Ofiţer de patrulă.

— Patrulai cumva în vecinătatea bulevardului Harry Hines din Dallas în după-amiaza zilei de duminică, 6 iunie?

— Da, domnule.

— Şi în timpul acelei patrulări ai dat peste un Mercedes-Benz abandonat?

— Da, domnule.

— Te rog să spui juriului ce ai făcut în continuare.

— Am văzut maşina parcată pe o străduţă lăturalnică şi m-am apropiat de ea. De obicei nu vedem asemenea maşini în zona Harry Hines, decât în faţa cluburilor de striptease. Nu era nimeni în maşină, aşa că am cerut verificarea identităţii proprietarului maşinii în baza de date a poliţiei. Dispeceratul a răspuns imediat, a spus că nu fusese raportat furtul ei şi că era înregistrată pe numele Mack McCall.

— Adică a senatorului Mack McCall?

— Da, domnule, aşa a spus dispeceratul, dar nu am ştiut cine era acela.

Acest lucru produse râsete uşoare în sală şi o ridicare de umeri autoironică din partea senatorului.

— Şi apoi ce-ai făcut?

— Adresa de pe actele de înmatriculare era în Highland Park, aşa că sergentul care era de serviciu a spus că va suna la secţia de poliţie din Highland Park şi că îi va trimite să verifice reşedinţa.

— Şi asta a pus capăt implicării tale în acest caz?

— Da, domnule, doar că am aşteptat până când maşina a fost ridicată de poliţie.

— Şi cât era ceasul?

— Aproximativ ora treisprezece.

— Mulţumesc, ofiţer Castille. Nu mai am alte întrebări.

Judecătorul Buford se întoarse spre Scott care spuse:

— Nu am întrebări, domnule judecător.

— Mamă, eşti bine?

În loc să iasă în oraş să ia prânzul, echipa apărării decisese să ia masa cu acuzata. Astfel, acum erau în micuţa sală goală, mâncând sandvişurile cu şuncă şi brânză pe care fetele le pregătiseră în acea dimineaţă. Scott îşi luă sacoul de pe spătarul scaunului şi îl puse pe umerii Shawandei. Clienta sa avea din nou frisoane.

— Da, iubito.

— De ce nu poţi să-ţi iei medicamentul?

— Nu ştiu.

— Mamă, juraţii se tot uită la mine.

— Asta fiin'că eşti aşa drăguţă. Se încălzi puţin şi adăugă: Cum merge procesul, domnule Fenney?

— Nu s-au întâmplat prea multe în această dimineaţă, Shawanda.

— Mamă, acel domn Burns este un parşiv. S-a ridicat în picioare acolo şi i-a minţit pe oamenii din juriu. Le-a spus că tu l-ai omorât pe acel băiat McCall, parcă a făcut-o intenţionat.

— Chiar asta a vrut, iubito.

*

După pauza de prânz, Ray Burns, parşivul, îl chemă pe sergentul Roland James de la secţia de poliţie din Highland Park, ca al doilea martor al acuzării. Sergentul era unul dintre acei poliţişti de vârstă mijlocie care se împăcaseră demult cu gândul că nu aveau să schimbe nimic, drept pentru care încerca doar să supravieţuiască turelor din programul zilnic până când ieşea la pensie. Mărturisi că fusese de serviciu în după-amiaza zilei de duminică, 6 iunie, şi că primise telefonul de la Poliţia din Dallas în legătură cu Mercedesul lui McCall. Ajunsese la proprietatea familiei McCall la ora unu şi jumătate după-amiaza.

— Sergent James, întrebă Ray Burns, când ai ajuns la reşedinţa McCall, ai remarcat ceva ieşit din comun?

— Nu, domnule, cu excepţia faptului că porţile de la intrare erau deschise.

— Ce ai făcut atunci?

— Am intrat cu maşina în curte, m-am dus la uşa din faţă şi am sunat la sonerie de mai multe ori. Nu a răspuns nimeni. Am încercat uşa, dar era încuiată. Aşa că am dat ocol până în spatele casei, unde am găsit cealaltă uşă deschisă. Am intrat şi am strigat să văd dacă era cineva acasă, dar nimeni nu a răspuns.

— Ce ai făcut atunci?

— Am început să cercetez reşedinţa, parterul mai întâi. Nu era nimic deranjat şi nu am găsit pe nimeni. Am urcat pe scări la primul etaj şi am început cu aripa dinspre vest. Am găsit cadavrul într-un dormitor din aripa estică.

— Ce cadavru era?

— Bărbat alb, dezbrăcat, cu o plagă împuşcată în cap, zăcea pe un covor alb îmbibat de sânge.

— Era cadavrul lui Clark McCall?

— Da, domnule.

— Ai ştiut asta deoarece îl mai întâlniseşi pe Clark McCall şi cu altă ocazie?

— Da, domnule.

— Ai verificat semnele vitale?

— Nu, domnule.

— De ce nu?

— Din înfăţişarea corpului, nu era nicio urmă de îndoială că victima era moartă şi că zăcea astfel de ceva vreme. Nu am vrut să contaminez probele.

— Şi era asta în conformitate cu pregătirea ta profesională?

— Ei bine, nu, domnule. Asta a fost în conformitate cu procesul lui O.J.[55] Acei poliţişti din L.A. Au fost acuzaţi că au contaminat locul crimei. Nu aveam de gând să fac şi eu acelaşi lucru.

— Deci ce ai făcut?

— Am ieşit din cameră şi am sunat la secţie, am

55 Este vorba despre vedeta de fotbal și actorul O J. Simpson, care a fost acuzat în 1995 de uciderea fostei sale soții și a prietenei acesteia, în timpul procesului oamenii legii fiind acuzați că au contaminat probele de sânge recoltate de la locul crimei. (n.tr.)

vorbit cu şeful meu. El a anunţat agenţii federali. FBI-ul.

— Mulţumesc, sergent Jones. Nu mai am alte întrebări.

Scott se ridică şi se îndreptă spre podium.

— Sergent Jones, de ce a chemat şeful tău FBI-ul?

— A presupus că este jurisdicţia lor.

— Asupra crimei?

— Victima era un oficial federal.

— Ştiai lucrul acesta în momentul în care stăteai în uşa dormitorului său?

— Ei, nu, domnule, nu ştiam asta. Cred că ştia şeful.

— Dar tu ştiai cine este victima?

— Da, domnule.

— Şi cum de îl cunoşteai pe Clark McCall?

— Păi, Clark McCall… ăă… el avea state vechi la noi.

— Dosar?

— Da, domnule.

— De cât timp lucrezi la secţia de poliţie din Highland Park?

— În decembrie se fac douăzeci şi trei de ani.

— Şi l-ai arestat vreodată tu însuţi pe Clark McCall?

— Da, domnule.

— De câte ori?

— De trei ori, din câte îmi amintesc.

— Pentru ce?

— Tulburarea liniştii publice.

— Ce făcea?

— Bea în public, când era în liceu.

— Asta este tot?

— Droguri.

— Doar atât?

— Odată stătea dezbrăcat în fântâna de la SMU.

— A fost vreodată arestat pentru vreo infracţiune sexuală?

— Din câte ştiu eu, nu, domnule.

— A fost vreodată depusă vreo plângere împotriva lui Clark McCall care să reclame o infracţiune sexuală?

— Nu, din câte ştiu.

— Deci, în concluzie, şeful tău a chemat agenţii federali fiindcă ştia că victima era fiul senatorului McCall?

— Da, domnule. Şi pentru că nu mai avusesem niciodată de-a face cu o crimă în Highland Park.

Următorul martor al acuzării fu agentul FBI care ajunsese primul la locul crimei, agentul Paul Owen, în vârstă de cincizeci de ani, fost soldat, cu ţinută militărească şi tunsoare asemenea.

— Agent Owen, începu Ray Burns, la ce oră ai ajuns la reşedinţa McCall?

— Era aproximativ 14.30.

— Şi ce ai făcut?

— Am intrat în reşedinţa pe care poliţia din Highland Park o verificase şi am mers sus, la locul crimei. Am observat corpul victimei zăcând pe podea. Am început documentarea locului crimei şi am chemat echipa specială de criminalişti. Au ajuns pe la ora 15.

— Tu erai responsabil cu investigaţia?

— Da, domnule.

— Şi ai prelucrat locul crimei?

— Da, am prelevat toate probele.

— Şi ce dovezi aţi colectat?

— Am tăiat covorul de sub şi din jurul cadavrului pentru probele de sânge. Am colectat fire de păr din imediata apropiere a acestuia, amprente, diverse bucăţi de materiale, bunuri personale, cearşafurile de pe pat, paharele, un glonţ calibrul.22 înfipt în podea, un pistol tot calibrul.22 şi cadavrul.

— Şi ce ai făcut cu aceste probe?

— Cadavrul a fost trimis la medicul legist din Dallas. Celelalte probe au fost duse la laboratorul FBI din Quantico, Virginia, pentru analize.

— Ai făcut testul cu luminol pentru localizarea urmelor de sânge peste tot în cameră?

— Da, domnule, l-am făcut.

— Şi ai găsit sânge în altă parte?

— Nu, domnule.

— Deci victima a murit în locul în care a fost găsită?

— Da, domnule. Cadavrul nu a fost mutat din loc.

— Ai făcut o verificare imediată a amprentelor?

— Da, domnule, am făcut asta în Dallas.

— Şi aţi obţinut vreo potrivire?

— Da, domnule. Amprentele de pe unul din pahare şi pistolul aparţineau acuzatei.

— Shawanda Jones?

— Da, domnule.

— Ce ai făcut apoi?

— Am obţinut un mandat de arestare pentru Shawanda Jones.

— Tu ai făcut arestarea?

— Nu, domnule. L-am trimis pe agentul Edwards.

— Ce ai făcut după aceea?

— Am sunat ruda cea mai apropiată.

— Pe senatorul McCall?

— Da, domnule. L-am informat pe senator că fiul său fusese ucis în reşedinţa lor.

— Şi ce a spus senatorul?

— A întrebat cum fusese omorât fiul său.

— Şi i-ai spus?

— Da, domnule.

— Bine. Să ne întoarcem la locul crimei, agent Owen. Au fost făcute fotografii la faţa locului?

— Da, domnule.

Ray Burns păşi spre Scott şi îi înmâna cele patru fotografii pe care urma să le arate juriului. Imaginile de la locul crimei fuseseră subiectul unor discuţii aprinse înainte de proces, din cauza efectului prejudiciabil pe care acestea îl puteau avea asupra juraţilor. Burns dorea să introducă două duzini de fotografii, dar judecătorul nu le aprobase decât pe cele patru, dintre care una era deosebit de explicită. Scott îi dădu fotografiile lui Karen, care stătea lângă el. Aceasta trase brusc aer în piept. Uitase că ea nu le văzuse până atunci. Ceea ce-i aduse aminte lui Scott; se răsuci în scaun, le atrase atenţia fetelor şi le făcu semn că era timpul să-şi coboare privirile. Ştia că venea momentul

fotografiilor şi discutase despre asta cu ele în acea dimineaţă, în timp ce veneau cu maşina spre tribunal. Le spusese să privească în jos la picioare până când se termina prezentarea fotografiilor.

— Agent Owen, ai vrea să te uiţi la ecranul computerului de lângă tine şi să identifici fotografia care este expusă în faţa juraţilor pe ecranul de deasupra?

Acesta se răsuci în scaunul martorilor ca să vadă ecranul calculatorului. Scott urmări cu atenţie boxa juriului.

— Aceasta este imaginea locului crimei din uşa dormitorului, aşa cum am văzut-o prima dată. Patul este chiar în faţa uşii, baia în partea dreaptă şi cadavrul în partea stângă. În această poză sunt vizibile doar picioarele victimei.

— Este aceasta o reprezentare exactă a locului crimei?

— Da, este.

Următoarea imagine apăru pe ecranul de deasupra.

— Agent Owen, poţi identifica această fotografie?

— Aceasta este o poză a patului făcută de aproape, ce evidenţiază că fusese recent… ăă… folosit.

— Şi este aceasta o reprezentare exactă a ceea ce ai văzut?

— Da, domnule.

— Şi această fotografie?

— Baia – şi este întocmai.

— Şi în cele din urmă această fotografie.

Lin suspin colectiv răzbătu sala tribunalului. În boxa acuzaţilor, cele două casnice îşi îndepărtară privirile, barmanul făcu o grimasă, iar vânzătorul de maşini se holbă perplex. Ray Burns expusese fotografia cea mai explicită: un prim-plan al trupului lui Clark McCall, ochii deschişi şi goi, o gaură în frunte, capul într-o baltă de sânge.

— Aceasta este o imagine de aproape a corpului victimei. Era dezbrăcat, fără alte răni evidente în afară de cea de la cap. Există o umflătură evidentă în jurul ochiului său drept, nişte urme de zgârieturi pe faţă şi rana prin

care a intrat glonţul în partea stângă a frunţii.

Scott se întoarse spre fete. Ele priveau în jos, la picioare, aşa cum le învăţase, dar borul pălăriei lui Pajamae se ridică puţin; trăgea cu ochiul. Scott îi făcu semn pocnind din degete; aceasta îl privi. Expresia ei îi spuse că era prea târziu. Văzuse fotografia.

Ray permise ca imaginea macabră să pătrundă adânc în minţile juraţilor, înainte de a spune:

— Nu mai am alte întrebări.

În următoarele treizeci de minute, Bobby îl chestionă pe agentul Owen în legătură cu raportul toxicologic, care indica alcool şi cocaină în sângele lui Clark McCall, ca juraţii să părăsească sala de judecată în acea zi şi cu altceva în minte, nu doar cu fotografiile de la locul crimei. După ce termină cu martorul, judecătorul Buford suspendă şedinţa. Scott, Bobby, Karen şi fetele se întoarseră acasă; senatorul McCall ţinu o conferinţă de presă pe treptele tribunalului. Vorbi cu încrederea omului care ştia că vorbele lui nu vor fi contrazise de Hannah Steele:

— Clark era genul de fiu pe care orice om visează să îl aibă.

— Haide, Scotty, nu te deprima, zise Bobby între două înghiţituri de mâncare chinezească livrată la domiciliu. Prima zi a unui proces penal este întotdeauna rea. Cel puţin nu ne-a surprins cu nimic.

— Nu sunt deprimat din cauza demersului acuzării, Bobby. Sunt deprimat din cauza apărării noastre. Nu avem nimic!

Stăteau pe locurile bine ştiute de pe podeaua din bucătărie, iar fetele erau în camera lor.

— Carl încă lucrează la caz.

— Unde dracu’ este?

— Del Rio.

— Ce face la graniţă?

Bobby ridică din umeri.

— Lui Carl îi dai frâu liber şi nu pui întrebări. Întotdeauna găseşte ceva.

— Sper să găsească ceva curând, Bobby, fiindcă treaba nu arată deloc bine.

El băgă în gură o coastă, o roase bine, apoi o scoase afară curată şi răspunse:

— La naiba, Scotty, nu-ţi mai face griji pentru ziua de azi. Mâine va fi mult mai rău.

Boo şi Pajamae erau deja în pat când Scott intră în cameră să spună rugăciunile cu ele.

După acestea, Pajamae zise:

— Într-o noapte, un om a fost împuşcat în faţa apartamentului nostru. Când a venit poliţia, eu şi mama am mers afară. Mortul avea un cearşaf alb pus peste el. M-am întrebat întotdeauna oare cum arăta acel om mort. Acum ştiu.

— Pajamae, ai promis că nu te uiţi.

— Iartă-mă, domnule Fenney, dar trebuia să o fac. Oamenii spun că mama l-a omorât pe acel om. Trebuia să mă uit. Dar nu ea a făcut-o. O crezi, nu-i aşa, domnule Fenney?

Scott o privi în ochii ei mari şi căprui, apoi minţi:

— Bineînţeles că o cred.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

În dimineaţa următoare, Scott şi fetele păşiră nestingheriţi în clădirea federală. Reporterii nu le mai strigară întrebări. În schimb, de la o distanţă respectuoasă, camerele de filmat înregistrară în tăcere intrarea avocatului Shawandei Jones şi a fiicelor lor, îmbrăcate în costumase elegante, în culori asortate din vârful capului până la degetele de la picioare. Boo, care refuzase cu încăpăţânare până atunci să poarte aceste hăinuţe în ciuda ameninţărilor continue ale Rebeccăi, le selectase acum cu meticulozitate; ştia că era important să arate bine pentru mama lui Pajamae.

Trecură din nou pe lângă Delroy Lund, care părea că nu se mişcase de ieri, exceptând faptul că ţinea în mână secţiunea sportivă a ziarului din ziua respectivă. Din nou

intrară în sala de judecată, capetele întorcându-se după ei, ca şi cum se înălţau să vadă intrarea unei mirese în biserică. Merseră din nou pe rândul din faţă, unde Scott le aşează pe fete pentru sesiunea de dimineaţă. Şi din nou el schimbă câteva priviri cu cei doi McCall şi cu Dan Ford. În mod evident, fostul său partener senior voia să fie martor la înfrângerea totală a protejatului său.

Curând Scott înţelese că Bobby avea dreptate. A doua zi a procesului era cu mult mai rea decât prima. Primul martor al acuzării fu agentul FBI care făcuse arestarea. Agentul Andy Edwards, de patruzeci de ani, un adevărat profesionist în toate privinţele, declară în timpul examinării directe realizate de Ray Burns că el o arestase pe Shawanda Jones pe la ora 18, duminică, 6 iunie, în apartamentul ei din South Dallas; că îi citise drepturile; şi că agenţii săi îi percheziţionaseră apartamentul având un mandat în acest sens, găsind şi confiscând pachete de heroină, haine, bancnote de o sută de dolari şi o perucă blondă.

În continuare mărturisi că o adusese la centrul federal de detenţie şi că ea dăduse în mod voluntar o declaraţie scrisă în care recunoştea că fusese cu victima în noaptea de sâmbătă, 5 iunie, că avusese relaţii sexuale cu el într-o vilă din Highland Park, că se luptaseră, că îl lovise, că îi luase cheile de la Mercedes şi mia de dolari pe care acesta i-o datora şi că abandonase maşina pe bulevardul Harry Hines.

În timp ce Ray Burns părăsi podiumul şi păşi spre masa acuzării, ochii săi îi întâlniră pe cei ai lui Pajamae; ea se strâmbă la el şi îi scoase limba. Ray doar scuturâ din cap, dar doi juraţi, asistentul stomatolog şi profesorul, zâmbiră. Până acum, cele două fetiţe erau cel mai bun lucru pe care îl avea apărarea.

Scott se ridică şi începu propria examinare a martorului.

— Agent Edwards, ce făcea doamna Jones când tu ai ajuns acasă la ea?

— Stătea pe treptele de la intrare jucându-se cu fiica

ei.

Scott o indică pe Pajamae din primul rând.

— Este aceea fiica ei?

Agentul Edwards o privi şi spuse:

— Da, domnule, cred că ea este.

— A încercat doamna Jones să fugă?

— Nu, domnule.

— S-a opus în vreun fel?

— Nu, domnule.

— A manifestat ea comportamentul unui criminal?

Ray Burns sări ca ars de pe scaun.

— Obiecţie. Invită la speculaţii.

Scott se întoarse spre judecător:

— Domnule judecător, agentul Edwards este un agent FBI cu multă experienţă, care a arestat... Se întoarse spre martor: Câţi criminali ai arestat?

— Zeci.

Înapoi spre judecător:

— Care a arestat zeci de criminali. Ştie care este conduita unui criminal.

— Se respinge.

— Agent Edwards, a manifestat Shawanda Jones conduita unui criminal când ai arestat-o?

— Nu, domnule.

— I-ai spus că era arestată pentru moartea lui Clark McCall?

— Da, domnule.

— Şi ce a spus?

— Cine?

— Doamna Jones.

— Nu, domnule. Asta este ceea ce a spus. „Cine?” Eu am spus Clark McCall şi ea a întrebat „Cine?”

— Nu ştia cine este Clark McCall?

— Se pare că nu.

— Şi când doamna Jones a dat declaraţia scrisă, a scris-o ea personal, cu propria mână?

— Nu, domnule. Am avut un stenograf care a luat-o, apoi a dactilografiat-o. Doamna Jones a citit-o, eu i-am

citit-o, şi ea a semnat-o.

— Observ că în declaraţia sa ea nu recunoaşte că l-a ucis pe Clark McCall. Ai întrebat-o?

— Da, domnule, am întrebat-o. Ea a negat.

Ray Burns îl chemă apoi pe agentul FBI Wendell Lee, analistul laboratorului criminalistic, să depună mărturie în legătură cu rezultatele analizelor probelor ridicate de la locul crimei. Agentul Lee era metodic, asemenea unui contabil care dădea un raport trimestrial. Burns îl conduse prin procedurile FBI legate de acceptarea probelor, catalogarea lor şi menţinerea unui şir neîntrerupt de dovezi pentru prevenirea confuziilor. Apoi intră în detalii.

— Agent Lee, sângele prelevat de pe covorul ridicat de la locul crimei era sângele lui Clark McCall?

— Da, domnule. Testele ADN au fost concludente.

— Smocul de păr cui îi aparţinea?

— Tot lui Clark McCall. De asemenea confirmat de testele ADN.

— Şi din ce parte a corpului provenea acel păr?

— De pe scalp. Agentul Lee îşi duse mâna la scalp, deasupra ochiului drept. Din această regiune. A fost smuls cu rădăcini cu tot.

— Şi hainele?

— Am examinat un tricou albastru polo, blugi şi adidaşi. Nu a fost găsit nimic pe haine.

— Şi cearşafurile?

— Nu a fost găsit material seminal pe cearşafuri. În schimb, am îndepărtat de pe trupul victimei un prezervativ cu substanţă ejaculată.

— Ai găsit altceva pe cearşafuri?

— Da, fire de păr pubian ce se potriveau cu cele ale lui Clark McCall şi fibre de păr blond sintetic.

— Şi ai aflat de unde proveneau aceste fibre?

— Da, le-am identificat ca provenind din peruca blondă ridicată din locuinţa acuzatei.

Ray Burns scoase peruca blondă dintr-o pungă de plastic în care se ţineau probele şi o ridică uşor, ca pe un

sconcs mort.

— Această perucă, etichetată drept proba numărul cincisprezece a acuzării?

— Da, domnule.

— Şi amprentele?

— Amprentele au fost prelevate de pe pahare, de pe blatul din baie, de pe pistol şi din maşină. Toate proveneau ori de la Clark McCall, ori de la Shawanda Jones. Amprentele de pe arma crimei erau doar ale Shawandei Jones.

— Au existat şi amprente neidentificate?

— Nu, domnule.

— În regulă. Acum, despre arma crimei. Ai făcut teste balistice pentru glonţul de calibru.22 recuperat din podeaua dormitorului?

— Da, domnule. A fost tras din pistolul de calibru.22 găsit la locul crimei.

— Deci glonţul care l-a ucis pe Clark McCall a fost tras cu arma Shawandei Jones?

— Da, domnule.

— Nu mai am alte întrebări.

Scott se îndreptă spre podium.

— Agent Lee, hainele acuzatei au fost ridicate în timpul percheziţiei casei, corect?

— Da, domnule.

— A fost găsit sângele lui Clark McCall pe vreuna dintre hainele acuzatei?

— Nu, domnule.

— Nu te-ai fi aşteptat să găseşti sângele lui pe hainele ei, dacă ea l-ar fi împuşcat de la o distanţă mai mică de un metru?

— Nu, dacă era dezbrăcată în momentul în care l-a împuşcat.

După acest dezastru, Scott nu-i mai adresă întrebări doctorului Victor Urbina, medicul legist al Dallasului, care în continuare depuse mărturie legată de cauza morţii – „plagă împuşcată în cap” – de timpul când a survenit aceasta – „aproximativ la ora 22.30, sâmbătă, 5 iunie” – în

legătură cu rănile de intrare şi ieşire şi cu unghiul traiectoriei glonţului prin creier. Socoti că interogatoriul său nu ar face altceva decât să prelungească timpul în care probele erau în faţa juriului, ceea ce nu putea fi favorabil clientei sale.

Picnicul de la prânz din acea zi constă în sandvişuri cu salată de ouă pregătite de Pajamae Jones, împachetate în folie de aluminiu şi ţinute la rece într-un răcitor, împreună cu cola cu vanilie, preferata ei. După ce Scott rezumă pentru Shawanda mărturiile dimineţii, fetiţa interveni:

— Mamă, am scos limba la domnul Burns.

— Pajamae, nu-i frumos.

— Nici el nu este. Ar trebui să auzi lucrurile pe care le spune despre tine, mamă. Ţi-ar arde urechile!

— Shawanda, întrebă Scott, te simţi mai bine? Eşti pregătită să depui mărturie?

— Când?

— Mâine.

După masa de prânz, agentul FBI Henry Hu, expert criminalist, a urmat pe scaunul martorilor. După confirmarea mărturiei doctorului Urbina referitoare la unghiul traiectoriei glonţului prin creierul lui Clark McCall, agentul Hu, printr-o examinare directă, de lungă durată şi extrem de minuţioasă, îşi exprimă opinia de expert în legătură cu felul în care credea el că avusese loc crima, pe baza dovezilor criminalistice şi cu ajutorul unei expuneri grafice, în care era zugrăvită o siluetă umană aflată undeva între poziţia culcat şi cea de a sta în genunchi, deasupra acesteia stând o altă siluetă umană, ce ţinea în mână un pistol la capul victimei. Măsurătorile erau notate în jurul perimetrului celor două siluete, cu linii trasate care să arate diferite înălţimi şi unghiuri şi o linie închisă la culoare indicând traiectoria glonţului tras din pistol prin craniu şi până la punctul său de impact din podea. În timp ce vorbea, agentul Hu arăta elementele

expunerii cu ajutorul unui indicator metalic.

— Victima era într-o poziţie semiculcată când a fost împuşcată. Noi credem acest lucru deoarece, după cum puteţi vedea aici, traiectoria glonţului prin craniu trebuie să se alinieze cu punctul în care acesta a intrat în podea. Victima avea 1, 80 înălţime. Dacă ar fi fost în picioare când a fost împuşcat, unghiul descendent de 28 de grade al traiectoriei glonţului prin craniu ar fi presupus că făptaşul a ţinut pistolul deasupra capului şi a tras în jos, o acţiune dificilă din punct de vedere fizic – agentul Hu demonstră dificultatea în faţa juriului – sau că făptaşul era neobişnuit de înalt.

Prin urmare, dacă victima era în genunchi, punctul de intrare – fruntea – este la doar 127 de centimetri distanţă de podea, tot un pic prea sus. Dar dacă este în poziţie semiculcată, ca şi cum se ridica de jos, cu punctul de intrare cam la o distanţă de 100 de centimetri de podea, care este înălţimea aproximativă la care o persoană de talie obişnuită ar ţine pistolul în faţa sa, uite aşa, cu câţiva centimetri în plus sau în minus – agentul Hu demonstră din nou pentru juriu atunci traiectoria glonţului prin craniu şi punctul de impact din podea se aliniază întocmai.

Juraţii clătinară din cap, semn că erau întru totul de acord cu analiza lui.

— Mai ştim că părul victimei a fost smuls din rădăcină, ceea ce presupune o forţă redutabilă. Asta conduce la concluzia că omorul s-a petrecut astfel: victima era pe podeaua dormitorului. Făptaşul a înşfăcat victima de părul aflat în partea dreaptă a scalpului şi l-a smucit aproximativ un metru de podea. Apoi făptaşul a pus ţeava pistolului la fruntea victimei deasupra ochiului stâng şi a împuşcat-o. Forţa cu care s-a descărcat arma a trântit victima la pământ – ceea ce coincide cu locul în care a fost găsit cadavrul – şi i-a smuls părul de pe scalp.

Clark McCall era violator, dar avusese o moarte oribilă. Până la finalul mărturiei agentului Hu, juraţii deveniseră sumbri. Poate că manifestaseră înţelegere faţă de micuţa negresă din primul rând, dar trebuiau să admită

faptele; şi faptele o indicau pe mama ei drept ucigaşa lui Clark McCall. Ray Burns de-abia putea să-şi reprime rânjetul, când se ridică şi anunţă:

— Domnule judecător, acuzarea a încheiat.

Scott observă că Ray se întorsese şi surprinse privirea senatorului McCall; acesta încuviinţă spre Ray, în mod evident mulţumit de acuzarea realizată împotriva ucigaşei fiului său. Fără îndoială că îi spusese lui Ray Burns că nu va uita asta niciodată, în special dacă numele lui Ray ar apărea vreodată în faţa Senatului Statelor Unite pentru confirmarea într-un post guvernamental înalt.

Dan Ford surprinse privirea lui Scott; expresia fostului său partener senior trăda o întrebare tăcută: „Ai renunţat la cariera ta pentru o criminală?”

Judecătorul Buford suspendă şedinţa pentru ziua respectivă. Apărarea Shawandei Jones urma să înceapă la ora nouă în dimineaţa următoare. Acum, tot ceea ce avea Scott de făcut era să vină cu o tactică de apărare.

Cina pe podeaua din bucătărie fu asemenea unui parastas.

— Tot ceea ce a spus Hu este adevărat, zise Bobby, doar că nu-i dovedeşte vinovăţia Shawandei. Problema este că a fost în acea cameră cu el în seara aceea, s-au luptat şi pistolul ei este arma crimei. Drept pentru care orice persoană raţională ar presupune că ea a făcut-o. Şi fără Hannah Steele care să confirme ideea autoapărării – care oricum nu este valabilă atâta timp cât Shawanda refuză să recunoască că l-a împuşcat pe Clark – nu putem cere juriului s-o achite pe acest temei.

— Şi ce rămâne?

— Trebuie să răspundem la o întrebare pentru juriu, Scotty – ceea ce vor ei să ştie: cine l-a ucis pe Clark McCall? Dacă nu a făcut-o Shawanda, atunci cine? Cine a intrat în acea casă imediat după ce ea a plecat, înainte ca el să se poată ridica de pe podea şi îmbrăca, cine a luat pistolul ei de jos, i l-a pus la cap lui Clark şi a apăsat pe trăgaci?

Scott scutură din cap.

— Ai veşti de la Carl?

— Va suna când are ceva.

— Ei bine, are douăsprezece ore să ne salveze. În acest moment nu o avem decât pe Shawanda, cuvântul ei împotriva dovezilor.

Pajamae interveni:

— Mama o să depună mărturie?

— Da, puiule. Trebuie.

— Cu ce se va îmbrăca?

— Nu m-am gândit la asta.

— Am mai păstrat câteva dintre lucrurile mamei de la vânzarea din curte, adăugă şi Boo, pentru mama lui Pajamae. Pentru când iese.

Scott se întoarse spre Karen.

— Ai vrea să ajuţi fetele să aleagă nişte haine?

— Sigur.

— Cel puţin va fi îmbrăcată frumos.

Mâncară acum în linişte mâncarea mexicană livrată acasă. Scott le privi absent pe fete cum mâncau, întrebându-se cum va face faţă Pajamae vieţii cu mama pe culoarul morţii şi apoi vieţii fără mama ei, după execuţie, când observă ceva: Boo îşi ţinea furculiţa în mâna stângă.

— Boo, vino încoace.

Ea se ridică de pe podea şi se apropie de el. Scott luă folia de aluminiu în care fusese împachetată porţia sa din felul principal de mâncare şi o modelă dându-i forma de L. Un pistol din folie de aluminiu. Îl aşeză pe podea.

— Te rog să-l ridici.

Boo se încruntă.

— Ce vrea să fie asta, un pistol?

— Da.

Ea ridică din umeri, se aplecă şi ridică de jos pistolul din folie cu mâna stângă.

— Acum apucă-mă de păr.

Fetiţa veni direct în faţa lui şi cu mâna dreaptă îl apucă de părul aflat deasupra ochiului stâng.

— Acum îndreaptă pistolul spre fruntea mea, ca şi

cum ai de gând să mă împuşti.

Ea duse ţeava pistolului din folie la fruntea lui Scott, deasupra ochiului drept.

Bobby interveni:

— Clark a fost împuşcat deasupra ochiului stâng.

— De un ucigaş dreptaci.

Văzând-o pe Boo ţinându-şi furculiţa cu mâna stângă, Scott îşi amintise prima sa întâlnire cu Shawanda, când ţinuse stiloul cu mâna stângă.

— Pajamae, mama ta este stângace, nu-i aşa?

— Da, sir, domnule Fenney, este sigur.

DOUĂZECI ŞI OPT

— Apărarea îl cheamă pe agentul FBI, Henry Hu.

Ray Burns sări ca ars de pe scaun.

— Domnule judecător, domnul Fenney a refuzat ieri să-i adreseze întrebări agentului Hu; acum îl cheamă ca martor al apărării?

Judecătorul îl privi pe Scott.

— Domnule Fenney?

— Exact asta fac, domnule judecător.

— Continuă.

Scott fusese atât de sigur că clienta sa îl omorâse pe Clark McCall, încât omisese să-l întrebe pe expertul criminalist al acuzării un lucru fundamental: criminalul era dreptaci sau stângaci? Fusese aşa de sigur că clienta lui minţea, încât uitase chiar şi să ia în consideraţie faptul că ea ar putea spune adevărul. Acum, pentru prima dată de când fusese numit să reprezinte acuzata în procesul *Statele Unite ale Americii versus Shawanda Jones,* Scott ştia că clienta lui era nevinovată. Nu Shawanda Jones îl omorâse pe Clark McCall.

Dar atunci, cine?

Agentul Hu se aşeză în scaunul martorilor, judecătorul amintindu-i că era încă sub jurământ, iar Scott începu:

— Agent Hu, mărturia ta de ieri a fost extrem de edificatoare şi spun asta ca pe un compliment.

— Mulţumesc.

— Dacă nu ai nimic împotrivă, aş dori să reamintim pentru juriu modul în care crezi că a fost ucis Clark McCall.

— Sigur.

— Colegul meu, domnul Herrin, ne va asista. Bobby, fii bun şi aşază-te în genunchi.

Bobby merse şi îngenunche în faţa lui Scott.

— Acum, agent Hu, părerea ta este că, atunci când a fost împuşcat, Clark se afla pe podea undeva între a fi culcat şi a sta în genunchi, aşa cum domnul Herrin stă aici, aşa-i?

— Da.

— Şi ucigaşul stătea cu faţa la Clark, aşa cum stau eu acum, corect?

— Da.

— Şi criminalul l-a apucat pe Clark de părul din partea dreaptă a scalpului, aşa?

Scott îl înşfacă pe Bobby de păr cu mâna stângă.

— Da.

— Apoi criminalul i-a pus lui Clark pistolul la frunte, deasupra ochiului stâng, astfel?

Scott gesticulă cu mâna dreaptă ca şi cum ar fi fost un pistol şi îşi înfipse degetul arătător în fruntea lui Bobby.

— Şi apoi ucigaşul l-a împuşcat pe Clark?

— Da. Aşa cred că a avut loc crima.

— Ei bine, sunt de acord cu tine. Dar nu cumva această demonstraţie mai dovedeşte şi altceva, ceva important legat de criminal?

Agentul Hu se încruntă.

— Ce anume?

— Criminalul era dreptaci.

Expresia de pe chipul agentului Hu îi trădă acestuia uimirea.

— Da, cel mai probabil criminalul era dreptaci.

— Ucigaşul l-a apucat de păr pe Clark cu mâna stângă şi a ţinut pistolul cu mâna dreaptă, corect?

— Da, ar fi corect.

— Încă un lucru, agent Hu. Medicul legist a spus că exista o contuzie înjurai ochiului drept al lui Clark, ca şi cum ar fi fost lovit cu un pumn.

— Da, era.

— Ca expert criminalist, ce este mai probabil: ca persoana care l-a lovit în ochi pe Clark să fie dreptace sau stângace?

— Stângace.

— Deci persoana care l-a pocnit pe Clark McCall era stângace, dar persoana care l-a împuşcat era dreptace?

— Da, acesta ar fi cel mai probabil scenariu.

Scott îl chemă din nou la bară pe agentul Edwards.

— Agent Edwards, ai declarat că tu ai arestat-o pe acuzată?

— Da, domnule.

— Şi că tu i-ai luat declaraţia?

— Da, domnule.

— Ai dactilografiat ceea ce a spus ea?

— Da, domnule.

— Şi apoi ea a citit şi a semnat?

— Da, domnule.

— Cu ce mână a semnat declaraţia?

Agentul Edwards se gândi un moment, apoi răspunse:

— Cu mâna stângă.

Juraţii nu o văzuseră încă pe acuzată în persoană. Îi văzuseră fotografiile făcute la poliţie şi imaginile din ziare şi de la televiziune, dar n-o văzuseră încă în carne şi oase. Şi aveau nevoie să o audă şi să o vadă, să o asculte şi să o privească în timp ce nega că îl omorâse pe Clark McCall. Scott ştia că trebuia să o aducă pe Shawanda în scaunul martorilor, în ciuda celui de-al Cincilea Amendament al Constituţiei[56], dar voia să îi ofere cea mai bună şansă posibilă de succes. Aşa că făcuse două lucruri: îl

56 Stipulează dreptul cetățeanului de a nu fi obligat să se auto incrimineze. (n.tr.)

convinsese pe judecător să-i accepte tratamentul cu metadonă şi o ţinuse departe de sala de judecată până în acel moment.

Acum toţi ochii ai judecătorului, juraţilor, procurorilor şi spectatorilor – erau aţintiţi asupra uşii din laterala sălii, aşteptând cu nerăbdare sosirea Shawandei Jones. Boo, Pajamae şi Karen primiseră permisiunea de a intra în celula ei – după ce fuseseră percheziţionate de un gardian – ca s-o ajute să se îmbrace. Se întorseseră în sală cu câteva minute mai înainte. Boo îi transmise lui Scott un alt semn de încurajare cu degetul mare în sus.

Uşa se deschise şi un murmur străbătu încăperea. Shawanda nu mai semăna cu dependenta de heroină pe care Scott o văzuse mai devreme în acea dimineaţă; arăta uluitor şi era foarte tânără. Scott uitase că avea doar douăzeci şi patru de ani, atât de tare o îmbătrânise heroina. Dar astăzi îşi recăpătase tinereţea. Purta costumul bleumarin al Rebeccăi, pantofii cu tocuri tot ai Rebeccăi şi machiată cu fardurile Rebeccăi; părul era uşor înfoiat şi periat neted; ochii îi erau pătrunzători şi vioi. Îl privi pe Scott şi zâmbi. Shawanda semăna cu Halle Berry în una dintre zilele ei cele mai bune.

Juraţii o urmăriră cu privirea în timp ce Ron o conduse la masa apărării şi îi trase scaunul. Se aşeză graţios, iar Ron îi împinse scaunul sub masă. Ea se întoarse şi privi fiecare jurat, unul câte unul, iar aceştia o priviră şi ei. Prima lor impresie era una bună. Scott privi înapoi la cei doi McCall: faţa senatorului trăda îngrijorarea, iar cea a lui Jean – gelozia. Lângă ei, pe chipul lui Dan Ford se putea citi interesul renăscut faţă de proces.

Scott se ridică şi rosti:

— Apărarea o cheamă pe Shawanda Jones.

Aceasta se ridică şi merse spre boxa martorilor, depuse jurământul, apoi se aşeză. Scott rămase pe podium.

— Doamnă Jones, începu el, eşti stângace?

— Da, domnule.

— L-ai ucis pe Clark McCall?

— Nu, domnule, domnule Fenney. Nu l-am ucis eu.

— În regulă, doamnă Jones, hai să vorbim despre viaţa ta. Unde te-ai născut?

— În cartierul social.

— Cartierul locuinţelor sociale din South Dallas, acelaşi loc în care locuieşti şi acum?

— Da, domnule.

— Care era numele mamei tale?

— Pe mama o chema Dorena.

— Care era numele tatălui tău?

— Domnule Fenney, ştii că nu-l cunosc.

— Părinţii tăi nu erau căsătoriţi?

— Nu, domnule. Tatăl meu era un alb pentru care lucra mama. Îi făcea curăţenie la birou.

— Bine, deci ai fost născută ilegitim.

— Nu, domnule, am fost născută într-un spital, Parkland. A... bine. Nu ţi-ai cunoscut niciodată tatăl, corect?

— Nu, domnule.

— Ai crescut în cartierul social?

— Da, domnule.

— Mama ta a murit când aveai treisprezece ani?

— Cam aşa ceva.

— De ce a murit?

— N-a avut doctor.

— Nu, vreau să spun, a murit de cancer sau ceva de genul ăsta? Nu, domnule, a murit fiin'că n-a venit niciun doctor să o vadă. A căzut, noi am chemat ambulanţa, dar nu a venit nimeni.

— Aşa că ai crescut singură?

— Da, domnule.

— Şi te-ai asociat cu oameni periculoşi.

— Singurii oameni pe care îi avem în cartierul social, domnule Fenney. Nu au nimic de făcut, aşa că intră în necazuri.

— Şi tu ai intrat în necazuri?

— Eddie, el a fost necazul meu.

— Eddie a fost tatăl copilului tău?

— Da, domnule. Era un alb care vindea droguri în cartierul social, m-a văzut într-o zi, când aveam paisprezece ani. I-a plăcut ce-a văzut, aşa că mi-a dat nişte droguri şi eu l-am lăsat să mă atingă.

— Şi Eddie ţi-a dat heroină?

— Da, domnule.

— Şi ai devenit dependentă la vârsta de şaisprezece ani?

— Da, domnule.

— Şi atunci erai deja prostituată?

— Da, domnule.

— De ce?

Ochii ei coborâră în pământ:

— Bărbaţii cred că găsesc între picioarele Shawandei tot ceea ce le lipseşte în vieţile lor. Nu este aşa. Îşi ridică privirea. Este singurul lucru pe care l-au vrut bărbaţii vreodată de la mine.

— Doamnă Jones, ai o fiică?

— Ei, tu ştii asta, domnule Fenney. Doar stă cu tine.

Profesorul şi casnicele zâmbiră. Scott se întoarse spre Pajamae care se afla în spatele lui şi îi făcu semn să se ridice. Fetiţa se ridică, având pe chip cea mai inocentă expresie imaginabilă.

— Este aceasta fiica ta?

— Da, domnule, este copilaşul meu.

Pajamae se întoarse spre juraţi şi făcu o reverenţă. Acum toţi zâmbeau. Puştoaica era bună.

*

Au luat pauza de masă înainte ca Shawanda să înceapă depoziţia legată de seara în care fusese omorât Clark McCall. Ea nu stătea pe podea cu fetele, ci la masă cu Scott, Bobby şi Karen, fiind foarte atentă să nu se păteze cu ton pe costumul Neiman Marcus.

— Avem un costum foarte frumos pentru tine ca să-l porţi mâine, mamă, rosti Pajamae de jos.

— Cum mă descurc, domnule Fenney?

— Bine, Shawanda. Dar partea dificilă este în această după-amiază.

— Crezi că mă vor crede?

El gândi nu, dar răspunse da.

— Doamnă Jones, începu Scott, hai să ne întoarcem la ziua de sâmbătă, 5 iunie. Ai luat heroină în acea zi?

— Eram vie, deci trebuia.

— Luai în fiecare zi?

— De două-trei ori.

— Deci, înainte de a pleca la lucru în acea seară, ţi-ai injectat heroină?

— Da, domnule. Îmi era mai uşor aşa.

— Ce îţi era mai uşor?

— Sexul.

— Bine, apoi Kiki, o altă prostituată, a venit şi aţi plecat împreună cu maşina spre bulevardul Harry Hines?

— Da, domnule, locul nostru obişnuit.

— Şi aţi aşteptat să vină bărbaţii la voi?

— Niciodată nu aşteptăm prea mult.

— Şi a apărut Clark McCall?

— Da, domnule, dar eu nu-l cunoşteam. Era doar un băiat alb într-un Mercedes negru.

— Şi ţi-a oferit o mie de dolari ca să-ţi petreci noaptea cu el?

— Da, domnule.

— Oh, înainte de Clark, ai… ăă, lucrat pentru vreun alt client?

— Nu, domnule, nu mai lucrez pentru nimeni. Lucrez doar pentru mine.

— Vreau să zic, te mai plătise cineva pentru sex în seara aceea?

— I-am dat unu’ scurt unui poliţai, dar el nu plăteşte.

— Ai făcut sex oral cu un ofiţer de poliţie?

— Da, domnule, domnule Fenney, aşa nu ne face probleme. Mie şi lu’ Kiki, facem cu rândul. Gratis.

— Bine, deci înapoi la Clark McCall. Te-ai urcat în maşina lui şi te-a dus la reşedinţa sa din Highland Park?

— Da, domnule.

— Şi ai intrat în casă?

— Da, domnule.

— Sus, în dormitor?

— Da, domnule.

— Spune juriului ce s-a întâmplat apoi.

Shawanda se întoarse spre juraţi şi le spuse povestea din seara aceea fără ruşine sau vină, ci ca pe un lucru banal. Că ea şi Clark au făcut sex, după ce – culmea – l-a determinat să-şi pună un prezervativ – „Nu pot să mă îmbolnăvesc de SIDA. Trebuie să am grijă de Pajamae a mea”. Că el a devenit violent, a început s-o plesnească şi s-o numească cioară, că ea l-a zgâriat, i-a dat un pumn în ochi şi un genunchi în boaşe, că el a căzut pe podea, că ea şi-a luat mia de dolari şi cheile de la maşină, că s-a întors singură pe Harry Hines şi a abandonat maşina.

Şi Clark McCall era viu ultima dată când l-ai văzut?

— Da, domnule, sigur era, mă înjura ca pe un bastard.

— Ce aţi făcut apoi tu şi Kiki?

— Am mers acasă, la culcare.

— Ce ai făcut în dimineaţa următoare, duminică?

— M-am trezit, am pregătit micul dejun pentru Pajamae, am mers la biserică.

— Ai mers la biserică?

Ea avu o expresie uimită.

— Domnule Fenney, fără păcătoşi nu mai e nevoie de biserici.

Juraţii zâmbiră la această remarcă.

— Şi ce făceai când a venit FBI-ul să te aresteze?

— Eram afară pe verandă, stăteam cu Pajamae.

— Ai ştiut de ce te arestează?

— Au zis că pentru uciderea unui om. Eu am zis că nu am omorât pe nimeni. Ei nu m-au crezut.

— Nu mai am întrebări, domnule judecător.

Ray Burns aproape că-l dărâmă pe Scott, aşa era de grăbit să o chestioneze pe Shawanda.

— Doamnă Jones, eşti prostituată, corect?

— Da, domnule.

— Şi dependentă de heroină?

— Da, domnule.

— Şi ai fost cu Clark McCall în noaptea în care acesta a fost ucis?

— Asta spune poliţia. Eu nu ştiu când a fost omorât.

— Te-a ales pentru sex, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Ţi-a oferit o mie de dolari pentru acea noapte?

— Da, domnule.

— Te-ai urcat în maşina lui, un Mercedes-Benz, aşa-i?

— Da, domnule.

— Te-a dus la el acasă?

— Da, domnule.

— Ai mers la etaj, ţi-a dat să bei alcool?

— Da, domnule.

— Şi-a scos hainele, tu şi le-ai scos pe ale tale şi aţi făcut sex, corect?

— Da, domnule.

— Şi apoi l-ai pocnit în ochi?

— Doar pen' că m-a plesnit şi m-a făcut cioară.

— Şi l-ai lovit în vintre?

— Nu, domnule, nu l-am lovit în cap, l-am lovit în boaşe.

— Bine, în boaşe.

— Fiin'că voia să mă lovească iar.

— Şi apoi ţi-ai luat pistolul şi l-ai împuşcat?

— Nu, domnule, nu am împuşcat pe nimeni.

— Ştii că pistolul tău a fost arma crimei?

— Nu ştiu una ca asta. Tu spui aşa.

Ray Burns ridică pistolul de calibru.22.

— Acesta este pistolul tău, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Şi de ce porţi pistol?

— Dacă locuieşti în cartierul social, mori de bătrâneţe aşteptând să vină poliţia când cineva încearcă să-ţi intre în casă.

— L-ai împuşcat pe Clark McCall, nu-i aşa?

— Nu, domnule, nu am împuşcat pe nimeni.

— Şi ai furat de la el o mie de dolari?

— Nu, domnule. Am muncit pentru ei.

— Şi i-ai furat maşina?

— Nu, domnule. Am împrumutat-o ca să mă întorc unde-mi era locul.

— Ca să părăseşti locul crimei?

— Ca să fug înainte de a mă lovi din nou.

— Şi te-ai întors acasă la fiica ta ca şi cum nu se întâmplase nimic?

— Fiin'că nu se întâmplase nimic.

— Doamnă Jones, tu chiar te aştepţi ca acest juriu să te creadă?

Shawanda se uită spre juraţi şi răspunse cu o voce slabă:

— Nu, domnule, nu mă aştept să mă creadă cineva.

*

Pornind spre camera fetelor să le învelească şi să le spună noapte bună, Scott se opri în faţa micului televizor aflat pe blatul bucătăriei, unde ştirile de noapte reluau evenimentele zilei de la proces. Pe ecran era schiţa Shawandei realizată de un artist. Reporterul spunea că acuzata era destul de frumoasă şi că se comportase bine în boxa martorilor. Juraţii, spunea el, au fost atenţi şi respectuoşi şi, până la finalul zilei, confuzi de-a binelea de ideea unui criminal care era probabil dreptaci şi o acuzată care era cu certitudine stângace.

— Dacă Shawanda Jones nu l-a ucis pe Clark McCall, întreba reporterul, atunci cine?

Sus, Scott se aplecase peste pat să le învelească pe fete, când Pajamae zise încetişor:

— Domnule Fenney, acum ştiu ce face mama, cu clienţii ei.

— Ştii?

Ea încuviinţă din cap.

— Îi lasă să o atingă în părţile ei intime şi să-şi pună în ea părţile lor intime. Asta este sexul, nu-i aşa, domnule Fenney?

— Da, asta este.

— De ce, domnule Fenney? Mama întotdeauna îmi spune să nu las niciodată un băiat să-mi atingă părţile intime. Ea de ce îi lasă pe bărbaţi să i le atingă?

— Este aşa cum ai spus chiar tu: te iubeşte pe tine, dar pe sine nu se iubeşte deloc.

— Mama a avut o viaţă tristă, nu-i aşa, domnule Fenney?

— Da, aşa este.

— Acum ştiu de ce este întotdeauna atât de tristă. N-a avut niciodată pe cineva care să o iubească întreagă, nu doar părţile ei intime.

— Aşa este, nu a avut.

— Dar azi era drăguţă, nu-i aşa?

— Foarte drăguţă.

— Suficient de drăguţă încât să te însori cu ea?

Boo se ridică.

— A. Scott, noi vrem să trăim împreună, cu tine şi cu mama ei. Nu ar fi acesta un final excepţional de fericit?

Scott se aşează pe marginea patului. De atâtea ori falsificase adevărul în faţa lui Boo, dar după trei zile de proces penal, ea şi Pajamae puteau face faţă adevărului.

— Fetelor, finalurile fericite se întâmplă doar în poveşti, nu în viaţa reală.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

În dimineaţa următoare, Shawanda arăta la fel de încântătoare şi în costumul cafeniu al Rebeccăi. Scott stătea lângă ea în sala de judecată, toate privirile aţintite asupra lui, doar ochii lui îndreptaţi asupra ei. Îi spusese adevărul. Dar Scott era avocatul ei şi ştia, aşa cum toţi avocaţii ştiu, că adevărul rareori are câştig de cauză într-un tribunal. Bobby avea dreptate. Când juraţii aveau să se retragă pentru a decide soarta Shawandei, se vor întreba unii pe alţii un singur lucru: dacă Shawanda Jones nu l-a ucis pe Clark McCall, atunci cine? Aveau nevoie de un răspuns. Dar Scott nu avea niciunul. Nu avea nici măcar un indiciu.

Aşa că porni la pescuit. Când un avocat ia o depoziţie

într-un litigiu civil şi nu are nicio pistă, porneşte la pescuit. Pune toate întrebările imaginabile şi câteva în plus, sperând că martorul va face o greşeală şi-i va spune ceva ce el nu ştia. Nu funcţionează niciodată. Dar oricum Scott îşi aruncă undiţa.

— Apărarea îl cheamă pe Mack McCall.

Ray Burns explodă de pe scaun:

— Obiecţie. Senatorul McCall nu este pe lista martorilor.

— Este adevărat, domnule Fenney, admise judecătorul. Ai un motiv întemeiat pentru chemarea unui martor care nu este pe listă?

— Da, domnule. Domnul Burns încearcă să obţină execuţia clientei mele. Aş dori să-l împiedic să facă una ca asta.

Gura judecătorului Buford se destinse într-un început de zâmbet.

— Foarte bine. Obiecţie respinsă.

Senatorul McCall se ridică fără grabă de la locul său situat pe al doilea rând din secţiunea pentru public, îşi aranjă sacoul şi cravata şi trecu pe lângă Scott fără să-i arunce măcar o privire. După depunerea jurământului, el luă loc în boxa martorilor de parcă poza pentru un viitor portret.

— Domnule senator McCall, este adevărat că fiul dumneavoastră avea o întreagă istorie legată de alcool şi de abuzul de droguri?

— Clark a avut ceva probleme cu abuzul de substanţe, dar le depăşise.

— Avea de asemenea şi probleme cu violul?

— Îmi pare rău, dar nu înţeleg întrebarea.

— Cunoaşteţi o femeie numită Hannah Steele?

— Nu, nu o cunosc.

— Aţi auzit vreodată acest nume, Hannah Steele?

— Nu, deloc.

— Aţi dat vreodată bani unei persoane numite Hannah Steele?

— Nu, nu am dat.

— Ştiţi că Hannah Steele a depus o plângere penală împotriva lui Clark acum un an, susţinând că acesta o bătuse şi o violase?

— Nu ştiu absolut nimic legat de un asemenea lucru. Aveţi o copie a acestei plângeri?

— Domnule senator McCall, i-aţi plătit lui Hannah Steele 500.000 de dolari ca să-şi retragă plângerea de viol împotriva lui Clark şi să plece din Dallas?

Senatorul îl privi pe Scott direct în ochi şi făcu ceea ce doar un politician ar putea face mai bine decât un avocat. Minţi.

— Bineînţeles că nu.

— Aţi plătit alte şase femei ca să-şi retragă plângerile de viol împotriva lui Clark?

— Aveţi cumva şi nume care să vă însoţească afirmaţiile, domnule Fenney? Aţi făcut aceste declaraţii false pe postul naţional de televiziune, dar nu aveţi nicio dovadă care să vă susţină afirmaţiile, nu-i aşa?

Scott privi spre Dan Ford. Fostul său model patern şi partener senior stătea acolo fără să manifeste nici cea mai neînsemnată reacţie la faptul că un senator al Statelor Unite minţea sub jurământ. Dan Ford ştia numele femeilor deoarece el personal le plătise pe toate şapte. Dar, cum ştia bine Scott, privilegiul avocat-client permitea unui avocat să ascundă fărădelegile clientului său, absolut orice, de la deversarea de plumb într-un râu şi până la comiterea de sperjur într-un tribunal federal; aşa că Dan Ford rămase tăcut. Scott se întoarse spre McCall.

— Răspundeţi la întrebare, domnule senator.

— Nu, nu am plătit alte femei.

— Avea Clark un apartament în Washington?

— Da, avea.

— Locuia în el când era în Washington şi se ocupa de afacerile FREC?

— Da.

— Îl aşteptaţi pe Clark să participe la debutul campaniei dumneavoastră electorale de luni, 7 iunie, din Washington?

— Da. Spusese că va veni.

— Ştiaţi că venise în Dallas sâmbătă, pe 5 iunie?

— Nu. Nu înainte de a suna FBI-ul.

— Aţi fost surprins să aflaţi că era în Dallas?

— Am fost surprins să aflu că era mort.

— Se întorcea deseori în Dallas?

— Da. Nu-i plăcea la Washington.

— Zbura spre Dallas de fiecare dată când avea chef, fără să vă anunţe?

— Da. Clark era… impulsiv.

— Şi când era în Dallas, stătea în reşedinţa dumneavoastră din Highland Park?

— Da.

— Îl cunoaşteţi pe Delroy Lund?

— Da, îl cunosc.

— Este un angajat al dumneavoastră?

— Da, este.

— Cu ce se ocupă?

— Este bodyguardul meu.

— Asta este tot ce face, vă asigură protecţie fizică?

— Uneori îmi cară şi bagajele. Am probleme cu spatele.

— Mituieşte martorii în numele dumneavoastră?

— Nu.

— A mituit-o pe Hannah Steele în numele dumneavoastră?

— Nu.

— L-aţi trimis să-l mituiască pe colegul meu, Bobby Herrin?

— Nu. Nici măcar nu ştiu cine este domnul Herrin. Vreţi să mi-l arătaţi?

Bobby nu era la masa apărării. Primise un mesaj pe mobil şi ieşise din sala de judecată imediat ce avusese ocazia.

Ray Burns se ridică.

— Domnule judecător, domnul Fenney arc de gând să petreacă toată dimineaţa insultându-l pe senatorul de Texas sau intenţionează să adreseze şi întrebări relevante

pentru acest proces penal?

— Ai vreo obiecţie, domnule Burns?

— Obiectez, este irelevant.

— Obiecţie respinsă. Judecătorul se întoarse spre Scott. Domnule Fenney, te rog să pui capăt mărturiei senatorului privitoare la acest caz.

Scott îşi spunea în sine: „Mi-aş dori să ştiu cum”, când uşa sălii se deschise şi Bobby intră, îi făcu semn lui Scott să ia o pauză. Acesta ceru judecătorului o întrerupere de cincisprezece minute.

Scott ieşi din sală cu Bobby şi merseră pe coridor până în locul unde Carl Kincaid se sprijinea de perete şi ţinea în mână un plic galben gros. Acesta era înalt şi slab şi purta un sacou în carouri peste un tricou polo. Când ajunseră în dreptul lui, Carl îi înmână lui Scott plicul. Acesta scoase conţinutul şi îl examina. Apoi îl privi din nou pe Carl.

— Ştii ce înseamnă asta? întrebă Scott.

— Cred că da, răspunse Carl. Este murdar.

— Cum ai obţinut toate astea?

Carl zâmbi.

— N-o să-ţi spun cum să mituieşti judecătorii dacă nici tu nu-mi spui cum să-mi fac treaba.

Când curtea se reuni, Scott ştia cum senatorul McCall era legat de moartea propriului fiu: prin bodyguardul său.

— Domnule judecător, apărarea îl cheamă pe Delroy Lund.

— Nu mai ai întrebări pentru senatorul McCall?

— Nu, domnule.

— Foarte bine.

Judecătorul încuviinţă printr-o înclinare a capului către aprod, care ieşi afară. Când uşile sălii se deschiseră, Delroy Lund călcă cu paşi mari şi apăsaţi ca un fost agent federal ce era. Era un bărbat masiv şi avea o atitudine sfidătoare; în mod sigur era un poliţist care spărsese ceva

capete la vremea lui. Se îndreptă spre boxa martorilor şi depuse jurământul. Apoi se aşează, se lăsă pe spate şi îşi încrucişă picioarele, glezna dreaptă peste genunchiul stâng, ca şi cum totul din jur era al lui. Scott observă efectul produs de acesta asupra juraţilor: îl urau înainte să fi scos vreun cuvânt. Ceea ce făcea ca în această sală de judecată să fie cel puţin treisprezece oameni care să-l urască pe Delroy Lund.

— Ne întâlnim din nou, domnule Lund.

Mai întâi, Scott obţinu de la Delroy datele sale biografice: avea cincizeci şi unu de ani, era născut şi crescut în Victoria, Texas, colegiul la Texas AI, poliţist de stradă în Houston timp de trei ani, apoi douăzeci de ani la DEA, lucrând în South Texas şi luptând în războiul contra narcoticelor. Divorţat, fără copii. Cu şase ani în urmă se pensionase pentru a intra în slujba senatorului McCall.

— Domnule Lund, ai înscenat vreodată ceva unui suspect?

— Nu.

— Ai plantat vreodată droguri în casa ori maşina vreunui suspect?

— Nu.

— Ai bătut vreodată un suspect?

— Nu.

Însă ochii săi răspundeau da. Iar juraţii hispanici şi afro-americani văzură adevărul în ochii lui.

— Ai ucis vreodată pe cineva?

— Da.

— Câţi?

— De nouă sunt sigur.

— Ar putea fi mai mulţi?

— Când eşti într-un schimb de focuri cu cartelele mexicane ale drogurilor, nu te opreşti ca să îi numeri.

— Ai ucis vreodată pe cineva de aproape, stând faţă în faţă?

— Da.

— Când şi unde?

— Laredo, 1994.

— Care au fost circumstanţele?

— Eram agent DEA. El era traficant de droguri. Nu voia să meargă la închisoare. M-a ameninţat cu pistolul, l-am împuşcat primul.

Juriul ştia că Delroy Lund era capabil să ucidă.

— Cum te-ai simţit după aceea?

— Fericit. El era mort; eu eram în viaţă.

— Domnule Lund, aceea nu a fost singura ocazie când ai ucis pe cineva de aproape, nu-i aşa?

Ochii lui Delroy se îngustară.

— Te referi la Del Rio?

— Da.

— Am fost complet exonerat.

— Respingerea acuzaţiilor de către un mare juriu nu este acelaşi lucru cu a fi exonerat, domnule Lund. Înseamnă doar că nu au existat probe suficiente să fii urmărit injustiţie.

Ray Burns se ridică.

— Obiecţie. Irelevant. Domnule judecător, aici nu domnul Lund este acuzatul.

Scott interveni:

— Poate că ar trebui să fie.

— Se respinge, răspunse judecătorul.

Scott se întoarse înapoi spre martor.

— Domnule Lund, ce s-a întâmplat în noaptea de 13 martie 1998, în Del Rio, Texas?

— Am împuşcat un suspect în timpul unei confruntări cu traficanţii de droguri.

— Ai împuşcat un băiat de şaisprezece ani.

— Părea mai în vârstă.

Scott ridică plicul adus de Carl, scoase documentele şi le aşeză pe podium. Când investigarea trecutului lui Delroy Lund dezvăluise primirea de mustrări pentru folosirea forţei în mod nejustificat, Carl decisese să sape mai adânc. Găsise şi mai multe dovezi de ticăloşie.

— Domnule Lund, raportul intern DEA asupra acestui incident…

— Ar trebui să fie confidenţial. Cum ai pus mâna pe

el?

— Scuze, privilegiul avocat-client, domnule Lund. După cum spuneam, raportul intern DEA afirmă că în noaptea respectivă ai abordat un grup de cetăţeni mexicani, aproximativ doisprezece băieţi şi fete, în faţa unui bar din central oraşului Del Rio, după ce ai observat că vindeau droguri. Cel puţin aceasta a fost varianta ta. Martorii au spus că erai beat şi că i-ai făcut o propunere uneia dintre fetele mexicane.

— Au minţit.

— În orice caz, a rezultat o altercaţie în timpul căreia tu ai împuşcat mortal un băiat neînarmat de şaisprezece ani.

— Căuta un pistol.

— Raportul spune că nu a fost găsită nicio armă la faţa locului.

— Au luat-o ai lui *amigos* când au fugit.

— Ţi-a aruncat băiatul în faţă injurii, domnule Lund, nu cumva aşa a început confruntarea?

— Suspectul a refuzat să se supună ordinelor mele. Mi-a sărit în faţă. Lucrurile au scăpat de sub control.

— Lucrurile au scăpat de sub control?

— Da. Se mai întâmplă.

— Se pare că ţi se întâmplă destul de des, domnule Lund. Dosarul tău arată nouă împuşcături mortale, alte numeroase descărcări discutabile ale propriei arme, o mulţime de mustrări pentru folosirea forţei în mod nejustificat, investigaţii ale afacerilor interne legate de activităţi independente, derularea de operaţiuni aflate sub interdicţie fără aprobarea agenţiei – ce mai carieră ţi-ai construit la DEA, domnule Lund!

Delroy îşi scutură din cap cu dispreţ.

— Civili. Domnule Fenney, războiul contra drogurilor nu este un joc de rummy la clubul de golf. Cartelele mexicane ale drogurilor sunt formate din narco-terorişti violenţi şi nemiloşi. Au ucis mai bine de o sută de femei în Juárez, multe dintre ele tinere americance. Au răpit şi ucis zeci de turişti în Nuevo Laredo şi le-au aruncat trupurile în

Río Grande. Au ucis grăniceri şi preoţi catolici care au îndrăznit să vorbească în public împotriva lor. Deţin controlul asupra poliţiştilor peste tot în Mexic şi pe cei pe care nu-i pot controla îi omoară. Vrei ca asemenea oameni să mişune prin Dallas? Oamenii ca mine, domnule Fenney, ţin la distanţă asemenea oameni, pe partea lor de râu.

— Asta o fi adevărat, domnule Lund, dar ideea este că superiorii tăi de la DEA s-au săturat de practicile tale, nu-i aşa?

— O adunătură de conţopişti care nu ar face faţă realităţii de la graniţă.

— La scurt timp după acel incident din Del Rio, ai fost forţat să te retragi din DEA?

— Da. De către birocraţii preocupaţi mai mult de obţinerea promovărilor decât a rezultatelor. Eu obţineam rezultate.

— Ai obţinut rezultate şi cu Hannah Steele, nu-i aşa?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Domnule Lund, i-ai dat mită lui Hannah Steele ca să lipsească de la acest proces?

— Nu.

— Ai ameninţat-o că ai s-o dai momeală la peşte?

— Eu nu pescuiesc.

— Răspunde la întrebare.

— Nu, nu am ameninţat pe nimeni.

— O cunoşti pe Hannah Steele?

— Nu.

— Ai încercat să-i oferi mită colegului meu, Robert Herrin, ca să renunţe la acest caz?

— Nu.

— Nu i-ai oferit o sută de mii de dolari?

— Nu.

— Îl cunoşteai pe Clark McCall?

— Da.

— Ce credeai despre el?

— Sincer?

— De ce nu, doar suntem la tribunal.

— Era un ra…

Delroy se opri şi privi pe lângă Scott spre senatorul McCall.

— Un ratat? Aşa îi spuneai lui Clark? Nu cumva acesta este termenul pe care îl foloseai ca să-l descrii?

Delroy îşi întoarse din nou privirea spre Scott şi răspunse:

— Era un băiat tare simpatic.

— Un băiat tare simpatic căruia îi plăcea să lovească şi să violeze fete?

— Nu ştiu nimic despre asta.

— Unde te aflai în noaptea de sâmbătă, 5 iunie, anul acesta?

— D.C.

— Washington, D.C?

— Da.

— Eşti sigur?

— Da.

Scott ridică un alt document din plicul lui Carl.

— Domnule Lund, deţin o copie a unui bilet de avion, clasa întâi, de la Washington la Dallas, zborul numărul 1 607 al companiei American Airlines de la ora 8.23 sâmbătă dimineaţă, 5 iunie, pe numele lui Clark McCall.

— Şi?

Scott ridică următorul document.

— Şi mai am o copie a unui alt bilet de avion, clasa întâi, tot de la Washington la Dallas, pentru ora 8.30 în aceeaşi dimineaţă, zborul numărul 1 815 al companiei US Airways. Are numele tău scris pe el.

Delroy nici măcar nu clipi.

— Trebuie să fie o greşeală.

— Crezi că mai există un Delroy Lund care îşi face de cap pe aici?

— Nu ştii niciodată.

— Biletul lui Clark a fost rezervat la 16.37 în după-amiaza zilei de 4 iunie. Biletul tău a fost rezervat cu douăzeci şi opt de minute mai târziu. Ai avut pe cineva în biroul lui Clark care-l monitoriza atent, nu-i aşa?

— Nu.

— Vrei să-mi arăţi permisul de conducere?

— Ce?

— Permisul tău de conducere, ai vrea să-l arăţi, te rog?

O uşoară senzaţie de nelinişte invadă ochii negri ai lui Delroy. Se aplecă puţin spre stânga şi întinse mâna spre buzunarul drept de la spatele pantalonilor. Îşi scoase portofelul, extrase permisul şi i-l înmână lui Scott cam fără tragere de inimă.

— Domnule judecător, îmi daţi voie să mă apropii de martor?

Judecătorul Buford încuviinţă. Scott se apropie, luă permisul de conducere şi se întoarse pe podium. Îl compară cu un alt document.

— Domnule Lund, eşti sigur că acesta nu este biletul tău de avion?

— Da.

— Şi eşti sigur că nu ai fost în Dallas pe 5 iunie?

— Da.

Scott ridică documentul.

— Ei bine, atunci cum explici acest contract de închiriere a unei maşini încheiat cu Avis la aeroportul din Dallas şi datat pe 5 iunie, având semnătura ta şi numărul permisului tău de conducere?

Delroy îşi descrucişă picioarele. Ochii săi coborâră. Expresia nu i se schimbă, dar muşchii maxilarului începură să se contracteze rapid, ca şi cum scrâşnea din dinţi. O peliculă subţire de transpiraţie îi lucea pe fruntea lată. Minţea şi toată lumea din sală ştia asta. El era conştient că ei ştiau lucrul acesta şi că se afla pe punctul de a fi acuzat de sperjur. Dar Delroy Lund nu se confruntase cu lorzii mexicani ai drogurilor fără să aibă suficientă îndrăzneală. Îşi ridică brusc capul, îl privi pe Scott direct în ochi şi răspunse:

— Ştii ceva, acum că îmi aminteşti, am fost în Dallas în acea zi. Am uitat.

— Ai uitat?

— Da, am uitat.

— Bine, domnule Lund, vom accepta această explicaţie. Ai sosit în Dallas sâmbătă, 5 iunie, la ora 11 dimineaţa şi ai plecat duminică după-amiază cu zborul numărul 1812 al companiei US Airways de la ora 16.55?

— Cam aşa ceva.

— Deci de ce ai venit în Dallas doar pentru treizeci de ore?

Delroy râânji.

— Ca să fac sex. Ca să agăţ o prostituată ieftină – gesticulă spre Shawanda – ca blondina de colo şi să fac sex.

— Domnule Lund, porţi batistă de obicei?

— Da. Alergiile.

— Aş putea să o văd?

Îşi întinse din nou mâna la spate, îşi scoase batista din buzunar şi i-o înmână lui Scott.

— Păstreaz-o.

Scott se îndreptă spre masa apărării ca să ia un blocnotes şi un stilou. Se uită la Shawanda şi încremeni… părul ei era castaniu. Nu blond ca… Scott întoarse capul spre masa acuzării… peruca. Peruca pe care ea o purtase în noaptea aceea era blondă. Delroy tocmai o numise pe Shawanda „blondină”. Delroy fusese acolo în acea noapte.

Delroy Lund l-a ucis pe Clark McCall.

Adrenalina gonea prin corpul lui Scott ca printr-o cutie de viteză supraturată. Mintea începu să-i lucreze rapid. Criminalul stătea în boxa martorilor, la trei metri distanţă, dar Scott nu avea nimic care să-l lege pe acest bărbat de crimă. Delroy Lund era un experimentat om al legii; nu lăsase nicio urmă incriminatoare la locul crimei. Singura speranţă a lui Scott era să-l facă pe Delroy să mărturisească la bară, să clacheze şi să lase să-i scape adevărul, să spună lumii că el îl omorâse pe Clark McCall. Un moment Perry Mason. Un moment la care visează avocaţii. Un moment care se întâmplă doar la televizor şi în filme.

Scott se îndreptă spre boxa martorilor şi aşeză în faţa lui Delroy blocnotesul şi stiloul.

— Domnule Lund, ai vrea, te rog, să te semnezi?

Acesta ridică din umeri, luă stiloul în mâna dreaptă şi se semnă.

— Eşti dreptaci, domnule Lund.

— Da, şi ce-i cu asta?

— Expertul criminalist de la FBI a declarat sub jurământ că persoana care l-a ucis pe Clark McCall era dreptace. Tu eşti dreptaci, criminalul era tot dreptaci. Crima a avut loc în Dallas pe 5 iunie, tu ai fost în Dallas la acea dată.

— Nouăzeci la sută din oamenii aflaţi în această sală sunt dreptaci. Şi mai mult decât atât, erau în Dallas pe 5 iunie.

— Da, dar niciunul dintre ei nu avea vreun motiv să-l ucidă pe Clark McCall, nu-i aşa?

— Va trebui să-i întrebi pe ei.

— Te voi întreba pe tine: tu l-ai ucis pe Clark McCall?

Judecătorul studia martorul când Ray Burns se ridică să obiecteze.

— Domnule judecător…

— Şezi, domnule Burns, răspunse acesta fără să-şi mute plivirea de la Delroy.

Ray se aşează.

— Răspunde la întrebare, domnule Lund.

Delroy zise:

— Nu, nu l-am ucis pe Clark. De ce l-aş vrea mort? Lucrez pentru tatăl lui.

— Care vrea să fie preşedinte.

— Şi?

— Şi dacă s-ar afla că fiul său folosea cocaină, angaja prostituate şi poate chiar viola câteva fete, şansele senatorului McCall de a ajunge la Casa Albă ar fi cam la fel de mari ca ale acuzatei, nu-i aşa?

Delroy pufni.

— La dracu’ cu asemenea aberaţii!

Judecătorul:

— Domnule Lund, ai grijă cum vorbeşti.

Acesta răspunse:

— La naiba, dacă a avea un ratat drept fiu ar fi motiv de crimă, jumătate din politicienii aflaţi în D.C. Şi-ar fi ucis deja odraslele. Nu ştiu nimic despre violuri, dar crezi că acest Clark era singurul copil de politician care bea, folosea droguri şi alte lucruri despre care părinţii doresc să păstreze tăcerea? Oraşul este plin de ei, puşti bogaţi cărora li s-a oferit viaţa pe tavă de argint, iar ei se pişă pe ea.

— Domnule Lund, de ce te-ai hotărât să faci sex în Dallas pe 5 iunie?

El ridică din umeri.

— Cele mai frumoase femei din lume sunt în Dallas.

— Asta ar putea fi adevărat, dar tu lucrezi pentru senatorul McCall în Washington. Cu siguranţă ai fi putut găsi o prostituată acceptabilă în capitala naţiunii ca să poţi rămâne în oraş, mai ales că două zile mai târziu, pe 7 iunie, senatorul urma să-şi anunţe public candidatura pentru preşedinţie. Dar în loc să rămâi în D.C., tu vrii în Dallas pe 5 iunie ca să faci sex, în aceeaşi zi în care a venit şi Clark? Domnule Lund, nu cumva ai venit special să-l omori pe Clark?

Delroy oftă.

— Am spus, nu l-am omorât pe Clark.

— Atunci de ce ai venit în Dallas? De ce ai părăsit Washingtonul cu două zile înainte de marele moment al senatorului McCall? De ce ai zburat spre Dallas să agăţi o prostituată în loc să rămâi în Washington şi să-l protejezi pe senator?… Scott înţelese. Asta este, nu-i aşa?

— Ce?

— Oare este chiar aşa de simplu?

— Ce vrei să spui?

— Tu nu ai venit aici să-l omori pe Clark. Ai venit în Dallas să-l protejezi pe senatorul McCall.

— Nu ştiu despre ce dracu’ vorbeşti acolo.

— Domnule Lund, ce se întâmpla de obicei când Clark era în Dallas?

— Nu ştiu, ce?

— Dădea de necazuri. Venea acasă întotdeauna ca să

dea de necazuri. Adevărul este că băiatul era suficient de isteţ să dea de necazuri *doar* în Dallas, deoarece aici tăticul său putea plăti pentru a-l scoate din orice fel de încurcătură. Numele McCall înseamnă ceva în Dallas. Banii McCall pot cumpăra orice în Dallas – chiar şi şapte victime ale violului.

— După cum am mai spus, nu ştiu nimic despre asta.

— Şi ultimul lucru de care avea nevoie senatorul McCall, chiar înainte de anunţarea candidaturii pentru preşedinţie, era ca fiul său, Clark, să fie arestat, şi nu doar pentru băutură sau droguri – aşa cum ai spus tu, astea sunt la ordinea zilei. Dar acuzarea de viol nu este un lucru comun, nu-i aşa? Mai ales pentru fiul viitorului preşedinte. Presa ar intra în frenezia vânătorii, poate chiar ar reuşi să dea de urma celorlalte fete. Senatorul a cheltuit milioane ca să păstreze ascuns trecutul lui Clark, să nu-i ruineze viitorul politic. Şi acum preşedinţia era a lui, conducea detaşat în sondaje, visul său era pe punctul de a se împlini… şi care era singurul lucru din cauza căruia putea pierde Casa Albă înainte chiar de a o fi câştigat? Un fiu violator. Exact asta ar face. Ar distruge visul senatorului McCall, nu-i aşa? Scott gesticulă spre senatorul aflat în public. Când acesta a aflat că fiul său venea în Dallas chiar înainte de marea sa lansare în campania prezidenţială, te-a trimis aici să-l urmăreşti, să-l ţii departe de necazuri. Scott scoase un alt document din plicul lui Carl. Clark rezervase un bilet pentru întoarcerea la Washington pe 6 iunie la ora 15.21, ca să fie alături de tatăl său la marele debut al campaniei. Senatorul ştia că, dacă fiul său venea în Dallas doar pentru o seară de sâmbătă, asta însemna doar un singur lucru: demonii săi îşi cereau dreptul din nou, iar el le răspundea. Venea acasă să se îmbete, să se drogheze şi să agaţe o fată. Şi senatorul ştia ce se întâmpla de obicei când partea întunecată a lui Clark prelua conducerea – exact ceea ce el nu putea permite să se întâmple. Nu putea să se trezească duminică dimineaţă şi să citească despre fiul său că fusese arestat pentru lovirea şi violarea unei alte fete din Dallas. Aşa că te-a trimis pe tine să te asiguri

că nu se întâmpla un asemenea scenariu. Misiunea ta era să-l dădăceşti pe Clark, să fii îngerul său păzitor, să-l ţii departe de necazuri şi de presă. Ai venit în Dallas să-l protejezi pe senatorul McCall de propriul său fiu.

Ochii lui Delroy priviră din nou pe lângă Scott spre McCall. Se întoarse şi Scott în aceeaşi direcţie şi ceea ce văzu îl uimi. În ochii senatorului şi pe chipul acestuia Scott citi că nu fusese deloc aşa. Se întoarse spre Delroy.

— Nu te-a trimis senatorul, aşa-i? De data asta ai preluat tu iniţiativa. Ai derulat această operaţiune fără aprobarea sa. De ce? De ce nu i-ai spus senatorului? Te-ai gândit că era mai bine să-l ţii la distanţă şi neinformat? Nu doreai să-l deranjezi pur şi simplu chiar înainte de marea sa zi? Scott scutură din cap. Oricare ar fi explicaţia, ai venit aici ca să te asiguri că băiatul nu-i încurca socotelile tatălui. De aceea ai venit în Dallas sâmbătă, 5 iunie, nu-i aşa, domnule Lund?

— Nu.

— Ai zburat spre Dallas, ai închiriat o maşină, l-ai urmărit pe Clark în seara aceea, nu-i aşa?

— Nu.

— L-ai urmărit până pe Harry Hines unde stau prostituatele, nu-i aşa?

— Nu.

— Şi acolo l-ai observat în timp ce oprea Mercedesul lângă două fete de culoare, una purtând o perucă roşie, cealaltă una blondă, am dreptate?

— Nu.

— Fata cu peruca blondă s-a urcat în maşina lui Clark, aşa-i?

— Nu ştiu.

— Acea fată era acuzata, nu-i aşa?

— Nu ştiu.

— Atunci de ce tocmai te-ai referit la acuzată cu apelativul „blondina”?

— Eu…

— Părul ei nu este blond, domnule Lund, este castaniu. Nu a mai purtat peruca blondă din acea noapte.

A fost la închisoare, domnule Lund.

Scott se îndreptă spre masa acuzării, scoase peruca blondă din punga cu probe şi i-o înmână Shawandei.

— Domnule judecător, îi permiteţi acuzatei să-şi pună peruca?

— Da.

Aceasta făcu întocmai. Scott se întoarse pe podium şi arătă spre Shawanda.

— Domnule Lund, ai văzut-o pe acuzată purtând *acea* perucă în *acea* seară – este singura posibilitate prin care ai şti să îi spui „blondină”. Ai văzut-o urcându-se în maşina lui Clark. I-ai urmărit până la reşedinţa McCall din Highland Park. Ai parcat pe proprietate într-un loc unde nu puteai fi văzut. Ţi-ai imaginat că băiatul nu putea da de necazuri prea mari cu o prostituată de culoare. Oh, ar putea s-o plesnească, dar ce-o să facă ea, o să cheme poliţia? Nu era o studentă la SMU, era doar o prostituată. Aşa că ai stat afară în timp ce Clark se distra. Dar apoi ai văzut-o pe acuzată plecând cu Mercedesul lui Clark. Ai alergat înăuntru, sus pe scări spre dormitorul lui şi l-ai găsit zăcând dezbrăcat pe podea şi ţinându-şi în mână bărbăţia. Şi tu… tu ai râs de el. Băieţelul cel bogat primise un genunchi în vintre de la o prostituată de culoare, asta era al naibii de amuzant. Aşa că ai râs de el. Ţi-ai bătut joc de el. L-ai numit cumva ratat?

— Nu am fost acolo.

— Lui Clark nu i-a plăcut asta, nu-i aşa, să-şi bată joc de el cineva de teapa ta? Erai doar un angajat, şi angajaţii nu-l iau peste picior pe Clark McCall. Aşa că te-a înjurat. Erai mai greu decât el cu cât, cu 45 de kilograme? Dar alcoolul şi cocaina îi dădeau curaj, iar gândul că fusese lovit de o prostituată îl înnebunea, aşa că te-a înjurat exact aşa cum o înjurase şi pe ea. Şi apoi… ce? Ce altceva ţi-a mai spus el ţie? Ce putea să-ţi spună care să te facă să vrei să-l ucizi? Scott îşi trosni degetele şi arătă spre Delroy. A ameninţat că te va da afară. Avea de gând să-i spună lui tăticu’ şi să te dea afară. Ei, poate reuşea, poate nu, dar tu nu puteai risca. Căci ce ai fi făcut dacă într-adevăr te-ar fi

dat afară, te-ai fi întors la DEA? Nu cu dosarul tău. Perspectivele tale să-ţi găseşti o altă slujbă nu erau chiar strălucite, nu-i aşa, domnule Lund? La naiba, dacă erai concediat, nu puteai spera decât la o slujbă ca agent de pază la Wal-Mart. Delroy Lund, fost important agent DEA, care vânase la graniţă lorzi mexicani ai drogurilor, să fie redus la a vâna în parcare clienţii care fură din magazin. Acesta era viitorul tău fără senatorul McCall, nu-i aşa? Şi asta te-a supărat, nu glumă, că băieţaşul bogat care zăcea dezbrăcat acolo pe podea îţi ameninţa viitorul. Ratatul ăla mic!

Lucrurile au scăpat din nou de sub control, nu-i aşa, domnule Lund? Clark ţi-a aruncat în faţă vorbe de ocară, exact ca acel băiat mexican din Del Rio. Furia a pus stăpânire pe tine. Voiai cu disperare să-l ucizi pe Clark McCall. Ai văzut un pistol aruncat pe jos. Ţi-ai scos batista din buzunar. Ai înfăşurat-o în jurul pistolului şi l-ai ridicat cu mâna dreaptă. Te-ai îndreptat spre Clark. Ţi-ai întins mâna stângă în jos spre el, l-ai apucat de păr pe ratat şi i-ai ridicat capul brusc. Apoi i-ai pus pistolul la frunte deasupra ochiului stâng. Şi ai apăsat pe trăgaci. L-ai ucis pe Clark McCall exact aşa cum l-ai ucis pe acel băiat mexican în Del Rio, nu-i aşa, domnule Lund?

Ochii lui Delroy se îndreptară din nou spre senatorul McCall. Scott se întoarse şi privi cum bodyguard şi senator se privesc unul pe celălalt un moment destul de lung; apoi privirea lui McCall căzu în pământ. Faţa sa deveni flască şi deodată păru bătrân – ori pentru că realiza faptul că propriul bodyguard îi ucisese fiul, ori fiindcă visul de a locui în Casa Albă se spulberase definitiv. Scott se întoarse spre Delroy.

— Ai crezut că acuzata va fi pusă sub învinuire. Pistolul ei, amprentele ei, dar nu ştiai un lucru esenţial. Nu ştiai că este stângace. Asta s-a întâmplat în seara aceea. Lucrurile au scăpat de sub control şi l-ai omorât pe Clark McCall. Nu-i aşa, domnule Lund?

Scott făcu o pauză. Toţi cei doisprezece juraţi erau aplecaţi în faţă ca şi cum încercau să ţină piept vântului.

Judecătorul Buford se întorsese în scaun şi se concentra intens asupra martorului. Pe chipul lui Ray Burns se putea citi conştientizarea că râvnita sa numire la Washington tocmai fusese pierdută. Bobby, Karen şi Shawanda erau aproape cocoţaţi pe masa apărării. Dan Ford îşi sprijinea coatele pe spătarul băncii din faţa sa şi mâinile îi erau împreunate, ca şi cum se ruga. Boo şi Pajamac se ţineau de mână asemenea finalistelor într-un concurs de frumuseţe. Întreaga sală de judecată aştepta să-l audă pe Delroy Lund mărturisind că l-a ucis pe Clark McCall. Scott decise că acesta avea nevoie de un mic imbold; decise să-i arunce în faţă câteva vorbe.

Apucă fotografia lui Clark McCall de la locul crimei de pe masa apărării şi ceru permisiunea judecătorului să se apropie de martor. Când acesta încuviinţă, Scott se apropie de boxa martorilor şi lăsă fotografia să cadă în poala lui Delroy sub privirea acum plecată a acestuia. Apoi începu:

— Hai, Delroy, recunoaşte! Ştiu că tu l-ai ucis pe Clark! Acest juriu ştie că l-ai ucis pe Clark! Chiar şi senatorul ştie acest lucru!

Faţa lui Delroy era roşie şi asudată. Respiraţia îi deveni mai accelerată şi mai grea. Tensiunea îi creştea, făcând venele capului său chel să iasă în afară asemenea unor sfori albastre pe pielea sa albă. Mâinile sale cărnoase se închiseră peste fotografia din poală şi o mototoliră într-un cocoloş de hârtie, strângând-o din răsputeri, de parcă încerca să prefacă în pulbere amintirea lui Clark McCall. Scott ştia că lucrurile erau pe punctul de a scăpa de sub control; furia lui Delroy va pune curând stăpânire pe el şi acesta va striga: „Da, eu l-am omorât pe Clark! Da, eu l-am omorât pe ratatul ăla!”.

Dar când capul mare şi chel al acestuia se ridică în cele din urmă, ochii săi erau sfidători. El răspunse:

— Atunci dovedeşte.

— Apărarea a terminat, domnule judecător.

Ray Burns a încercat să-şi salveze şansa unei slujbe

la Washington chemându-l din nou la bară pe agentul FBI Henry Hu şi încercând să smulgă, oarecum fără tragere de inimă, declaraţia că o persoană stângace ar fi putut trage cu arma crimei folosindu-şi mâna dreaptă. Când Ray luă loc, Scott se ridică şi apucă rapid cel mai apropiat document de pe masa sa.

— Domnule judecător, îmi permiteţi să mă apropii de martor?

— Da, domnule Fenney.

Acesta ocoli masa apărării şi se îndreptă spre agentul Hu, dar în ultimul moment se împiedică de un obstacol imaginar, scăpând din mână documentul ce alunecă pe podea chiar lângă boxa martorilor. Aşa cum presupuse Scott, agentul Hu, amabil ca întotdeauna, se ridică de pe scaun, făcu doi paşi, se aplecă şi ridică documentul. Stând la o jumătate de metru de boxa juriului, agentul Hu ţinea documentul în mâna dreaptă.

Scott îl întrebă:

— Agent Hu, eşti dreptaci?

Acesta îşi realiză propria mărturie tăcută, că ridicase hârtia de jos cu mâna dreaptă deoarece acesta era lucrul firesc pe care oricine l-ar face, chiar şi ucigaşul lui Clark McCall. Zâmbi uşor.

— Da, sunt.

— Nu mai am alte întrebări.

*

Karen şi Bobby găteau paste în bucătărie, fetele făceau baie, iar Scott era prăbuşit pe podea, epuizat mintal şi fizic. Bobby deschise frigiderul, scoase două beri, se apropie de Scott şi îi întinse una.

— Indiferent ce se întâmplă mâine, Scotty, tu ai făcut totul pentru ea.

— Mulţumesc, Bobby. Şi ca să ştii, am făcut asta pentru Shawanda. Nu ca să mă răzbun pe Mack McCall sau pe Dan Ford. Pentru ea.

— Îţi mulţumesc că-mi spui acest lucru, Scotty. Trebuia să ştiu asta.

— Ştiu. Şi îţi mulţumesc, Bobby.

— Pentru ce?

— Pentru că faci asta, pentru că iei parte la acest caz, fiindcă munceşti, deşi nu eşti plătit.

Cu berea dusă aproape de gură, Bobby îngheţă:

— Nu sunt plătit?

După ce îşi spuseră rugăciunile, Pajamae îşi deschise ochii şi spuse:

— Domnule Fenney, nu vreau ca omul ăla, McCall, să fie preşedinte.

Scott zâmbi.

— Nici eu.

— Şi acel Delroy este un om rău, nu-i aşa, domnule Fenney?

Boo întrebă:

— El l-a omorât pe Clark?

— Este rău şi da, el l-a ucis.

— Merge la închisoare?

— Nu ştiu. Scott se ridică. Fetelor, culcaţi-vă. Mâine avem o altă zi importantă, pledoariile finale, poate un verdict.

— Mama ar putea ieşi mâine?

— Ar putea. Sau nu.

Pajamae se gândi la asta, apoi spuse:

— Mulţumesc, domnule Fenney.

— Pentru ce, puiule?

— Fiindcă îţi pasă de mama.

Scott îşi scoase ochelarii şi se şterse la ochi.

— Pajamae, viaţa mea este mai bună acum datorită mamei tale. Şi datorită ţie.

TREIZECI

A. Scott Fenney, Esq. Stătea în picioare în faţa celor doisprezece membri ai juriului şi spuse:

— Când eram mic, mama obişnuia să-mi citească la culcare cartea ei preferată, *Să ucizi o pasăre căutătoare.* Poate că aţi citit-o sau aţi văzut filmul. Este povestea unei fetiţe şi a tatălui ei, un avocat numit Atticus Finch. Acesta

era un om onorabil şi un avocat asemenea, lucru neobişnuit chiar şi atunci, în anii ’30, când avea loc acţiunea. În fiecare seară mama îmi spunea: „Scotty, să fii ca Atticus. Să te faci avocat. Să faci bine”. Chiar mi-a dat numele lui: Atticus Scott Fenney. Ei bine, mama a murit, iar eu sunt avocat, dar nu sunt un Atticus Finch. Nu am făcut prea mult bine. Am câştigat mulţi bani, dar nu mi-am făcut mama mândră. Dar asta este o altă poveste. Sau poate este aceeaşi poveste. Căci această poveste, povestea noastră, povestea ce se derulează în această sală de tribunal este şi ea despre cum să-ţi faci mama mândră.

Vedeţi voi, în carte, Atticus a fost numit să reprezinte un bărbat de culoare numit Tom Robinson. Acesta era acuzat că bătuse şi violase o fetiţă albă. Atticus a arătat juriului că fetiţa fusese lovită de un bărbat stângaci, deoarece partea dreaptă a feţei ei era învineţită, dar că mâna stângă a lui Tom era infirmă din cauza unui accident petrecut cu ani în urmă. Atticus a demonstrat că nu Tom o făcuse. Mai mult, Atticus a arătat juriului că tatăl fetei era stângaci şi pe lângă asta şi un beţiv ticălos. Ei bine, toată lumea din sala de judecată ştia că nu Tom comisese nelegiuirea, ci tatăl ei. Dar juriul format din doisprezece bărbaţi albi l-a condamnat totuşi pe Tom Robinson, doar pentru că era de culoare.

Ei bine, povestea avea loc în Alabama în anii 1930 într-un timp diferit şi într-o lume diferită, când culoarea legii era negru şi alb. Dar povestea noastră are loc cu şaptezeci de ani mai târziu, în Dallas, Texas. Lumea este diferită astăzi, lucrurile s-au schimbat nu totul, nu peste tot şi nu suficient, dar în sălile noastre de judecată lucrurile s-au schimbat cu certitudine. Judecătorii s-au schimbat. Juriile s-au schimbat. Culoarea legii s-a schimbat. Nu mai este totul în alb şi negru. Fostul meu partener senior mi-a spus că acum culoarea legii este verde. Astăzi, spunea el, banii fac legea. Banii conduc. Şi are dreptate. Avocaţii folosesc legea ca să facă bani, politicienii vând legea unor anumite interese pentru bani, oamenii se dau în judecată unul pe altul pentru bani. Peste

tot în lege este vorba doar despre bani – cu excepţia unui singur loc. Chiar acolo unde staţi voi, în boxa juriului. Voi nu sunteţi aici pentru bani. Sunteţi aici pentru adevăr.

Şi care este adevărul acestei întâmplări? Primul adevăr este că Clark McCall a fost ucis de o persoană dreptace, un om suficient de puternic să-l ridice brusc de pe podea, suficient de ticălos să-i pună pistolul la cap şi să-l privească în ochi în timp ce apăsa pe trăgaci şi suficient de experimentat în derularea investigaţiilor criminale să ştie cum să nu lase în urmă probe incriminatoare. Adevărul este că Delroy Lund l-a ucis pe Clark McCall.

Al doilea adevăr este că Delroy Lund l-a urmărit pe Clark în Dallas, spre Harry Hines, l-a văzut luând-o pe acuzată, care purta peruca sa blondă, şi i-a urmat spre casă în Highland Park. Când a văzut-o pe acuzată plecând cu Mercedesul lui Clark, a intrat în casă. L-a găsit în viaţă, dezbrăcat şi ţinându-şi în mână organele genitale după ce fusese lovit în vintre de femeie. A râs de Clark şi acesta s-a înfuriat. Clark l-a înjurat pe Delroy şi Delroy s-a înfuriat, iar Clark a fost ucis. Lucrurile au scăpat de sub control şi Delroy l-a ucis pe Clark.

Şi al treilea adevăr este că Shawanda Jones este nevinovată. Clark McCall a fost ucis de o persoană dreptace. Shawanda Jones este stângace. Nu ea a făcut-o.

Acesta este adevărul. Asta este ceea ce indică probele. Am demonstrat că acuzata este nevinovată şi am răspuns la întrebarea pe care acest proces o ridica: cine l-a ucis pe Clark McCall? Acum a mai rămas doar o parte a acestei poveşti şi voi trebuie să o scrieţi: sfârşitul. Cum se va termina această întâmplare? Ca *însă ucizi o pasăre cântătoare,* cu o acuzată nevinovată condamnată doar pentru că este de culoare? Sau poate intenţionaţi să scrieţi un nou sfârşit, în care culoarea legii nu este negru, alb sau verde, în care adevărul şi dreptatea triumfă chiar dacă acuzata este săracă şi de culoare?

Scott făcu o pauză şi îl privi pe judecător îndelung, apoi se întoarse spre juraţi. Continuă:

— Doamnelor şi domnilor, înainte ca judecătorul

Buford să mă desemneze să o reprezint pe acuzată, am crezut că sunt un învingător în jocul legii şi aşa priveam legea, ca pe un simplu joc. Când aduceam un caz la tribunal, doream să câştig. Voiam să-l înving pe celălalt avocat. Nu avea legătură cu adevărul sau cu dreptatea; era vorba doar despre victorie… şi bani. Dar greşeam. Legea nu este un joc. Nu se referă la victorie sau bani, ci la adevăr şi dreptate… şi viaţă. Astăzi este vorba despre viaţa acuzatei.

Acest caz mi-a dat şansa să fac ceva ce nu mai fusesem niciodată capabil înainte să fac ca avocat: să o fac mândră pe mama mea. Sper că am reuşit asta. Sper că mama mea este în sfârşit mândră de mine. Se opri. Şi sper că şi voi le veţi face mândre pe mamele voastre.

Judecătorul dădu instrucţiuni juriului la 11.45. Juraţii se retraseră în camera juriului pentru masa de prânz şi deliberări, judecătorul Buford în biroul său, Shawanda în celula ei, iar Scott, Bobby, Karen şi fetele în casa de pe Beverly Drive.

Scott aşteptase verdictele juriilor de multe ori în cariera sa, toate în procese civile unde doar banii erau în joc. În timp ce aşteptase ultimul său verdict, îşi petrecuse timpul în biroul său calculând note de plată alternative pentru clientul său, unele corect facturate pe ore dacă pierdeau şi altele cu un bonus adăugat în caz de câştig. Clienţii câştigau sau pierdeau, dar avocaţii câştigau întotdeauna.

Acest caz era diferit.

Aici nu era vorba despre bani; ci despre viaţa Shawandei. Doisprezece oameni decideau dacă ea va trăi sau va muri, dacă îşi va petrece restul vieţii în închisoare sau în libertate, dacă Pajamae va avea o mamă sau doar o amintire.

Grefierul sună la 1.30. Juriul ajunsese la un verdict.

— Doamnă Jones, începu judecătorul, te rog să te ridici.

Shawanda Jones şi cei trei avocaţi ai săi se ridicară şi se întoarseră spre juriu. Câţiva juraţi, afro-americani, hispanici şi albi, aveau lacrimi în ochi, la fel şi Shawanda. Scott simţi mâna ei tremurând lângă a lui, întregul ei corp clătinându-se. Îşi puse mâna în jurul umerilor ei şi o trase mai aproape.

Reprezentantul juriului înmânã verdictul aprodului, care îl duse mai departe judecătorului. Buford îşi puse ochelarii de citit, privi lung bucata de hârtie, apoi îşi ridică ochii spre acuzată.

— În procesul *Statele Unite ale Americii versus Shawanda Jones,* juriul o găseşte pe acuzată nevinovată.

Shawanda se înmuie şi ar fi căzut probabil dacă Scott nu ar fi prins-o. Ea îşi îngropă faţa la pieptul său şi îl îmbrăţişă. El o ţinu strâns, lacrimile sale amestecându-se cu ale ei. Boo şi Pajamae alergară spre ei, în timp ce sala de judecată erupse în urale, strigăte şi aplauze. Juraţii se îmbrăţişau unii cu alţii, reporterii îi asaltară pe Scott şi pe Shawanda, Ray Burns se aşeză la masa acuzării scuturând din cap, iar Bobby şi Karen se sărutau asemenea unor proaspăt căsătoriţi. Senatorul McCall îşi făcu loc prin mulţime şi părăsi sala tribunalului. Dan Ford rămase pe bancă scuturându-şi capul mut de uimire la întorsătura de situaţie pe care o luaseră lucrurile. Shawanda îi şopti lui Scott la ureche:

— Un nume just, Atticus.

Scott se întoarse spre prezidiu şi ochii săi îi întâlniră pe cei ai judecătorului Buford. Acesta înclină din cap aprobator spre Scott, iar Scott îi răspunse asemenea.

Shawanda Jones era liberă. O jumătate de oră mai târziu, ei reuşiră în cele din urmă să-şi croiască drum prin mulţimea de reporteri şi camere de filmat şi apoi pe trotuarul din faţa clădirii federale. Dan Ford aştepta acolo. Scott le trimise înainte pe Shawanda şi pe fete şi rămase în urmă. Dan îi întinse mâna, iar Scott o acceptă.

— Scotty, băiatul meu, eşti un avocat pe cinste.

— Dan, nu mai sunt băiatul tău.

— Da, ei bine… Uite ce e, Scotty, Mack nu va mai ajunge la Casa Albă acum, aşa că ce-ar fi să te întorci? Poţi avea vechiul tău birou, voi aranja lucrurile cu Dibrell şi cu banca, îţi poţi cumpăra altă vilă, îţi iei Ferrari-ul înapoi… te poţi întoarce la viaţa ta anterioară – cu o mărire de salariu substanţială, să zicem un milion pe an. N-ar fi deloc rău pentru un avocat de treizeci şi şase de ani. Ce spui?

Fusese un timp. Şi un loc. Şi un avocat.

Dar nu mai existau.

— Dan, nu mai sunt genul Ford Stevens.

Scott se întoarse să plece, dar în calea sa apăru o altă figură familiară: Harry Hankin.

— Harry! Ce mai faci prietene?

În timpul celor patru ani în care fusese membra al clubului de golf, Scott jucase cu Harry în majoritatea dimineţilor de sâmbătă – şi câştigase câte o sută de dolari de la Harry aproape de fiecare dată. Avea mereu o problemă cu loviturile agresive stânga-dreapta. Îşi strânseră mâinile, iar Scott făcu un semn cu degetul mare în spate, spre tribunal.

— Ai avut vreun proces?

Harry Hankin era cel mai faimos avocat de divorţuri din Dallas, admis ca membru al clubului de golf doar după ce promisese în scris că nu va reprezenta niciodată soţia vreunui membru.

— A… ei… nu. Harry privi în jos la pantofii săi lucioşi, apoi îşi ridică ochii. Uite.

Harry ţinea în mână un document gros, aproape jenat. Scott îl luă, iar ochii săi antrenaţi găsiră imediat titlul: PETIŢIE DE DIVORŢ.

— Am vrut să fac asta personal, Scott, ca să pot explica.

— Ea a cerut divorţul?

Harry încuviinţă.

— Trey, jucătorul de golf, m-a angajat… sau mă plăteşte. A câştigat deja un turneu, un milion de dolari, aşa că îşi permite să mă aibă ca avocat.

Scott aproape că râse.

— Am jucat golf de câte ori, Harry? De o sută de ori? Şi iei bani de la tipul cu care a fugit nevastă-mea?

— N-am putut să refuz, Scott – m-a vindecat de loviturile agresive stânga-dreapta.

De data aceasta, Scott râse.

— Ei bine, sigur, Harry, îmbunătăţirea performanţei la mişcarea cu balans este a naibii de importantă.

— Şi tu credeai asta odată. Harry îşi ridică mâinile. Uite, îmi pare rău, Scott.

— Este fericită?

Harry ridică din umeri cu un aer indiferent.

— Am fost căsătorit cu o femeie ca ea. Cu ele, nu ştii niciodată sigur.

— O vrea pe Boo?

— Poftim?

Scott ridică petiţia.

— Vrea să-i fie încredinţată Boo?

Harry scutură uşor din cap.

— Nu. Ea a spus că turneul PGA nu este locul potrivit pentru o fetiţă. Şi a mai spus că tu ai nevoie de Boo mai mult decât are Boo nevoie de ea.

Scott începu să se îndepărteze, dar se opri când Harry îl strigă pe nume. Se întoarse spre avocatul de divorţuri.

— Îi voi lua banii, Scott, dar niciodată nu ţi-aş lua fata.

Cei doi avocaţi se priviră ochi în ochi, iar Scott îşi aminti că în urmă cu câţiva ani, Harry Hankin îşi pierduse propriii copii într-un divorţ amar.

— Mulţumesc, Harry.

Scott îi prinse din urmă pe ceilalţi un pic mai jos, pe aceeaşi stradă, în dreptul clădirii vecine, în timp ce Louis se sprijinea de vechea sa maşină, iar Shawanda se învârtea în cercuri cu mâinile întinse şi faţa ridicată spre cer, o femeie tânără şi frumoasă, pielea ei bronzată radiind în soare. Pajamae şi Boo priveau şi râdeau cu bucurie. Scott zâmbi la asemenea privelişte. Era fără niciun dubiu cel mai frumos moment din cariera legală a lui Atticus Scott

Fenney.

Boo spuse:

— A. Scott, ei vor să ne ajute cu mutatul.

— Boo, nu cred că Shawanda vrea să-şi petreacă prima zi liberă după trei luni ajutându-ne să ne mutăm.

Ea răspunse:

— Ba da, vreau, domnule Fenney. Eu şi Pajamae venim mâine. Louis o să ne aducă.

Bărbatul se apropie de Scott şi îşi dădură mâinile.

— Eşti un om bun, domnule Fenney.

— Mulţumesc, Louis, pentru că ai avut grijă de fete. Pentru tot. Shawandei îi zise: Uite, vreau să mergi la dezintoxicare, bine? Voi plăti eu pentru tratament.

— Am crezut că nu mai ai bani.

— Mi-am vândut casa. Şi vreau să lucrezi pentru mine şi pentru Bobby, vom deschide o firmă. Vreau ca tu şi Pajamae să nu vă mai întoarceţi în cartierul social.

— Mulţumesc, domnule Fenney, că ai fost avocatul meu. Şi pentru că îţi pasă de mine.

Shawanda zâmbi şi întinse mâna atingându-i obrazul, apoi îl privi lung în cel mai straniu mod cu putinţă, ca şi cum îi memora chipul. Apoi se înălţă, el se aplecă şi ea îl sărută pe obraz.

— Nu te voi uita niciodată, domnule Fenney.

Şi nici el nu o va uita niciodată. Iar când Scott Fenney se va întoarce acasă, va fi întâmpinat de enchiladas şi de Consuela de la Rosa, care tocmai sosise cu autobuzul de la graniţă – agenţii INS îi eliberaseră permisul de muncă „pe neaşteptate”, aşa îi spusese *Señor* Gutierrez la telefon în acea dimineaţă. El nu ştia cum şi nici de ce, dar ei nu-i păsa; singurul lucru pe care îl ştia era că de acum va locui întotdeauna cu *Señor* Fenney şi Boo, *familia* ei. Şi mai târziu în acea seară, când Scott Fenney îşi va înveli fetiţa şi o va săruta de noapte bună, ea îi va zâmbi şi-i va spune:

— Vezi, A. Scott, există finaluri fericite şi în viaţa reală.

EPILOG

Fetele chicotiră încântate.

Patru luni mai târziu, Scott stătea în pijamale şi halat pe canapeaua din căsuţa de lângă SMU şi zâmbea, în timp ce fetele îşi deschideau cadourile în dimineaţa de Crăciun.

Vieţile lor fuseseră schimbate irevocabil.

De Crăciunul acesta, el nu mai avea nevastă, iar Boo nu mai avea mamă. Rebecca plecase şi nu se mai întorsese. După câteva săptămâni, el încă o mai găsea pe Boo plângând tăcută în pat – plânsese şi Scott când divorţul se pronunţase definitiv. Dar amândoi erau mult mai bine acum. El era sigur că nu se va mai recăsători, în ciuda tentativelor lui Boo de a juca rolul peţitoarei; ea a zis că el i-a picat cu tronc profesoarei sale. Doamna Dawson chiar părea drăguţă când a luat-o cu maşina.

Dar Boo o avea acum pe Pajamae, iar Pajamae pe Boo. Erau amândouă în clasa a patra la Highland Park Elementary, unde Pajamae era singura fată de culoare, iar Boo singura fată albă cu codiţe rasta. Erau ca două surori şi urmau să şi devină, când adopţia se finaliza.

Scott îl avea pe Bobby, acesta o avea pe Karen, Consuela îl avea pe Esteban şi împreună aşteptau un copil care avea să fie cetăţean american. Se căsătoriseră cu o lună în urmă în catedrala catolică Sanctuario de Guadalupe din centrul Dallasului şi avuseseră o nuntă tradiţională mexicană. Scott condusese mireasa la altar, iar Boo îi fusese domnişoară de onoare.

Scott îl mai avea şi pe Big Charlie în viaţa sa. El îşi aducea des fetele să se joace cu Boo şi cu Pajamae. Dar ei nu mai vorbeau despre cum jucau fotbal în zilele de demult; vorbeau despre creşterea copiilor din prezent. Scott Fenney şi Charles Jackson erau taţi acum şi asta le umplea tot timpul.

Scott pierdu alegerile pentru conducerea baroului statal în faţa unui avocat de la o mare firmă din Houston. Acum practica avocatura cu Bobby şi Karen, la primul etaj al unei vechi case în stil victorian renovată şi transformată

în spaţiu de birouri, situată chiar la sud de Highland Park. Firma de avocatură Fenney Herrin Douglas îi reprezenta pe cei treizeci de proprietari ale căror locuinţe erau condamnate de oraş să fie demolate pentru a face loc hotelului lui Tom Dibrell; şi pregăteau o acţiune colectivă injustiţie în numele locuitorilor cartierului social din South Dallas împotriva oraşului, pentru violarea legilor federale ce stipulau construcţia de locuinţe decente. Louis mersese din uşă în uşă şi strânsese semnăturile rezidenţilor; răsunătoarea reputaţie obţinută de Scott atât de brusc în sistemul judiciar federal îi dăduse acestuia posibilitatea să-i rezolve lui Louis toate disputele nesoluţionate pe care le avusese cu federalii. Bobby încă îşi reprezenta vechii clienţi din barul mexican situat în East Dallas; acuzaţiile împotriva lui Carlos Hernandez au fost ridicate datorită unor vicii de procedură. Acum mergea la cursuri, pregătindu-se să devină asistent cu studii juridice şi lucra ca traducător pentru clienţii lor hispanici. Scott purta blugi la birou, lua prânzul cu fetele o dată pe săptămână la cantina şcolii şi juca hoops cu Bobby şi cu John Walker la YMCA[57].

Biroul său dădea spre sud şi oferea o privelişte frumoasă a liniei orizontului şi a centrului oraşului. Putea sta la birou şi să vadă pe fereastră Dibrell Tower. Fosta secretară a lui Karen de la Ford Stevens îi spusese că firma va închide anul cu profituri record. Dan Ford stătea în vârful lumii sale, care ar fi fost perfectă dacă vandalii nu i-ar fi tăiat în mod repetat cauciucurile Mercedesului în parcarea subterană, în timp ce Sid Greenberg stătea în fostul birou al lui Scott, conducea fostul Ferrari al acestuia şi practica avocatura agresivă şi creativă tot pentru fostul client al lui Scott.

Destul de ciudat, Scott nu simţi nicio satisfacţie când

57 Young Men's Christian Association Asociația Tinerilor Creștini cu peste 45 de milioane de membri în întreaga lume, care are drept scop punerea în practică a principiilor creștine și dezvoltarea sănătoasă a minții, spiritului și corpului. (n.tr.)

Frank Turner deschise un proces de hărţuire sexuală împotriva lui Foni Dibrell cerând 10 milioane de dolari în numele recepţionerei blonde; şi nici atunci când Harry Hankin depuse o petiţie de divorţ împotriva lui Dibrell în numele celei de-a patra soţii a lui Tom, acuzându-l de infidelitate şi cerând mai bine de 50 de milioane de dolari din proprietăţile acumulate în timpul căsătoriei lor; nici când Agenţia de Protecţie a Mediului a dat în judecată în mod solidar Compania Dibrell şi pe Thomas J. Dibrell la tribunalul federal, cerându-le 75 de milioane de dolari în costuri necesare pentru curăţarea terenului contaminat cu plumb, ce avea o suprafaţă de mai bine de 20 de hectare şi era localizat în apropierea râului Trinity.

În schimb, Scott se simţi într-adevăr uşurat când Delroy Lund fu arestat şi acuzat de uciderea lui Clark McCall şi de obstrucţionarea justiţiei în cazul Shawandei Jones; Hannah Steele a acceptat să depună mărturie. Mack McCall s-a retras din cursa prezidenţială, dar a fost ales liderul majorităţii din senat; la scurt timp fu diagnosticat cu cancer de prostată. Ray Burns era acum asistentul procurorului districtual din Lubbock. Judecătorul curţii federale Samuel Buford a rămas în funcţie în Dallas.

Chiar după proces, Scott le mutase pe Shawanda şi Pajamae din cartierul social într-o casă închiriată din apropierea Highland Park. El a plătit tratamentul de dezintoxicare al Shawandei; ea s-a luptat din greu şi cu toată puterea omenească de care dispunea, dar nu a putut să învingă dependenţa cu care heroina pusese stăpânire pe ea. La două luni după proces, Shawanda Jones şi-a injectat heroină în braţul drept, s-a lăsat purtată uşor în lumea viselor şi nu s-a mai trezit. Lui Pajamae îi lipsea foarte mult mama ei, dar spunea că acum ea era într-un loc mai bun, unde nu mai avea nevoie de medicamentul ei ca să fie fericită. Se ruga pentru mama ei în fiecare duminică dimineaţă, când Scott ducea fetele la biserică.

El începuse să le citească înainte de culcare o nouă carte: *Să ucizi o pasăre căutătoare.* Ele o iubeau pe Boo Radley.

MULŢUMIRI

Mulţumesc tuturor celor de la Doubleday pentru apariţia acestei cărţi, mai ales lui Stacy Creamer, pentru intervenţiile ei strălucite în text şi credinţa deplină în acest roman; de asemenea, mulţumirile mele următorilor: Tracy Zupancis, asistenta ei; John Fontana, pentru coperta perfectă; Ellen Elchlepp, pentru paginile din catalog; Maggie Carr, pentru corectura desăvârşită; Liv şi Bill Blumer de la Blumer Literary Agency, pentru munca depusă; Barbara Boo Kiesler, pentru că i-am folosit numele; Tess Edwards şi Doug Gimenez, pentru că mi-au fost alături.